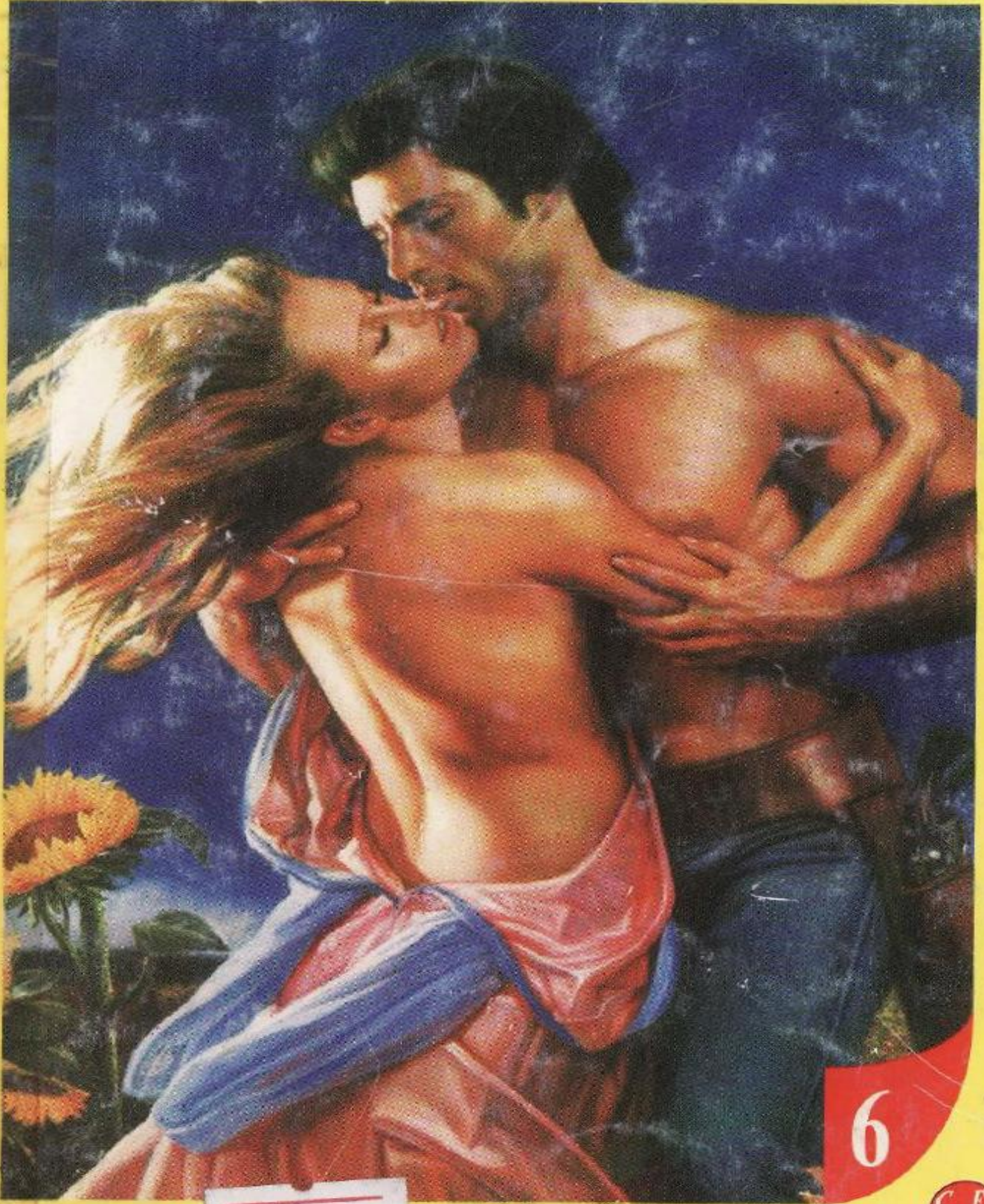

СТРАСТ

К
А
Т
Р
И
Н
Х
А
Р
Т

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И
В
Р
Е
М
Е
Н
А

6

КОК
КАЛПАЗАНОВ

500 руб

СЕТЬ
И
РАСПРОДАЖ

КАТРИН ХАРТ СТРАСТ

Перевод: Катя Живкова

chitanka.info

При коварна нощна засада на пътя за Додж Сити една красива жена е лишена от най-близките си. Чарити Приндъл остава вдовица, съвсем сама, стаила в гърдите си изгаряща страст за отмъщение. Желанието за мъст я отвежда в Канзас, където попада в силните ръце на Люк Стърлинг — красив наемен стрелец, който учи Чарити на своите невероятни умения и... събужда женската ѝ страст. При опасно преследване, в една сурова страна, където единственият закон е законът на димящия револвер, се ражда дръзка и буйна любов.

1.

Чарити Приндъл се взеше до съпруга си на твърдата седалка на каруцата, забравила за всички неудобства от друсането. Струваше ѝ се, че от векове не бяха идвали в града, а в това слънчево неделно утро в Додж Сити кипеше оживление. Докато Джон сръчно управляваше впряга по оживените улици, искрящите сини очи на Чарити жадно поглъщаха всичко наоколо, а бонето ѝ бързо се извърташе ту на ляво, ту на дясно. Великолепна усмивка играеше върху устните ѝ, а страните ѝ бяха поруменели от вълнение. Това ѝ отиваше.

— Здравейте, господин Маланауър! Добро утро, госпожо Уилиамс! — извика тя и весело им махна с ръка. Минувачите извърщаха глави при мелодичния ѝ глас и дори тези, които не я познаваха, не можеха да не отвърнат на приятелския ѝ поздрав, като се усмихнат в отговор. Седнал до нея, Джон се засмя леко и я предупреди:

— Чарити, ако не спреш да си въртиш така главата, ще се откъсне! Най-малкото, ще паднеш от мястото си и ще цопнеш на улицата.

Чарити не се обиди, а просто отправи най-чаровната си усмивка към младия си съпруг и той, като другите, се поддаде на лъчезарното ѝ обаяние.

— Щастлива съм, Джони! — каза тя, като въздъхна. — Толкова съм щастлива, че ще се пръсна от щастие! Реколтата е прибрана, слънцето грее, омъжена съм за най-добрия мъж на земята. Светът е прекрасен!

Джон се усмихна широко, тъмнокафявите му очи сияеха, когато поклати глава към Чарити — негова съпруга от малко повече от година. На 18 години, в много отношения Чарити бе все още дете, момичето, което познаваше и обичаше от малък.

— На някои хора лесно се угажда, смятам аз — подразни я той кротко. — И все пак знам как се чувстваш. Бог наистина бе добър към нас тази година. Прати ни дъжд, когато най-много ни трябваше,

хубави, сухи дни, когато житото зрееше за жътва, и добри добиви от първата ни реколта. Един фермер не може да иска повече.

Бе типично за Джон да пропусне да добави, че през изминалите няколко месеца сам е свършил работа за десет мъже. Като ставаше преди изгрев, той упорито работеше през дългите дни на оране, засяване и жътва. Много бяха тревогите му около покълналите растения, притесненията от промените на времето, защото те можеха да застрашат и провалят труда за цял един сезон. И сега, когато повечето от грижите бяха отминали, поне до следващата пролет, последвалото облекчение го бе замаяло почти толкова, колкото и Чарити.

С умение, което не бе присъщо на един двадесет и две годишен младеж, Джон сръчно спря своята каруца зад една друга, встрани на улицата.

— Изглежда, засега само толкова можем да се приближим до търговската част — каза той весело, като скочи от мястото си и заобиколи, за да помогне на Чарити да слезе. Когато едрите му, загрубели от труд ръце обгърнаха стегнатия ѝ кръст, той изпита познатия прилив на гордост, че бе спечелил сърцето на най-хубавото и мило момиче, което някога се е надявал да срещне, още повече че тя имаше и няколко други ухажори, от които избра именно него.

— Обаче сме по-близо до пощата — каза Чарити по присъщия ѝ весел начин. — Изгарям от любопитство да разбера дали има новини от дома.

Каквото и да се случеше, Джон можеше винаги да разчита, че Чарити ще види нещата откъм добрата им страна — такава си бе тя, слънчев лъч, дори и в най-мрачните дни.

— Ти, моето момиче, просто искаш да научиш местните клюки и знаеш, че Дайна Мей със сигурност ще ти ги разкаже — не можеше да устои на изкушението да я подразни и изпита удоволствие, когато по лицето ѝ пропълзя издайническа руменина. — Все се чудя дали нашата раздавачка не научава новините, като отваря писмата на пара, преди да ги раздаде — той продължи пътя си, като хвана жена си за лакътя и я поведе по дървения тротоар към пощата и магазина, които се намираха в една сграда малко по-надолу.

— Засрами се, Джони! — засмя се тя. Но смехът ѝ премина в уплашен писък, когато прозорецът до нея внезапно се разби и оттам

изхвърчаха парчета стъкло и две едри тела. Младите съпрузи не успяха да отскочат. Двамата мъже се блъснаха в тях и ги събориха на прашната улица. Когато Чарити се претърколи, всичко се превърна във водовъртеж от неясни цветове и хаотични звуци. Един кон рязко изцвили и изтропа с копита ужасно близо до главата ѝ, юмруци се стоварваха с тъпи удари, биещите се грухтяха като прасета на корито с храна и цветисто псуваха, хора викаха, чу се изстрел, някой изпищя.

Когато светът спря да се върти и прахът се утаи, Чарити се видя просната по гръб, а Джон лежеше върху нея, като я покриваше с част от тялото си. Полата и фустата ѝ се бяха усукали, а единият ѝ крак се бе оголил почти до бедрото. Бонето ѝ се бе килнало настрани и дълъг кичур златисторуса коса се поклащаше пред очите ѝ и я гъделичкаше по носа.

— Джони! — изхриптя тя, като го блъскаше, опитвайки се да го отстрани от гърдите си.

Тялото му веднага се повдигна. Подпрян на лакти, той огледа лицето ѝ с тревожен поглед.

— Чарити! Добре ли си?

— Мисля, че да, но ми изкараха дъха за около минута. Не си наранен, нали?

С един бърз поглед Чарити разбра, че около тях се събира тълпа, и я обзе смесица от неудобство, загриженост и нелепото чувство, че сигурно изглеждат ужасно смешно.

— Само няколко натъртвания — увери я Джон.

Той се повдигна на колене. Обгърна с ръка раменете ѝ, за да ѝ помогне да се изправи, но преди да стане, няколко от присъстващите се притекоха да им помогнат. И приятели, и непознати се суетяха и възклицаваха около тях. Услужливи ръце изтупаха праха от дрехите им, някой — тя не разбра кой — ѝ оправи бонето.

— Брей! — възкликна една жена. — Помислих си, че конете ще ви стъпчат — Чарити разпозна гласа на госпожа Тръмбл, съпруга на собственика на железарския магазин. — Честно! — продължи рязко жената. — Този град е бърлога на беззаконие и произвол! Още един Содом и Гомор! Чудно е, че не се събуждаме избити в леглата си!

Тази забележка предизвика кикота на доста хора наоколо, особено когато шериф Мастърсън и заместник-началникът на полицията Ърп пристъпиха, за да оспорят твърденията ѝ.

— Е, Един — опроверга кротко Бат Мастърсън, — ако те убият, когато спиш, съмнявам се дали ще се събуди, за да разкажеш за това. А Додж Сити е или Содом, или Гомор, но със сигурност не е чак толкова порочен, за да прилича и на двата, взети заедно.

Като размаха пръст под носа на шерифа, Един настоя на своето:

— Ами как мислиш Додж се прочу като най-порочното градче, а, шерифе? Та нали всеки вестник в страната писа за беззаконията в този град.

Тук Уайът Ърп се намеси:

— Е, госпожо, как можеш да кажеш такова нещо, когато Бат и аз почти не спим, опитвайки се да защитим жителите на този хубав град.

— Хм! Когато вие и вашите подчинени не играете комар в кръчмите, се занимавате с някоя повлекана. Ако не си доспивате, вероятно това да е истинската причина! Мога ли да запитам къде бяхте, когато тези пияни каубои блъснаха на улицата и едва не убиха клетите Чарити и Джон?

— Моля ви, госпожо Тръмбл, няма нищо — каза Чарити тихо, като се опитваше да успокои нещата, преди наоколо страстите да се разгорещат неудържимо. — Джон и аз сме добре, както виждате, макар че бих искала някой да ми обясни какво се случи. Както си вървахме спокойно, изведнъж се намерих просната в прахоляка — гласът ѝ трепереше малко, като издаваше развълнуваното ѝ състояние.

— Тези двама дебелаци — извика собственикът на кръчмата „Лонг — хорн“ — решиха да проверят кой по-бързо ще изхвърли другия през новия ми преден прозорец — големите му юмруци бяха плътно поставени върху дебелиите хълбоци, когато се наведе над двамата пияни виновници и ги загледа яростно. — Така — или ще ми дадете по пет долара за щетите, момчета, или ще си ги изкарам от скапаните ви кожи още сега.

Като реши, че кръчмарят и сам може добре да се справи с необузданите си клиенти, шериф Мастърсън се обърна към семейство Приндъл:

— Вие сигурни ли сте, че сте добре? Един бе права за едно — лошо паднахте и конете можеха да ви стъпчат, да не говорим, че стъклата, които хвърчаха наоколо, можеха да ви наранят.

Едва изрекъл тези думи и Един извика:

— Боже мой, Чарити! Ръката ти кърви!

Наистина, левият ръкав на роклята ѝ почервеняваше. Докато Чарити го гледаше, петното растеше.

— О, боже! — възкликна тя. — Как се случи това? — и малката стопанка, която във фермата бе заклала не едно пиле и бе помагала при клането на не едно прасе, почувствува, че припада. Като погледна нагоре, Чарити видя безброй многоцветни петна, които се сляха в едно голямо. Гласът на Джон прозвуча много надалеч, после съвсем заглъхна.

Когато Чарити се събуди, тя лежеше в кабинета на доктор Уилсън.

— Боже мой! — възкликна немощно. — Мисля, че съм припаднала.

— Ти точно това направи, млада госпожо! — потвърди докторът, като застана до нея. — И така уплаши клетия си съпруг, че съкрати живота му почти с десет години. Как се чувстваш сега?

Устните ѝ леко потрепваха.

— Малко нестабилна и ръката малко ме боли — като хвърли неспокоен поглед към рамото си, тя забеляза примитивната превръзка под зейналия ръкав и се намръщи.

— Извадих парче стъкло от ръката ти, макар че раната беше малка — увери я той. — Трябваше да срежа ръкава ти, за да я превържа, но Сю с удоволствие ще ти помогне да я закърпиш и да избършеш кръвта, преди да си тръгнеш. Знам колко сте придирчиви към модата, а тази рокля е твърде хубава, за да се похаби. Бих добавил, че и младата дама, която я носи, е много хубава.

Той развеселено наблюдаваше как тя се изчерви при този комплимент, после се усмихна и му благодари мило, че се е погрижил за нея така добре.

— Къде е Джони? — запита тя, като с поглед потърси съпруга си в стаята.

— Не се коси, Чарити Приндъл! Той е в съседната стая. Ще го видиш, щом Сю свърши с превръзката на ръката му.

Сестрата на доктора често изпълняваше задълженията на медицинска сестра, което бе добро решение и за двамата. Тъй като никой от тях все още не бе семеен, те живееха и работеха заедно. Сю Нелсън бе също така и една от най-добрите приятелки на Чарити.

— Ръката му? Какво му има на ръката? — Чарити се опита да седне твърде бързо и онези цветни петънца отново се разтанцуваха пред очите ѝ.

— Хей, ти! Просто лежи спокойно още няколко минути — посъветва я доктор Нелсън. — Джон е добре. Ръката му е насинена, но се радвам да отбележа, че не е счупена. Вероятно го е настъпил кон. Изглежда, поради вълнението в момента, никой от вас не е осъзнал нараняванията си веднага.

Като едва забележимо поклати глава, Чарити се почуди повече на себе си, отколкото на казаното от доктора.

— Не мога да повярвам, че съм припаднала, като съм видяла малко кръв. Ами че аз никога не съм правила такава глупост през целия си живот.

Анди Нелсън кимна и повдигна едната си вежда.

— Искях да те поразпитам повече за това, млада госпожо — призна той, а очите му шеговито проблясваха. — Не искам да си пъхам носа, където не трябва, но възможно ли е да си бременна, Чарити?

— О, боже! — въздъхна тя с надежда и страхопочитание. — Ние така се улисахме в прибирането на реколтата, че за това изобщо не сме се сетили.

— Значи е възможно? Имала ли си и други признаци?

Напрегнати гърди? Гадене? Умора? Замаяност?

— Да, да! — в очите на Чарити блестяха радостни сълзи, лицето ѝ бе обляно от щастие. — Бебе? Представи си! Как ще се изненада Джони.

В отговор доктор Нелсън тихо се засмя.

— Не виждам защо. Освен ако неправилно са ни учили в медицинската академия, бащата обикновено играе активна роля в зачеването. Изглежда, съпругът ти е засявал не само житни семена, скъпа госпожо Приндъл. Сърдечни поздравления и на двамата!

Не на себе си от щастие, Джон и Чарити напуснаха кабинета на доктор Нелсън малко по-късно. Джон бе поразен от новината, която му бе съобщила Чарити.

Сю бе изпълнена с трепет, като научи радостната им вест, и обеща да помогне на Чарити да ушийт бебешките дрешки. Тя също

така обеща да разнесе баниците, които Чарити бе направила за някои от болните и стари богомолци, като по този начин ѝ остави повече време да пазарува и да празнува с Джон.

— Ти си твърде мила, Чарити — каза ѝ Сю усмихната, като поклати глава. — Не знаеш ли, че хората се възползват от такива като теб? Освен това ти ни караш да изглеждаме дребни и стиснати в сравнение с теб. Не е честно.

Докато вървяха, лицето на Чарити сияеше, а Джон се движеше наперено. И двамата щяха да се пръснат от гордост и радост. Бяха дошли в града да се запасят с продукти, да платят последните вноски, за да стане малката ферма изцяло тяхна, да вложат остатъка от парите в банката, докато дойде време да поръчат повече семена за нови посеви, и да отпразнуват първата година от семейния живот и успеха от първия едногодишен труд. А сега имаха още една, по-голяма, причина за празнуване.

— Ще почерпя чудесната си съпруга с най-добрия обяд, който този град предлага — каза ѝ Джон, вперил блестящ поглед в нейния. — Ти ме направи най-щастливия човек на земята, Чарити. Дори не знам как да ти благодаря и да ти кажа колко много и искрено те обичам!

Ако не стояха на Франт стрийт посред бял ден, щеше да я вземе в обятията си и силно да я целуне.

— О, Джони, аз също те обичам с цялото си сърце — нежността, която грееше върху лицето ѝ, би развълнувала и най-коравото сърце. — Мислиш ли, че можем пак да дойдем в града утре, за да присъстваме на неделната служба? Знаем, че е много две идвания за два дена, но ние наистина трябва да благодарим на бог за удивителната му щедрост. Той ни дари толкова много, Джони.

— Скъпа, ако сега ми поискаш луната, ще се опитам да ти я сваля. Да, ще се върнем утре, а може би и ще отделим време, за да посетим някои приятели, но сега имаме да свършим малко работа, докато магазините са отворени.

— Можем да похарчим малко повече, за да купим плат и прежда за бебешки дрешки, нали? О, с нетърпение очаквам да започна да плета терлички и шапчици за нашето малко сладурче! И веднага трябва да пиша на мама. О, Джони, можеш ли да повярваш? Бебе! Нашето бебе!

Клюкарската машина в Додж Сити ритмично и безотказно работеше. Бяха изменили краткото разстояние от кабинета на доктора до пощата и още щом влязоха в малкото помещение, Дайна Мей се впусна в излияния.

— Чарити! Джон! Честито! Току-що научих за бебето!

Джон и Чарити зяпнаха Дайна Мей, размениха си невярващи погледи и избухнаха в смях.

— Добре, че ми каза в кабинета на доктор Нелсън — прошепна Джон на ухото на Чарити, — иначе тук щях да припадна от изненада. Каква бърза съобщителна мрежа — надминава и телеграфа.

Очакваха ги три писма, всички от дома в земеделската част на Пенсилвания. Едното бе от по-стария брат на Джон, който съобщаваше всички новини за реколтата там и им изпращаше сърдечни поздравии от цялото семейство. Другото бе от майката на Чарити, която предаваше любов и поздравии. Последното бе бодро писъмце от една от най-добрите приятелки на Чарити. За нейно удоволствие, бе пристигнал и последният каталог на магазините „Сиърс“, който показваше най-новото в дамската мода и домакинските принадлежности, както и в земеделските сечива.

Докато преглеждаха пощата си, Чарити бързо се отърси от обзелия я прилив на носталгия. Измина година, откакто не бе виждала семейството си и това на Джон, година, откакто се качиха на влака и се отправиха към Канзас, за да си получат фермата и да започнат самостоятелен семеен живот. Макар че се бяха сприятелили с много земевладелци и магазинери в и около Додж Сити, Чарити често съжаляваше, че не бяха се заселили по-близо до дома, но Джон я убеди, че такава възможност не се открива всеки ден. Ако не купеха фермата в Канзас, щеше да измине още една година, преди да успеят да спестят достатъчно, за да си позволят място в родната им Пенсилвания — а дотогава не можеха да се оженят.

Изправена пред избора да изчака до женитбата или да се пресели на запад с Джон, Чарити избра Канзас и не съжали, макар че ѝ се прииска да се обърне и да избяга обратно, когато за пръв път видя старата къща във фермата. Тя приличаше повече на голям, порутен навес, отколкото на къща. Нещо повече, сякаш бе килната на една страна и някой по-силен вятър щеше до една да издуха изкривените

дъски от слабите греди. Оборът бе в още по-занемарено състояние, ако такава изобщо бе възможно.

През следващите седмици и месеци Джон се зае с ремонта. Закърпи течовете на покрива, закрепил и подмени основните подпори, смени рамките на прозорците и сложи нови панци на вратите, оправил предната веранда на къщата и подмени повечето стъпала. Дори построил кирпичена стая до задната стена на къщата.

Междувременно Чарити се бе заловила енергично за работа из вътрешността с метла и кофа. Не останаха за дълго на пътя на парцала й нито мишка, нито прилеп, нито птиче или паяк. Свежи памучни завески скоро покриха блесналите стъкла на прозорците. Пъстри малки килимчета освежиха пода. Ароматът на изсушените рози във вазите се смесваше с този на прясно изпечен сладкиш с мед и джинджирил и на ябълков кейк с канела. Младите влюбени превърнаха старата къща в очарователен, уютен рай, който блестеше от любов и грижи. Домът бе стар и изложен на течение. Необходимо бе да се пребоядиса, но бе първият им дом и те го изпълниха с любов. А сега, само след няколко месеца, в къщата щеше да се чуе и бебешки плач.

— Кой е този? — Ела бутна с лакът жената, която стоеше до нея на площадката на стълбите, и посочи над парапета към един висок хубав мъж, който се бе облегал с гръб на бара. Очите й одобрително се разшириха, когато огледа високото, слабо тяло, широките рамене, хладния блясък на смарагдовите очи и суровото, загоряло лице.

Мари поклати глава и предложи ценен съвет на по-младата проститутка, която работеше и на бара.

— По-добре да свалиш още няколко мъже, преди да се захванеш с такива като Люк Стърлинг. Той е много по-мъжествен, отколкото ти би могла да оцениш сега, скъпа, и никога не ми е правил впечатление на особено търпелив с новачките.

— Искаш да кажеш?...

— Искам да кажа, че го иска чисто, бързо и добро, и с колкото се може по-малко приказки. Не е от приказливите. При него е „Бум, бам, мерси, мадам“. Не си губи времето — нито твоето, нито неговото. За

добре свършена работа плаща и допълнително, но очаква да получи и обслужване срещу парите си.

— Казваш, че го е грижа само за собственото удоволствие? — запита Ела, като въздъхна разочаровано.

Мари се засмя и поклати глава.

— Не, мила. Този е добър — наистина е добър. Но е наемен стрелец от глава до пети и определено не търпи противоречие. Той е потаен, тих и малко мрачен. Имам чувството, че може би някоя жена го е наранила много лошо и сега той нарочно се държи на разстояние. Но ти казвам, че никога не съм го правила така страстно с някой, който е толкова сдържан.

Ако беше чул, Люк щеше да се изненада, като разбере колко точно Мари го бе преценила. Той наистина бе от тези, с които трябва да си предпазлив, който носи кавгата на рамо и знае как да се пази другите да не я бутнат. Бе вълк единак, който сам се оправя в живота и го правеше от малък. Той се открояваше от другите дори и в сиропиталището, където беше прекарал десет от най-важните за формирането на характера си, но и най-нещастни години в живота си.

Несъмнено, най-важната причина да не се приспособи към другите деца се дължеше на факта, че го бяха изоставили не при раждане или при тежки обстоятелства, а когато бе впечатлително четиригодишно момче. Тъй като бе особено схватлив, за Люк бе свършено ясно още тогава, че майка му е егоистична кучка, изцяло отдадена на удоволствията си. И вече не й бе удобно да гледа дете, което да виси като воденичен камък на шията ѝ. Лайла Стърлинг искаше да пътува и да мами мъжете и никакъв малък сополанко не можеше да я спре. Без сълза в очите и без никакво угризение, тя го тръсна в сиропиталището и офейка.

Люк бе принуден да живее с факта, че майка му е безсърдечна курва, а баща му е неизвестен. Той се съмняваше дали и Лайла е сигурна кой е баща му, а това означаваше, че той дори не можеше да се преструва, че някой някога го е било грижа за него, както някои от другите деца обичаха да си фантазират.

Всичко бе толкова просто и толкова сложно. И тъй като нямаше кой да го поиска, оставиха Люк да живее в нещо като ад на земята — така възприемаше живота си малкото объркано момче. Думичката „копеле“ стана синоним на името му, а често и го заместваше.

Всъщност, за кратко време, той наистина вярваше, че тя е част от името му, докато две по-големи момчета не се заеха да осветлят Люк за някои от нещата в живота. Този горчив урок той никога не забрави.

Оттогава бе извървял дълъг и труден път и горко на онзи кучи син, който се осмелеше да го нарече „копеле“ сега. И ако се отнасяше предпазливо към жените, без нежни чувства и сладки приказки, кой всъщност би могъл да го вини? Това, което бе научил като дете, доразвиваше като мъж.

Хладните му зелени очи, винаги предпазливи и задълбочено преценяващи, огледаха препълнената задимена кръчма — а рефлексите му бяха нащрек, за да реагира на възможни опасности. При втория оглед очите му се спряха върху двете жени, които все още стояха на стълбището. Едната, по-старата, му се стори позната. Люк бе спал веднъж-дваж пъти с нея, когато бе минавал през Сан Антонио преди. Как се казваше? Марли? Мери? Не, Мари. Точно така, Мари. Доколкото си спомняше, тя бе добра и тиха. Не беше от тези, които очакват много приказки или галювни думички, и не се засягаше, ако не ги получи. Тя улови погледа му, повдигна въпросително вежди и Люк рязко кимна веднъж. Една жена тая вечер щеше да му дойде добре — ще облекчи напрежението, което дори и горещата баня не можа да отнеме от уморените му от пътя мускули. Мари наистина щеше да го успокои добре.

След като взе това решение, Люк гаврътна наведнъж уискито си и се отдалечи от бара, като тръгна към стълбището с гъвкава грациозност на дебнеца пантера. Той бе на една ръка разстояние от Мари, която го мамеше с усмивка, когато един безразсъден млад работник от някое ранчо се блъсна в тях и сграбчи Мари за ръката.

— Айде, драга. Айде да съ позабавляваме малко — засмя се пияният каубой.

Усмивката на Мари застина на лицето ѝ, но тя изтръгна ръката си от тази на нахалника и безмълвно отказа да го последва по стълбите. Очите ѝ тревожно поглеждаха ту дръзкия каубой, ту опасния мъж, който стоеше само две стъпала по-надолу.

Думите на Люк прозвучаха като ръмжене, а зелените му очи се присвиха и заприличаха на святкащи цепнатини.

— Малко трудничко е да се забавляваш в ада, момче, ако разбираш какво искам да ти кажа. А сега, ако нямаш нищо против,

изчакай си реда — Мари и аз възнамерявахме да се оттеглим в стаята ѝ за известно време.

— А ако имам? — осмели се да запита мъжът, което накара Мари да ахне.

— Тогава ще те изкарат с краката напред, а дамата и аз пак ще отидем в стаята ѝ.

Каубоят, изглежда, изтрезня достатъчно, за да схване, че не се бе изправил пред някакъв скитник. Мъжът пред него бе твърде спокоен, твърде сигурен в себе си, а ръката му се движеше просто на сантиметри от пистолета, здраво пристегнат към бедрото му по начин, характерен за точни стрелци. Зеленият поглед бе твърд и смъртоносен като на змия, която тихо изчаква следващата си жертва.

— Ще убиеш човек заради кучка? — колебливо запита той.

— Не, но ще те убия заради липсата на уважение, лошото държание и невероятната ти глупост. Избирай!

— Ей! — мъжът се засмя нервно и вдигна ръце в знак, че се предава. — Мога да почакам. Ще си пийна още една бира, може и на покер да поиграя малко. Ами че цялата нощ е пред мен.

— Е, виждаш ли? — изсмя се Люк с крива усмивка. — Вече си по-умен, отколкото беше преди две минути. Ето! — той бръкна в джоба на ризата си и му хвърли четвърт долар. — Пийни едно от мен, докато чакаш.

След тези думи Люк хвана Мари под ръка и я придружи до стаята ѝ, като кисело отбеляза, че тя непрекъснато мята тревожни погледи зад тях, сякаш се страхува, че каубоят няма да устои на обещанието си и всеки момент ще започне да стреля в гърбовете им.

Малко по-късно, като лежеше сам в хотелската стая, Люк въздъхна доволно и издуха пушек към тавана, радостен, че бе решил да се възползва тази вечер от уменията на Мари. Тя струваше повече, отколкото бе платил, но няма да ѝ го каже. Нито пък ще ѝ разкрие, че за пръв път го бе привлякла, защото му напомняше за едно момиче, което познаваше от сиропиталището.

Роузи, Роузи О'Дей, замисли се той. Да, на тринадесетгодишна възраст Люк стана жертва на изкушението в разцъфналите форми на тази по-зряла за своите петнадесет години „жена“. Роузи сама си бе поставила задачата, приятна и за двамата, да отнеме и малкото, което

бе останало от невинността на Люк, и да го посвети в удоволствията на плътта. Към този вид занимание Люк веднага се пристрасти.

Като погрешно изтълкува благодарността, от своя страна, и похотливостта, от нейна, Люк непредпазливо се хвърли в първата си любов. След около три седмици, почти болен от копнеж по нея, Люк завари невярната Роузи в килера с метли с друг младеж и веднага прогледна. Изневярата на Роузи само подсили дълбоките разочарования на Люк от жените и още веднъж му напомни колко себични и закоравели са те. От този момент той реши само да им се наслаждава, да взема от тях това, което открито предлагат, но никога, никога да не си позволява пак да се влюби в някоя от тях.

Оттогава Люк бе пропътувал огромна територия за неговите тридесет години, бе се запознал и спал с много жени и бе научил още доста от уроците на живота. Но тепърва му предстоеше да срещне жена, която да промени мнението му за жените. Не че ги мразеше, не. Те бяха нежни и топли и вършеха работа, когато на човек му се прииска. Те си бяха такива и Люк предполагаше, че нищо не могат да направят, за да се променят, и че измамата е в природата им. Заради стореното му зло от няколко жени Люк не искаше да храни неприязън към всички, но само изключителна жена би го накарала отново да рискува сърцето си и да спечели доверието му.

Като смачка цигарата си и се нагласи за сън — пистолетът му бе подръка дори и сега — Люк се чудеше дали някога ще срещне такава жена.

2.

Джон и Чарити тръгнаха обратно към фермата много по-късно, отколкото очакваха. Слънцето бе залязло, докато се наслаждаваха на празничния си обяд, и сега бе съвсем тъмно.

— Ако знаех, че толкова ще закъснеем и пак ще идваме в града утре, щях да уредя със Стан Майърс да нахрани животните и щяхме да останем в града тази нощ — каза ѝ Джон, като я придърпа близо до себе си.

Стан беше най-близкият им съсед на запад, също фермер от Канзас.

Като се прозя доволно, Чарити кимна.

— Щеше да е хубаво, но щях да се притеснявам цяла нощ, ако бяхме останали. Когато тръгвахме, времето беше сухо и взех, че оставих прозорците на спалнята широко отворени. Ако останем в града, може да се разрази буря, каквато не сме очаквали — друга прозявка я изненада. Сега вече знаеше защо през последните дни се чувстваше толкова уморена. Причината бе в бременността.

Със замечтана усмивка Чарити положи глава на рамото на Джон.

— Знаеш ли, Джони, по едно време днес ми хрумна, че трябва много да внимаваме, когато избираме име на детето.

— Така ли? — Джон погледна към осветеното от луната лице на Чарити и си помисли колко нежна и ефирна изглежда тя на слабата лунна светлина.

— Рядко съм се оплаквала, но често ми се е искало родителите ми да са ме кръстили иначе.

— Представа нямах, че не си доволна от името си. Чарити е хубаво име и чудесно ти приляга. Скъпа, ти си най-любящата и щедра жена, която познавам.

— Ти, скъпи съпруге, си безкрайно предубеден — тя леко го потупа по ръката с престорен упрек.

— Защо не си харесваш името? — кротко настоя той.

Чарити въздъхна.

— Винаги съм се чудила какво щеше да стане, ако бях се оказала една малка палавница, а не милото момиченце, което родителите ми са си представяли. Джони, може би защото дълбоко в душата си съм знаела, че родителите ми ще се ужасят, ако не заслужа името, което са ми дали, винаги така отчаяно съм се опитвала да съм добра, да постъпвам правилно, да бъда мила и любезна дори когато ми се е искало да пицця или да се тръшна ядно на пода.

Само представата за подобно поведение от страна на Чарити го накара да се засмее.

— Някак си не мога да си те представя да правиш такива неща, Чарити. Не е в характера ти.

Въздъшка на раздразнение се откъсна от устните ѝ.

— Виждаш ли, Джони? Дори и ти го правиш.

— Какво правя?

— Очакваш непрекъснато да бъда съвършена. Знаеш ли ти, с твоето, обикновено име, какво време е това?

— Досега не знаех — призна той. После нежно прибави: — За мен ти си съвършена, Чарити. А сега ми кажи какво име би предпочела?

— Мери, Джейн, Ема — Чарити изреди най-обикновените имена, които можеше да си спомни. Смях заромони в гърлото ѝ, като добави: — Боб, Джордж, Сам — всичко друго, но не и Чарити!

Закачливият смях на Джон се сля с нейния.

— А какво ще кажеш за Вяра, Надежда? — подхвърли той, а очите му блестяха на лунната светлина. — Но аз забравих! Най-чудесното от тях е Чарити — и тя е само моя.

Известно време те пътуваха мълчаливо. В полудрямка, Чарити леко поклащаше глава на рамото на Джон.

Когато за пръв път чу виковете, сърцето ѝ бясно затуптя.

Тя почувствува как мускулите на Джон се напрягат и той също застава нащрек.

— Бойни виковете, а, Джони? — прошепна тя, а очите ѝ бяха широко разтворени от уплаха.

Всички на мили наоколо бяха развълнувани и обезпокоени, откакто чува за бягството на бандата шайени на Тъпия нож от резервата Форт Рено. Разкази за нападения на индианци, грабежи и

убийства се разпространяваха из околността, докато северните шайени препускаха през западен Канзас на север към предишните си земи.

Джон спря впряга, за да чуе по-добре врявата зад тях. Гласовете вече долитаха по-ясно в тихата нощ. Изгърмя изстрел. Последваха крясъци. Конски копита удряха земята и се приближаваха с всеки изминал момент.

— Джони! — гласът на Чарити трепереше и тя сграбчи ръката на съпруга си, като търсеше сигурност в твърдите мускули под пръстите си.

Той поклати глава.

— Не знам, Чарити. Най-добре е да се махнем от пътя — той говореше тихо, а очите му напрегнато се взираха в мрака пред тях. С леко подръпване на юздите насочи конете встрани от отъпкания път и към по-високата прерийна трева. Там животните трудно теглеха натоварената каруца, но Джон знаеше, че без дърветата и храсталака, единственият им шанс да останат скрити е да се отдалечат от пътя и да се слоят с мрака на нощта. Благосклонната луна, която осветяваше пътеката им с бледата си светлина, сега им бе враг.

Те не осъзнаваха, че точно шумът от скърцането на колелата и дрънкането на хамутите бе привлякъл вниманието на тези, които искаха да избегнат. Изминаха няколко минути, преди Джон да разбере, че ги преследват конници.

— Дръж се, Чарити! — предупреди я той, като шибна конете да бягат по-бързо, но знаеше, че е твърде късно. Въпреки предупреждението, Чарити почти изхвъркна от мястото си, когато каруцата се втурна напред. Твърде изплашена, за да извика, тя се овладя, колкото можа, и започна да се моли.

Джон успя да хвърли поглед назад и лицето му стана мрачно, когато видя ездачите да ги настигат.

— По дяволите! — измърмори той.

Това подсказа на Чарити колко разтревожен бе Джон, тъй като те и двамата произхождаха от семейства на добри християни и мъжът ѝ никога не псуваше.

Преди да чуе изстрела, Чарити видя как Джон рязко се сепна. Но обърканото ѝ съзнание все още не схващаше, че е улучен, докато той не изпъшка и не се отпусна тежко върху нея. Юздите се изплъзнаха от отпуснатите му пръсти.

Тогава тя видя кръвта. Не червена, а черна като грях в нощта. Когато взе отпуснатото му тяло в обятията си, петното вече разцъфваше по дрехата му на гърба, високо на лявото рамо. Кръвта мокреше роклята ѝ, изтичаше през пръстите ѝ. Бе топла и лепкава, със сладникав мирис. Ужасът я порази като гръмотевица и тя започна да пищи. Като го притисна до себе си и го закри с тяло, Чарити се сви на седалката и продължи да пищи, да пищи, да пищи...

Изплашени от пронизителните писъци на жената и оставени без водач, конете пощуряха, каруцата се клатушкаше опасно след тях. В страха си Чарити почти не осъзна новата опасност. И не обърна внимание, че когато двама от преследвачите настигнаха препускащия впряг. Като язدهа от двете страни, те сграбчиха здраво хамутите и ги задърпаха, докато конете спрат. Смътно ѝ се мярна мисълта, че тези мъже не са индианци. Но с Джон в скута си, този факт не ѝ донесе утеха. Които и да бяха, те го бяха простреляли и той умираше в ръцете ѝ.

Зашеметена и ужасена, Чарити се наведе закрилящо над тялото му, а виенето ѝ бе стихнало до жалки стонове. Горещи сълзи се стичаха по бузите и капеха по главата на съпруга ѝ, когато го прегърна.

— Джони! — тя тихо стенеше. — О, Джони! Не умирай, Джони! Моля те, не умирай!

Ако един от мъжете не бе я сграбчил за ръката и не бе се опитал да я свали от каруцата, Чарити можеше да продължи така цяла нощ. Но тази нова атака я извади от вцепенението. Изведнъж тя се превърна в крещяща тигрица, която се бори със зъби и нокти, здраво хванала безчувственото тяло на Джон. Когато нападателят успя да я смъкне от каруцата, тя падна в краката му, като хълцаше и пищеше, докато той не сграбчи косата ѝ и я накара да стане.

— Я, я — чу го тя монотонно да подвиква на другите от шайката. — Гле'й к'во си имаме тук!

Някой се изсмя от лявата ѝ страна.

— Каквото и да е, Джеб, изглежда недорасло още! Хвърли го обратно, докато узрее!

— А, узряла е, узряла — отговори Джеб с подигравателен глас. — Я виж не са ли сладка плячка! — едната му ръка бе все още здраво омотана в косата ѝ, но другата бръкна в корсажа ѝ и се спусна надолу. Чарити чу отвратителния звук на разкъсващия се плат и сърцето ѝ

насмалко да изхвъркне от гърдите, докато тя се бореше да се освободи от похитителя. Письците ѝ отекнаха в собствената ѝ глава и проехтяха в нощта.

Тя започна да дращи ръцете му, които бяха разкъсали фустата ѝ до кръста и вече късаха фините дантели на ризата ѝ. Там, където презрамките бяха ожулили кожата ѝ при грубото насилие, раменете ѝ горяха, но Чарити нямаше време да обръща внимание на такава незначителна болка. Обезумяла от ужас, тя безпомощно наблюдаваше как шест чифта похотливи мъжки погледи жадно поглъщаха голите ѝ гърди.

— Прав си, Джеб. За такова дребосъче, тя наистина има хубави цици! Айде да видим и останалото!

Дали първичният страх ѝ даде сила, или Джеб бе толкова зает да се пули в гърдите ѝ, че бе отпуснал малко ръката си, но тя успя яростно да се извие. В пръстите му остана кичур от косата ѝ, но Чарити се освободи и побягна с разтреперани крака, като се препъваше и хълцаше.

Свободата ѝ не трая дълго. Само с три разкрача я уловиха за бонето и я дръпнаха назад с такава сила, че връзките на шапката едва не прерязаха гърлото ѝ, преди Чарити да се опре на гърдите на някакъв мъж. Като се задъхваше и задушаваше, тя потръпна от ужас, когато мъжът заговори в ухото ѝ.

— Е, мила, не искай вече да си ходиш! Интересното сега започва.

Със сатанинско хихикане той сграбчи едната ѝ гола гърда и я стисна, докато Чарити изписка от болка. После грубо я блъсна в средата на кръга, направен от приятелите му.

Бяха шестима, всеки по-страшен от другия. Сякаш бе нападната от глутница освирепели за плячка вълци. Като притискаше дрипите от роклята към себе си, Чарити преглътна с мъка и буквално усети вкуса на страха си. Бавно, замаяно, тя се завъртя, като търсеше изход от все по-стесняващия се кръг и напразно се вираше за поне едно мило лице или само за малък проблясък на човечност, у когото и да е от тях.

— Моля ви! — молбата прозвуча като дрезгав шепот. — Моля ви, не ми причинявайте болка!

Груб смях и хор от неприлични намеци посрещнаха молбата ѝ. Ръце се протягаха да късат дрехите ѝ, да стискат плътта ѝ. Когато тя уплашено отстъпваше от един мъчител, ръката на друг я сграбчваше.

Дълго време те си играеха с нея, както прави котка с притисната в ъгъла мишка. За тях това бе просто игра, но за Чарити това бе една ужасна игра, която не можеше да спечели.

— Пуснете жена ми! — като чу гласа на Джон, Чарити ахна и се завъртя. Похитителите ѝ се обърнаха по-бавно, по някои от лицата се четеше изненада, други бяха предпазливо безизразни. Половината от тялото на Джон се бе надвесило извън каруцата, чертите на лицето му бяха застинали в болезнена гримаса. Бе поставил една ловджийска пушка на ръба на седалката и я бе насочил към разбойниците.

За момент всички замръзнаха на местата си. Ако имаше някакъв сигнал, Чарити не успя да го види: може би бе даден, когато направи първата си крачка към Джон. Почти веднага се чуха изстрели от пистолети. Сред хаоса тя усети, че някой здраво притиска ръцете ѝ до тялото и опира в гърлото ѝ острия ръб на ловджийски нож. Тъй като похитителят я държеше отзад, тя не можеше да го види, но видя Джон да се хваща отстрани и да се премята през каруцата.

— Джони! — когато името му се изтръгна от дълбините на душата ѝ, ножът се вряза в нежната плът на гърлото ѝ. Чарити почувствува как собствената ѝ топла кръв я мокри. Догади ѝ се и в един ужасен момент се изплаши, че ще повърне. Ако повърнеше, щеше или да се задуши до смърт, или да успее да си пререже гърлото на ножа на нападателя. Краката ѝ заплашваха да се огънат под нея, но ръката под гърдите ѝ я държеше исправена.

— Уийзъл! Бронк! Ако е още жив, свестете го! Заемете се с мъжа!

Този, който я държеше, даваше заповедите. Докато разбойниците чакаха да видят дали Джон е още жив, мъжът силно я притисна до себе си, а острието на ножа все още бе здраво опряно в гърлото ѝ. През полата си Чарити почувствува как той похотливо се търка о нея.

Тя го ухапа — все още се опитваше да се съпротивлява. Солени сълзи се стичаха по бледото ѝ лице и попадаха в откритата рана на гърлото ѝ, но Чарити се стараеше да не потрепва от парещата болка. Искеше да се моли, но не бе сигурна за какво — да живее или да умре бързо. Сърцето ѝ зовеше Джон, като се надяваше на някакво чудо да е още жив. После си помисли, че за него ще е по-добре да е вече мъртъв. Поне ще си спести още болка от тези разбойници.

Мъжът зад нея се изсмя злостно и нарочно пак се отърка. Ужасът заседна като буца лед в стомаха на Чарити. Нямаше и съмнение, че тоя мъж възнамеряваше да я изнасили. Много вероятно бе и приятелите му да го направят. Само по чудо можеше да се спаси от очакващата я съдба, а чудесата тази вечер не достигаха. Нови сълзи заляха бузите ѝ, като си помисли за мъничкия живот, скътан в утробата ѝ. „О, боже, моля те, спаси ми бебето! — молеше се тя мълчаливо. — Моля те, спаси ми бебето!“

— Хей, Кътър, жив е! К'во искаш да го правим сега? Като премигна, за да спре сълзите, Чарити се загледа как мъжете шляпат Джон и заливат с вода лицето му, за да го свестят. Кътър, мъжът, който я държеше, отговори с груб смях.

— Завържете го за колелото на каруцата и внимавайте да е с изправена глава, за да вижда всичко, което става. Не искаме да пропусне веселбата, нали?

Винаги, когато Чарити си спомняше за последвалите часове, най-много си спомняше за болката.

Макар че няколко пъти загуби съзнание, през по-голяма част от времето бе будна. Шокът не смекчаваше ужаса и не намаляваше страданието ѝ, докато и шестимата се изредиха.

Веднъж, само веднъж, в началото, Чарити извърна глава и улови измъчения поглед на Джон. Очите му бяха препълнени от непоносима болка и тя знаеше, че те отразяват болката в нейните. Като отвърна глава, тя повече не го погледна: не можеше да понесе да гледа измъченото му лице. Вместо това тя съсредоточи всичките си сили да преживее ужаса на тази нощ.

В началото инстинктът я караше да се бори с тях. Да им даде тялото си, да ги остави да го безчестят така насилствено, без да се опита да ги спре, без да се бори да спаси заченатото си бебе, бе немислимо! Този, който се казваше Кътър, бе пръв, а друг я държеше, като ѝ притискаше ръцете над главата. Странно, но дори когато пръстите на Кътър се напъхаха между бедрата ѝ, като грубо ги разтвориха, дори когато проникна в нея, като разкъса нежната ѝ плът и я накара да пици от болка, съзнанието на Чарити запаметяваше всичко от него и от другите и с подробности отбелязваше всичко, което става.

Сякаш се бе превърнала в две личности. Едната Чарити стоеше вън от другата, наблюдаваше как това долно животно я изнасилва,

обръщаше внимание на всяко движение, на всеки мирис и звук, колкото и слаби да бяха. Тя се молеше да се вцепени в несвяст, но сетивата ѝ сякаш повече се изостряха и всичко се очертаваше по-ясно в болката ѝ. До ушите ѝ достигна измъченият вик на Джон. Когато Кътър я облада с първия пронизващ тласък, Чарити сякаш чу как се отварят вратите на ада, как душата на човек се изтръгва от тялото му.

Противно на желанието ѝ очите ѝ останаха отворени и гледаха, заслепени от сълзи и ужас, как Кътър отстъпи мястото си на някой, когото нарече Уайти. Когато езикът му се напъха в устата ѝ, насилвайки я, както насилваше и тялото ѝ, Чарити се задави. После, без да мисли за последиците, тя го ухапа. Вкуси кръвта му. После изведнъж видя огромния му юмрук, преди той да го стовари в челюстта ѝ. Болката избухна в лицето ѝ, ярки цветове закръжаха в главата ѝ, последва блажена забрава.

Но нова, по-остра болка я стресна и върна в съзнание. Дрезгавият ѝ вик предизвика още един ритник в парещата ѝ страна, ребрата ѝ горяха от болка и тя ги чувстваше като смачкани. Несъответстващо на останалите, над нея се наведе едно нелепо красиво лице.

— Да не си посмяла пак да припаднеш, госпожичке! — изсъска мъжът, а белите му зъби проблеснаха под изрядно поддържани дълги мустаци. — Когато Данди се люби с жена, иска я будна, за да се наслаждава!

По време на това трето ужасно изнасилване, Чарити почувствува как нещо дълбоко в нея се разчупва, сякаш се е откъснало. Гласът ѝ бе толкова изтощен, че молбите ѝ звучаха като дрезгави стенания, които почти не се чуваха. Но в съзнанието си тя продължаваше все така силно да пици за загубата на невинния живот, който тялото ѝ бе приютило за такова кратко време, този скъпоценен живот, който никога нямаше да се роди.

След това спря да им се противопоставя. Макар че усети как Джеб се качи върху нея и яростно започна да хапе гърдите ѝ, тя остана неподвижна. Като се молеше за смъртта, която не идваше, тя чу онзи, който бе наречен Уийзъл, да псува и да казва:

— Ей, по дяволите! Не я убивайте, преди и аз да съм я начукал! Боже! Тя кърви като заклана свиня.

Наблизо Джон изпъшка печално и безпомощно. „Не, не, не!“ Слабият ѝ глас повтаряше името на съпруга ѝ отново и отново, като молитва. Макар ясно да усещаше продължаващото насилие и терзаещата болка, Чарити откри накрая едно малко защитено кътче в съзнанието си и накара сломената си душа да долази в него. След цяла вечност, както ѝ се стори, тя разбра, че сигурно е изпаднала в истерия, защото, когато Уийзъл, с подобното на пор лице, я възкачи и се взря в нейното лице, тя изпита налудничав подтик да се смее. Или ставаше безчувствена към болката, или тялото на Уийзъл бе толкова слабо, но тя не почувствува нищо, когато той проникна в нея. Тази малка, незначителна победа предизвика ромонещ смях в гърлото ѝ. Може би най-после идваше желаната смърт. Може би точно затова не я болеше така ужасно.

Смехът ѝ се стопи нечут, когато последният, Бронк, се качи върху омаломощеното ѝ тяло. Той не бе от тия, които се задоволяват с полумъртва жена под себе си, затова нареди на Уайти да ѝ освободи китките.

— Нека драци и впива нокти, ако иска — каза той през смях. — Ако обичам нещо да правя, то е да обяздвам дива кобила! Гледайте внимателно, приятели, да ви покажа как се прави!

Възседнал я като кон, той замачка гърдите ѝ, като измъчваше разкъсаните ѝ, подути зърна, докато тя безпомощно скимтеше. Като ѝ го заби с престъпна сила, той я подразни.

— Хайде, малка кобилке! Опитай се да ме хвърлиш! — при тези думи той постави токовете на ботушите си до насинените ѝ бедра. — Мърдай, дявол да те вземе! Мърдай! — заповяда ѝ той грубо. После направи нещо, което никой не очакваше — заби и прокара шпорите си по цялата дължина на бедрата ѝ. От ханша до коляното кожата зейна разкъсана.

Болката я прониза като нажежена до бяло светкавица. Бедрата ѝ пламнаха, като че бяха жигосани с нагорещени ръжени. Не по своя воля Чарити се мръдна нагоре, като достави на Бронк удоволствието, което търсеше, но причини на ранените си вътрешности още поразкъсваща болка. Един последен, изпепеляващ душата писък се откъсна от разраненото ѝ гърло и се понесе от среднощния бриз. Преди да стихне ехото от този писък, Чарити с радост потъна в мрачните, зовящи обятия на безсъзнанието.

3.

Значи това е адът. Въпреки влажния и остър студ, който я пронизваше до костите, Чарити знаеше, че това трябва да е адът. Щур смях се надигна в гърдите ѝ. Как ще се изненадат всички, когато разберат, че царството на дявола не е пламтящ пъкъл, в края на краищата, а студ, така пронизващ, че ти попарва душата и кара зъбите ти да тракат в устата.

Адът бе мрак — така непрогледен, че те задушаваше, сякаш си загънат в черен покров и си погребан жив. Той те потапя в собствения ти вонящ страх, страх, който омърсява ноздрите и полепва по езика. Адът бе болка, която притъпява съзнанието и толкова дълбоко прониква в него, че почти е невъзможно да се мисли за нещо друго.

Жалко стенание се дочу сред всепоглъщащата черна мъгла и показва на Чарити, че не е сама в страданието си. Едва тогава осъзна, че и тя издаваше същите ужасни звуци. Странно, но съзнанието, че нещастията ѝ е споделено, не го облекчаваше. Това по-скоро засили собствената ѝ мъка и накара солени сълзи безпомощно да се стичат от очите ѝ.

— Чарити... о, боже... Чарити... — гласът долиташе от мрака слаб и тънък.

„Джони?“ — помисли си тя объркано, със сърце, натежало от отчаяние. И Джони ли бе в ада? Но той бе толкова добър! Тя също — поне се бе опитвала да бъде. Хрумна ѝ мисълта, че доста добри хора щяха да се изненадат, когато открият колко трудно се отива в рая. Раят сигурно е населен с разочаровани християни!

— Чар... ити.

— Тук съм, Джони — извика тя, като се напрягаше да го види в мастилената нощ. Усилието да говори я накара да трепне. Надигна се жалко скимтене, което засили мъката ѝ. Тя чувстваше гърлото си раздрано и отвътре, и отвън, а думите ѝ излизаха като стържещ шепот.

— С... съжالياвам... толкова съж... алявам.

Объркване и болка замъглиха съзнанието на Чарити.

Съжалява? За какво? Какво казваше Джони? Внимателно, интуитивно разбирайки, че и най-малкото движение ще ѝ причини мъчителна болка, Чарити се опита да надигне тялото си натам, откъдето идваше гласът на Джон. Като с копие я прободеше парещата болка. Писък раздра гърлото ѝ, и обкръжаващият мрак стана още по-наситен. Той удавяше гласа на Джони и притъпяваше вкуса и мириса на ад.

Как ѝ се искаше прерийният вятър да спре вечния си вой! Бе толкова печален звук, толкова тъжен и изпълнен със страдание. Не! Не, това изобщо не бе вятърът. Това бе звукът на собствената ѝ агония, която се сливаше в нощта с тази на Джони. Тя бавно отвори очи и облекчено въздъхна. Поне не бе съвсем тъмно вече. Тя забеляза туфи трева до главата си и някакви сенки наоколо. За момент сърцето ѝ замръзна от уплаха, когато си помисли, че неподвижните сенки са на нападателите ѝ. После разпозна, че сенките са на каруцата и конете, и се отпусна с облекчение. Разбойниците си бяха отишли. Слава богу, че тези ужасни зверове си бяха отишли! Въздишката — слаба и на пресекулки — я накара да почувствува гърдите си като хлътнали: болеше я дори когато дишаше. Слабостта и болката пак отприщиха насъбралите се сълзи.

— Джони? — като събра малко кураж, който ѝ беше останал, Чарити се взря в нощното небе и изстена най-големия си страх. — Ние ще умрем тук, нали, Джони? Точно тук, тази нощ... — ридания заплашваха да я задавят, но тя накара думите да излязат от разтрепераните ѝ устни. — Тук, в мръсотията... и в собствената ни кръв.

Някъде наблизко, отляво на Чарити, Джон изпъшка в отговор.

— Чарити... о, боже! Чар... Съжалявам. Трябваше да те защитя — въздъхна той тежко.

— Страх ме е! — слабият ѝ изплашен вик прозвуча силно в тихата нощ и стресна и двамата. — Страх ме е да умра, Джони! Като християнка... знам, че не бива да се страхувам, но е така! — думите ѝ излизаха на пресекулки, болката я бяхтеше като наковалня, но необходимостта да говори, да е близо до него ѝ даваше сила да издържи.

— Моля те... недей! — тя долавяше сълзите в гласа на Джон, който я молеше да не плаче, да не мисли за това, да не се страхува.

— Иска ми се... да те прегърна.

— И на мен — като напрегна очите си, на Чарити ѝ се стори, че го вижда на няколко крачки от себе си, близо до каруцата. Предполагаше, че е още завързан за колелото, но не можеше да каже със сигурност, вероятно поради това, или защото и той бе твърде слаб и изпитваше непоносима болка, не можеше да пропълзи до нея. С всеки изминат момент Чарити чувстваше как животът си отива... Мъглявина се промъкваше в ъглите на очите ѝ и непознати вълни я заливаха, като я зашеметяваха. Беше ѝ студено, толкова студено!

Изминаха минути, а може би часове. Когато Джон отново проговори, гласът му бе просто дрезгава въздишка.

— Прости ми. Обичам те...

Смразяващ ужас я прониза с нови тръпки, когато Чарити осъзна колко слаб бе гласът на Джон и това накара думите ѝ да прозвучат по-остро:

— Джони? Не умирай, Джони! Не умирай и не ме оставяй сама тук! Моля те! Моля те, не прави това!

Трудното му дишане бе като музика за слуха ѝ. То поне бе доказателство, че той все още е жив, че не бе я оставил да се изправи сама пред смъртта си.

— Дръж се, Джони! Още малко. Моля те! Може би някой ще ни намери!

— Моли се! — изграчи той.

Тази единствена дума върна страха, който я преследваше.

— Да, да. Отче наш.

Интересно, колко по-леко ѝ стана отведнъж, как съзнанието ѝ искаше да се отдалечи от болката. Утешителните думи на познатата молитва не идваха, докато Джон не започна да се моли — тихо, настойчиво. Те започнаха да се молят заедно, замиращите им гласове ги свързваха в самотата на нощта.

Джон не довърши тази молитва. Чарити — също. Когато тя чу гласът му да затихва, и нейният замлъкна.

— Джони? — прошепна тя. Като затаи дъха си, Чарити се напрегна да долови неговия. Единственият отговор бе зловеща тишина: последва звук, като лек ветрец, като пърхането на ангелски крила във въздуха. Когато уплахата закръжи над тялото ѝ и накара

кожата ѝ да настръхне, тя закрепця името му през израненото си гърло. — Джони! Джони! Джони!

Бледата ѝ трепереща ръка се протегна към него, търсейки успокоение, което не получи. Сълзи замъглиха зрението ѝ и в един благословен момент ѝ се стори, че той сякаш помръдна, но това се дължеше само на сълзите ѝ, които караха силуета му да трепти пред очите ѝ.

Като събра всяка капка сила, която ѝ бе останала, решена да не обръща внимание на болката, която знаеше, че ще последва, Чарити се придърпа към него. Ярко оцветени светкавици я разтърсиха, така мъчителни, че дъхът ѝ изхвъркна от дробовете. Тя не виждаше, не чуваше, не можеше дори да пищи, така ужасно я болеше.

Топла, лепкава кръв се изтичаше между краката ѝ. Като се добра на няколко инча до тялото на мъжа си, Чарити почувствува как кръвта се изпомпва от тялото ѝ и къпе бедрата ѝ в лепкаво яркочервено — нейната кръв, тази на детето ѝ.

Някъде над нея един облак застрашаваше да я обгърне в мрачните си дипли. Тя нямаше повече сила и воля да се бори. Когато облакът я погълна, тя се опита пак да се моли, но без Джони успя само слабо да промълви „Отче наш... Отче наш...“ Дори с цената на живота си не можеше да си спомни останалата част от молитвата. Нищо — Джони скоро що ѝ помогне да си я спомни.

Когато Мейно се натъкна на каруцата, мъртвия бял и голата, полумъртва жена, бе склонен да продължи и да отиде толкова бързо и толкова далече, колкото можеше да го отнесе конят. Сцената бе пропита с миризмата на кръв, смърт и насилие, а на Мейно изобщо не му трябваша неприятности.

В продължение на дни се опитваше да остане незабелязан, откакто Тъпия нож и бандата му от северни шайени бяха избягали от резервата и се бяха отправили на север. Мейно бе мелез и приличаше повече на арапахо, отколкото на бял, а това сега не бе благоприятно за него. Белите хора не бяха чак толкова съобразителни и не различаваха едно племе от друго, а и в повечето случаи това изобщо не ги интересуваше. Обикновено те първо стреляха, а после задаваха въпросите и Мейно се бе научил на предпазливост като основно правило за оцеляване.

Вече бе заобиколил и бе подминал каруцата с няколко крачки, когато чу жената да стене. Той дръпна юздата и се обърна да погледне към нея, после поклати глава и си наложи да извърне поглед. Макар и да не се бе приближавал, можеше да разбере, че е изнасилена. Всеки, който има ум, можеше да се досети, тъй като тя беше гола и по краката ѝ се стичаше кръв. Както изглеждаше, тя щеше да отиде при съпруга си на оня свят, преди слънцето да се издигне много високо. По-добре да стои настрана от тази неприятност, си каза той, тъй като жената така или иначе щеше да умре.

Жената отново изпъшка. Мейно затвори очи и стонът ѝ отекна в съзнанието му. По дяволите! Защо не бе умряла досега? Още веднъж дръпна юздата на коня, но този път го върна обратно при каруцата. Можеше само да се надява този глупав подтик да не доведе до собствената му гибел. Може би след една глътка вода, потупване по ръката и утехата да знае, че няма да умре сама, жената ще му направи услугата да се спомине бързо и кротко. После, ако имаше огромен късмет, той щеше пак да продължи пътя си — с малко закъснение и без да научи нещо повече.

„Неприятности“, „беди“ бе второто име на Додж Сити.

Юмручни сбивания, схватки между въоръжени мъже, боксови състезания, борба с бикове — за каквото и да се сетиш, градът го бе преживял. Спокойствието бе рядко явление, дори и посред зима, когато събирането на добитъка за слагане на клеймо бе спомен от лятото. В този град с постоянно население по-малко от хиляда, с шестнадесет кръчми и почти още толкова вертепа винаги се мътеше някаква беля.

Досега, само през тази година, имаше опит за обир на влак, жестоко убийство на двама служители на закона, единия, от които бе Ед — по-големия брат на Бат Мастърсън, безброй престрелки и сблъсъци с крадци, убийци, конекрадци, престъпници и каубои, които се напиваха от малко. А сега и шайените, с техния поход през Западен Канзас, бяха разбунили духовете и всички непрекъснато виждаха индианци зад всяка скала и храст и стреляха по всичко, което се движи. А бе едва септември!

Само нещо наистина ужасно можеше да шокира хората, които ежедневно живееха сред толкова насилие. Но при вида на мелеза,

който бавно яздеше по улицата, като държеше изпадналата в несвяст Чарити Приндъл, всички по пътя ахнаха. Зад Чарити и загорелия непознат втори кон носеше тялото на Джон Приндъл, завързано през гърба на коня.

Тъй като бе неделно утро, обикновено най-спокойното време от седмицата за малък град като Додж, Мейно се надяваше да осъществи милосърдната си мисия, без да създаде много смут. За зла участ обаче пристигането им причини огромно вълнение. Започна се от едно момче, което се връщаше от тоалетната на двора. От изненада момчето замръзна на място, а устата и панталоните му останаха отворени. После то хукна презглава, като по пътя се закопчаваше, крещеше за началника на полицията, за шерифа, за армията, за всички, които смяташе, че трябва да научат за нападението на индианците над града и за убийството на семейство Приндъл.

Когато чуха врявата, хората започнаха да се изсипват от къщи и църкви, да се показват от прозорците, като разтриват сънените си и зачервени от уиски очи. Те зяпаха опулени, разменяха си слисани погледи и тревожно шептяха. Колкото по-нататък отиваше Мейно, толкова повече хора се тълпяха на улицата, докато накрая той просто спря коня и зачака. Първите, които колебливо се приближиха, бяха мъж в тъмен костюм и дама с къдрава кестенява коса и хубави златисти очи като на котка. Господинът протегна ръце към жената в обятията му.

— Аз съм лекар — просто каза той, — познавам тази жена.

Мейно се наведе и предаде тялото на Чарити в ръцете на доктора толкова внимателно, сякаш то бе направено от най-финия кристал.

— Внимавайте — предупреди той, а от подутите устни на Чарити се откъсна глух стон. — Ребрата ѝ са счупени и тя ужасно кървя по целия път дотук.

Доктор Нелсън кимна мрачно на индианеца. Двамата си размениха красноречиви погледи, с които си казваха, че тя няма да живее дълго. Отново, за частица от секундата, Мейно улови онзи златист, разтревожен, внимателен и топъл като зимен огън поглед на жената, която стоеше до доктора, и сърцето му подскочи в гърдите. Преди тя да се извърне, му се стори, че видя за миг душата си в искрящите дълбини на очите ѝ, но това впечатление бързо отмина.

Дори през тънкото одеяло, с което Мейно бе загърнал тялото на Чарити, докторът усещаше силната ѝ треска.

— Господи, сякаш е пламнала! Идвала ли е изобщо в съзнание?

Кисела усмивка изкриви устните на Мейно.

— Само толкова, че да ме види, но изпищя и отново припадна. Веднъж-дваж промърмори, но смятам, че не е на себе си. Нелсън, не губи повече време.

— Сю, да я занесем вкъщи и да видим какво можем да направим.

Няколко загрижени приятели последваха доктора и сестра му, когато те се отправиха към кабинета в техния дом на съседната улица. Мейно ги проследи с поглед, като се зачуди за малко каква ли бе на доктора тая Сю с чудните златисти очи. Жена ли му бе?

— Ами Джон? — запита някой.

Други се скупчиха около тялото на своя приятел и съсед, като слисано клатеха глави.

— Мъртъв е — потвърди друг тъжно. — Най-добре да го занесем в погребалното бюро.

Това май бе единственото нещо, което можеха да направят за него.

Жени плачеха. Мъже се опитваха да ги утешат. Извисиха се гласове, които споделяха и скръб и гняв, и невяра, че такава трагедия е сполетяла семейство Приндъл. Двама мъже вече отвеждаха коня на Джон.

Мейно обърна коня си и тръгна в същата посока, откъдето бе дошъл. Точно сега всички бяха зашеметени, но след няколко минути гневът им щеше да нарасне и те щяха да търсят да обесят някого с главата надолу. Мейно искаше да е на мили оттук, когато тази объркана навалица се превърне в обезумяла, неразумна тълпа.

Изведнъж някой се изправи пред него с пистолет „Колт-45“, насочен право в гърдите му. Мейно хвърли поглед на хубавия му костюм, на сивото му бомбе, самодоволно кацнало върху тъмнокосата глава, и замръзна. Нямаше нужда да му се представя. Макар че лично никога не бе срещал шериф Мастърсън, ужасната репутация на този блюстител на закона бе достатъчна да увери Мейно, че въпреки контешкия му вид, не бива да го приема несериозно.

— Дотук, индианецо! — изръмжа Мастърсън. — Слез от коня бавно и дръж ръцете си така, че да ги виждам! Ще погостуваш на

затвора Форд Каунти. Колко дълго и колко здрав ще останеш, ще зависи от това, дали ще харесам отговорите на въпросите си — с посребрения край на бастуна си Мастърсън сръга Мейно в ребрата. — Да вървим, мелез!

— По дяволите, Върджил! Какви ги вършиш, та хвърляш това асо?

Върджил се хвана за главата и застена заради глупавата си игра. Първата сваятна ръка карти, която му се падна тая вечер, и той буквално я подари. Сърдитият му поглед огледа задимената кръчма и попадна на мъжа, облечен в черно, който се движеше от маса на маса, сякаш бе двойник на дявола.

— Проклятие! — оплака се Върджил. — Как очаквате от човек да се съсредоточи върху играта в присъствието на този наемен стрелец, който му диша във врата. И ако ми кажете, че той не ви кара да подскочате от ужас като буболечка в сгорещен тиган, лъжете!

— Какво ли търси?

— Белята си търси, най-вероятно — измърмори друг играч.

— Чух, че обикаля целия Остин и разпитва за някакъв Данди.

— За какво ли му трябва?

— Ако искаш да разбереш, върви го питай. Аз не съм чак толкова глупав. Негова си работа.

И Люк смяташе така, но му се искаше някой да може със сигурност да му каже къде да намери Данди. Досега бе обиколил половината от щата Тексас в безуспешен опит да намери набелязания обект на отмъщение. В Ел Пасо му казаха, че за последен път са видели Данди в Сан Антонио. Там пък чу, че Данди се е отправил на север, към Остин. Ако е бил тук, сигурно отдавна е заминал и Люк нямаше представа къде да го търси. Тексас сам по себе си бе голям щат, с много миши дупки за отрепка като Данди да се свре и скрие, да не говорим за Мексико и за половината дузина съседни щати, през които можеше да се прокрадва сега. Бе вече средата на септември и ако не го откриеше скоро, зимата щеше да забави издирването или изцяло щеше да го прекрати до пролетта.

Като реши, че е загубил достатъчно време тук, Люк напусна кръчмата и тръгна по тъмната алея — пряк път до хотела му през една

пресечка. Когато измина около една трета от пътя, остриите му сетива сигнализираха за близкото присъствие на нещо или на някой, който се спотайва в сенките. Той спря, застана неподвижно и зачака. При първия слаб звук, макар че очите му още не можеха да различат някакво движение, Люк бързо посегна към кобура, извади револвера си и се прицели със светкавична скорост.

— Не стреляй! — чу се неистов вик. — Просто искам да говоря с теб!

— Покажи се тогава, така че да те виждам! — заповяда грубо Люк, със запънат ударник на револвера.

Една сянка се размърда и се превърна в слаб, брадясал мъж, който вонеше на уиски.

— Моля, господине! Нямам лоши намерения. Чух, че търсиш Данди, и си помислих, че си готов да платиш малко за някои сведения.

Все още предпазлив да не е някой капан, Люк запитва:

— Защо не ме заговори в кръчмата? Защо чакаш в тъмната алея?

— Господине, може да съм пияница, но не съм чак толкова изкукуругал! Мислиш ли, че искам Данди да разбере кой ти е казал за него и да ме погне, ако ти пръв не го откриеш? Особено с тия приятелчета, с които се движи напоследък.

Интересът на Люк изведнъж се съживи.

— О, какви приятелчета?

— Ще платиш ли? — запитва пияницата вкиснато.

— Първо ми кажи какво знаеш, после ще ти платя каквото смятам, че струва — парира Люк в отговор. — Е, с кого се движи Данди напоследък, старче?

— Ами че според мълвата той се е съюзил с една банда от нищо и никакви келешки, които са си нищо и никакви скитници. Сигурно вървят по маршрута на добитъка за продан, нагоре през Тексас, за да нападнат от засада някой и друг чорбаджия, който се връща с големи пари от продажбата на добитъка, смятам аз.

На Люк това прозвуча правдоподобно, а и от Данди можеше да се очаква да направи подобно нещо. Възможно най-много пари с възможно най-малко усилия. А и Люк не очакваше той да се съюзи с други хора. Данди обикновено играеше сам.

— Сигурен ли си, че говорим за един и същ човек? — запитва той.

Някой може да се присмива на информация, получена от пияница, но Люк бе получавал добри сведения от такива източници и преди и не ги отхвърляше. Пияницата винаги се навърта из кръчмите, в близост до важни разговори и планове. Обикновено не му обръщат внимание, тъй като през повечето време е твърде гипсиран, за да разбере това, което случайно може да дочуе. Често той е осведомен за повече клюки, отколкото могат да се чуят на едно женско събиране, и е посветен в повече признания, отколкото свещеникът. Номерът беше да пресееш ценната информация от боклука и тъкмо това се опитваше да направи Люк сега.

— Облича се като някой нафукан баровец — каза старецът, като почесваше рядката си въшлива брада. — Пуснал е зализан мустак и се мисли за голямо коце.

Описанието съответствуваше.

— Той ли оглавява тази банда негодници?

— Не. Главатарят е някой си Кътър. Смятат го адски добър с ножа. Обича да порязва хората. Голяма душичка.

Като прибра револвера си, Люк подхвърли една монета на пияния и се ухили, когато старецът я улови със сръчен замах на жилестата си ръка.

— Купи си една бутилка.

С десетдоларовата златна монета щеше да си купи няколко бутилки — това и двамата знаеха.

— Щом си толкова щедър, ще ти кажа нещо, което може да ти е от полза. В деня, когато напусна Остин, конят на Данди окуця и той го смени с някакъв индианец за апалуса^[1].

Люк се усмихна по-широко. Макар и прекарването на стадата добитък да бе приключило за тази есен, ако Данди бе задържал апалуса, по-лесно щеше да го открие отсега нататък. Като докосна с пръст периферията на каубойската си шапка и шеговито козирува, Люк благодари на стария пияница.

— Много съм ти задължен, господине. Много съм ти задължен.

---

[1] апалус — породист кон от северозападна Северна Америка с характерна петниста задница. — Б.пр. ↑

4.

Анди Нелсън прокара ръка по изнуреното си лице, като устоя на желанието да вкара кокалчетата на пръстите си в очните ябълки. Бе понеделник, късно сутринта — двадесет и четири часа откак започнаха усилията му да спаси живота на Чарити Приндъл. Двамата със сестра си бяха успели да поспят съвсем малко през това време. Сю бе поела последното бдение до леглото на Чарити, а той подремна малко.

— Как е тя? — запита той.

Сю поклати глава.

— Няма промяна. Треската ѝ още бушува, независимо колко често я мия с гъбата. Тя все вика Джон, а през другото време мърмори нещо като „още баща“ или нещо такова. Просто си повтаря все тая фраза — челото на Сю се сбърчи, когато срещна погледа на брат си. — Какво, мислиш, означава това?

— Нямам представа — доктор Нелсън пусна ръката на сестра си и се наведе над Чарити да провери пулса ѝ. — След като спряхме кръвотечението, сега е малко по-силен. Поне това постигнахме, не може да ни се отрече.

— Анди? Нямахме никаква надежда да се спаси бебето ѝ, нали?

— Не, Сю — той поклати глава, споделяйки тревогата на сестра си.

— Тя вероятно е загубила детето миналата нощ.

— Мислиш ли, че знае? А дали знае, че Джон е мъртъв? Господи, Анди!

— Колко ужасно! Погребват съпруга ѝ днес, а тя може би дори не знае, че е умрял!

Сякаш обезпокоена от думите на Сю, Чарити изпъшка, ръцете ѝ немощно потрепнаха. Доктор Нелсън веднага се опита да я успокои.

— Тихо, тихо, Чарити! Не се вълнувай! Всичко ще се оправи. Сю и аз сме тук, за да ти помогнем — едрата му ръка отстрани влажната коса от челото ѝ.

Сю въздъхна.

— Е, тя може би ще се омъжи пак някой ден и ще има други деца, макар да знам, че би искала детето на Джон като спомен за него и любовта им.

Като поклати тъжно глава, Анди каза:

— Не, Сю. Сериозно се съмнявам, че Чарити ще има други деца, поне не от нейната плът. Тя е толкова разкъсана отвътре и ще има много увреждания. Ако някога зачене отново, ще е чудо.

Чарити плуваше сред виеща се мъгла, като се опитваше да избегне болката. Сякаш бе хвърлена в центъра на голям куп току-що обран памук. Виждаше смътни, движещи се образи, но не можеше да се съсредоточи върху нищо. Чуваше неясни гласове, като че ли идваха от безкрайно далече. Колкото и да се опитваше, не успяваше да събере сили да отговори: бе твърде болна, твърде слаба, твърде изморена — изморена да се бори и да живее.

Странно, но тя дойде на себе си тъкмо да чуе доктор Нелсън да казва на сестра си, че тя вероятно няма да има свои деца. Никакви деца! Нито сега, нито някога — изобщо! Разбира се, бе се досетила, че бебето и няма да преживее многократните насилия. И сега, слаба и трескава, изпълнена със скръб по Джон и нероденото им дете, Чарити съжали, че е оцеляла.

Парещи сълзи се отронваха от ъгълчетата на очите, стичаха се по слепоочията и се спускаха в косата ѝ. Внимателни пръсти — на Сю или на доктора — ги избърсваха. Чарити се опита да намокри устни с език, но устата ѝ бе изсъхнала. Заболя я цялото лице, когато се опита да размърда устни.

— Оставете ме да умра.

— Чарити? — доктор Нелсън я извика по име, а пръстите му се опитаха да повдигнат клепачите ѝ. От светлината я заболяха очите и тя се опита да отвърне лице. — Чарити? Каза ли нещо? Дадох ти нещо за болката, скъпа. Сега трябва да си по-добре.

Още веднъж, макар че ѝ струваше огромно усилие да произведе този дрезгав шепот, Чарити накара думите да излязат от подутите ѝ устни.

— Оставете ме да умра.

Чу се как Сю ахна в смълчаната стая. За момент Анди не каза нищо, сякаш и той бе потресен. После надделя неговото внимателно отношение с болните и опитът от лекарската практика.

— Е, Чарити! Нямах това предвид, знам. Ние ще те излекуваме, а ти ще ни помогнеш. Животът ти е ценен, Чарити. Трябва да опиташ.

Чарити не отговори. Тя просто обърна главата си настрана и се остави отново мъглите да я погълнат.

Сякаш бяха получили съгласието на Чарити, Сю и доктор Нелсън неуморно работеха, за да не ѝ позволят да се отдаде на примамливите обятия на смъртта. Повече от седмица се бореха с треската, която опустошаваше тялото ѝ, отслабваше го и опасно изчерпваше всичките му течности. През повечето време Чарити не бе на себе си. Ако можеше, сигурно би благодарила на доктора за неколнократните дози опиева тинктура, която успокояваше болката ѝ и я поддържаше в това унесено състояние, където нищо не бе достатъчно истинско, за да я засегне.

После сънищата ѝ станаха твърде реални — човекоядци скачаха отгоре ѝ на всяка крачка, биеха я с тояги и я ръгаха с нажежени ръжени, преследваха я и непрекъснато я измъчваха. Твърде често лицата, които ѝ се хилеха, бяха тези на нападателите ѝ, на тези същински демони, които разбиха щастieto и превърнаха света ѝ в истински ад.

Много пъти Чарити се сепваше и събуждаше, сърцето ѝ силно биеше в гърдите, а дъхът ѝ дращеше в гърлото. Страхът бе нещо живо, което я къпеше в пот и караше цялото ѝ тяло да трепери. Независимо дали бе будна или заспала, животът ѝ се бе превърнал в кошмар.

Когато започна да се оправя, някои от приятелите на Джон и Чарити се отбиваха да видят как се възстановява. Но те се чувствуваха неловко, когато съчувствено се приближаваха до леглото ѝ с пресилени усмивки и окуражителни думи. Понякога в погледите им проблясваше съжаление и мрачно любопитство се прокрадваше в гласовете им. Повечето изпитваха неудобство и притеснение, не знаеха какво да ѝ кажат, някои не можеха да я погледнат в очите, сякаш нападението над Чарити някак бе посрамило всички тях.

Това поне бе искрено и в повече хармония с чувствата на самата Чарити за срам и вина. С разума си тя разбираше, че няма за какво да се чувствува виновна: тя наистина не бе направила нищо, за да предизвика това злостно нападение и насилие. И все пак, самият факт, че тя бе оживяла, а Джон и бебето не бяха, бе достатъчен, за да я удави

в угризения и чувство за вина, сякаш огромната ѝ скръб по тях не бе достатъчно покаяние.

А и позорът, така похотливо да блудствуват с тялото ѝ шестима непознати! О, господи, какво безчестие! Тя се чувстваше така омърсена, сякаш тяхната нечистотия и порочност бяха нахлули в тялото ѝ и сега се спотайваха в нея. По-силно от синините по кожата, петното от зловеците им пръсти сякаш проникваше до самата ѝ душа и я омърсяваше изцяло. Никакво количество сапун и вода не можеше вече да я изчисти, в това бе сигурна.

Нищо чудно тогава, че Чарити се стесняваше от загрижеността на приятелите си, затваряше се в себе си и инстинктивно използваше болестта си като защита срещу общуването с когото и да било. Дори с доктора и сестра му не искаше да сподели мъката си. Тя се обгърна в мълчанието си като защита срещу всички. Често се преструваше, че спи, просто за да избегне нечие посещение.

Точно това правеше един следобед, когато дочу един разговор между доктора и сестра му.

— Шериф Мастърсън е решил с или без съдебен процес скоро да обеси индианеца — чу Чарити докторът да съобщава. — И половината град е готов и склонен да го подкрепи.

— Но той няма доказателства, че човекът е виновен, а и Чарити не беше достатъчно добре, за да я разпита шерифът — побърза да изтъкне Сю, като се чудеше защо сърцето ѝ така се вълнува само при споменаването на мелеза — спасител на Чарити. — Освен това ти му каза, че подозираш, че не един, а повече нападатели са отговорни за това чудовищно деяние. Защо той и началникът на полицията Ърп не се опитват да заловят другите, вместо да съсредоточат цялото си внимание върху единствения човек, който се е опитал да спаси живота на Чарити?

— Ти не смяташ, че той има нещо общо с нападението? — запита докторът, като изгледа любопитно сестра си и забеляза червенината по бузите ѝ.

— Честно казано, не знам какво да мисля — призна Сю. — Защо този човек ще я изнасили, ще убие Джон, а после ще се обърне и ще докара и двамата в града? Просто няма смисъл, Анди.

Усмивката на Анди бе мрачна.

— Знам, но знам също така, че шерифът мрази индианците, Сю, дори и тези, които са наполовина бели. Към това прибави факта, че областният ни съдия е решил да се прослави, като осъди колкото може повече престъпници, и този индианец може да се къдне в невинността си от тук до луната, но въпреки това Мастърсън ще иска да го види на въжето.

— Не! — заяви Сю неистово. — Не! Чарити знае какво се е случило в действителност и няма да позволи да обесят невинен човек. Когато шерифът я разпита, тя ще го оправдае. Ще видиш — продължи тя, без да поема дъх.

— Сигурен съм, че ще го оправдае — съгласи се докторът и прибави предупредително: — Ако може, нали? Осъзнаваш, че между шока и треската Чарити може би няма да си спомни много от това, което се е случило. Досега не е казала и дума за онази нощ.

Непролени сълзи смъдяха затворените клепачи на Чарити. О, тя много добре си спомняше! Де да можеше да забрави! Но подробностите от онази нощ в ада се бяха врязали в съзнанието ѝ завинаги!

Ако другите се чудеха защо Мейно бе спрял и спасил Чарити през това съдбовно утро, самият той се питаше същото. В затворническата килия той многократно проклинаше собствената си глупост. Защо бе помогнал на жената? Особено на бяла жена? Какво бе направил някога някой бял за него? Собственият му баща, бял войник, бе напуснал майката на Мейно, преди той да се роди. Бе отгледан от племето на майка си, арапахо. За щастие това, че е мелез, създаваше по-малко проблеми в племето, отколкото в света на белите, но Мейно, със светлите очи и къдравата коса, все пак бе различен.

Когато мисионерите пристигнаха в селото и искаха да научат хората от племето на маниерите на белите, майката на Мейно настоя той да научи тия неща за света на баща си. Тя дори го изпрати със стария проповедник и съпругата му да живее в града и да ходи на училище. Природната любознателност на Мейно надделя над неговата предпазливост и той поглъщаше знанията както мечка — медена пита и с голямо нетърпение учеше урок след урок.

Обаче образованието му внезапно прекъсна, когато племенницата на неговия благодетел го обвини, че се е опитал да я обезчести. Напразно Мейно бе протестираше, че е невинен, и нямаше значение, че жената бе грозничка стара мома с няколко години по-голяма от него и бе апетитна колкото вкиснато мляко.

Достатъчно разумен още на четиринадесет години, за да схване, че животът му е в опасност, Мейно побягна. Вместо да излага на опасност племето си, той се присъедини за известно време към една банда от наемници — команчи. После прекара известно време в Мексико с банда от апачи. Накрая, дори за свое собствено удивление, той се завъртя на 360 градуса и се присъедини към армията на САЩ като разузнавач и преводач и облече същата униформа, която баща му бе носил преди толкова много години.

Когато племето на майка му най-после бе принудено да живее в резерват, той се опита да облекчи съдбата им, като служеше за преводач и на двете страни. До смъртта на майка си по време на епидемия от треска с част от армейската си заплата ѝ купуваше храна, тъй като дажбите в резервата бяха оскъдни.

Това бе преди една година. Малко след това Мейно върна униформата си, взе си коня и десетгодишната пенсия и се уволни от армията. Оттогава скиташе, пътуваше безцелно в търсене на собственото си аз.

Досега. Допреди няколко дни, когато глупаво бе оставил състраданието да надделее над здравия разум. И все пак, суеверен, както повечето хора от племето на майка му, Мейно не можеше да не се чуди дали това е трябвало да се случи. В края на краищата, като спаси бялата жена на име Чарити, той се срещна с другата, на име Сю, и сега знаеше, че тя е сестра на доктора и не бе нечия съпруга. Нима съдбата се е носила с вятъра тази сутрин и го е довела до това място, до този град? При тази жена с очи на пума, която събуждаше такава нежна мелодия в душата му?

На единадесетия ден от възстановяването ѝ — първия ден, когато Чарити можеше да седи подпряна в леглото — доктор Нелсън най-после я сметна за достатъчно силна, за да позволи на шериф Мастърсън да я разпита.

— Само за няколко минути, Бат — предупреди Нелсън. — Бог да ти е на помощ, ако я разстроиш и влошиш състоянието ѝ. Жив ще те одера. Преди няколко дена настъпи инфекция и едва успях да ѝ спася крака. Един нов пристъп на треска и можем да я загубим.

Високият представител на закона почти на пръсти се приближи до леглото ѝ, бомбето и бастуна държеше учтиво пред себе си. Като се вгледа в нея, Мастърсън не успя да прикрие едно неволно потръпване. Красивото преди лице на Чарити сега бе покрито с многобройни синини. Бе отслабнала — скулите ѝ изпъкваха, страните ѝ бяха хлътнали. Сю беше вчесала косата на Чарити в една дълга стегната плитка, която висеше през рамото ѝ, но косата ѝ нямаше предишния блясък, както и очите ѝ. Потънали дълбоко в орбитите, те се взираха в него, сериозни до безжизненост.

— Чарити? — Бат се изкашля смутено. Той притегли стола поблизо до леглото, седна и взе ръката ѝ в своята.

Подскочи изненадан, когато Чарити рязко си дръпна ръката, и я погледна въпросително.

— Предпочита да не я докосват — побърза да обясни Сю.

Бат кимна, като си мислеше, че след всичко, което бе преживяла, нищо чудно, че не искаше да я докосва мъж. Той продължи разговора делово, за което бе дошъл.

— Колкото и да не искам, ще трябва да ти задам няколко въпроса относно това, което се случи с теб и Джон — когато тя продължи да го гледа безизразно, той запита: — Разбираш какво казвам, нали, Чарити?

Бавно, неохотно, тя кимна. „Да.“ Тази едничка дума се чу дрезгаво, сякаш гърлото ѝ бе ръждясало от дългото мълчание.

Бат веднага се пресегна за чашата с вода на шкафчето до леглото, като почти я събори във вълнението си.

— Заповядай — каза той и поднесе чашата до изсъхналите ѝ от треската устни. — Може би това ще помогне.

Доктор Нелсън бързо взе чашата, преди Чарити да се е измокрила.

— Бат, водата няма да помогне много. Гласните струни на Чарити са увредени и гласът ѝ може да остане дрезгав за известно време, може би и за цял живот.

Погледът на Бат се спря върху бялата превръзка, която опасваше шията ѝ.

— Не разбрах. Съжалявам.

Настъпи дълбока тишина, после Бат отново шумно се изкашля и каза:

— Чарити, спомняш ли си нещо от онази нощ на нападението?

Тя открито срещна погледа му.

— Всичко — изграчи тя. Грубият ѝ глас го накара да потръпне, сякаш собственото му гърло го заболя само като я слушаше.

— Можеш ли да разпознаеш мъжа?

— Мъжете — поправи го тя. — Шестима мъже.

— Шестима? — повтори Бат, като повдигна учудено вежди. — Сигурна ли си?

За пръв път, след почти две седмици, усмивка заигра в крайчеца на устните ѝ, но не весела, а подигравателна.

— Аз бях там — изтъкна тя.

Горещина пропълзя по врата на Бат и заля лицето му.

— Дааа, била си. Можеш ли да опишеш някого от тях? Спомените за тази адска нощ внезапно я заляха, дъхът ѝ секна. Капки пот избиха по челото ѝ. От страх очите ѝ се разшириха, а пръстите ѝ се вкопчиха в завивките. От гърлото ѝ се изтръгна хленч, последван от други.

Доктор Нелсън веднага мина покрай Бат, който седеше като замръзнал на стола си и не знаеше какво да прави.

— Достатъчно, шерифе. Трябва да си тръгваш.

Анди се наведе над нея, измери пулса ѝ, провери зениците ѝ, избърса потта от челото ѝ.

— Няма нищо, Чарити. Всичко е наред. Тук си в безопасност. Никой няма да ти причини зло. Чуваш ли ме, Чарити? Никой няма да ти причини зло.

— Все пак трябва да я разпитам — настоя Бат, като изви врат, за да погледне зад гърба на доктора.

— По-късно. Друг път. Не виждаш ли, че още не е в състояние да отговаря на въпросите ти? А сега излизай, преди да съм те изхвърлил.

Измина доста време, преди тя да се успокои и да започне да разпознава действителните неща, и много повече — преди да спре да трепери.

Чарити се ужаси от собствената си слабост и се срамуваше, че не е успяла да се овладее пред шерифа. Бе позволила страхът да я екове и

по този начин отново бе станала жертва на онези зверове. Докато не овладее страха си, победата щеше да е все тяхна.

— Не! — извика тя, като стресна и себе си, и Сю, която седеше при нея.

— Чарити? — попита колебливо Сю. — Какво има? Погледите на двете приятелки се срещнаха.

— Няма да ги оставя да победят! Няма да ги оставя да се измъкнат! Просто няма!

— Кой, Чарити?

— Онези животни! Онези свине! Сю, моля те, донеси ми хартия и молив. После искам да отидеш да намериш шериф Мастърсън и да му кажеш, че искам да говоря с него.

Челото на Сю се сбърчи.

— Сигурна ли си, мила? Знаеш какво се случи последния път?

— Сигурна съм. Поне трябва да опитам. Убийците на Джон трябва да платят, а аз съм единствената, която може да помогне това да стане.

Листът хартия, който Чарити подаде на шериф Мастърсън малко по-късно, съдържаеше имената и описанията на шестимата мъже, които бяха нападнали нея и Джон. Намираше за твърде неудобно да обсъжда с него подробностите от изнасилването, но бе успяла да овладее страха си достатъчно, за да изброи имената на нападателите и физическите им особености.

— Джеб — зачете Мастърсън. — Кестенява коса, кестеняви очи, обикновен на ръст, липсват му първите два пръста на лявата ръка. Уийзъл. Дребен, слаб, късоглед, близко разположени очи. Оплешивява, името му подхожда — усмивка раздвижи устните на Бат. — Добре. Мисля, че това много добре описва гадината. Данди. Млад, с мустаци, хубав, облича се спретнато. Спретнато? — Бат намръщено погледна Чарити, която седеше в леглото, гледаше го как чете и несъзнателно късаше усуканите нишки по юргана върху скута си. — Какво, по дяволите, означава това?

— Хубаво — като конте или франт — тя се поколеба малко, после сухо добави. — Малко като теб, шерифе.

— Като мен? — Бат не беше сигурен дали тя го хвали, или го критикува. — Би ли дообяснила това изявление, моля?

— Той имаше по-хубави дрехи от другите, малко като комарджия, ако щеш. Спомням си, че носеше бродирана жилетка и златна верижка на часовника.

— Успяла си да видиш доста неща у тия разбойници, а, Чарити?

Изведнъж гласът му прозвуча строго, в тона му се прокрадна съмнение. Тя посрещна пронизващия му поглед открито, без да трепне, а отговорът ѝ бе кратък и пряк:

— Да.

— Не мислиш ли, че е малко странно за човек, който е бил подложен на такова насилие?

— Как бих могла да знам, шерифе. Никога преди не са ме нападали и ако има някакъв протокол на поведение в подобни случаи, трябва да си призная, че съм невежа в това отношение. Не трябваше ли да забелязвам как са облечени и как изглеждат? — дрезгавият глас на Чарити бе започнал да трепери, тя развълнувано ръкомахаше. — Какво искаш да кажеш, шериф Мастърсън?

— Мисля, че си си измислила описанието на шестимата мъже. Може би е било просто за да отговориш по някакъв начин на въпросите ми, да ме накараш да спра да ги задавам. Или може би защото не можеш да си спомниш нищо за лицето на мъжа или лицата на мъжете, които всъщност са те нападнали — тонът му се смекчи и той леко ѝ се усмихна. — Няма нищо срамно, че не си спомняш, Чарити. Понятно би било, при тези обстоятелства.

— А, така ли? — тя повдигна тънките си кестеняви вежди, носът ѝ се вирна високомерно, което хем го забавляваше, хем го дразнеше. — А да си ги спомняш, не е — така ли да го разбирам? Всъщност ти ме наричаш лъжкиня, нали, шерифе?

Бат вдигна ръце, с длани към нея, сякаш пледираше за невинност.

— Е, хайде, Чарити...

— Нямам навик да фабрикувам измишльотини нито заради себе си, нито заради другите — тя спря, за да си поеме болезнено дъх. Гърлото ѝ негодуваше срещу толкова дълга реч и тя почувствува, че видимо клюмва. Това посещение, с цялото му вълнение, бе изтощило силите ѝ по-бързо, отколкото предполагаше. — Аз видях тези мъже, шериф Мастърсън. Те са такива, каквито ви ги описах. А сега бих

предпочела да прекарвате времето си в търсене на убийците на Джон, вместо да се опитвате да ме накарате да променя разказа си.

— Ами индианеца?

— Този, който ме намери и ме докара в града?

— Да — усмивката на Мастърсън разкри бели зъби под черен мустак.

— Съжалявам, но не си го спомням.

Той рязко се изсмя.

— Но ясно си спомняш другите шест? — той размаха хартията пред нея.

Очите на Чарити заблестяха, макар че гласът ѝ остана хладен.

— Мога само да предположа, че дотогава съм загубила съзнание, господине. Повтарям — не си спомням индианец.

— Той не е един от шестимата, за които се смята, че са ви нападнали?

Чарити направи нещо, което рядко бе правила през целия си живот. Избухна. В опита си да му изкрещи гласът ѝ прозвуча като чакъл под острието на лопата — не бе приятен звук.

— Няма никакво „смята се“, шерифе! — тя дрезгаво избълва. — Дори и ти би трябвало да разбираш това! Съпругът ми е мъртъв! Прострелян на две места! Загубих нероденото си дете — от него остана само кърваво петно в земята на Канзас, някъде по пътя към дома! Аз едва оцелях, и то само защото някакъв индианец не взел да си гледа работата, ами спрял и се нагърбил с ролята на самарянин — свитите ѝ юмруци удряха по юргана, а лицето ѝ бе изкривено от мъка. — Той постъпи несправедливо с мен, като не ме остави да умра, шерифе, но не е нападал нито Джон, нито мен. А сега, ако си свършил да ме тормозиш, ще съм ти благодарна да си заминеш и да се захванеш със залавянето на истинските убийци!

Като гледеше как раздразненият шериф напуска стаята, на Чарити ѝ хрумна мисълта, че смъртта я е пощадила само, за да може да види убийците на Джон осъдени. Наистина нямаше друго на тоя свят, което да ѝ достави удоволствие. А щеше да ѝ достави удоволствие да гледа как тия шестимата умират и това щеше да е целта на живота ѝ отсега нататък.

5.

Бе изминал месец от нападението. Чарити стоеше до Сю Нелсън на сянка в конюшната на Хам Бел и с ужас гледаше разпиляното съдържание на каруцата си. Устните ѝ трепереха, трепереха и пръстите на ръцете ѝ, които повдигна към тях да ги спре, краката ѝ се подгъваха. Каруцата бе докарана в градската конюшня. Сега за пръв път след възстановяването си Чарити виждаше каруцата и покупките от тази съдбовна събота. Сега за пръв път ѝ позволяваха да излезе от къщата на Нелсън.

— О, боже! — тя леко въздъхна, сякаш щеше да припадне. — О, боже господи! — очите ѝ бяха огромни на сериозното бледо лице, когато бавно приближаваше отворената задна част на каруцата. Ръцете ѝ толкова силно трепереха, че трябваше на два пъти да се опитва да хване парчето жълт плат, което издърпа от бъркотията. Когато нежно го доближи до бузата си и потърка мъхестата материя о кожата си, от болка лицето ѝ се изкриви в гротескна маска. Тихи, животински стенания се изтръгнаха от безкръвните ѝ устни.

Тихо и незабелязан от никого, Мейно наблюдаваше двете жени, докато оседлаваше коня си. Още щом жените влязоха в конюшната, той забеляза Сю Нелсън и кръвта запя във вените му, а тялото му улавяше всяко нейно движение. И макар че всяка негова клетка копнееше за нея, нещо в Чарити привлече вниманието му. Тя бе толкова изтощена, толкова крехка, безпомощна като малко птиче, паднало от гнездото си.

Той я гледаше, когато тя се пресегна за нещо в каруцата. Треперещите ѝ пръсти докоснаха някакво грубо парче тъмно дърво и благоговейно го замилваха. Дрезгавият ѝ глас се чуваше от там, където стоеше, макар че думите ѝ не бяха отправени към него. Той дори не бе сигурен, че думите ѝ бяха отправени и към Сю, която стоеше до нея и тревожно я наблюдаваше.

— Джони щеше да прави люлка от това — проговори пресипнало Чарити. — Той бе толкова щастлив, толкова горд — гласът

й секна, тя коленичи, ръцете ѝ се вкопчиха в каруцата, когато дълбоки, мъчителни ридания я разтърсиха. Цялото ѝ тяло, макар и толкова слабо, се тресеше силно от приливите на скръб. И въпреки това, като наблюдаваше в сянката, Мейно не забеляза сълзи в очите ѝ, не видя солена влага по бузите ѝ.

Той се намръщи. Това не бе добре. Жената плачеше от скръб и въпреки това нямаше сълзи, които да я облекчат. Крехкото ѝ тяло се тресеше от ридания, но болката не намаляваше. Където писъци щяха да помогнат, само жалки стонове излизаха от гърлото ѝ. Не знаеше ли тази жена, че ако нарежда и плаче, ако излива скръбта си, като вика до небето, ужасната ѝ мъка ще се облекчи? Никой ли не бе ѝ казал? Или тя бе една от онези нещастници, чиято скръб бе проникнала толкова надълбоко, че не бе възможно да я облекчи?

— Чарити, моля те! Мила, не се измъчвай така! — Сю почти не бе на себе си в усилията си да успокои приятелката си. — Хайде. Нека те заведе вкъщи. Можеш да се върнеш във фермата друг ден, когато се почувстваш по-добре — ръката ѝ внимателно обгърна раменете на Чарити, сякаш не бе сигурна дали приятелката ѝ ще приеме това докосване.

И наистина, Чарити сви рамене, за да избегне ръката ѝ. Опитваше се да събере остатъците от разбитата си гордост с усилие, сякаш се загъва в желязно наметало.

— Отивам си вкъщи, Сю. Днес. Сама.

— Защо поне не изчакаш няколко дни, докато уредя да дойда с теб? Още не си се възстановила напълно и аз те познавам — ще се опиташ да свършиш твърде много неща за твърде кратко време. Нужен ти е някой, който да се грижи за теб за известно време, Чарити — Сю забеляза упорития израз на лицето на Чарити и кимна: — Знам, че не ти е приятно да слушаш това, но то е вярно. За бога, днес ти вече преживя един голям сблъсък с шерифа, като го накара да освободи индианеца. Не е ли достатъчно? Освен това, ако наистина искаш да си отидеш вкъщи, първо ще трябва да изхвърлиш някои от тези развалени продукти. Изглежда, всичко е било просто нахвърляно обратно в каруцата и оставено да гние в безпорядък.

Чарити трябваше да се съгласи с това. Който и да бе събрал вещите им, бе го направил така небрежно, меко казано, че някои от покупките, изглежда, бяха похабени не от нападателите, а от този,

който бе намерил и върнал изоставената каруца в града. Чувал с брашно се бе разтворил и то сигурно бе червясало. Чарити трябваше да си купи нов. А торбата със захарта бе срязана и не бе останало и прашина. Кафето не се виждаше никъде, бобът също. Разбойниците сигурно ги бяха задигнали. Повечето от платовете и преждата бяха объркани и скъсани, сякаш нарочно бяха влачени през прахоляка и тъпкани от копитата на конете.

Чарити се овладя с усилие, като си наложи да огледа всичко от разстояние, сякаш тези неща принадлежаха другиму. Сякаш мекият жълт плат, който все още стискаше в ръка, не бе предназначен за нощна торба на бебето. Сякаш дебелият кариран мек вълнен плат не би намерил място под коледната елха във вид на топла нова риза за Джон.

— Ще купя новите продукти и ще потеглям — настоя тя, а дрезгавият ѝ глас прозвуча твърдо.

— Трябва ти някой да кара каруцата, Чарити. Не можеш да пропътуваш този път сама. Неприятно ми е да ти казвам какво може да се случи в тази забравена от бога област, ти поне знаеш това. Първо ти, после госпожица Ханд. А миналата седмица тази певица, Дора Нант, бе убита в леглото си от напосоки изстрелян куршум — ами че вече не е безопасно да пресечеш улицата, да не говорим, да пропътуваш няколко мили вън от града сама.

— Аз ще отида с нея.

Когато тихо изговорените думи на Мейно се чува в конюшната, трудно бе да се каже кой бе повече изненадан — той или двете жени, които се обърнаха и го зяпнаха. Той със сигурност не бе възнамерявал да казва подобно нещо. Когато най-после го освободиха от затвора, единственото намерение на Мейно бе да си вземе коня, седлото и малкото лични вещи и да замине от Додж колкото може по-бързо и с по-малко шум.

Или съдбата наистина имаше други планове за него — някаква жизненоважна мисия, която трябва да изпълни, преди отново да може сам да командва волята си? По дяволите! Какво в тая дребна, съсипана жена го привличаше и го караше да забравя здравия си разум? Какво в хубавата ѝ приятелка го караше да пожелае да забрави всичко друго в нейните обятия?

Очите на Чарити бяха като големи сини дупки в лицето ѝ, а устата ѝ бе отворена в уплаха и изненада. До нея Сю едва не подскочи

от изненада при повторната си среща с мъжа, който бе спасил Чарити.

Преди някоя от тях да прояви достатъчно съобразителност, за да извика, с което несъмнено щеше да го върне обратно в затвора, Мейно отново проговори, тихо и спокойно, а думите му бяха отправени към Чарити.

— Ако исках да ви причиня зло, имах такава възможност преди месец. Но аз ви докарах в града, където докторът се погрижи за вас.

От очите ѝ внезапно заизскачаха огнени искри.

— Ако очаквате да чуете „благодаря“ за това, много грешите — излая тя. — Не сте ми направили услуга, господине!

— Вие искахте да умрете — това бе твърдение, ясно и категорично.

— Да.

— Ако ви е било писано да умрете, щеше да стане. Може би все още имате някаква цел в живота, която трябва да постигнете, преди ангелите да са ви прегърнали — думите бяха произнесени тихо, а сребристосивите му очи гледаха в нейните и изпращаха послание за сила и разбирателство.

По гърба на Чарити полазиха тръпки, които накараха косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

— Кой сте вие? — прошепна тя дрезгаво.

Полуусмивка заигра по устните на Мейно, но той просто сви рамене и каза:

— Казвам се Мейно. Аз съм този, който спаси живота ви, а вие твърдите, че не го искате. Ако приемете отново моята помощ, ще ви изпратя невредима до дома.

— Защо? — запита тя, като клатеше глава озадачена.

Той скръсти ръце на гърдите си и я изгледа с премерен поглед. Нещо неопределено ставаше между тях, нещо, което само двамата можеха да разберат.

— Може би не искам да гледам как рискувате живота, който съвсем скоро спасих от лапите на смъртта? Или може би, според културата на някои народи, се чувствавам отговорен за вас, след като съм ви спасил.

По-късно Сю щеше да мисли за тази необикновена среща като за среща с магьосник, когото наблюдава как прави магии. Струваше ѝ се, че е на ръба на вълшебен кръг — наблюдава го и почти се улавя в него,

докато Мейно тъчеше тънката мрежа на вълшебството. Това бе най-странното нещо, което някога бе изживяла. Накрая, без да спори повече, Чарити се съгласи Мейно да я придружи до фермата. Дори му позволи да я хване за ръката, за да ѝ помогне да се качи на седалката в каруцата.

Докато купуваха провизиите и се сбогуваха, Мейно и Сю нерешително се запознаха. За Сю това наподобяваше безразсъдно бъркане в торба, без да знае дали там ще намери нещо приятно, или ще ѝ ухапят ръката. Знаеше само, че когато Чарити и Мейно потеглиха заедно, почувствува някакво парване от ревност към най-добрата си приятелка, за което веднага се разкая.

За Мейно тази по-близка среща със Сю бе още една стъпка на сляпата вяра по дългия, криволичещ път, който съдбата му бе отредила. Само боговете знаеха какво ги очакваше в бъдеще. Само те знаеха как си съответстваха случайностите, как щяха да свършат — кога, къде и с кого. Засега Мейно знаеше само, че трябва да помогне на Чарити Приндъл. Бе ѝ спасил живота, а сега може би му бе писано да ѝ помогне да съживи сломения си дух. Щеше да опита.

Едно от първите неща, които Чарити направи, като се прибра вкъщи, бе да хвърли всичко свое в голяма тенджера с вряща вода и да го боядиса черно. Тъй като тя свърши тази работа на двора, Мейно видя всичко. Като я гледаше да бърка ръкавици, рокли, нощници, поли и блузи, дори фусты в мастилената боя, той поклати глава и въздъхна. Но когато тя продължи да хвърля покривки за маса, спално бельо, ръчно изплетени с кука покривчици и тишлайфери и се захвана със завесите, Мейно започна да се съмнява дали е разумно да я остави сама. Жената се движеше по тънкия ръб на умопомрачението и само бог знаеше накъде ще свърне.

Така че Мейно реши да остане известно време, а Чарити му позволи да остане. Нито дума не си размениха, когато достигнаха до това мълчаливо взаимно споразумение. То просто се случи. Срещу неговия труд и закрила Чарити го хранеше и му даваше подслон в обора — за него и коня му.

През следващите седмици Чарити опита да се скрие във фермата, като се затрупа с работа. Въпреки плевелите, или може би защото бе обрасла с тях, докато я нямаше, градината все още раждаше късни тикви. Мейно донесе отнякъде есенни боровинки. Чарити ги приготви

и консервира, като се трудеше до пределите на крехката си физическа издръжливост, насилвайки се да работи и да не мисли за нищо.

Докато Мейно се грижеше за конете и вършеше по-тежката работа из фермата, Чарити се грижеше за кравата и няколко пилета и патици, хранеше единственото прасе, което скоро трябваше да заколят. За щастие съседът се бе грижил за животните, докато я нямаше. Тя готвеше, чистеше, правеше всичко машинално, като в унес.

През това време я посетиха четирима души. Докторът и Сю дойдоха да се уверят, че тя не се претоварва, и с облекчение откриха, че Мейно е останал да ѝ помага във фермата. В своята потиснатост Чарити не видя заинтригуваните погледи, които Сю и Мейно си размениха, макар че Анди веднага забеляза и успя да ги остави една-две минути сами, преди той и сестра му да се върнат в града. Шериф Мастърсън също посети фермата, за да провери слуха, че Чарити и мелезът живеят заедно, да ѝ каже за одумките, които това предизвиква в града, и да я предупреди, че си търси белята, ако остави индианеца при себе си. Пастор Гудхю се отби да провери как се възстановява, като ѝ поднесе най-добри пожелания от някои енориаши и я покани на църква, щом почувствува, че има сили за това.

През целия си живот Чарити бе намирала утеха в молитвите и в разбирането, което ѝ даваше църквата. Текстове от светото писание и химните винаги успяваха да я изпълнят с чувство за благополучие. Но сега хвалебствените думи и молитвите сякаш засядаха на гърлото ѝ като буца гняв — гняв към бога, че я изостави, когато най-много се нуждаеше от него, че остави Джон и нея в ръцете на тези луди, че ѝ отне съпруга и детето. Но най-много му бе ядосана, че я остави сама и наранена, жива, но без желание за живот, със сърцебиене, но без сърце, скитница в мъглата на отчаянието, но без желание да промени нещата.

Гризеше я чувство за вина, в повечето случаи неоправдано, но винаги действително. Вина, че не е умряла, че е била изнасилена и омърсена, че така е ядосана на бога, че не може да се моли. Две седмици, след като се бе скрила във фермата, тя повече не можеше да понася това бреме. Въпреки срама, въпреки чувството, че е недостойна, последната неделя на октомври я свари седнала със Сю и доктор Нелсън на обичайното си място в църквата, а Мейно я чакаше в

каруцата навън, като отказа да влезе в това християнско място за поклонение и богослужение.

Тя седеше вдървено, с изправена глава, с поглед, вперен право пред нея, и докато чакаше да започне службата, отчаяно се опитваше да не обръща внимание на шепота, който се носеше из църквата. Пристигането ѝ, както и мрачното ѝ държание, причиниха известно вълнение. Това кльоцаво плашило, облечено в черно, никак не приличаше на веселата Чарити само отпреди няколко седмици.

Седнала до нея, Сю се намръщи и хвана ръката на Чарити в мълчалива подкрепа, когато до тях долетяха някои реплики от тихите разговори — повечето забележки бяха от жени.

— Вече не е толкова хубава, нали?

— Вероятно си е получила това, което заслужава. В края на краищата, почтените жени не ги нападат така.

— Тя винаги привличаше вниманието с този невинен кукленски вид.

— Знаех, че това набожно поведение е твърде добро, за да е искрено.

— Много жалко, че трябваше клетият ѝ съпруг да плаща за нейното кокетничене.

— Е, това не е честно, Гертруд, не е виновна тя.

— Не е ли? Чувам, че сега се е захванала с този индианец. Това какво ти говори?

— Просто я съжалявам и благодаря на Бога, че не съм била аз или някоя от дъщерите ми.

— Какво смяташ ще прави сега? Никой свестен мъж няма да иска да има нещо общо с нея след тази случка.

Срам и омраза се надигнаха в гърлото на Чарити и заплашваха да я задавят. Пронизваща болка премина през нея на вълни и разтърси цялото ѝ тяло. Лицето ѝ пламна, а ръцете ѝ станаха ледени. Когато богомолците се изправиха да запеят първия химн, краката ѝ отказаха да я слушат. Тя мрачно стисна коленете си и се помоли господ да ѝ даде сили да издържи тези зловни клевети от хора, които е смятала за свои приятели и може би, ако не се бе опитала да пее, щеше някак да се справи. Но когато си отвори устата и вместо мелодичния ѝ глас се чу ужасен дрезгав шум, нещо се пречупи в нея. Тежкият сборник с химни изтрака на пода, когато Чарити си проправи път покрай

Нелсънови. С тромави движения, поради бушуващите в нея чувства, тя бързо се отправи по пътеката към вратата. Положението се влоши, когато органистът спря да свири по средата на песента. Гласовете постепенно замряха. Всички погледи се насочиха към заминаващата си Чарити.

В изпълнената с очакване тишина думите на Сю прозвучаха твърде силно:

— Чарити! Чакай! Моля те! Не си отивай!

Почти до вратата Чарити спря, но не се обърна. Остана гордо изправила гръб към богомолците.

— Не ми е тук мястото, Сю — отговори тя тихо, а пресипналият ѝ глас леко потрепери. — Там, където потърсих утеха, получих повече болка. Вместо с разбиране, ми отвръщат с клюки и унижение. Сбърках, като смятах тези хора за мои приятели. Бъди сигурна, че няма да повторя тази грешка.

Пътя до вратата Чарити измина с цялото си достойнство. На края се обърна и отправи към всички един продължителен суров поглед.

— Не си правете труда да идвате с неубедителните си извинения и така наречената християнска загриженост, които само прикриват любопитството ви. Домът ми е затворен за вас.

Настъпи тишина, когато вратата се затръшна след нея. После, преди другите да успеят да си съберат мислите, Сю се изправи, а очите ѝ блестяха от възмущение.

— Как можяхте да постъпите така с нея? — извика тя и сълзите ѝ се стичаха по лицето. — Как се осмелявате точно вие да я съдите? Не съм виждала такава пасмина от подли, ограничени хора! Къде е вашето съчувствие? Къде е християнското ви състрадание? Само преди няколко седмици всеки от вас можеше само добро да каже за Чарити. Всички я смятахте за мила и великодушна млада жена. Толкова бързо ли забравихте? Джо, кой ти почисти къщата и изпра прането, когато Хелън щеше да ражда? Хилда, кой ти помогна да си насадиш градината, когато си счупи ръката? Кой ти печеше сладкиши, гледаше децата и разведряваше дните ти с усмивка? И когато на нея ѝ потрябва вашата помощ, вие се отвърнахте, като че ли тази клета, обезумяла от скръб жена ви е предала! Та поради едно нападение, което тя не е могла да избегне, вие изведнъж я сметнахте за омърсена и недостойна да бъде сред вас. Е, нека ви кажа — ако някой трябва засрамен да сведе

глава, това сте вие! Не Чарити! И не бих я винила, ако никога не ви проговори.

С високо вдигната глава и пламнали страни, Сю последва Чарити. Брат ѝ също излезе след нея.

Ноември свари Люк в Далас, съвсем вбесен и непостигнал успех в издирване на жертвата си. Преди месец Данди бе преминал през този град със същата банда, за която старият пияница бе споменал. Никой не можеше да каже накъде бе заминал. Това, което Люк със сигурност знаеше, бе, че разбойниците са дошли в Далас, след като бяха прекарвали няколко седмици на път през Канзас. Бяха нападали хора и ограбвали всичко, което не е завързано. Подозираха ги, че сериозно са ранили няколко души и вероятно са убили един в Додж.

Люк не бе единственият, който търсеше Данди и приятелите му. Законът и Господ знаеха колко ли търсачи на награди за залавяне на престъпници също душат след него, но Люк искаше пръв да го настигне. С него имаше да урежда лична сметка.

Мислите му се върнаха към предишната пролет в Амарило и към сблъсъка, от който започна това пътуване, с цел да отмъсти. Люк бе отишъл с едно момиче от кръчмата до малката къща, която тя бе наела в една близка уличка. Те бяха в леглото и задоволяваха страстта си, когато изведнъж вратата на къщурката се хлопна и отвори. Винаги нащрек, Люк грабна револвера си и го насочи към мъжа, който стоеше на отворената врата с насочен револвер. На осветлението той разпозна комарджията. Казваше се Данди и играеше карти в кръчмата рано тази вечер.

Данди огледа със злобен поглед двамата на леглото.

— Ти и аз имахме уговорка, Пола — изръмжа той.

Момичето захленчи в отговор:

— Ти беше зает с играта, Данди. Как можех да знам, че ще свърши скоро? Едно момиче трябва да си изкарва прехраната, нали?

Люк, ядосан, че така грубо са прекратили удоволствието му, махна с барабана на револвера си:

— Измитай се! — изръмжа той. — И ако си умен, ще бъдеш по-внимателен, когато нахълтваш и изненадваш хората така. Знаеш ли, че

си дяволски късметлия, дето не ти продупчих главата, глупаво копеле такова!

С един последен поглед, Данди си замина и Люк си помисли, че случаят бе приключен. Трябваше да бъде по-разумен. Трябваше да усети, че някой се спотайва в сенките, когато напусна къщата на Пола след няколко часа. Но куршумът, който се заби в гърба му като нажежено желязо, го завари напълно неподготвен. Той дори не чу звука от изстрела на Данди, докато не стана твърде късно. След секунди се строполи по лице на прашната улица, вторачен в остриите върхове на ботушите на Данди, неспособен да помръдне, камо ли да извади револвер.

— Кой е копеле сега, а боецо? — злорадствуваше Данди, а злобният му смях отекна в нощта. Все още смеейки се, Данди влезе наперено в къщата на Пола и остави Люк да му изтече кръвта на няколко метра от вратата.

Но Люк не умря. Изпълнен с решителност, той драска и се влачи, докато стигна една от главните улици, където припадна. По време на обиколките си шерифът го намери и съобщи на доктора, който трябваше да положи много усилия, за да спаси живота му. Почти след седмица Люк дойде в съзнание и най-после можа да каже на шерифа кой го бе прострелял, но Данди вече бе напуснал града. Оттогава Люк вървеше по следите му и щеше да върви, докато го открие.

Данди бе непочтено копеле, на което не му пукаше да стреля в гръб, и скъпо трябваше да плати за коварството си. Никой нямаше да вини Люк, ако отърве света от такъв гад. В тази област имаше неписани закони, които се спазваха от всички почтени мъже. Не бива да крадеш чужд кон, не бива да крадеш чужд добитък, да мамиш на карти или да стреляш в гръб. Всеки, който ги нарушеше, сам си изкопаваше гроба и все някога някой щеше да хвърли жалкия му труп в него.

Когато Люк излезе от хотела и стъпи в прясно навалелия сняг, той испсува. Остър вятър развя краищата на дългото му горно палто и той повдигна яката високо около врата си. „По дяволите! Проклет късмет!“ Този вятър тексасците наричаха „смразяващия северен“. Той се спускаше от север и докарваше мразовито време, което можеше да смръзне дори топките на месингова маймуна, а понякога довяваше и изсипваше достатъчно сняг, за да затрупа стълб с тотеми. Понякога

вятърът беше толкова свиреп, че се усещаше чак в южните краища на щата — посевите измръзваха, а хора и животни бягаха да търсят подслон.

Люк усещаше, че заради тази буря ще му се наложи да остане в Далас по-дълго, отколкото възнамеряваше. Знаеше също, че бурята означава по-лошо време на север, големи снеговалежи и почти непроходими пътища не само в планините, но и в равнините. Зимата го бе сварила неподготвен и прекрати пътуванията му в търсене на Данди. За пръв път започна да се чуди дали някога ще го настигне.

След няколко дни късметът отново му се усмихна. Все пак имаше полза от продължителния му престой в Далас. От един пътуващ комарджия Люк научи, че Данди се е отцепил от бандата.

— Да, натъкнах се на Данди миналата седмица, на север, в Уичита Фолз. Данди, аз и други двама бяхме наред една игра, когато някакъв, на име Кътър, дойде и ни прекъсна. Недодялан тип — размахваше един нож, с който може и дъб да повали. Както и да е, Кътър попита Данди дали ще тръгва с тях или не и му каза да решава бързо, защото останалите ще напуснат града рано на другата сутрин и ако не е там, ще тръгнат без него. А Данди му отвърна да вървят — на него му писнало да се друса на седлото ден след ден.

— Каза ли накъде ще запраши?

Усмивка презрително изкриви устните на комарджията.

— Не спомена точно, но каза, че ще отиде там, където слънцето грее цял ден, а игрите и дамите са вълнуващи цяла нощ.

Люк въздъхна:

— Това може да се каже за много места, включително и за по-голямата част от Мексико.

— Не и ако имаш пари за харчене и копнееш за френска храна и хубави францужойки — поправи го с лукава усмивка комарджията.

Преди да измине и час, Люк бе на път към Ню Орлийнз.

Дойдоха снеговете. Понякога затрупваха пътищата така, че Чарити и Мейно оставаха откъснати с дни наред от света. Двамата заклаха прасето и окачиха месото да се опушва. Докато наглеждаше нея и се грижеше за фермата, Мейно кротко бдеше и внимаваше да не пречи на скръбта ѝ. Чарити му бе благодарна за това и се чувстваше в

безопасност, защото знаеше, че Мейно е винаги до нея, когато ѝ трябва. С тихо съчувствие той я наблюдаваше и се тревожеше. С усилие се сдържаше от забележки, когато тя продължи да отслабва и скулите остро изпъкнаха на слабото ѝ лице, от което очите ѝ изглеждаха огромни. Като че ли натежали от отчаянието, краищата на устните ѝ се извиха надолу в сурово намръщване. По челото ѝ започнаха да се очертават бръчки и тя гледаше на света с недоверчиви сини очи, които изведнъж бяха остарели и помътнели. Прекрасната ѝ коса бе загубила блясъка си, раменете ѝ често се отпускаха, сякаш бяха загубили опората си.

И макар че си мълчеше и не се опитваше да я съветва, много бяха нощите, когато Мейно се промъкваше тихо и незабелязано в спалнята на Чарити, за да се увери, че не се е поддала на изкушението да сложи край на живота си. Често я чуваше да плаче в съня си, кошмарите я измъчваха с ужасни видения.

Непосредствено преди Коледа времето се оправи достатъчно, за да може Анди Нелсън да доведе сестра си Сю на гости. Те донесоха коледен подарък на Чарити, поща от дома в Пенсилвания и пакет, който бе поръчала по каталога. Донесоха и два пресни хляба с орехи за Мейно, които той прие с удоволствие. Това накара Сю да се изчерви до корена на косите си.

И братът, и сестрата бяха еднакво ужасени от вида на Чарити.

Косата ѝ, която напълно бе загубила блясъка си, бе опъната назад и свита в стегнат кок на тила — прическа, която изобщо не подходеше на отслабналото ѝ лице. Бе отслабнала невъобразимо, роклята ѝ висеше на кокалестото ѝ тяло като черен чувал, плътно прибрана около врата, за да скрива белега ѝ. Приличаше на самата смърт.

— Господи, жено! — възкликна Анди, като я зяпна ужасен. — Нарочно ли се опитваш да се умориш от глад? По костите на оглозгано пиле съм виждал повече месо!

— Никога не си се отличавал с умение да ласкаеш, докторе — кисело отвърна Чарити.

— И къщата! — прибави Сю, като махна с ръка, когато влязоха в хола. — Не очаквах да си украсила за Коледа, но това място е весело като миньорска шахта. В тъмницата би имало повече светлина, а може би и повече цветове.

— Аз съм в траур! — рязко им напомни Чарити.

— Това не означава, че трябва да живееш като прилеп в пещера, скъпа. Господи! Нищо чудно, че хората започнаха да говорят, че се държиш особено! Дори и децата шушукат. Точно вчера чух Джими Сийд да казва на Скийтър Манинг, че си вещица. Скийтър искаше да знае дали имаш черна котка. Завършиха, като се предизвикваха един друг да дойдат тук през нощта при следващото пълнолуние!

Чарити продължи да налива чая, привидно незасегната от това, което Сю разказваше.

— Можеш да ги предупредиш, че ако ги уловя да се навъртат около къщата ми, майките им ще вадят сачми от дъното на панталоните им. И ако се окаже, че наистина имам черна котка, то е, защото хвърлях всичко в тенджерата с боя толкова бързо, че може неволно да съм хвърлила и котка — по погрешка, нали разбирате.

И двамата не разбраха веднага, че Чарити се бе пошегувала, макар и за своя сметка. Силният смях на Анди внезапно избухна, последван от плахото кикотене на Сю. Макар че Чарити не се присъедини към веселието им, сините ѝ очи заискриха за част от секундата — може би просто така им се стори, защото го желаеха, или бе само трик на светлината.

За голямо разочарование на Сю, тъй като тя очакваше, че Мейно ще придружи приятелката ѝ, Чарити отказа поканата да прекара Коледа с тях. Наистина нямаше настроение за празнична прослава на радостта, мира и божествената любов, особено след като прочете писмото от сестра си.

Чарити бе писала на роднините си и на семейството на Джон за смъртта му и за загубата на бебето. Бе омаловажила своето страдание, отчасти, поради навика си да не причинява на другите повече болка, отколкото е необходимо, и отчасти защото не можеше да намери думи, за да изрази това, което бе преживяла. Освен това темата за изнасилването ужасно смуцаваше всички. Това бе нещо, което просто не можеш да обсъждаш спокойно, а камо ли с подробности, освен ако не е абсолютно необходимо.

А сега сестра ѝ Зоуи бе отговорила на писмото, като изразяваше съчувствие към нещастieto на Чарити и загриженост за състоянието ѝ. В краткото послание бе включена обаче и тревожната новина, че майка им е сериозно болна. Макар че внезапната реакция на Чарити бе да си

отиде къщи веднага, непредсказуемото време правеше пътуването през зимата — на каквото и да е разстояние — почти невъзможно. Макар и неохотно тя осъзна, че може само да чака, да пише и да се надява, че майка ѝ ще се оправи. Може би напролет ще може да продаде фермата и да се върне в Пенсилвания.

По-потисната от всякога, Чарити наблюдаваше как зимните дни отминават. Празниците незабелязано дойдоха и си отидоха. Януарски ветрове шибиха във всяка пролука и процеп на къщата, като трупаха сняг на дълбоки преспи. Февруари се влачеше до безкрайност. Първи март донесе лед и по-силни ветрове, достатъчни, за да издухат човек от пътя му, а старата къща се тресеше като от треска. Чарити направи дюшек, който постави на пода на кухнята и затвори другите стаи, за да пести топлината.

Тя пишеше писма до дома и ги пазеше, за да може, когато се оправи времето, Мейно да отиде до града да ги пусне и ако е получила поща, да я донесе. С всяко негово пътуване Чарити очакваше някакво съобщение от шериф Мастърсън за арестуването на убийците на Джон, но месеците минаваха без никаква вест. Просто за да мине времето тя готвеше и четеше с очилата, които бе получила по пощата, кацнали на върха на малкия ѝ нос. Лещите им почти не се различаваха от обикновено стъкло и съвсем слабо увеличаваха образите, но ѝ помагаша да скрива очите и мислите си от любопитните.

Тъй като нямаше много за четене, Библията ѝ се запълни с прегънати страници и сама се отваряше на тези пасажки, които Чарити най-често четеше. Сега тя предпочиташе главите от Стария завет, в които се призоваваше към отмъщение и справедливо наказание за злостни деяния, а не опрощаващите писания от Новия завет. Лесно можеше да цитира наизуст Изход, втората книга от Стария завет, глава 21:

Око за око, зъб за зъб, ръка за ръка, крак за крак...

„И живот за живот — прибави Чарити като обещание пред мъртвия си съпруг и дете. — Някога, по някакъв начин, ще се погрижа тези ужасни зверове да платят за всичко, което са извършили, дори ако трябва аз да ги преследвам!“

6.

Пролетта се усещаше във въздуха, в уханията, в меката, топла атмосфера. Пееха птички, дърветата напъпиха, земята натеза от обещание за плод, но Люк не бе в настроение да оцени тези чудеса на ранния април. Бе чакал цяла зима, за да започне отново мисията си с възстановена енергия и решителност.

Пътуването му до Ню Орлийнз се оказа напразно. О, Данди бе ходил там, комарджията не бе го излъгал. Но двадесет и четири часа след пристигането си той бе легнал с неподходяща жена. Когато съпругът ѝ ги заварил, Данди едва успял да отърве кожата. Двама очевидци твърдяха, че са го видели да се промъква по задните стълби на хотела само по риза, чиито краища скривали голия му задник, а панталоните и ботушите му останали на пода в спалнята. Веднага офейкал от града.

Деляхя ги дни, понякога дори само часове — така Люк го преследваше и през Начес, Виксбърг, Монтгомъри, Атланта и Савана. Дали Данди знаеше, че го преследват, или просто си бе неспокоен, но не оставаше повече от два дена на едно място. Естествено, това правеше нещата по-трудни за Люк, защото му се налагаше да разпитва хората в градовете, през които минаваше, и това го бавеше.

В Чарлзтън той загуби следата. Бе необикновено — като да се движиш в непрогледна мъгла и изведнъж да те заслепи ярко слънце. Данди бе изчезнал и просто нямаше следа от него. Единственото, което Люк можеше да си представи, бе, че Данди има приятели в Чарлзтън, които са го скрили или тайно са го качили на някой заминаващ кораб.

Ето защо той се върна в Тексас, за да прекара остатъка от зимата в Далас, напълно разочарован от себе си, че се е оставил да го заблудят, когато бе толкова близо до осъществяването на целта си. Презрението, което изпитваше към себе си, само разпали решимостта му да възобнови търсенето през пролетта и най-после успешно да го завърши. А сега, според слуховете, Данди бе отново в Канзас, правеше се на професионален картоиграч и се гласеше да измами изморените от

път каубои, като им свие спечелените с труд пари. Додж Сити бе следващата спирка в издирването на Люк. С повече късмет, щеше да е последната.

Чарити стоеше в кабинета на шерифа и разглеждаше окачените на стената афиши за търсените разбойници. Сред няколкото други жълтееше и съобщението за награда за залавянето на шестимата убийци на Джон Приндъл, направено преди шест месеца. Предлаганата сума бе по сто долара за всеки, жив или мъртъв.

Това доведе Чарити в града в тази кална сряда в началото на април. Един от заместниците на шериф Мастърсън бе дошъл предната вечер във фермата да ѝ каже, че в Додж Сити е пристигнал ловец на награди, който твърди, че е убил един от тези, които са застреляли Джон. Искаха тя да дойде в града колкото се може по-скоро, да разпознае тялото на мъртвия и да плати наградата на ловеца. Щом чу новината, Чарити се развълнува, чувствата ѝ буйно се разпалиха. Несъмнено щеше да отиде в Додж Сити. Не можеше да живее, без да разбере дали поне един от тези ужасни зверове си е получил заслуженото. Искаше ѝ се, не, необходимо ѝ бе да знае със сигурност.

И все пак тя потръпваше само при мисълта пак да види един от тях. Дори един поглед върху лицето на някой от нападателите ѝ отново би я накарал да преживее насилието. Сега, когато само след минути щеше да разбере кой от убийците е мъртъв, стомахът ѝ се бунтуваше, дланите ѝ се потяха, а пръстите ѝ станаха ледени.

— Ще си получиш парите, Фоули, веднага щом госпожа Приндъл разпознае тялото — говореше Бат Мастърсън на търсача на награди, преди да е влязъл в кабинета, за да предупреди Чарити за приближаването му.

— Добре ще е да не съм тътрил тоя вмирисан труп през равнината за нищо, шерифе! Когато върша работа, очаквам да ми плащат.

Чарити се опули. Не можа да се сдържи. Преди не бе виждала ловец на награди, човек, който си изкарва прехраната, като убива другите. Поне не знаеше, че така изглежда. Когато вонята му достигна до смръщените ѝ ноздри, Чарити се надяваше никога да няма повод да се види с такъв отново.

Косата на мъжа висеше на мазни кичури и стигаше под раменете на ризата му — дреха, която със сигурност бе по-мръсна, отколкото когато е била на гърба на животното, от което бе взета кожата. Зъбите му бяха изпочупени, потъмнели и толкова изгнили, че бе цяло чудо как още се държат на венците. Очите ѝ плувнаха, Чарити затаи дъх и накара придирчивия си стомах да се държи прилично. Когато я видя, Мастърсън се намръщи:

— Госпожо — поздрави той с леко кимване. — Съжалявам, че те принудихме да дойдеш в града, особено за такава неприятна работа.

— Ако това означава, че един от убийците на Джон е срещнал смъртта си, тогава си струва притеснението, уверявам ви — почти отчаяна в желанието си да излезе от задушната стая и да не вижда повече зловонния търсач на награди, тя заобиколи шерифа и тръгна към вратата. — Да започваме, че да свършим по-скоро! — предложи тя. — Предполагам, че тялото се намира в погребалното бюро.

Десет секунди след, като видя останките от тялото, Чарити изхвъркна от задната стая на погребалното бюро. Задъхана, като се давеше, тя се препъваше към изхода. С едната си трепереща ръка държеше на устата си кърпичка с дантели по края, а с другата се държеше за шерифа и се молеше скоро да ѝ намери място, където да седне и да се съвземе.

Щом почувствува стола под себе си, тя отблъсна ръката на шерифа и насмалко да се катурне, като се опитваше сама да запази равновесие. С крайчеца на очите си забеляза, че господин Топлър — погребалният агент — и Фоули — търсачът на награди — ги бяха последвали. Господин Топлър кършеше загрижено ръце и челото му бе смръщено. Фоули също се мръщеше, но главно от нетърпение да си вземе парите и да се маха.

— Той... той няма лице! — Чарити се задави, но все пак успя да се хване за облегалката на стола и да притисне с ръка стомаха си. — Можехте да ме предупредите!

Като коленичи до нея, Бат хвърли гневен поглед към двамата мъже.

— Съжалявам, Чарити! Аз също не знаех, иначе със сигурност щях да се опитам да те подготвя.

Гневът я спаси да не се изложи.

— Ти трябваше да знаеш! Това е част от работата ти, шерифе! — обвини го тя. Червенина заля страните ѝ, като се сля с болнавата бледост отпреди. Уплаха и гняв се бореха в нея, от което краката ѝ се подкосяваха.

— Ако сте свършили с глезотиите на момето, аз си искам парите. Не съм от търпеливите, Мастърсън.

— Ще си получиш па... Ще си получиш кървавите пари, щом се уверя, че онзи мъртвец там е от убийците на Джон, в никакъв случай преди това — ярост бушуваше в гърдите на Чарити, но точно тя ѝ даваше сила.

— Е, госпожо, ти просто ще трябва да приемеш думите ми за верни, не е ли така? — подигра се Фоули. — Тоя няма лице, но аз казвам, че е от тия, дето убиха съпруга ти.

Като се изправи на крака, Чарити му отправи същия поглед на превъзходство, с какъвто той я гледаше.

— Помисли отново, господин Фоули. Както се казва в поговорката, „Котка се дере по много начини.“ Е, има и много начини да се разпознае нечие тяло.

Като се обърна към погребалния агент, Чарити каза:

— Господин Топлър, бъдете така любезен да ми помогнете. Трябва пак да видя тялото, моля.

— За бога, Чарити! — избухна Бат и невярващ поклати глава. — Не ти ли стига веднъж? Нарочно ли искаш да ти стане зле?

Тя го прикова с поглед иззад очилата.

— След като веднъж преживях шока, мисля, че сега съм подготвена.

След тези думи тя тръгна с разтреперани крака и остави мъжете да я следват. Пред вратата на задната стая на погребалното бюро се поколеба, колкото да си поеме дълбоко дъх и да си наложи да не се разстройва при ужасната гледка, която я чакаше вътре. Със здраво стиснати зъби и с болка в челюстта, с вдървен и изправен гръб като на армейски генерал, тя сграбчи за допълнителна подкрепа ръката на господин Топлър.

— Готова съм, господине — промърмори тя, като изобщо не бе сигурна дали някога ще е готова за това. — Водете ме, моля!

Вторият оглед, макар и не така шокиращ, пак бе отвратителен и Чарити трябваше да се пребори с желанието да се обърне и да избяга.

Като събра малкото останала смелост, тя се насили да огледа безжизненото тяло върху масата на господин Топлър.

— Ръцете му. Трябва да видя ръцете му — измърмори през зъби.

Затвори очи. Опита се да потисне болката, надигаща се в гърлото ѝ, и си наложи да не я изживява отново, докато си спомняше всичко, което може, за мъжете, които я изнасилиха. После бавно, подробно, тя разгледа неподвижното тяло от глава до пети.

От нея се изтръгна ридание, по-скоро облекчение.

— Не е от тях — пое дъх тя, като тронаво напусна стаята за втори път тази сутрин. — Не знам кой е този клетник без лице, но не е от мъжете, които нападнаха Джон и мен — трепереща, Чарити стигна до дървения тротоар навън и спря, за да поеме на големи глътки свежия въздух. Капчици пот оросиха челото ѝ под засенчващата периферия на шапката ѝ.

Зад нея Фоули изхвърча от сградата като раздразнен стършел от гнездото си.

— Какво, по дяволите, се опитваш да скроиш, жено? — запита той.

Опитът му да я сграбчи бе осуетен, тъй като Мастърсън удари ръката му с бастуна си.

— Чарити, как е възможно да направиш толкова категорична преценка за тяло в такова състояние? — запита Бат, като се опитваше да успокои нещата, преди Фоули да направи нещо решително.

— Казвам ти, шерифе, този човек не е от тях! Аз би трябвало да знам!

Той опита пак.

— Онази нощ... болката и ужасът... Това, което искам да кажа, е, че това е достатъчно да обърка всеки.

— Не! Не съм някоя слабоумна идиотка, шериф Мастърсън. Знам какво видях! Събитията и лицата от онази нощ са незаличимо издълбани в съзнанието ми с яснота, от която ми се повдига, и така ще бъде до сетния ми ден! Никога няма да забравя тези мъже, дори да доживея до хиляда години! А ти, господин Фоули — каза тя с презрение, което се излъчваше от всяка черта на лицето ѝ, — прости се с мисълта да вземеш пари от мен. Ако си унищожил лицето на този човек, за да направиш невъзможно разпознаването му, само себе си си измамил. Както се казва в обявата за наградата, трябва да се направи

категорично разпознаване, преди да се плати. Спомни си това следващия път, когато се опиташ да вземеш такива кървави пари.

Тя стигна до средата на улицата, като се стараеше да пази полите си от дълбоката кал, а и да не се подхлъзне. Бат Мастърсън бе непосредствено зад нея и мърмореше нещо за твърдоглави жени.

— Който нарича Джо Фоули измамник, не остава жив! — чу той разярения вик на Фоули. — Особено пък такава кльоцава, дръзка, дърта кокошка като теб. Ще платиш — така или иначе!

Бат чу, че Фоули тракна ударника на ловджийската си пушка и за секунда прокълна собствената си небрежност. При нормални обстоятелства щеше да накара свадливия ловец на награди да остави оръжието си в кабинета му и да си го вземе, когато си тръгне от Додж, но умът му бе зает с други неща. Сега това недоглеждане можеше да се окаже опасно, дори смъртоносно.

— Не го прави, Фоули! — предупреди Мастърсън, а ръката му се протягаше към револвера, когато започна да се извъръща към него. Тепърва трябваше да вади револвера от кобура, а пръстът на Фоули трябваше само да дръпне спусъка на пушката, насочена право в гърба на Чарити. Бе твърде късно да я спаси. Бе пропуснал безценни секунди, за да попречи на Фоули да я убие.

Внезапно изгърмя изстрел и Бат с удивление видя как Фоули извика и изпусна пушката пред краката си. Дясната ръка на Фоули висеше отпусната встрани и от раната точно над лакътя се стичаше кръв.

При тази толкова близка и неочаквана стрелба, Чарити подскочи и на свой ред изпищя. Писькът ѝ се усили, когато краката ѝ загубиха опора в лепкавата кал, изплъзнаха се под нея и тя политна в мръсната река, тупна по задник и разплиска кал навсякъде.

Насочил собственото си оръжие към Фоули, Мастърсън отправи предпазлив поглед в посоката, откъдето бе дошъл изстрелът. На отсрещния тротоар стоеше висок мъж, облечен изцяло в черно, а револверът в ръката му още димеше. Макар че шапката му бе дръпната ниско над челото, той бе достатъчно близо, за да може Бат да види опасния блясък на хладните му зелени очи. Само с един поглед шерифът забеляза ниско спуснатия колан на револвера, кобура, завързан на бедрото, неподвижната наблюдателност, съчетана с

небрежна стойка. Взети заедно, това бяха отличителните белези на опитен стрелец.

Разкъсван между благодарност, че Фоули бе спрял, и яд, че този мургав стрелец го направи да изглежда некадърен глупак, Мастърсън зяпна, когато мъжът тихо заговори.

— Положението е овладяно, нали, шерифе? Всеки, който стреля в гърба на старица, заслужава повече от драскотина по ръката, но си помислих, че може да ти трябва жив.

— Ще се справя — изсъска Мастърсън, без да каже нищо за благодарност. Той огледа револвера, който стрелецът все още държеше в ръцете си. — Но искам да ти задам няколко въпроса, така че ме последвай. Наредбата на градските власти изисква всички оръжия да се предават в моя кабинет. Трябвало е да оставиш револвера си. Ще си го вземеш, когато си тръгнеш от града.

Това накара непознатия леко да се засмее.

— Да, виждам колко добре действа тази наредба — подигравателно рече той, като кимна към пушката, която Фоули бе изпуснал.

— Когато вие двамата си свършите приказката, бихте могли да ми помогнете — намеси се Чарити от мястото, където бе паднала. Всеки път, щом се опитваше да стане, краката ѝ се подхлъзваха. В момента бе на колене и отправяше свирепи погледи ту към единия, ту към другия през изцапаните си с кал очила. Изкаляна от глава до пети, тя наистина бе жалка гледка. Бе мокра до кости, замръзнала и бясна не само защото се търкаляше в калта, но и защото чу да я наричат старица. Макар че нарочно се стараше да изглежда по-възрастна, женската ѝ суета бе наранена.

Думите ѝ привлякоха вниманието на стрелеца. Когато насочи смарагдовия си поглед към нея, Чарити почувствува по гърба ѝ да пролазва тръпка, която нямаше нищо общо със студа. През целия си живот не бе виждала човек, който така свободно да излъчва надменна увереност и дръзка смелост. Макар че това я развълнува, имаше и нещо невероятно успокояващо, което я караше да се чувства почти защитена в присъствието му — в безопасност, в каквато не бе се чувствала от месеци.

Съзнанието ѝ с неохота отбеляза хубавите му черти — високото, интелигентно чело, правия нос, ясно очертаните скули. Съвършено

подредени, белите му зъби блестяха на загорялото лице. На строго изваяните му устни играеше язвителна усмивка и разкриваше трапчинка на лявата му буза.

Макар да признаваше привлекателния му външен вид, Чарити знаеше по-добре от всеки, че злото често се крие в изкусителна форма. Освен това бе живяла в Додж достатъчно дълго, за да разпознае наемен стрелец, когато го види, а този определено приличаше на такъв. Крехката ѝ представа за безопасност отлетя върху опорочените криле на действителността. Този човек може би е по-опасен от всички, които бе срещала досега. Въпреки това той ѝ бе спасил живота: тя чувстваше, че това говори в негова полза, макар че я бе нарекъл старица и ѝ се хилеше с тази отвратителна високомерна усмивка.

Докато Чарити го преценяваше, Люк правеше същото — и не бе чак толкова впечатлен от това, което видя. Жената, която бе коленичила в калта и отвръщаше на погледа му, бе толкова кльоцава, че едва бе жива. Тя толкова приличаше на мършава, изцапана кокошка на кафяви петна, че изобщо не би се изненадал, ако започне да кудкудяка и да снася яйца още тук. Зад изпръсканите ѝ с кал очила, кацнали на носа ѝ, той улови искрящи сини очи.

Въпреки гнева си, тя изглеждаше толкова изплашена, дребна и крехка, че в него се надигна рицарското желание да я закриля и защитава. Докато я гледаше, тя потръпна, с което събуди изненадващ прилив на кавалерство, каквото той не знаеше, че притежава. Люк нямаше представа откъде изникнаха тези добросърдечни намерения така внезапно, особено пък към тази застаряваща вещица. Отвратен от себе си, той поклати глава ѝ с въздишка на примирение прибра револвера си, неохотно нагази в калта и протегна ръка.

— Госпожо! — предложи ѝ ръката си той.

Чарити я прие също така колебливо и му позволи да я издърпа от калта, а бледите ѝ страни се изчервиха при шляпащия звук, който последва. Колко унижително! Унижението ѝ нарасна, когато той я хвана за лакътя и я поведе към тротоара, а натежалите ѝ от кал поли я караха да залита при всяка тромава стъпка. По-тревожно обаче бе, че я обзе налудничавият подтик, абсурдното желание да се облегне на високия стрелец, да потърси утеха, въпреки че отвращението от мъжкото му докосване я караше да потръпва. Оставена невредима на тротоара, поразстроена отпреди, тя издърпа ръката си и раздражено промърмори:

— Благодаря.

Опита се да изтръска прогизналата си рокля и от нея се разхвърчаха пръски кал, а Люк бързо се отдръпна на безопасно разстояние. Макар че добре го прикри, той се стресна от вълнението, което го разтърси, когато ръцете им се допряха. Като се имаше предвид отблъскващият вид на жената, това, разбира се, не бе привличане. Сигурно си имаше някакво логическо обяснение — приличаше на реакцията, която се получава, след като човек си разтрие краката в килима и после, при докосване до друг предмет, изпусне искра. Сигурно е нещо подобно, защото пръстите му още усещаха краткия допир.

Ужасен, той забеляза, че ръцете му бяха изпоцапани. Като се намръщи, Люк свали кърпата от врата си и внимателно се избърса. После, макар и да знаеше, че няма полза, я подаде на жената.

Чарити се поколеба, като изсумтя презрително. После се почувствува засрамена и дребнава, че се държи така надменно с човека, който току-що ѝ бе спасил живота. Преглътна гордостта си, прие кърпата и неохотно му каза:

— Предполагам, че ви дължа благодарност. Ако не бяхте се намесили, този човек щеше да ме убие.

Тя придружи думите си с обвинителен поглед към Мастърсън, който стоеше наблизко, след като бе довякъл от улицата псуващия търсач на награди и му бе сложил белезници на път за килията в затвора.

— А ако бе успял, ти, шерифе, щеше да си изцяло отговорен.

— Е, Чарити! — започна да отрича Мастърсън със зачервено лице.

— Не ми викай „е, Чарити“! — изкрещя тя, а гневът ѝ пламна отново. Тя размаха окалян пръст под носа му. — Напразно те смятат за човек на закона! Хапльо такъв! Имаше шест месеца да намериш убийците на Джон, а ти какво направи? Стигнах до заключението, господин Мастърсън, че не можеш да си намериш дирника, ако търсиш с две ръце посред бял ден — с високо вдигната глава Чарити отмина, като оставяше кална диря след себе си, а тримата мъже и няколко изумени зрители зяпнаха след нея.

7.

Случката с търсача на награди преследваше Чарити дни наред. Още веднъж бе на косъм от смъртта. Още веднъж бе останала беззащитна и само бързите действия на непознатия стрелец спасиха живота ѝ този път. Наистина, трябваше да може да разчита повече на себе си, когато се налагаше да се защитава. Тя размишляваше по този въпрос и върху факта, че Фоули няма да е вечно в затвора. Дали, когато го освободят, ще иска да си отмъсти? И какво ще стане, ако иска? Ще може ли Мейно да я защити? Вечно ли ще разчита на благоволенieto на този или онзи мъж?

Като въздъхна, Чарити обмисли положението си. Макар че фермата бе обявена за продажба, според нея на разумна цена, не бяха се появили купувачи, а докато не продаде фермата, не можеше да се върне в Пенсилвания. Скоро трябваше да решава дали да купува, или да не купува семе за посев, преди да е станало твърде късно. Тъй като Мейно даде ясно да се разбере, че не е фермер и смята, че е под достойнството му на воин да оре и сее, и тъй като тя не можеше да го направи сама, щеше да се наложи да даде нивите под наем. Може би господин Майърс, най-близкият ѝ съсед, щеше да прояви интерес към стопанисване на нивите ѝ.

„Още един мъж, на когото трябва да се доверя и да се надявам, че ще е почтен в сделките си с мен“ — помисли тя с въздишка, като осъзна колко зависима е от Мейно, не само да се оправя с по-трудните задачи, но и за собствената си защита. Макар че рядко си разменяха повече от десетина думи на ден, тя свикна да го вижда наоколо си и се чувстваше в безопасност, като знаеше, че е там. Сега Чарити осъзна, че е настъпил моментът да се научи да се защитава от злото. Какво щеше да се случи, ако се нуждае от помощ, когато Мейно е заминал на лов или е зает на другия край на фермата? Ами ако се повтори случка като тая с Фоули, когато е сама?

— Мейно, искам да ме научиш да боравя с пушка — каза му Чарити след няколко дни.

— Как се стреля или как се улучва нещо, когато стреляш? — запита той.

— И двете.

— Аха — кимна той, като обмисляше молбата. — Защо?

— За да мога да се защитавам, ако възникне необходимост, разбира се.

— Разбира се — каза той с обичайната си лаконичност, но тя си помисли, че тайно ѝ се присмива.

— Значи ще ме научиш?

— Ще си помисля и ще ти кажа.

— Защо трябва да мислиш? — запита тя. — Трябва да мога да се защитавам, когато те няма.

Той леко кимна, после запита:

— Сигурна ли си, че искаш само да се защитаваш? Може би търсиш начин да си отмъстиш?

Тя отговори, без да мисли:

— Това е смешно! Дори мисълта за това е нелепа! Устните му се изкривиха в усмивка, когато ѝ отговори:

— Няма да те науча на нещо, което може да бъде причина да те убият. Много труд положих, за да останеш жива.

Не че идеята да убие нападателите си не бе ѝ минавала през ума, особено след като законът не успяваше да ги залови. И все пак, това си оставаше в границите на мечтите, някаква приказна версия на легендата за Давид и Голиат, в която Чарити изпълнява главната роля на женски Давид. Както бе казала на Мейно, бе абсолютно нелепо дори да храни такива мисли, но само мисълта за такова отмъщение бе балсам за душата ѝ.

О, да си този, който дърпа спусъка и праща един от тези зверове в гроба! Един? Е, щом само си мечтаеше, защо пък да не мечтае на едро? Защо да не убие и шестимата гнусни зверове? Какво не би дала да може да борави с револвер като оня мъж, който стреля по Фоули! Да, наистина, това вече би било нещо! Никой не би посмял да я закача тогава.

Вестта за смъртта на майка ѝ пристигна. Колкото и подготвена да се смяташе, Чарити бе покрусена, като научи. Това, изглежда, бе последният удар на неблагоприятната съдба и я сломи повече от предишните ѝ нещастия.

Сестра ѝ писа, че брат им Тед и съпругата му са наследили семейната ферма — абсолютно всичко в нея. Бе справедливо, наистина, тъй като той бе единствен син и от три години бе поел ръководството на фермата — откакто баща им почина. Без да спазва траурния период, Зоуи щеше да се омъжи за Нот Уорън преди края на месеца, както бяха запланували, когато майка ѝ бе жива. Всъщност брат ѝ и сестра ѝ си имаха свой живот и Чарити осъзна с горчивина, че вече няма причина да се връща вкъщи.

Отчаяна, дни наред тя се движеше като в мъгла. Забрави да спи, да се храни и дори да готви за Мейно. Веднъж, когато стоеше замислена в малката си зеленчукова градина, се разрази буря. Бе така дълбоко потънала в скръбта си, че дори не разбра, че е коленичила в калта, а дъждът прилепва роклята към тялото ѝ и светкавици заплашително танцуват по небето. Мейно я откри и безцеремонно я замъкна в къщата, хвърли ѝ няколко кърпи и ѝ заповяда да си облече сухи дрехи.

След това започна да готви и за двамата, като седеше срещу нея на масата и броеше всяка хапка, за да е сигурен, че е яла. Изминаха няколко дни, преди Чарити да успее да се справи с новата загуба и да се върне към нормалното си състояние или поне към онова, което минаваше за такова след смъртта на Джон.

После, само за една нощ, отчаянието на Чарити се превърна в гняв. Не обикновен, краткотраен гняв, а гняв, който се бе натрупвал в нея от нощта на нападението, засилен от невъзможността да пролее сълзи и да намери успокоение. Този гняв се надигаше в нея от дълго време, незабелязано, често прикриван като мъка и униние, но сега излизаше на повърхността като ураган, който търси най-дребния повод да се разбушува, готов да опустошава.

Чарити беше кипяща буря, готова да избухне. Мейно отгатваше това по лицето ѝ, усещаше го в напрегнатите движения и в говора ѝ. От очите ѝ бе изчезнал оня мътен, безжизнен поглед и сега, скрити зад тези глупави очила, те искряха с пламъка на яростта и още нещо — толкова познато, че Мейно не можеше да го сбърка — желанието за мъст!

Тя представляваше буря, родена от толкова дълбока болка, от толкова голяма мъка, че само пречистващите пламъци на отмъщението можеха да успокоят душата ѝ и да я спасят от вечно отчаяние. Мейно

не бе глупак — когато видеше жена, готова за война, веднага я познаваше. Тя бе като движещо се буре с динамит с много къс фитил — и Мейно само се чудеше у кого е кибритът, който несъмнено ще подпали гнева ѝ.

Чарити веднага позна мъжа, когато той мина покрай прозореца на магазина за обувки, където ѝ зашиваха нови подметки. Това бе същият стрелец, който я бе спасил от Фоули. Не беше възможно да го сбъркаш с друг. Може би поради особения начин, по който се движеше — толкова плавен и грациозен за такъв голям мъж. Може би поради високия му ръст или сдържаното му поведение, от което се излъчваше увереност и сила.

Като се опитваше да не бие на очи, Чарити се разходи до вратата, която бе отворена заради пролетния въздух, и се загледа, докато стрелецът се отдалечаваше по Франт стрийт. Като се изправи на пръсти и изви врата си, тя успя да го наблюдава, докато влезе в магазина на другия край на следващата пресечка. Бе сигурна, че това е магазинът за смесени стоки, където човек можеше да си купи всичко — от препарат за дезинфекция на овце или седла, до най-новия и най-скъп модел каубойска шапка.

— Нещо интересно ли има там, госпожо Приндъл? — попита господин Мюлер.

Чарити подскочи, сякаш я ръгнаха с нажежена дамга и бързо се хвана за рамката на вратата, за да не падне.

— Не! — възкликна тя и такава горещина заля лицето ѝ, че очилата ѝ се замъглиха. Като се прокашля виновно, успя да каже спокойно: — Не, господин Мюлер, нищо особено.

Докато Чарити нетърпеливо чакаше обуцарят да довърши обувките ѝ, в главата ѝ се зароди план. Всъщност мисълта за това отдавна се въртеше там, но без надеждата да се превърне в действителност. Изведнъж отговорът на дилемата, пред която беше изправена, доби реални очертания, от което дъхът ѝ почти спря.

Това бе смела идея, вълнуваща и нечувана — само да успее да склони стрелеца, да събере смелост наистина да го помоли. Но какво щеше да загуби? Най-лошото, което можеше да се случи, е да ѝ откаже.

Чарити не си зададе най-интересния въпрос — защо той? Макар че имаше и други толкова способни, чиято помощ можеше да си осигури, бог знаеше защо тя избра именно този непознат за своята мисия. В него имаше нещо, някаква сила, която я привличаше, която го отличаваше от другите и го правеше идеалния избор. Човекът олицетворяваше думата „опасност“ и ако тази опасност не се разпростреше и върху нея, той би бил най-подходящият за осъществяването на нейния план.

Чарити изгаряше от нетърпение господин Мюлер да завърши поправката на обувките ѝ. Но когато избърза до смесения магазин, високият непознат не бе вече там. Готова да сдъвче гвоздей от яд, тя с пухтене слезе от дървения тротоар. „Пфу!“ — измърмори на себе си, като оглеждаше улицата.

Тъкмо да загуби надежда и мъжът се появи от пералнята, на половината път до пресечката, и се отправи по улицата в обратна посока на нейната. Като хвана полите си, Чарити тръгна бързо след него, опасявайки се, че той може да свърне в някоя от безбройните кръчми, преди да успее да го настигне. Ако това се случеше, тя се страхуваше, че вече няма да може да говори с него, защото, ако тя не загубеше смелост, докато той излезе, той сигурно щеше да бъде твърде пиян, за да разбере какво му се говори.

Като подмина кръчмите „Аламо“, „Лонг Бранч“, „Лоун Стар“ и „Алхамбра“, мъжът се отправи към кръчмата на Хувър, където се продаваше и алкохол на едро. Чарити преглътна разочарованието си. Сигурно ще прекара остатъка от деня и нощта там и ще се напие до козирката!

Като чувстваше, че привлича вниманието на всички, Чарити се спря пред железарския магазин, който бе непосредствено до кръчмата. Необичайно дълго тя се взираше в изложените на витрината стоки, като скришом наблюдаваше входа на кръчмата с периферното си зрение. Като се чудеше колко време още можеше да се преструва на заинтригувана от кирки, лопати и кофи, преди някому да се стори странно и да я запита какво се е случило, тя се разсея и едва не изпусна човека, когото чакаше. Преди тя да реагира, той я подмина — дългите му крачки го отвеждаха в ресторанта на Бийти и Кели.

Само след четири минути, задъхана, Чарити седеше на най-близката маса до високия мургав стрелец — едва метър разстояние

делеше столовете им. Като си поръча чай и бисквити, тя тайно изучаваше мъжа през сведените си мигли и се опитваше да събере смелост да го заговори. — Сега, когато имаше тази възможност, тя нервно прокарваше треперещи пръсти по червените и бели карета на покривката, а устата ѝ бе пресъхнала от напрежението.

Той почувствува, че го гледа. Макар че не повдигна очи от чинията си и продължи да се храни, без да спира, Люк усещаше погледа ѝ върху себе си. Позна я веднага щом Чарити седна. И също така веднага забрави за нея, докато тя не започна да го гледа през тези смешни очилца, кацнали на края на носа ѝ. Това го направи предпазлив, дори нервен.

От години бе оцелявал, като разчиташе на инстинктите си и не пренебрегваше това, което му подсказваха фино изострените му сетива. Бе оцелял във войната, после бе оцелявал след сблъсъци с мексикански бандити, индианци, престъпници, гангстери и няколко пълни глупаци само защото се доверяваше на инстинктите си. И тъкмо сега те го предупреждаваха да внимава с тази жена, докато не разбере какво е намислила.

Рязко, без предупреждение, Люк вдигна глава и посрещна погледа ѝ, като я завари неподготвена. Пронизващият му зелен поглед се насочи към лицето ѝ, като се опитваше да види очите ѝ през блестящите стъкла на очилата. Стресната, тя издаде някакъв странен звук и несъзнателно потръпна, а лъжичката ѝ хвъркна във въздуха и падна в скута на Люк, като го опръска с чай.

Унизена, Чарити седеше като вкаменена. Напразно ѝ се искаше да се отвори подът и да я погълне цяла — със стола и всичко друго. Той мълчаливо протегна изхвъркналата лъжица към нея, а тя само успя да се намръщи и да промърмори:

— О, боже!

— Предполагам, че трябваше да очаквам нещо такова, ако съдя по първата ни среща — чу се в отговор ниският, боботещ глас, в който се долавяше присмех. Със свободната си ръка той взе салфетката и започна да бърше дрехите си. — Люк Стърлинг, госпожо, на вашите услуги — отново!

— Господин Стърлинг, моля приемете извиненията ми. Обикновено не съм толкова несръчна. Повярвайте.

Макар че и преди я бе чувал да говори и трябваше да е подготвен, той се изненада и странни тръпки го побиха. Кой знае защо, този път гласът ѝ бе необикновено повелителен и се носеше над него като дрезгав любовен шепот в топла тъмна стая, но все пак, идващ от тази надута стара госпожица, която бе затънала в черно всяка частица от тялото си, той звучеше странно и неуместно.

Люк повдигна едната си вежда, като че ли се съмняваше в твърдението ѝ, и се протегна да остави лъжицата на масата до чашата с чай.

— Нищо лошо не се е случило.

Като си взе вилицата, той продължи да яде, сякаш действително не се беше случило нищо, което да прекъсне обяда му. С крайчеца на окото си той я видя да прехапва устна, да поглежда в чашата си и пак да се вторачва в него. Едва сдържа въздишката си. О, боже! Не!

Досега единственото му заключение бе, че тази грозновата кална кокошка сигурно се е влюбила в него само защото бе имал нещастieto да спаси живота ѝ. Ако трябва пак да го направи, ще остави оня търсач на награди да я застреля. Не, не, няма да го направи, разбира се. Но как да се държи сега? „Не ѝ обръщай внимание“ — посъветва го вътрешен глас. Точно така, просто няма да ѝ обръща внимание и тя ще си отиде. Добра идея. С едно изключение. Не подействува!

— Пет! Господин Стърлинг! Хм! Господин Стърлинг! — жената тихо, но много настоятелно се опитваше да привлече вниманието му. — Моля ви, господин Стърлинг, трябва да говоря с вас!

Против намерението си, Люк се обърна към нея.

— Госпожо? — запита той и отново повдигна тъмните си вежди.

— Наистина трябва да говоря с вас — повтори тя, като се оглеждаше нервно. — Но не тук. На няколко мили извън града имам ферма, където можем да се срещнем. Ако сте съгласен, разбира се.

Люк бе толкова слисан, че почти не можеше да говори. Той си седеше тук, хранеше се, не пречеше никому...

— Вижте какво, госпожо, поласкан съм от вашия интерес, но трябва да откажа поканата ви.

Като схвана значението на думите му, устата на Чарити така силно се отвори, че тя усети как изпука челюстта ѝ, а лицето ѝ, поруменяло преди, сега беше станало яркочерно.

— Ама че нахалник! — изсъска тя възмутено. Като се намръщи, Люк запита:

— Това случайно да е нещо като глупак?

— Почти! За ваше сведение исках само да наема услугите ви!

— Знам — отговори Люк, като едва се сдържа да не потръпне само при мисълта да спи с тоя кльоцав вързоп кокали в провиснали черни дрехи. — Тъкмо от това се страхувах.

Отговорът е пак „не“ — никакви пари не биха го накарали да се люби с тая вещица. Всъщност, само като си помислеше за това, Люк усещаше, че ще е невъзможно да събере достатъчно желание, за да може физически да осъществи акта с нея. Това странно парещо чувство, което бе усетил при първата им среща, несъмнено е било чисто и просто отвращение.

— Имам предвид револвера ви, господине! — тъй като той продължи да я гледа с този свой странен поглед, тя изръмжа с дрезгавия си шептящ глас: — Наемен стрелец сте, нали? Услугите ви в тази област могат да се наемат, нали?

— О, да, да! — облекчението на Люк бе толкова огромно, че не знаеше какво говори.

— Чудесно. Тогава ще ви очаквам утре сутринта да обсъдим заплащането и някои подробности. Фермата е на запад от града, на около шест мили.

— О! Спрете за минута, госпожице...

— Приндъл — подсказа тя. — Чарити Приндъл.

— Госпожице Приндъл, аз трябва да знам малко повече за вашето положение, преди да стигнем до въпроса за моето възнаграждение. Първо — защо ви трябва наемен стрелец?

Подобно на много други стрелци, Люк си изкарваше прехраната, като предлагаше услугите си на други. Ако си бърз с револвера, невинаги те поставят от другата страна на закона или на същото ниво с обикновения конекрадец, или пък на една крачка пред местния началник на полицията. А не бе и някакъв луд убиец, който скита от град на град, търси си белята и се забърква в престрелки по средата на улицата, както някои известни автори на уестърни карат хората да вярват. Естествено, повечето от тези писатели работеха на изток и не биха разпознали наемен стрелец, дори и да се спънат в него. И все пак,

имаше и такива наемни стрелци, които правеха разказите достоверни и печелеха лоша слава за останалите.

Люк бе заслужил славата си на бърз и точен стрелец с револвера. В по-голямата си част това, което вършеше, бе почтено и законно. Случаите се различаваха. Наемаха го фермери, които имаха неприятности с конекрадците, земевладелци, въввлечени в ожесточени спорове за граници или права над водни източници, случваше се да охранява и някоя важна личност. Той дори бе служил като охрана на влакове и на дилижанси, които превозваха пари и пратки злато. При един случай бе нает като заместник-началник на полицията, където съдействаше да се запази спокойствието в малки буйни градчета като Додж Сити.

В армията го научиха да стреля, а бърз стана с практиката. За сирак с малко възможности, добрата стрелба бе пътят към благополучието. Когато искаха най-доброто, търсеха Люк Стърлинг — и си плащаха съответно. Досега обаче не бе работил за жена и нямаше тепърва да започва, не и с тази!

Още веднъж Чарити осъзна, че в ресторанта имаше хора и че тя твърде дълго се бе застояла над чашата с чай и две намазани с масло бисквити. Ако не искаше да събуди подозрение, трябваше да напусне.

— Не можем да говорим тук — повтори тя, като се взираше в чашата си като омагьосана.

Или дамата гадаеше на листа от чай, или бе наумила нещо, помисли Люк. След като така се зазяпваше преди, сега не искаше да го погледне. Нещо не бе наред. Дали някой не я е изпратил да го примаме в някакъв капан? В края на краищата, кой би заподозрял в лоши дела такава префърцунена особа като нея? От друга страна, тя неприятно му напомняше за детската му представа за вещица. На старата квачка ѝ трябваше само брадавица на брадичката, с няколко черни косъмчета, които да стърчат от нея.

— Можете да говорите с мен още тук или забравете тая работа! — категорично заяви той.

— Не! Не мога! Моля ви!

Той не каза нищо, само продължи да я гледа упорито с тези неумолими зелени очи.

— Мога ли да ти донеса още чай или нещо друго? — внезапно я запита женски глас през рамото ѝ.

За трети път през този ден Чарити едва не изскочи от кожата си.

— Хана! — ръцете ѝ развълнувано се долепиха до гърдите в опит да накара сърцето си да остане в тялото. — Не! Нищо, благодаря!

Смутена, тя бръкна в чантичката си и почти хвърли парите на обърканата сервитьорка. После напусна ресторанта толкова бързо, колкото позволяваха разтрепераните ѝ колене, като остави и Хана, и Люк да се чудят на държанието ѝ.

8.

Люк се бе отпуснал във вана с гореща вода в банята, свързана със задната част на хотела „Додж Хаус“, и със задоволство пушеше скъпа пура. По навик бе сложил револвера си наблизо, на едно ниско столче до ваната, макар че никой не използваше останалите седем вани — поне за момента имаше на разположение цялата баня. Люк продължаваше да се чуди на странностите на госпожица Приндъл и се подхилваше при спомена как на косъм се отърва от съмнителните ѝ прелести.

Той все още не бе сигурен по отношение на нея и това го тревожеше. Дали просто бе някаква странна птица, похотлива стара мома, достойна единствено за съжаление? Или бе част от капан, който заплашва живота му? В тая жена имаше нещо особено, но Люк не можеше да отгатне какво бе то.

Макар и зает с мислите си, той долови тихи, колебливи стъпки, които спряха пред вратата на банята. Както си седеше гол, до гърди потънал в топлата вода, той чу, че някой потайно се промъква в антрето. Люк присви очи, протегна ръката си за револвера и се загледа как дръжката на вратата бавно се натиска и постепенно се отваря. С револвер в ръка, скрита зад ваната, Люк симулираше спокойствие, което вече не чувстваше. Бе подпрял глава на ръба на ваната, а гъстите му мигли прикриваха очите, които не бяха напълно затворени. Бе готов да посрещне всеки, който прекрочеше прага.

Когато през процепа на вратата колебливо надникна една черна шапка над очила с железни рамки, Люк едва не глътна запалената си пура. Той не отвори очи, докато жената не влезе в стаята, с гръб към него, като проверяваше дали някой не я е видял. Изненадата и чистото любопитство караха Люк да мълчи, когато тя затвори вратата. До нея имаше стол. Без да го поглежда, тя тихо го взе и подпря дръжката с високата му облегалка.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите, госпожице? — гласът на Люк гръмна в тишината като изстрел.

— Ай! — Чарити се завъртя, краят на полата ѝ се закачи за вирнатия крак на стола и тя тромаво се плъосна върху килнатата му седалка с цялата грациозност на мокър парцал. Слабите ѝ ръце се хванаха за гърдите над тупкащото сърце, като да го спрат да не изскочи. — Изкара ми ангелите! — възкликна тя, като го прониза с обвинителен поглед изпод очилата си.

— Ангелите? — каза той, като се повдигна малко и остави револвера. Черната му вежда се повдигна и ъгълчето на устата му помръдна в израз на неверие. — Дяволите, по-вероятно. И вие не допринесохте много за моето спокойствие, като се промъквате така. А сега бихте ли ми казали какво е толкова адски важно, че се налага да прекъснете банята ми?

Чарити несръчно се изправи на крака, като се опитваше да не падне и да не бутне внимателно закрепения стол.

— Трябва да разговарям насаме с вас — казах ви в ресторанта — за пръв път, откакто бе влязла в стаята, Чарити го погледна и изведнъж очите ѝ се разшириха, а устата ѝ се отвори. — О, велики боже! Вие сте гол!

Люк премигна, а белите му зъби стиснаха края на пурата, когато ѝ казваше подигравателно:

— Без майтап, госпожо. С такива наблюдения трябва да сте детектив. А колко хора познавате, които се къпят с дрехи?

— Не познавам такива — изведнъж тя се превърна в заекващ идиот, всяка разумна и сериозна мисъл изчезна от главата ѝ, а невярващият ѝ поглед се прикова върху голите гърди на Люк Стърлинг. Тя гледаше в захлас капчиците вода, които блестяха като бисери сред облак от черни къдрици. Този черен килим наистина ли бе така мек и гъвкав, както изглеждаше? Космите по гърдите на Джон бяха почти руси и много по-редки.

Веселото настроение на Люк изчезна, като гледаше как кльощавата стара мома го поглъща с поглед. Изведнъж горещата вана твърде много му заприлича на готварския чайник на канибал, а той — на момченцето, което ще е очакваната гощавка.

— Хм, госпожо, знаете ли, това не е най-доброто място за разговор. Вие не бива да стоите тук. Ами ако дойде някой, който иска да се изкъпе?

Още не изрекъл думите, Люк се зачуди дали това не бе планът ѝ през цялото време — да постави себе си и него в компрометиращо положение, след което той ще бъде принуден да се ожени за нея, за да спаси репутацията ѝ и кожата си.

С усилие Чарити отвърна поглед от гърдите му и насочи мислите си към това, за което бе дошла. Тя почти се извърна от него, обзета от неудобство повече заради собственото си поведение, отколкото от неговото. Като преглътна, за да изпрати малко влага към пресъхналото си гърло, тя махна с ръка към Люк и изграка:

— Бихте ли се покрили с хавлия или каквото и да е там, господин Стърлинг?

При създадите се обстоятелства Люк бе доволен да изпълни молбата ѝ. Боже опази, ако събуди страстите на тази стара мома повече, отколкото бяха събудени в момента!

— Добре, казвайте за какво сте дошли и се измитайте по дяволите, преди някой да ви е заварил тук! Защото ще ви кажа още сега, че пукната пара не давам за вашата репутация и няма да пожертвувам свободата си за такава като вас.

Чарити се намръщи, като напразно се опитваше да следва мислите му. За какво се беше разбеснял толкова? Е, добре, тя няма време цял ден да стои да си говорят, макар че, когато се сети да го хване тук, не бе осъзнала колко неудобно ще е да се опитва да разговаря с гол непознат в банята.

— Преди малко повече от седем месеца — започна тя, когато съпругът ми и аз се връщахме във фермата, бяхме нападнати от шестима мъже. Мъжът ми бе убит, а аз едва не умрях от нараняванията си. Мъжете се измъкнаха. Шериф Мастърсън и приятелят му, началникът на полицията Ърп, нямаха късмет да издирят тези убийци. Лично аз смятам, че ако прекарвах в търсене поне половината от времето, което прекарват в игра на комар и общуване с леки жени, убийците щяха отдавна да са осъдени. Това, което направиха досега, е да ме срещнат с този ловец на награди, който се опита да ме измами и да вземе пари за тялото на някой, който не беше от убийците на мъжа ми, а после ме заплаши, когато го опровергах. Ако не бяхте вие, щеше да ме застреля.

Докато разказваше това, лицето ѝ се изкриви от омраза. Във всяка дума се прокрадваше болка, която подсилваше грубостта на гласа

й.

— Искам тези мъже, господин Стърлинг! Искам ги мъртви! Искам да се изплюя върху безжизнените им тела и да ги изхвърля като мърша на лешоядите — изведнъж, сякаш усетила, че губи контрол, тя млъкна. Взираше се в стената, дишайки на пресекулки, а ръцете ѝ се бяха свили в юмруци встрани до тялото ѝ.

Люк я гледаше и слушаше удивен. Това изобщо не бе предполагал. Всъщност бе очаквал да му разкаже някаква история, че е уплашена и се нуждае от закрила. Ако казваше истината, то тя не бе старата мома, за каквата я смяташе. Кой знае защо, когато тя изкрещя на Мастърсън оня ден, Люк прие, че мъжът, когото нарече Джон, е неин приятел или брат. А сега излиза, че е била омъжена за него и трагично е овдовяла.

И все пак, не можеше да не се запита защо именно него е избрала.

— Знам, че смятате шерифа и началника на полицията за некадърни глупаци, но при репутацията на Додж Сити няма да е трудно да се намери някой друг да ви помогне. В такъв необуздан град гангстерите сигурно се срещат под път и над път.

— Прав сте, но същото се отнася и за безмилостните престъпници като тези, които убиха Джони. Искам да знам, че мога да се доверя на човека, когото наема.

— И какво ви кара да смятате, че можете да ми се доверите?

Тя обърна глава, очите ѝ се взряха в лицето му, като че ли там търсеха отговора на въпроса му.

— Не знам. Може би наистина откачам, както смятат всички. Или може би се уморих да чакам нещо да се случи, Мастърсън и Ърп да си размърдат задниците. Може би е време аз да направя нещо. Вече не ме е грижа дали е безопасно, дали е добра идеята и дали има някакъв смисъл — челюстта ѝ упорито се стегна и Люк усети колко мъчително бе за нея да го моли за помощ. — Ще платя задоволително. Имам малко пари в банката и малко наследство от майка си.

Люк се намръщи. Трябваше да си помисли върху това, което тя му разказа, а може би да говори с началника на полицията, за да реши колко трудна е задачата да се открият тези мъже, трябваше по-добре да проучи положението, преди да обещае каквото и да е на госпожа Приндъл, независимо какво възнаграждение предлагаше тя. Като се

наведе, той измъкна часовника си от джоба на панталоните и намръщено го погледна.

— Да се срещнем в хотела след два часа и аз ще ви кажа решението си. Ако се съглася, ще уточним подробностите тогава.

— О, но вие не сте чули достатъчно, за да решите — запротестира тя, като размаха отчаяно ръце. — А аз не мога да се срещна с вас пак тук. Вече поех твърде много рискове.

— Вижте, госпожо, взех да се уморявам от вашата история. Ако много искате помощта ми, ще се върнете след два часа, както ви казах. А междувременно, бихте ли се изнесли оттук, за да си довърша банята? Тази вода е топла колкото едnodневна пикня и цялото ми тяло от мишците надолу е набръчкано като зурлата на дърт шопар.

След последната им среща Люк не се изненада от хладното посрещане на Мастърсън, особено когато започна да го разпитва за нападателите на госпожа Приндъл. Представителят на закона с неохота му предаде имената и описанията на убийците и даде ясно да разбере, че смята информацията на Чарити в по-голямата си част за измислена. И така, макар че бяха издали заповеди и афиши с имената им, те всъщност издирваха убийците на Джон Приндъл сляпо, защото не признаваха достоверност на разказа на Чарити. Истината бе, че не знаеха кого търсят и колко мъже наистина са замесени.

И Люк щеше да си помисли същото, ако Мастърсън не бе споменал името на Данди сред разбойниците, като направи учудващо точно описание на мъжа. Стрелецът едва скри изненадата и внезапния изблик на жажда за мъст, предизвикани от споменаването на този, когото така упорито търсеше. Когато напусна кабинета на шерифа, Люк бе убеден — противно на това, което другите смятаха, — че Чарити Приндъл не бе откачила от уплаха и вярно бе описала нападателите си. Тя бе казала ужасната истина, но бе болезнено ясно, че няма да получи помощ от безсрамните пазители на закона в Додж. Нищо чудно, че се бе обърнала за помощ към Люк, макар да ѝ бе непознат.

Люк трябваше да обмисли доста неща, преди пак да се срещне с нея. Той имаше причини да търси само Данди. Да ѝ помогне, означаваше да преследва не един, а шестима убийци. И тъй като от слуховете не можеше да се разбере дали Данди се е присъединил към бандата разбойници или не, Люк трябваше да преследва и шестимата.

Нужни му бяха повече подробности за тях и точно сега, изглежда, вдовицата Приндъл беше човекът с най-надеждна информация. Освен това тя можеше и да плати, а на него винаги му трябваха пари. Но първо трябваше да говори пак с нея. После щеше да реши дали да ѝ помогне или не.

Ако беше неизбежно да се срещне с него в хотела „Додж Хаус“, трябваше да го направи колкото се може по-потайно. Затова, преди уреченото време, Чарити предпазливо откри номера на стаята на господин Стърлинг. Без да научи нещо повече, тя се прокрадна по стълбите за прислугата и я намери. Не почука, за да не привлече чуждото внимание към себе си. Като разбра, че вратата е отключена, тя тихо се вмъкна в стаята — и изведнъж се намери със сплескан нос от барабана на револвера му.

— Жено, не знам как си успяла да живееш толкова дълго! Не разбираш ли, че проклетата ти глава щеше да хвъркне, преди да съм разбрал, че си ти? — беснееше той. Като мушна револвера в кобура, праметнат през таблата на леглото, той продължи да я гледа свирепо. — И какво, по дяволите, искаш да кажеш, като се вмъкваш в стаята ми? Това, което знам, е, че само камериерки и курви имат достъп до стаята на мъжа в хотела, и то по покана. Но след малката случка в банята този следобед май не бива да съм толкова изненадан, нали?

Разбира се, поведението ѝ бе много неприлично и при обикновени обстоятелства и мъртва нямаше да я намерят в стаята на непознат, камо ли в банята. Но това не бяха обикновени обстоятелства, нищо в живота ѝ вече не бе нормално.

— Съжалявам! Не помислих! Просто не исках да привлекам внимание, като чукам и вдигам шум.

Почти опрял нос в нейния, Люк не можеше да не види колко разстроена беше тя. Лицето ѝ бе бяло като платно и няколко лунички изпъкваха по носа ѝ като пръски кал по пресен сняг.

— О, пъкъл и проклетие! — изпсува той тихо, като я хвана за ръката и я заведе до леглото. — Седни, преди да си паднала! — и пак това странно усещане за огън близна върховете на пръстите му.

Той я пусна, преди Чарити да успее да осъзнае, че я е докосвал, преди да се стресне или да възроптае, че я е хванал. Чу я да изказва едно доста безсмислено съображение.

— Господине! Не мога да седна на леглото ви!

А, сега пък свенливостта ѝ реши да се прояви!

— Чудесно! Тогава падни на проклетото си лице, не ме е грижа! Ако имаше акъл колкото и на пиле, щеше да видиш, че в стаята няма стол.

Тя седна, по-точно, кацна като птиче на самия край на дюшека, като че ли това намаляваше впечатлението от действителната постъпка. Загледана в него, тя вяло продума:

— Имате сапунена пяна на ухото.

— Да, и чорба вместо мозък, че въобще се замислям дали да ти помогна — рязко отвърна той, като взе кърпа и си избърса ухото. — Да поемеш задължението да убиеш шестима не е дреболия. А има и подробности, които предварително трябва да уточним. Например — какво ще стане, ако открия само четирима или петима от тях? А също така — да ги убия ли искаш, или просто да ги доведа в Додж Сити да бъдат изправени пред съда? Между другото, забелязах афиша за наградата, което ми подсказва друг въпрос — повече от обещаната награда ли ще ми платиш? Предстои ни да обсъдим възнаграждението ми, което може би ще е повече, отколкото искаш да похарчиш — той я засипа с въпросите, без да ѝ даде време да отговори, и въобще не спомена за личния си интерес към тези мъже или за намеренията си да залови Данди.

— Чакай! Чакай! — Чарити се изправи, като нетърпеливо размахваше ръце. — Ако млъкнеш за малко и ме изслушаш, ще разбереш, че има нещо, което трябва да изясним още в началото — тя пое дълбоко дъх и се загледа в него, като се опитваше да прецени колко ще се ядоса господин Стърлинг, когато му каже, че греша. Накрая, като осъзна, че няма начин да избегне това, тя изтърси: — Не искам ти да преследваш тези мъже. Просто искам да ме научиш на всичко, което трябва да знам, за да ги преследвам самата аз.

Люк остана с отворена уста. После енергично тръсна глава, сякаш да поправи дефектния си слух.

— Сигурно съм пил някакво лошо уиски. Мога да се закълна: чух, че искаш да те науча да си точен стрелец... ъ, стрелкиня? О, по дяволите! Знаеш какво искам да кажа!

— Да, точно това поисках — увери го Чарити. — Искам да ме научиш на всичко, което можеш, за възможно най-кратко време.

Той започна да се смее — няколкото гърлени хихикания в началото прераснаха в неудържим силен смях.

— Госпожо, чавка ли ти е изпила ума? Твърде често си посръбвала от плодовия ликьор, за да е само с лечебна цел, и изпаренията са ти панирали мозъка!

Макар че бе очаквала такава реакция, тя се надяваше да не я получи. Но сега трябваше да събере смелост, за да се защити.

— Не съм нито откачена, нито побъркана от пиене. Осъзнавам, че това, за което ви помолих, е малко необичайно, но...

— Необичайно!? Необичайно!? — развика се той. — Необичайно е да си размениш обувките на краката, защото така ти е по-удобно, необичайно е много да обичаш скунксове. Ти си минала тия граници. Ти си направо чудата, чалната, както се казва.

— Готова съм добре да платя за вашите знания и сръчност като мой учител.

— Аха — той поклати глава. — Срещу известна сума може и да тръгна да преследвам тези мъже заради теб. Но в никакъв случай няма да те науча да станеш добър стрелец. Ами че аз ще стана за смях в целия щат — първо ти, разбира се — той я огледа с любопитство. — Това, което бих искал да знам, е защо измисли такава идиотска глупост? Защо просто не ме помоли да издиря тия хора и да ги убия, както смятах, че ще направиш?

— Господин Стърлинг, на кого може да се довери една жена? Как бих могла да знам, че мъжете наистина са мъртви? Какво друго доказателство ще имам, освен думата ви, че работата е свършена и договорът е изпълнен? Лесно можете да ме измамите, без изобщо да разбера. Както обичаше да казва скъпата ми майка, „Ако искаш да си сигурен, че нещо е свършено, както трябва, свърши си го сам.“ Искам със собствените си очи да ги видя мъртви и ако трябва да имам нещо общо стая работа, със собствените си ръце ще го свърша, та, макар и да е последното, което ще направя в живота си.

— Това може и наистина да е последното нещо, което ще извършиш, госпожице, хм, госпожо Приндъл — побърза да каже той.

— Така да бъде тогава. Поне ще съм опитала, което ще бъде повече, отколкото някой е свършил досега.

— По дяволите, жено, отвори си ушите! Казах ти, че аз ще преследвам тези мъже. Знам, че нямаш причина да ми вярваш, но не

лъжа. Върша много други работи, за които сигурно ще ме изпратят в ада някой ден, но не лъжа и не мамя.

— А мен не ме интересува. Не разбираш ли? Това е нещо, което трябва да свърша, за да имам някога спокойствие за душата си. Тези животни убиха съпруга ми! Те убиха детето ми! — Чарити остана с ръка върху несдържаната си уста. Тя го гледаше ужасена от това, което бе изтървала.

— Детето ти? — повтори той тихо. Шерифът не бе споменал за това, а при мисълта какво може да се е случило, стомахът му се обърна. Ако Люк имаше едно уязвимо място, едно нежно кътче в иначе суровата си душа, то бе за малки деца. Може би защото с него се бяха отнесли така зле, той искаше всички те да са по-добре в този нещастен свят. — На колко години бе детето ти?

Чарити просто стоеше, поклащайки глава, без да махне ръката от устата си, за да не изтърси още нещо. Очите ѝ бяха огромни и блеснали от изпълнените ги сълзи.

Търпението му, с което поначало не се славеше, започна да се изчерпва.

— По дяволите, жено! Искаш ли да ти помогна или не? — той рязко дръпна ръката от устните ѝ, а пръстите му бяха като железни скоби около китките. — Каж ми! На колко години бе детето?

— То... то още не бе родено! — изстена тя, а очите ѝ още повече се разшириха върху призрачното ѝ лице. Тя се опита, тя наистина се опита да скрие ужаса, но спомените я връхлетяха изведнъж. Дори когато си казваше да е разумна, да повярва, че този мъж не ѝ мисли злото, тя не можеше да се престори на спокойна. Ако само ѝ пуснеше ръката, може би тогава ще може да мисли нормално.

Тя, изглежда, не можеше да си поеме достатъчно въздух! Главата ѝ странно бръмчеше! В периферията на зрението ѝ всичко се смрачаваше и образуваше някакъв въртящ се тунел, който застрашаваше да я погълне в спираловидния си водовъртеж.

— Моля ви! Моля ви! — захленчи тя пресипнало. — Пуснете ме! Не ми причинявайте болка!

Той я хвана, преди тя да падне на земята в безсъзнание. Загриженост помрачи смарагдовозелените му очи, когато я постави внимателно на леглото.

— Клетата кокошка! — промърмори той, изпълнен внезапно от неочакван прилив на състрадание към мъките, които бе изтърпяла.

Не можеше да не се пита дали нападателите ѝ просто са я пребили така жестоко, че е загубила бебето, или са я изнасилили. Тя наистина не бе привлекателна, не бе от тези, които събуждат страст у мъжете. Но, разбира се, има разни вкусове. Съпругът ѝ явно я бе сметнал за достатъчно привлекателна, за да ѝ направи дете.

А тя бе загубила и двамата — и съпруг, и дете — от ръцете на жестоки убийци. Бе загубила единствената си възможност за щастие, защото, изглежда, бе искала детето. Поне искаше да си отмъсти за смъртта му и за смъртта на съпруга си, което я извисяваше над повечето жени, които Люк познаваше.

Никой не заслужаваше да му опропастьят живота така напълно и безмилостно. Цяло чудо бе, че е останала толкова нормална, и бе естествено, че така силно искаше да си отмъсти. Дори можеше да разбере желанието ѝ лично да се разправи с нападателите си, отколкото да остави това на други. И той на нейно място щеше да постъпи така.

Правилно ги бе определила, като ги бе нарекла животни, защото мъжете, истинските мъже, които имат поне капка чувство за приличие, никога нарочно не биха навредили на беззащитна жена, особено пък на бременна. Всеки, който върши такива неща, заслужава да бъде гонен като животно, каквото си е всъщност, после да бъде убит много, много бавно, така че да има време да изпита същата болка, която е причинил на жертвата, да има време да размишлява върху греховете си и върху края, до който го бяха довели. А това, че Данди бе един от тях, само правеше Люк два пъти по-решителен да ги залови.

Като навлажни една кърпа в умивалника, Люк свали очилата и избърса лицето ѝ. Движенията, с които се опитваше да свести клетата дама, бяха непохватни, но той не бе свикнал да помага на припаднали жени. Когато тя се размърда и започна неразбираемо да мънка, той наостри вниманието си. Разглеждаше лицето ѝ, искаше му се да влее руменина в бледите ѝ страни и безмълвно ѝ се молеше да отвори очи. Интересно как чертите на лицето ѝ се бяха отпуснали, докато лежеше в безсъзнание. В един момент тя изглеждаше почти млада. А когато гъстите ѝ мигли потрепнаха и се отвориха, той видя, че сините ѝ очи,

нескривани зад очилата, са хубави, независимо от тъмните кръгове под тях.

Люк мислено се стресна и се укори, като се чудеше дали не си губи ума. Откога го привличаха кльощави старици? Господи, наистина не трябва да пие от това долнопробно уиски, което продават долу.

Чарити изстена и вдигна ръка към замаяната си глава.

— Добре ли си, госпожо Приндъл? — запита загрижено Люк. Съвсем объркана, тя отново изпадна в паника и се опита да стане от леглото. — Не, не, лежи си, докато се почувстваш по-добре — като усети страха ѝ, Люк заговори с най-успокояващия си глас, който винаги действуваше. — Всичко ще е наред. Повярвай ми! — Люк не можеше да търпи да я гледа как лежи, скована и неподвижна, сякаш очакваше да изпита най-непоносима болка. — Виж какво, госпожо, няма да ти сторя зло, реших да ти помогна. А сега би ли престанала да ме гледаш, като че ли очакваш да те ударя всеки момент?

— Ти... ти ще ми помогнеш? — запита колебливо Чарити, сякаш се страхуваше да повярва на думите му. — Ще ме научиш да стрелям?

Люк въздъхна тежко и кимна.

— Да — заключи той с неохота, като се чудеше защо ли просто не тръгна след Данди и дружинката му и да ѝ донесе доказателства, когато свърши работата. Смешно бе да се съгласява с този план и щеше да загуби ценно време, като се опитва да я научи на умения, които сигурно никога нямаше да усвои. — Сигурно ще съжалявам, докато съм жив, но ако видя, че възприемаш уроците ми, ще те науча на това и на нещо повече, което ще ти трябва, за да тръгнеш да преследваш убийците на съпруга си.

— О, ще се науча и още как, господин Стърлинг! Хич не се тревожи за това — после лицето ѝ отново помръкна. — Не искам в града да знаят за това, ако нямаш нищо против. Ще създаде повече проблеми, отколкото искам да имам точно сега.

— Как предлагаш тогава да постъпим?

— Ако можеш да се преместиш във фермата за известно време? — погледът му помръкна и тя бързо продължи. — Можеш да спиш в обора с Мейно.

— Мейно?

— Това е индианецът, който ме намерил и ме докарал при доктор Нелсън. Той сега живее у дома и ми помага в по-тежката работа —

като взе очилата си от него и ги постави, тя се намръщи замислено. — Ако наистина не обичаш индианците, предполагам, че можем да уредим нещо друго. Като си помисля, и Мейно няма особено да се зарадва да се запознае с теб.

— Ще уважавам неговия начин на живот, ако и той уважава моя — каза ѝ Люк. — Нещо друго?

Независимо от факта, че бе още на леглото му, полуизправена, подпряна на възглавници, Чарити се осмели да го погледне право в очите и каза:

— Да, господин Стърлинг, има. След като се споразумеем какво възнаграждение е достатъчно, ще ти се изплаща в пари, а не в услуги от моя страна, ако разбираш какво искам да кажа. Аз по никакъв начин няма да съм част от сделката. Споразумяхме ли се?

Той я гледаше и не вярваше на ушите си. Най-после, когато проговори, той изтърси първото нещо, което му хрумна.

— Госпожо, виждала ли си се в огледало напоследък? Приличаш на кранта, която е яздена дълго и е прибрана мокра. Виждал съм четиридесет мили лош път, който изглежда по-добре от теб!

Чарити изпита облекчение, като чу това, но макар да знаеше, че е вярно, заболя я, че го казва именно той. А нима не искаше тъкмо това, в края на краищата — да изглежда непривлекателна за мъжете?

— Значи мога да ти вярвам, че ще потискаш ниските си страсти? — подразни го тя.

— Да, госпожо! — твърде охотно отговори той, с което още повече нарани гордостта ѝ.

После в зелените му очи проблесна някаква уклончивост, когато каза:

— Трябва обаче да те предупредя, преди да се съ согласиш с този план, че няма да е пикник за никого от нас. Възнамерявам да си изработя парите, което означава, че ще те карам и ти да работиш усилено. А аз си имам някои правила, които могат да ти се сторят трудни, така че, ако искаш да се откажеш, казвай още сега, преди да е станало късно.

— Какви правила? — запита тя, като започна да се чувствава несигурна.

— По същина те се свеждат до едно — отвърна ѝ той с кисела усмивка. — Докато съм ти учител, аз командвам. Ти може да ми

плащаш, за да те уча, но в моята класна стая аз съм шефът. Каквото кажа, се изпълнява и няма да търпя оплаквания или неубедителни извинения. Споразумяхме ли се?

— Напълно.

— Добре! Толкова се радвам, че си изяснихме нещата още в началото — каза той с умишлено присмехулен глас. — А сега, хайде да обсъдим колко ще ти струват тези уроци, може ли?

9.

— Можеш да яздиш, нали? — Люк бе изчакал, докато Чарити и Мейно напуснат града, и ги настигна на няколко мили от фермата. Въпросът му бе отправен към Чарити.

Мълчанието ѝ, както и глуповатият ѝ израз, бяха отговор сами по себе си.

— Всъщност не — заувърта тя.

— Какво означава това? Или можеш да яздиш или не! — раздразнено отвърна той.

— Ами, когато бях малка, в Пенсилвания, яздех старото ни муле, когато татко не го използваше.

Люк вдигна поглед към небето и тежко въздъхна. Щеше да е по-трудно, отколкото бе смятал. Но всяко зло за добро. Ако вдовицата Приндъл имаше да учи твърде много, докато усвои всичко, безумното ѝ желание за мъст можеше да повехне и изсъхне още на лозата, така да се каже. Може би след първите неуспешни опити ще успее да я убеди да го остави той сам да преследва разбойниците.

— Не можеш да преследваш убийци в каруца, това е безспорно — каза ѝ той. — Трябва да се научиш да яздиш, и то веднага.

Мейно, който седеше приведен на седалката до Чарити и държеше юздите в опитните си ръце, промърмори.

— Не бива да ги преследва изобщо. Не бива и на наемни стрелци да плаща — меко казано, индианецът се държеше намусено, откак Чарити му каза, че е наела Люк и защо го е наела. Той само мърмореше и ядосано гледаше ту Чарити, ту Люк с ясен укорителен поглед. — Глупава идея.

В себе си Люк бе съгласен с мелеза. Това бе най-тъпото нещо, което някога се бе съгласявал да прави. Обикновено — „Не!“ — бе една от най-лесните думи в речника на Люк и винаги му бе на езика. А когато веднъж кажеше „не“, твърдо държеше на това решение и рядко го променяше. Защо не бе казал тази простичка, чудесна дума и на тази жена? Какво му пречеше да го направи и сега?

— Тогава ще ме научиш ли да яздя? — запита го Чарити.

Какъвто си бе самотник, Люк не бе свикнал да се съветва с други или да ги включва в плановете си, но въпреки това усещаше, че трябва да се опита да привлече Мейно в своя подкрепа, макар и само за да му докаже, че не е някой използвач, намислил да измъкне паричките на вдовицата или да я отклони от правия път с порочните си навици.

Последното трябваше да е ясно и на едноокия, но знаеш ли? Може би за Мейно Чарити Приндъл е чудно хубава жена. Може би човекът ревнуваше от всеки, който се доближи до нея. Явно Мейно се смяташе за неин закрилник — може би защото бе спасил живота ѝ неотдавна и не искаше тя да се излага на опасност в близко бъдеще. Това поне Люк можеше да разбере.

Имайки предвид всичко това, Люк предложи:

— Ти би трябвало да помолиш Мейно да те научи. Освен ако съм сбъркал, но смятам, че той по-добре познава конете от мен, а вероятно е и много по-търпелив — острият поглед на Люк огледа лицето на Мейно, като се опитваше да го прецени донякъде. — Освен това всеизвестен факт е, че индианците са отлични ездачи, нали така, Мейно?

— Точно така, Стърлинг — усмивката, в която се разтегнаха устните на Мейно, изведнъж разтревожи Люк, а блясъкът в сребристите му очи подсказа, че Мейно е разбрал и тайно му се присмива. — Ние също така много добре познаваме, когато някой изпраца фалшиви димни сигнали. С други думи, бледолики господине, ако си готов да паднеш толкова, че да целуваш задника ми, по-добре ми лъсни ботушите. В края на краищата, ще имаш повече полза.

— Мейно! Невероятно! Какъв език! — Чарити се почувствува унижена и не можеше да си представи какво си мисли Люк Стърлинг. Можеше само да се надява, че Мейно не го е обидил дотолкова, че да промени решението си да я обучава. — Моля те да простиш на приятеля ми, господин Стърлинг. Сигурна съм, че не искаше да те обиди.

— Глупости! — макар и груб, отговорът на Люк бе кратък и придружен с усмивка, подобна на тази на Мейно.

— Моля, господине? — възкликна Чарити възмутена. Все едно че говореше на себе си, защото двамата ѝ придружители, изглежда,

бяха погълнати от някаква загадъчна, мълчалива битка за мъжко превъзходство и изобщо не ѝ обръщаха внимание. Те водеха някаква война на волята, която напълно я объркваше, макар и да я дразнеше.

Това, което наистина я ядоса, бе, че дори когато кимаха, когато се усмихваха едва-едва и накрая решиха да не се пронизват с погледи, объркването ѝ не отслабна. Каквото и да бяха уредили помежду си, и двамата изглеждаха доволни от резултата, докато Чарити все още се опитваше да разбере какво става.

За няколко дни Люк се настани и уроците на Чарити започнаха сериозно. Всяка сутрин тя се събуждаше, обличаше се и бързаше да приготи закуска за тримата. Макар че тя нямаше апетит, Люк настояваше да яде колкото мъжете.

— Слаба си като вършина — направо ѝ каза той. — По дяволите, жено! Ако ти и пуйката на Йов кацнете една до друга на телеграфна жица, доста ще се затрудня, докато ви различа! Ако не искаш револверът, конят или врагът да те свалят на земята, трябва да натрупаш малко месо по тия кости и да развиеш малко мускули в хилавите си ръце — Люк огледа облечената ѝ в черно фигура от глава до пети и добави: — И направи нещо за тая коса, чу ли? Разхлаби малко тоя кок, така че да не е опънат толкова стегнато и да не ти разтяга клепаците. Освен че разкривява зрението ти, прави те ужасно старомодна. Жалко, че не можем да махнем и тия гадни очила, тъй като ще пречат.

Чарити не знаеше дали да се смее, или да му изкрещи. Ако само знаеше колко бе страдала и колко труд бе положила да постигне тоя вид на стара мома и вещица, който той явно не харесваше! Тя му отправи нещо като усмивка и язвително отговори:

— Какво ласкателство, господин Стърлинг! С тия златни уста интересно как не си проправяш път в света с думи, а не с револвер. Обаче — продължи тя, като видя, че очите му се свиха предупредително и разбра, че словесните ѝ стрели попадат точно в целта — нито косата ми, нито очите ми са твоя грижа.

Усмивката му беше също така изкуствена, като нейната, когато подobaващо ѝ отговори.

— О, извинете, скъпа госпожо, но те наистина са моя грижа! Не можеш да стреляш по това, което не виждаш, а не можеш да виждаш добре, ако очите ти така се напрягат. Това изкривява зрението ти и

измества целта. А в сметката не влиза и главоболието, което сигурно получаваш от всичките тия фибри, които бодат кожата ти.

Фактът, че беше прав, още повече я ядоса.

— Имате ли да кажете още нещо, професоре? — подигра се тя раздразнително.

Усмивката му бе лукава и хубава и ѝ се прииска да я изтрие с удар от злорадстващата му физиономия.

— Не мога да се сетя в момента, но непременно ще ти кажа, щом възникне нещо.

Люк реши, че Чарити първо трябва да се научи да язди.

И за неин ужас част от всеки ден бе посветена на уроци по езда. Дори ако животът ѝ зависеше от това, Чарити не можеше да си спомни старото муле на баща ѝ да е било толкова високо, колкото тоя кон, или пък да е имало толкова много зъби. Макар че Мейно неохотно се бе съгласил да помага, той избра кротка, послушна кобила, на която Чарити да се учи, но тя се страхуваше от животното и скоро всички разбраха, включително и конят.

— Трябва да ѝ дадеш да разбере кой командува — учеше я Люк. — Ако животното разбере, че се страхуваш от него, по-добре се откажи, стой си вкъщи и плети!

— Тя се опита да ме ухапе, когато ѝ слагах мундщука в устата.

Люк настояваше Чарити да се грижи за коня си.

— Това е неделима част от работата — осведоми я той. — Само защото си жена и си дребна, не можеш все да разчиташ някой друг да ти е подръка да ти оседлае коня. Трябва да се научиш сама да правиш тия неща.

Тя започна с оседлаването на кобилата — първоначално под зоркото наблюдение на Люк. Най-после сметнаха, че е готова да яха коня и сама.

— Сравнително лесно е — заяви Люк. — Първо вземи поводите в лявата си ръка — той я наблюдаваше, докато тя направи каквото бе наредил. — А сега постави тази ръка върху раменете на коня и се хвани за високата част на седлото с дясната си ръка. Постави левия си крак на стремето, подеми се нагоре и преметни десния си крак през гърба на коня и го сложи в стремето от другата страна.

Той постави ръцете и краката ѝ на място и почувствува, че тя настръхна, щом я докосна, но си го обясни с това, че той, като наемен

стрелец, я плаши, макар досега тя да не бе показала, че се страхува от него, както често се случваше с някои други. А може би нейната предпазливост се дължеше повече на нападението, което бе преживяла, отколкото на неговата близост. Разтревожи го повече това, което той самият изпита, а то приличаше на ухапване от пчела. Като отхвърли тези мисли, той продължи опита си да я качи на седлото.

— Господин Стърлинг! — извика тя изплашена, когато внезапно почувства голямата му ръка да подпира дупето ѝ отдолу. — Какво си мислите, че правите, господине? — запита тя. Високомерната ѝ реч напълно се провали, когато тя загуби равновесие, кракът ѝ се подхлъзна несръчно от стремето и тя тромаво падна в краката му.

— Помагам ти да се качиш на коня, госпожо — отговори той с тази влудяваща негова усмивка. — Преди да се научиш да яздиш, ти трябва да се научиш да се задържаш на седлото. Няма друг начин.

— Моля за мен да е различен.

— О? — той я погледна и повдигна едната си вежда за десети път този ден. Това бе досаден навик, който Чарити бързо започна да ненавижда.

Тя въздъхна раздражено.

— Знам, че трябва да се кача на коня. Не съм чак толкова невежа — тя предпочете да не обръща внимание на изражението му, което издаваше съмнение. — Просто исках да кажа, че бих предпочела да яздя настрани, както е прието от векове за жените. Просто не мога да яхна седлото в пола.

— А аз няма да те уча иначе — заяви той твърдо.

— Моля? — сега бе ред на Чарити да повдигне изискано вежди.

— Можеш да се молиш колкото искаш, и пак нищо няма да промениш, госпожо. Ще се научиш да яздиш яхнала седлото или въобще няма да те уча. Язденето встрани е за онези разглезени дами от източните щати, които искат веднъж-дваж да погалопират с хубавите си скъпи коне из парка, без да си измачкат дрехите и без да се изпотят. А ти ще трябва да яздиш много упорито, да преследваш онези убийци и най-добрият начин да останеш на седлото е да се държиш с всички крайници, което ще рече и с двата крака, и с двете ръце!

— Ами полата ми? — възропта тя.

— Махни я.

— Какво! — възмутеният ѝ писък изплаши кокошките на двора, които се разкряхаха.

— Виж какво — или си увий полите около краката, или ги разцепи по средата и ги заший, както някои от жените във фермите правят напоследък. Можеш да обуеш и мъжки панталони. Безразлично ми е, госпожо Чарити. Прави каквото щещ, но си втълпи, че ще яздиш коня седнала здраво на седлото.

Люк настоя тя да се запознае с устройството на револвера, преди да е стреляла с него. Тя се научи да го зарежда и изпразва, да го разглобява, да го почиства и да го сглобява. Повтаряше го много пъти, като назоваваше частите, които Люк посочваше, докато ѝ идваше да си скубе косите и Люк най-после бе доволен от нея.

Едва тогава започнаха истинските уроци как да се прицелва и да стреля. На закуска Люк я осведоми, че той и Мейно са поставили тренировъчна мишена зад обора.

— Сметнахме, че това е най-безопасното място — обясни той, като си размениха погледи с Мейно. — Дори да не улучиш целта, поне няма да уцелиш конете.

Чарити не се зарази от веселото им настроение особено когато видя мишената. Мъжете бяха натрупали бали слама като малка планина и бяха прикрепили голямо платно отпред. То изглеждаше някак познато.

— Откъде го взехте? — попита тя.

— Беше сгънато на дъното на една от каруците. Тя поклати глава.

— Не можем да го използваме. С него ще покрием зърното, когато овършеем, за да е сухо, докато го закараме на мелница.

— Е, смятам, че трябва да избереш — провлачено каза Люк, като дъвчеше една сламка, и отправи хладния си зелен поглед към нея. — Кое е по-важно за теб — да запазиш зърното сухо или да се научиш да стреляш?

Като изгледа Люк, а после и огромната мишена, тя запита подигравателно.

— Сигурни ли сте, че е достатъчно голяма?

Мейно се засмя:

— Планът беше или да направим такава мишена, или да построим нов обор и да те преместим до тоалетната, като напреднеш. Първото бе по-лесно.

— И по-безопасно — прибави Люк с кисела усмивка. — Защото, както ме гледа дамата напоследък, сигурно само ще изчака да отида до тоалетната, за да я направя на решето.

Люк ѝ показа какво иска от нея. С незаредено оръжие той ѝ обясни как да го държи, как да го стабилизира и да се прицелва, как да запъва револвера и да дърпа спусъка. Докато правеха това, големите му ръце непрекъснато докосваха нейните и всеки път Чарити неволно се стряскаше. След нападението единствените мъже, които я докосваха, и то рядко, бяха доктор Нелсън и Мейно.

Тя се опита да не обръща внимание на допира с Люк, като си каза, че е наложително, но когато той я хвана отзад за ханша, за да оправи стойката ѝ, тя не успя да сдържи изплашения си писък. С разтуптяно сърце се дръпна рязко от него и продължи да трепери. Револверът падна от внезапно сковалите ѝ се пръсти. Когато го погледна зад стъклата на очилата, очите ѝ се бяха разширили и потъмнели от събудения страх — с ужас очакваше следващото му помръдване.

— Браво за писъка, жено! Няма да те ухапя! И ми се ще да спреш да подскачаш като уплашен заек всеки път, щом те докосна. По дяволите, ти наистина можеш да накараш човек да се чувства долен мръсник дори когато не е направил нищо да го заслужи.

— Аз... аз съжалявам! — заекна Чарити. — Просто не мога да се спра понякога. Откакто онези мъже... — развълнуваният ѝ глас затихна.

Люк въздъхна, а съчувствието му измести гнева. Поривът на състрадание, който все по-често се надигаше у него, започна да се превръща в навик и това го дразнеше, но в тази жена имаше нещо дяволски уязвимо, което събуждаше особено желание да я закриля.

— Разбирам — каза ѝ той, — но не мога да те науча да се прицелваш правилно, без да те докосвам. Трябва да ти покажа как да държиш оръжието, как да стоиш и как да поставиш ръцете и лактите си, как да държиш главата и как да насочваш погледа си — тъй като и неговите вътрешности се напрягаха в очакване на тези странни вълнуващи усещания при всеки допир с нея, той си помисли, че и двамата ще са доволни, ако можеше да я обучава, без да се налага да я докосва, но това буквално не бе възможно.

— Обещавам да се поправа.

Тя се опита. Наистина се стараяше да прави всичко, на което я учеше. Упражняваше се с пушката, докато рамото ѝ така се възпали и контузи, че не можеше да го мръдне, без да се разплаче. Най-после, слава богу, тя се научи да поставя оръжието правилно, за да не я ритат, когато стреля. Но боравенето с револвера на Люк бе друга работа. Револверът „Колт“ бе тежък и неудобен за малките ѝ ръце. В началото цялата сила на ръцете ѝ отиваше само за да го вдигне пред себе си и да се опита да го стабилизира. Сега разбра защо той непрекъснато я караше да яде.

Да улучи мишената, колкото и голяма да бе, бе истински подвиг и тя скоро започна да се възхищава и да завижда на Люк за забележителната му сръчност с револвера. Той можеше да улучи всичко, което е в обсега на оръжието му. Имаше орлов поглед и удивителни рефлексии и за него всичко изглеждаше смешно лесно, а за нея — ужасно трудно.

Ако не я разстройваха така и ако не бяха толкова наложителни, първите ѝ несръчни уроци щяха да са смешни. Тя изглеждаше и се чувстваше като глупак, особено когато неволно прищипа края на кожата си между палеца и показалеца в петлото на револвера. Цели три дни изминаха, преди нежната подута кожа да зарасне, за да могат да продължат уроците, но след този случай тя се научи да бъде по-внимателна. Уроците по езда и стрелба бяха достатъчно болезнени, за да си навлича още болка поради собствената си несръчност.

Когато тя най-после започна да улучва платното всеки път, Люк реши, че могат да сложат по-малка мишена. Той извади от хамбара няколко чувала и ги закачи на сламената стена. После, сякаш да ѝ внуши колко сериозна е целта ѝ, той нарисова очертанията на тела върху тях.

— Представи си, че това са мъжете, които ще убиеш — посъветва я той направо, като с поглед изучаваше реакцията на думите си.

Чарити се чувстваше като потопена в ледена вода и знаеше, че е ужасно бледа, но стисна зъби и внимателно се прицели. Върху зебления чувал тя си представи лицата на всеки от шестимата, които я бяха изнасилили. Познатото чувство на ярост я изпълни, ръцете ѝ се разтрепериха и барабанът на револвера опасно се размести. Тя с усилие овладя чувствата си и стреля.

С всеки следващ изстрел на револвера дълбоко от нея се изтръгваше измъчен скръбен стон. Когато урокът свърши, зеблените чували бяха направени на решето, а Чарити бе изтощена напълно.

Люк пак се почувствува като подлец.

— Пак! — заповедта бе изречена отривисто, с този нетърпящ възражение тон, който тя бе започнала да мрази. Люк стоеше там като някой всемогъщ владетел, спокоен и сдържан, със скръстени на гърдите ръце. В сравнение с него Чарити се чувстваше като градински работник, от всяка нейна пора се стичаше пот. От кока ѝ се бяха изтръгнали кичури коса, а очилата ѝ непрекъснато и раздражително се смъкваха на края на носа ѝ. През този ден за стотен път се прицели и стреля, като си представи Люк пред мерника на револвера.

— Стреляш много наляво! Поправи се!... Съсредоточи се, по дяволите! Прибързано стреляш... Пак... Отново... Ще ме слушаш ли, или искаш да се откажеш и да забравим за тая работа? — подигра се той.

Тя му отвърна със свиреп поглед.

— Ще се откажа, когато тези мъже си платят за стореното, или когато отида в гроба, ако това се случи по-напред.

— Тогава се упражнявай, по дяволите! И да има резултат! Не съм те учил така! Направи го както трябва!... Пак!... Кълна се, че ще стоиш тук до среднощ, но ще го направиш както трябва, ако ще да те уморя...

И така продължи, докато Чарити започна да се съмнява дали тези безкрайни, ужасни уроци няма да я довършат. Както я бе предупредил, Люк бе взискателен учител, неумолим в стремежа си към съвършенство. Колко ли пъти ѝ се искаше да захвърли револвера, да избяга и хубаво да се наплаче! Колко пъти си бе представяла как насочва оръжието срещу него, когато ѝ крещи! Или как го прегазва с коня си. Като, разбира се, изключим факта, че не бе се научила да язди в галоп. Да заслужи и най-незначителната похвала от него, се равняваше на чудо, макар че ѝ бе по-скъпа, когато я получише. Тя вече и в съня си чуваше резките му заповеди, но дори и това бе желано облекчение в сравнение с ужасните кошмари, които още торможеха съня ѝ. Когато към края на деня бе толкова изтощена, че бе готова да падне от умора, когато умът ѝ преставаше да разбира всички нови неща, които той настояваше да научи, когато я болеше и на места,

които не знаеше, че притежава, когато мисълта за гореща вана ѝ се струваше божествена, но нямаше сили да си донесе и стопли необходимата вода — тогава той ѝ напомняше рязко, че тя самата искаше да придобие тези умения, така чужди за нея.

Самата тя така настоятелно искаше мъст, искаше да се научи да убива.

От своя страна Люк се учеше на търпение — но му беше трудно. Никога преди не се бе опитвал да научи някого на уменията, които той самият отдавна знаеше. Когато се съгласи да научи Чарити, не бе осъзнал напълно колко трудно ще е това. Много пъти трябваше да прехапва езика си, за да не направи някои остри забележки, но и много често се улавяше, че ѝ крещи.

Със съзнанието, че работи с жена, която неотдавна е преживяла нещо ужасно и е станала много по-чувствителна след това, той се опитваше да ограничава псувните и критичните си забележки. Но винаги когато тя сякаш нарочно пренебрегваше съвета му, цветистите фрази се изсипваха от устата му. А тя неизменно насочваше кръглите лъскави стъкла и укорителни сини очи към него и той се чувстваше като червей, това обаче след време пак се повтаряше.

Но тя никога не плачеше. Мърмореше и се оплакваше, вбесяваше се като оса, но сълза никога не пророни и Люк ѝ се чудеше дори когато започна да ѝ се възхищава с всеки изминат ден. Тя имаше повече смелост, отколкото се полага на толкова дребен човек, и повече издръжливост, отколкото той си представяше. Той я гонеше жестоко.

Осъзнаваше го и се чудеше как още не е взела метлата да го наложи с дръжката по главата, но тя трябваше да се научи бързо и добре, и колкото повече време отнемаше това, толкова по-далеч бягаха Данди и другите.

— Искаш аз да свърша това? — възкликна Мейно невярващ, като гледаше Люк, сякаш току-що е изпъзлял изпод някой камък.

— Ти чу. Чарити вече е готова да започне с подвижни мишени, тъй като се съмнявам, че жертвите ѝ ще стоят мирно и ще я оставят да ги застреля. Ако не иска да ѝ разбием всички чинии на парчета, ще ни трябват говежди лайна.

— И ти искаш да се разтичам наоколо като някоя индианка и да ги събирам? Е, помисли си пак, господине. Ако толкова ти трябват, събери си ги сам.

— Имаш ли по-добра идея?

Мейно се замисли. После се ухили, белите му зъби светнаха на мургавото лице.

— Да. Ще се върна.

Той закрачи към къщата и се върна след половин час с голяма чиния изгорели и твърди палачинки. Изглежда, докато се противопоставяше твърдо на всичко, което щеше да урони достойнството му в собствените му очи, Мейно не възразяваше да готви, когато се наложи.

Като гледаше овъглените палачинки, Люк се намръщи и поклати глава.

— Какво е това?

— Твоите мишени — отговори Мейно с усмивка на превъзходство. Те са твърди, достатъчно тежки, за да не ги носи вятърът, когато ги хвърлиш, и лесно се правят, когато ти трябват още. А пък и ще спести на всички ни да тичаме из пасищата да събираме говежди тор.

Макар че Люк неохотно призна, защото не искаше Мейно да си вирне носа, идеята бе находчива и чудесно подхождаше за целта. Люк се отправи към полето зад обора, Чарити вървеше след него и Мейно ги придружи, за да помага.

— Добре — каза Люк на Чарити. — Първо ще ти покажа как се прави. Гледай внимателно.

Когато Мейно хвърли във въздуха първата мишена, Люк проследи пътя ѝ и стреля. Палачинката веднага се разкъса. Мейно подхвърли друга. И този път Люк разби мишената, после продължи и улучи три от парченцата, преди да паднат на земята.

— И ти очакваш аз да мога да правя това? — Чарити възкликна, зашеметена от скоростта и точността, макар че вече бе взела револвера в ръка, когато започнаха. От изражението върху лицето на Мейно се виждаше, че и той е впечатлен силно.

— Улучи я веднъж, при първия опит, и ще съм доволен — чу се резкият отговор. Люк ѝ подаде револвера. — А сега, номерът е да следиш мишената. Предугаждай къде ще е, докато куршумът ти я настигне.

Чарити въздъхна, като разбра, че това ще е най-трудният ѝ урок досега. Ако успее да направи това, ще може да прави всичко. И никога

вече няма да ѝ се налага да разчита на друг за закрила.

Примирена, тя подготви оръжието си и се приготви за още един дълъг и изморителен ден.

Сега, когато Чарити свикваше да борави с револвер, време бе да започне да го носи. Трябваше ѝ колан, кобур и собствено оръжие. Като се нагърби със задачата да достави тези неща и някои други, които щяха да ѝ трябват сега, пък и после, когато тръгнат на път, Люк набързо отскочи до Додж Сити.

Безбройните му покупки не събудиха съмнение, но внезапната му поява в Додж Сити накараха началника на полицията Ърп и шерифа Мастърсън да си зададат някои въпроси. Заклели се да поддържат закона и да пазят спокойствието в града, те се опитваха да държат под око скитниците, наемните стрелци и всички потенциални смутители на реда. Защо се бе върнал Стърлинг в Додж? Дали някой го бе наел и с каква цел?

— Последния път, когато беше тук, задаваше много въпроси за убийците на Джон Приндъл — замислено отбеляза Мастърсън. — Мислиш ли, че Чарити го е наела да ги преследва, а?

Уайът сви рамене.

— Винаги можеш да се отбиеш при нея и да провериш.

— Може би ще го направя. Следващия път, когато минавам оттам.

Докато Люк яздеше по пътя към фермата на Приндъл, той се оглеждаше и се чудеше какво ли изпитва човек, когато нарича някое място „дом“. Бе живял на тази земя тридесет години и никога не бе имал истински дом, никога не бе живял на едно и също място за дълго, след като избяга от сиропиталището.

С поглед обгърна акрите земя на Чарити, които съседите ѝ бяха обработили, и поклати глава. Не, ако тази земя беше негова, не би я обработвал. Не мислеше, че от него ще излезе добър фермер. Ако този имот бе негов, щеше да отглежда рогат добитък, а може и няколко коня.

Това бе неговата мечта за бъдещето, и причината, поради която спестяваше всеки цент, който можеше да отдели, в една банка в Далас. Ако живееше достатъчно дълго и спестеше достатъчно, някой ден

щеше да може да си купи земя и да осъществи мечтата си. Може би... Ако не го убият преди това. Бог знае, че вероятността за дълъг живот на наемния стрелец не е голяма, и макар и доходна, това не бе най-лесната професия. Винаги имаше някъде някой готов да докаже, че е по-бърз с оръжието, да го предизвика дори когато той не желае предизвикателства.

Понякога, както и сега, Люк се чудеше защо ли се е захванал с точната стрелба „като професия“. После си припомни, че не е имал богат избор, освен да остане в армията. Още тогава, макар че беше много млад, сръчността с револвера му бе спечелила слава. Ако бе останал, и там сигурно щеше да се намери някой, който да го предизвика. Само че тогава или щяха да го обесят, макар че е бил принуден да убие някого, или щеше да го съди военен съд и да свърши в затвора, което също не бе за предпочитане.

Като взе това предвид, Люк сметна, че нещата са се развили добре, тъй като, изглежда, му бе предопределено да си проправя път в света с револвер. Естествено, последната му работа, за която бе нает от Чарити Приндъл, излизаше от рамките на обичайните му занимания. Той се чудеше дали тя има представа на какво се излага и дали е разбрала, че никога няма да я пусне да тръгне сама срещу шестимата разбойници. Ако изобщо тръгне, то ще е с него, и той ще направи всичко, на което е способен, за да не ѝ се случи нищо лошо.

Но как можеш да опазиш да не бъде наранен някой, който толкова е решен да отмъсти? Как можеш да му внушиш, че да убиеш друг човек, независимо колко е зъл и си заслужава смъртта, е нещо, което остава в теб за цял живот? Че това ранява душата ти и те гризе като червей, който си пробива път към сърцевината на ябълка. Че осакатява духа ти и те превръща в закоравяла самотна кухня — като Люк Стърлинг.

Как можеше да каже всичко това на Чарити, особено когато и той като нея бе така решен да отмъсти?

10.

— Какво е всичко това? — запита Чарити, като оглеждаше пакетите, натрупани на кухненската маса. Пушката бе единственото нещо, което не бе опаковано в хартия и не бе завързано.

— Всичко е за теб, така че можеш да удовлетвориш любопитството си — бавно каза Люк, като си наля чаша кафе от кафеника, който винаги държаха на печката. Като обърна обратно един стол, той седна и подпря ръце на облегалката в очакване на реакцията ѝ. — Отвори първо това — посочи той към пакета с най-странна форма.

Като се колебаеше, Чарити изпълни молбата му. В пакета тя намери колан, твърде малък, за да е по мярка на Люк, кобур и револвер „Колт“, подобен на неговия, висяха на колана.

— За мен ли е това? — запита тя, като му хвърли бърз поглед. — И пушката ли?

Той кимна.

— Не мога все да ти заемам моите — обясни той грубо.

В другия пакет, който тя отвори, имаше ботуши. Макар че не бе се замисляла много, сега виждаше, че ще са по-удобни за езда от обувките ѝ. И все пак не се сдържа и запита:

— Как разбра номера ми?

— Измерих подметките на обувките ти.

Тя веднага се изпълни с подозрение. От седмици наред усещаше, че някой влиза в къщата, в спалнята ѝ, докато тя спи.

— Кога? — запита тя предпазливо.

— Оня ден, когато ги изкаля и ги остави на задните стълби. Защо?

След тези думи не можеше да вземе да му каже, че го подозира, че се промъква в спалнята ѝ нощем.

— Чудех се просто.

После се показаха една хубава каубойска шапка, шлифер, жилетка и шалчета. И тя пак осъзна, макар и да не бе обмисляла

покупката на тези неща, че всички те са необходими за рискования ѝ план, за да издържи промяната на времето, докато пътуват.

Всичко, освен шалчетата. Дали бе забелязал белега на шията ѝ, макар че тя винаги се стараеше да го скрива? Дали Мейно не бе споменал нещо за това? Само при мисълта за този грозен спомен от оная ужасна нощ гласът ѝ стана по-дрезгав от обикновено, когато запита:

— А шалчетата за какво са?

— За да предпазват гърлото ти от прах, когато яздиш, и врата ти от слънцето, за да не изгориш.

— Аха! — той отново имаше логично обяснение, което нямаше нищо общо с нахлуване в интимния ѝ живот. Трябваше да приеме думите му за верни, докато не чуеше нещо по-различно. Ставаше ѝ обаче все по-неудобно, че този мъж бе ходил в града и ѝ бе купил дрехи. Не се прави така! Макар че тя възнамеряваше напълно да му възстанови парите за покупките, можеше само да се надява, че е бил дискретен, когато ги е купувал, така че никой да не заподозре, че са за нея. Репутацията ѝ нямаше да издържи повече очерняне.

Когато отвори последния пакет, Чарити сметна, че има причина да направи изключение.

— Моля, обясни ми, господин Стърлинг — каза тя с най-хладния си глас. — Останалото мога да разбера. Но тези неща — тя посочи към дънковите панталони, ризите и полата панталон за езда — са напълно неподобаващи и безполезни, особено тези скандални панталони.

Бе очаквал реакцията ѝ, най-вече защото нито една дреха не бе черна. Ризите бяха в нюанси на синьо и кафяво, едната — дънково синьо, а другата — бежова.

— Няма ѝ нищо на полата панталон — възрази спокойно той, решен да не я остави да го ядоса. — Ти вече облича своята, тази е само по-здрава, по-подходяща за езда от тези, които ти се опитваше да преправиш от старите си рокли. Материята е по-тежка и понеже е използван по-малко плат, няма да се заплита в седлото. А ризите купих, понеже не знаех дали имаш такива, които да подхождат на полите и панталоните.

— Да. Ами панталоните, господине? Можеш ли да ми предложиш някакво разумно обяснение и за тях? — продължи тя високомерно.

Хладният му зелен поглед я прониза и тя замръзна на място, когато той проговори.

— Ако възнамеряваш да носиш револвер и да се научиш да го изваждаш бързо, трябва да завържеш кобура около бедрото си. Тъй като не бях сигурен дали това може да стане с пола, купих ти и панталон. Ако откриеш, че можеш да се справиш с полата, чудесно. Обличай полата. От теб искам само чудесно усвояване на уроците, друго не ме интересува.

Успокоена малко, тя отговори надменно:

— Надявам се, че си бил внимателен, когато си ги купувал.

— Опитах се, макар че ми отправиха няколко особени погледа заради полата. Надявам се да си е проличало, че не е моят размер — добави подигравателно той, — иначе отсега нататък славата ми на точен стрелец няма да струва и пукната пара.

— Ако ми кажеш колко струва всичко това, ще ти платя веднага.

Той стана и тръгна към вратата.

— Просто го прибави към възнаграждението ми, госпожице Чарити — той почти бе излязъл, когато прибави: — И да не съм те видял, че се опитваш да хвърлиш новите дрехи в черната боя!

На следващия ден се върнаха към уроците — и двамата още под впечатлението от срещата им предишния следобед. Тя бе все още нацупена, защото Люк си бе позволил да ѝ купува дрехи, а после да ѝ казва какво да ги прави. Люк на свой ред също бе ядосан на Чарити, че не е проявила любезност да му благодари, че се е погрижил за нуждите ѝ. Дори не му благодари за револвера, който той така внимателно бе избрал.

В резултат на това Люк бе много по-твърд с нея днес, караше я да работи по-усилено и многократно да упражнява нещата дори когато ги изпълняваше добре. Нищо не го удовлетворяваше и той бе по-мрачен от обикновено. Вече бе стреляла по цяла чиния с ужасните прегорели палачинки на Мейно и въпреки че бе с ръкавици, върху предишните ѝ мазоли се образуваха нови. Бе изтощена и всичко я болеше, но бе готова за борба, когато Люк неочаквано реши да промени мишените.

— Понеже си се възгордяла толкова, хайде да опитаме нещо по-трудно, искаш ли? — предложи той саркастично, като цопна един кош със спарени ябълки на земята пред нея.

Тя го гледаше и не вярваше.

— Сигурно се шегуваш! Ябълки! Ти наистина ли очакваш да стрелям по ябълки?

— И да ги улучваш — добави той с хитра усмивка.

Чарити избухна.

— Ха така! Това минава границите! Можеш да си вземеш ябълките и да правиш каквото искаш с тях, аз свърших.

— Зарязваш ли ме, госпожо Приндъл? — подигра се той.

— Да! Докато не започнеш да се държиш като разумно човешко същество, ако въобще си способен на такова нещо! Всъщност, тъй като сега знам да стрелям, не мисля, че твоите услуги вече са ми необходими. Ще ти приготвя парите, докато си опаковаш нещата и се приготвиш за път. Благодаря и довиждане, господин Стърлинг.

Думите ѝ го жегнаха. Като пренебрегна факта, че току-що го бе уволнила, Люк ѝ се присмя:

— И ти наричаш стрелба малкото, което успя да научиш? Ще ти покажа стрелба, госпожо!

Той загреба с ръка четири малки ябълки и ги хвърли всичките. Чарити, по навик, проследи с поглед пътя им. Пред невярващите ѝ очи и четирите се пръснаха в бърза последователност, принудени от стрелбата на Люк.

— Трябва ли да те убеждавам още?

Насреща им една дива лоза бе изпълзяла нагоре по обора. С двата куршума, останали в револвера, Люк ловко отрязва два цвята, като откъсна нежните дръжчици, а крехките листчета останаха цели, дори непокътнати.

— Това е стрелба. Само така можеш да излезеш срещу убийците на съпруга си. Още си много далеч от тази стрелба. Още ти трябва, независимо дали ти е приятно или не, макар че сигурно гордостта ти ще те задави, ако признаеш.

За своя изненада Люк откри, че му харесва да ѝ е потребен. Макар че не го разбираше, това удовлетворяваше нещо в него и той не искаше да се отказва заради някакъв глупав спор. Освен това, разсъждаваше той, тук му бе удобно. Приятелите си можеше да изброи на едната ръка, а бе започнал да харесва и уважава Чарити и Мейно: за самотник като него това бе необичайно.

Чарити, въпреки името си, не се чувстваше особено благосклонна тъкмо сега. Тя му изкрещя злобно:

— Ти си само един надут досадник, Люк Стърлинг! Махай се от дома ми! Веднага!

— Накарай ме — отвърна той упорито.

— Не ме предизвиквай, господине!

— Аз ти трябва — повтори той.

— Ще има да вземаш!

— Ще има да вземам! Дори и някак си да усвоиш всичко, което се опитвам да те науча, няма начин да те пусна сама след тези убийци. Дори и когато сметна, че си готова, ще дойда с теб.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм.

— Не мога да си позволя да ти плащам възнаграждение за преследването на шестима мъже — изтъкна тя троснато. — Мога само да ти платя за обучението ми, както се споразумяхме.

— Не ти искам парите и със сигурност не искам смъртта ти да ми тежи на съвестта.

— Битката не е твоя — напомни му тя.

— Моя е. Преследвам Данди повече от година — призна той намусено. — Когато Мастърсън го посочи сред мъжете, които обвиняваш, хрумна ми, че ако го бях настигнал по-рано, може би нямаше да те нападнат. Как смяташ, че се почувствувах от това, особено сега, когато те познавам?

Тя се вгледа в него с нескривано изумление.

— Затова ли ти ми повярва? Затова ли се съгласи да ми помогнеш? Защото се чувстваш виновен? Отговорен? — тя забрави за гнева си, който бе изместен от изненадата от думите му. — Люк, това е лудост! Имаше още петима в тая банда убийци. Кой може да каже, че нямаше да се случи, дори ако Данди не е бил с тях? — тогава, като че ли напълно осъзнала смисъла на думите му, тя запита: — Защо не ми каза за Данди по-рано? Защо го търсиш?

Когато ѝ отговори, гласът на Люк бе студен и безчувствен като гроб, от което Чарити я побиха тръпки.

— Той стреля в мен и ме остави, защото сметна, че съм мъртъв — като не обърна внимание на изненадата ѝ, той продължи подигравателно. — Това бе грешката му. Трябваше да се увери, че ме е

убил, защото сега аз ще го убия. Но ще се погрижа той да е с лице към мен, когато го направя, защото искам да знае кой слага край на жалкия му живот.

— Защо?

Той я погледна и повтори скептично:

— Защо? Ти всъщност не си сигурна защо искам да го убия?

— Не се дръж като тъпак. Дори аз знам, че е абсолютно непочтено да застреляш някого в гърба — не че не мога да си представя Данди да върши нещо толкова подло. Питам за обстоятелствата, довели до това. Защо стреля по теб?

Люк нямаше намерение да обяснява на Чарити, че спорът бе за покана в леглото на едно момиче от кръчмата.

— Имахме малък спор, който аз прибързано сметнах за уреден. Не само че подцених Данди, но принизих бдителността си в неподходящия момент — една грешка, която, уверявам те, няма да повторя.

Това спря възраженията на Чарити, но не и въпросите ѝ. В интерес на истината тя бе много облекчена да разбере, че няма да тръгне на път сама, тъй като Мейно се бе съгласил — с неохота и с много мърморене — да остане и да пази фермата. Успокояващо бе да знае, че Люк ще е до нея на всяка крачка, за да я напътства и да ѝ помага, ако се разколебае. Не че се съмняваше в собствената си решимост, но още от началото присъствието на Люк я правеше по-смела, по-сигурна, като че ли ѝ даваше от собствената си сила. Колкото и глупаво да звучеше, той ѝ бе станал талисман срещу злото, символ на закрила и кураж.

Първите опити за бързо изваждане на пистолета и точна стрелба те започнаха отново с неподвижни мишени. Върху няколко бали слама Люк бе подредил празни бутилки и счупени буркани, които тя вече не можеше да използва за консервиране.

— По-късно, като усвоиш това, ще се върнем на подвижните мишени — каза ѝ той.

Колкото и да се опитваше, колкото и лесно да изглеждаше, когато показваше Люк, тя просто не можеше да координира ръцете и погледа си, за да извади револвера плавно. Движенията ѝ бяха несръчни, резки, в резултат на това целта се изместваше. При половината от опитите револверът все се запираше някъде в кобура, а когато го изваждаше и

стреляше, бутилките често си оставаха прави, подредени върху балите, като присмиващи се стражи върху крепостна стена.

— Е, мисля, че можем спокойно да приемем, че няма да имаш зашеметяващ успех в бързото изваждане на револвера — Люк стоеше и клатеше глава. От дни упражняваха това, а тя бе все така бавна като в началото, макар че неговите умения силно се изостриха през това време.

— Изглежда толкова лесно — оплакваше се Чарити намръщено.

— Не се ядосвай. Скоро ще му хванеш цаката. Все пак, ако ги сравним, точността има по-голямо значение от скоростта. Може да си бърз като светкавица и пак да те убият, ако ти е калпаво прицелването. Поне в повечето случаи улучваш това, в което се прицелваш.

— Да, но само когато не се тревожа за изваждането на револвера от кобура. Когато ми каза, че голяма част от умениято бързо да изваждам револвера се крие в действието на китката, реших, че няма да имам затруднения. Мислех си, че ще ми е така лесно като с камшика.

Люк я изгледа любопитно. Камшик? — повтори той. — За камшик на каруца ли става дума?

— Понякога — каза тя и кимна, — но по-често за коне или за бикове. Камшикът за бикове е по-дълъг и по-тежък, но щом свикнеш да го използваш, можеш да откъснеш главата на пиле за секунда.

Той я гледаше много странно и тя за нищо на света не можеше да разбере защо.

— Искаш да ми кажеш, че добре боравиш с камшици или говорим за нещо друго — запита той, като внимателно претегляше думите си.

— Не ми вярваш, нали? — Чарити не можеше да реши дали е обидена или развеселена. — Добре. Предполагам, че просто трябва да ти го докажа — тя се отправи към обора с решителна походка и блясък в очите и след малко излезе оттам с плетен кожен камшик.

— Съгласен ли си пак да ядеш пиле за вечеря? Защото, ако ги умъртвя, трябва да ги изядете. Не мога да си позволя безразсъдно разточителство.

Люк се ухили, демонстрирайки отношение на снизходителен родител към преждевременно пораснало дете.

— Разбира се, госпожо! Покажи какво можеш. Вместо да влиза в кокошарника, който беше твърде малък, за да може да размаха камшика, Чарити пусна две кокошки да тичат из двора. Клетите пилета едва вдъхнаха свободата, когато камшикът на Чарити изсвистя във въздуха. Два пъти, бързо един след друг, и пилетата се замятаха наоколо без глави, а от тенджерата ги дяляха минути. Люк стоеше зяпнал от учудване.

— Да ме вземат мътните! — свирна леко той. — Къде, по дяволите, си научила всичко това?

Сега бе ред на Чарити да гледа победоносно и тя с удоволствие го направи.

— Брат ми ме научи, когато бяхме деца. Започнахме на шега, от скука, но аз скоро открих, че имам дарба за това, а и бе много забавно. Това улесняваше брането на ябълки от трудните за достигане клони и не бе толкова опасно — каза тя с кисела усмивка. — Мисля, че това е единственото умение, което усвоих без одобрението на майка ми, особено когато пилетата ѝ започнаха непрекъснато и загадъчно да изчезват.

Той я изгледа замислено.

— Можеш ли да постигаш това и с други мишени, или се ограничаваш само с пилета и ябълки?

— Хм! — изсумтя тя с ръце на хълбоците. — Какъв Тома Неверни си! — тя се отправи към мястото, където бяха подредили бутилките. След три поредни изплющявания три бутилки се прекатуриха една след друга. Камшикът се изви в блестяща дъга още веднъж и останалите бутилки бяха пометени с един замах.

— Това удовлетворява ли любопитството ти? — запита тя с лека усмивка.

— Донякъде. Бих искал да видя още, за да мога да преценя наистина колко си добра с това нещо. Едно е сигурно. Дяволски по-добра си с камшика, отколкото с револвера.

— Съгласна съм, но камшикът си има ограничения. В малки затворени пространства не може да се използва така точно. Има голяма вероятност да се закачи в нещо и да не улучи целта. И друго — може да достигне само до няколко фута, а куршумът стига по-далеч и по-бързо. Точно мога да боравя с камшик, дълъг седем-осем фута. По-дългите камшици са ми тежки и тромави.

По негово настояване тя показва още от необикновената си способност. Бързо и едно след друго, тя откъсна копчетата на градинското плашило — платът на ризата остана непокътнат. Изгаси пламъка на свещта и в същото време добре подряза фитила. Завърза бала сено от плевника и я смъкна с лекота.

Когато Люк се изказа одобрително, все още поразен от способността ѝ, тя обясни:

— Всичко се свежда главно до умението да се прецени разстоянието до целта, да се вземат предвид ъглите, да се определи времето на удара и да се контролира движението на китката. В зависимост от това, какво искаш да постигнеш, можеш да удариш рязко, със силен зашеметяващ удар на камшика, можеш да го увиеш около обекта и да го придърпаш към себе си, както при ласото, или пък можеш съвсем леко да удариш целта си, просто да я погъделичкаш. А в зависимост от намеренията си и способността си, можеш да го увиеш около обекта, да режеш, да шибаш, да натъртваш, да задушаваш или просто да го държиш.

— Или жертвата — прибави Люк проникателно.

Тя кимна в знак на съгласие:

— Или жертвата. Но камшикът си има недостатъците. Трябва да умея да стрелям. Ще ми се да мога да стана по-бърза при изваждане на револвера. Трябва да имам колкото може повече предимства.

Люк искрено се съгласи. Дори при положение, че ще е с нея да я закриля, тя наистина трябваше да усвои всички възможни умения. Като имаше това предвид, Люк уговори Мейно да научи Чарити на няколко номера с нож. А докато те се занимаваха с това, може би и Люк щеше да усвои някои от тънкостите на индианеца.

Въпреки дребния си ръст, Чарити се оказа по-подходяща за близки схватки, отколкото за хвърляне на ножа, ако успееше да свикне с допира на телата. Постиженията ѝ в хвърляне на нож можеха да се сравнят само с бързината на изваждане на оръжието — и двете бяха отчайващо бавни! Сякаш да компенсира липсата на сръчност в тези случаи, тя бързо се изправяше на крака, изключително подвижна в схватките и великолепна, когато многократно преминаваше покрай отбранителните пози на Люк и Мейно, за да забие острието.

Наред с други неща Мейно ги научи да се бият в стил арапахо, както го бяха учили като момче. Макар че Чарити бе напълняла малко

през последните седмици и притежаваше жилавост и сила, която и двамата скоро взеха да уважават, тя все още си бе слаба. Мейно я научи как да се възползува от дребния си ръст, как да използва опорната точка вместо силата на мускулите, как да си служи с краката и да изважда врага от равновесие, когато той най-малко очаква.

Чарити на свой ред показва на Люк и Мейно как да драцят, да си забиват ноктите, да хапят, да скубят и да изпълняват известната маневра „престори се на сериозно ранен, за да примамиш врага“, която тя бе усъвършенствувала в детството си, когато се бореше със сестра си и брат си. Тя примами и разгроми Люк много пъти, с което самоувереността ѝ неимоверно нарасна. Скоро това се превърна в състезание между тях — да видят кой ще спечели преимущество над другия, без да подбират средствата.

Тези упражнения бяха за Люк истинско мъчение. Бе невъзможно да не се докосват, независимо колко леко и кратко, и колкото и често да се случваше, въпреки мършавостта на Чарити, Люк всеки път се чувстваше като хвърлен на трънен одър. Кожата му настръхваше и пламваше по подозрително сходен начин както при физическо привличане. Просто не го разбираше. Въпреки предишните си проблеми, Чарити се приспособяваше по-добре към постоянните докосвания, а той ставаше особено сръчен в старанието да се докосват само с ръце и крака, понякога коляно или лакът, което бе напълно достатъчно.

От друга страна, за разлика от Чарити, на Люк страшно му допадна хвърлянето на нож и той бързо усвои техниките, които Мейно показва. Тъй като на него така лесно му се удаваше, той просто не можеше да разбере защо на Чарити ѝ е така трудно.

— За бога, Чарити! — оплакваше се той шумно. — Можеш пиле да оскубеш, перо по перо, с този твой проклет камшик, а не можеш да улучиш стената на хамбара с този нож. Изобщо не го разбирам! Ръката ти се придвижва напред, китката ти се извива! Какво му е дяволски трудното?

— Нямаше да е толкова трудно, ако острият край стоеше право напред! Пфу! При това положение най-доброто, на което мога да се надявам, е да зашеметя врага с проклетата дръжка!

— Пфу? — повтори Люк и се нацупи.

Стараяйки се да не се засмее, Мейно се обърна с гръб към тях, а раменете му подозрително се тресяха. — Пфу? Това, по някаква случайност, да не е свързано с курешки, в които, между другото, кокошките ти са затънали до гуша.

— И чия е вината? Ти така ме ангажираш, че вече не знам къде е нагоре.

— Нататък — каза ѝ Люк, като посочи към небето. Инстинктивно тя погледна нагоре, точно както се бе надявал Люк. Като постъпи така, тя се изложи на внезапна неочаквана атака и докато разбере, се просна по очи на земята.

— Това беше мръсен номер! — тя високо се оплака, като плюеше трева от устата си.

— Но сполучлив — побърза да изтъкне Люк. — Само не разрешавай на врага да постъпва така с теб.

— С приятели като теб не ми трябва врагове — измърмори тя, като се изправи на крака.

Някъде в него, близо до сърцето му, се разля топлина, като чу, че тази смела жена го смята за приятел. Той знаеше, че напоследък тя се доверява на малко хора и бе особена чест за него да го включат в тази отбрана група.

— О, не! — изплашеният вик на Чарити прекъсна мислите му. Тя държеше очилата си, които бяха изкривени като парче бодлива тел, а едното стъкло бе на парчета.

Обикновено, когато знаеше, че ще упражняват хватки, Чарити си сваляше очилата, за да не ги счупи. Когато ѝ погоди този номер, Люк не се бе сетил за очилата. Сега съжали за тази несъобразителност. Без тях Чарити сигурно нямаше да може да улучи нищо и щеше да се наложи да прекратят уроците по стрелба, докато се намерят нови очила.

— Чарити, съжалявам. Не сетих за очилата ти.

— Няма нищо — каза тя с примирена въздишка.

— Ами, има. Как ще стреляш по мишени, когато не виждаш?

— Много добре си виждам — призна тя неохотно с глуповат израз.

— Как не — подигра се той. — Тогава аз съм кралят на Англия!

— Е, Ваше височество, чуйте това и го запомнете! — отвърна тя с неприязън, защото ѝ се налагаше да признае, че очилата ѝ бяха

безполезно украшение. — Стъклата си бяха от обикновено стъкло и аз виждам много добре и без тях. Всъщност — по-добре.

Като се намръщи, той я загледа напълно объркан.

— Тогава защо, по дяволите ги носеше? — изръмжа той. — Сигурно знаеш, че с тях изглеждаш като бабичка.

— Казвал си го. Много пъти — тя наистина се ядоса.

— Е?

— Минавало ли ти е понякога през този твой слаб акъл, че може би искам да приличам на бабичка? — очите ѝ го стрелкаха като мълнии. Без стъклата, които ги изкривяваха и скриваха, те бяха невероятно големи и сини, като безоблачно лятно небе, очертани с гъсти тъмни мигли и искрящи от вълнение.

— Ти се криеше зад тях? — невярващ, каза той тихо.

— Да.

— Ами сега? Как възнамеряваш да се криеш сега?

— Не възнамерявам да се крия — каза му тя гордо, като надменно се изпъна в целия си ръст от един и половина метра. — Уча се да се съпротивлявам. Затова те наех.

11.

Когато Люк за пръв път видя Чарити облечена с риза и новите сини дънкови панталони, едва не си глътна езика от изумление. Света Богородице! Какви крака имаше тая жена! Най-дългите, най-очарователните крака, които някога бе виждал. Като преглътна с мъка, той се опита да успокои развълнуваното си тяло, но продължи да я поглъща с поглед. Под тези прикриващи широки поли от черна материя, които тя наричаше траурни, вдовицата Приндъл бе крила прелестно телце и макар и слабо, то бе с много повече извивки от свила се внезапно змия. Всяка от тези извивки съблазнително преливаше в друга и образуваше изпъкналости и вдлъбнатини, които молеха да бъдат проучени. Новата ѝ пола панталон за яздене някак бе успяла да прикрие тайните ѝ прелести, което бе цяло щастие, ако се вземат предвид особените му реакции тези дни.

Като спря пред него, Чарити стеснително подръпна шалчето на врата си, като се надяваше да си е на място и да скрива белега на врата ѝ. В тези мъжки панталони тя се чувстваше почти гола. Сигурно не са ги правили така плътно да прилепват по задника. Или пък точно това са целели?

За пръв път Чарити осъзна нещо, което не бе забелязвала преди — и дънките на Люк прилепваха така плътно по тялото, като нейните, а и тези на Мейно... Може би наистина са замислени да залепват за човек по-плътно и от сянката му! Но, боже, по какъв безсрамен начин платът издайнически се опъваше по слабините на мъжа и буквално подчертаваше изпъкналия му член. А тя ужасно се опасяваше, че и собственият ѝ задник се очертаваше така точно!

— Готова ли си за тренировки? — макар че набързо се прокашля, преди да проговори, гласът на Люк прозвуча дрезгав като нейния, само че по-дълбок, като ръждясала църковна камбана.

Чарити смръщи чело и си помисли да се върне в къщата и да си облече някоя пола панталон, макар че всички ужасно се нуждаеха от пране, което бе и причината накрая да обуе този панталон.

Като я забеляза да се мръщи, Люк се зачуди и попита:

— Има ли някакъв проблем, за който трябва да знам?

— Не... да — Чарити нерешително поклати глава.

— Е?

— Не съм сигурна за тези панталони... — призна тя най-последно.

— Мисля, че си сбъркал размера.

Тъкмо когато най-последно успя да откъсне мисълта си от великолепните ѝ дълги крака, тя взе, че му напомни! Господи, вечно щеше да се пържи в ада заради похотливите си мисли!

— Смята се, че трябва да са плътно прилепнали — успя да я осведоми той, — така че да не спъват и да не се късат така лесно, като свободните панталони. Всъщност много кравари и пастири си свиват дънките, за да прилепват по-добре.

— Така ли? — Чарити не бе сигурна, че трябва да му повярва. Не бе сигурна също, че ѝ допада блясъкът в зелените му очи, който издаваше, че искрено харесва това, което вижда.

— Разбира се! Ами че аз познавам хора, които се гмуркат във водата с дънките и после лежат, докато изсъхнат.

— Хората или дънките? — запита тя скептично.

— Кой съхне ли питаш?

Тя кимна.

— И двете — отвърна той със закачлива усмивка и като оглеждаше нежно извитото ѝ телце — Знаеш ли, казват, че дънките ти са твърде тесни, когато очите ти изпъкват, като ги обличаш.

— Моите са наред тогава — отсече тя, — но твоите са сигурно с няколко размера по-малки!

От отворения хамбар, близо до вратата, се чу пръхтене, което не бе на кон, и Люк бе готов да се обзаложи срещу седлото си, че грубоватият шум идваше от един глупак индианец на име Мейно. Някой ден...

Люк тъкмо стъпи здраво с единия крак на долното стъпало на кухненската веранда и умът му схвана това, което носят вече бе разбрал. Варено говеждо със зеле! Нямаше начин някога да не разпознае тази миризма, или да иска да седне на масата, когато знае, че това ще се сервира. Това винаги щеше да му напомня за онези злощастни четвъртъци в сиропиталището в продължение на десет дълги години от живота му.

Едно помирисване и Люк отново се превърна в дете — самотно, без дом, нуждаещо се до болка поне от един човек, който да го обича, една душа, която да го разбира и да съчувствува на тъжното, самотно момченце. Нямахше такъв. Години наред. Нямахше кой да го е грижа, когато го смъкнаха от стола и го биеха с пръчка по тънките крачета, докато се покрият с червени белези. Нямахше кой да плаче за него, когато го пращаха да си легне, набит и гладен, и когато го караха да яде за закуска вечерята, която бе отказал, а тя бе студена и твърда. Нямахше кой да му разтрие стомахчето и да му измие лицето, когато от мазното ядене му се повдигаше.

Дори и сега, след години, Люк усещаше как стомахът му се обръща. Пот изби по челото му. Не му трябваше огледало, за да разбере, че е преbledнял. Чувстваше се като изцапан с маджун. Инстинктивно той се обърна и тръгна по обратния път, като се отдалечи от къщата.

— Люк! — дрезгавият глас на Чарити прониза вечерния въздух, насочен към отдалечаващата се фигура. — Накъде се запъти? Вечерята е сложена. Ела яж, докато е топла.

Съзнанието му го върна петнадесет години назад. Сякаш отново чу гласовете на жените, които се грижеха за сиропиталището, но вършеха това с груби ръце и каменни сърца. „Виж какво, пикльо, или ще ядеш, или ще гладуваш, а едно скимтящо гърло по-малко в това място ще е облекчение!“

„Качи си задника обратно на стола и яж или ще те бия, докато кръв потече по краката ти, обещавам ти!“

„Такива като теб не заслужават омари и фазани, дръзко копеле такова, така че яж каквото ти е сложено и бъди благодарен и за това!“

Люк стисна здраво ръце в юмруци. Трябваше с мъка да преглъща, защото още му се повдигаше. Когато рязко се обърна и се изправи пред Чарити, очите му блестяха от потискан с години гняв.

— Няма да ям тая помия!

Стресната, Чарити просто го гледаше изумена.

— Люк... — започна тя.

— Мразя говеждо със зеле! И никой не може да ме накара пак да го ям! — той ѝ обърна гръб и закри разсърден към хамбара. — Нито на закуска! Никой! Никога!

— Леле, боже! — възкликна тихо тя с ръце на хълбоците, като гледаше след отдалечаващата се фигура. — Човек би помислил, че се опитвам да го отровя!

Мейно се появи до нея с кисела усмивка на лицето.

— Според мен той не одобрява вечерята.

— Е, аз наистина не смятам, че трябва да се съветвам с него, преди да реша какво да готвя за вечеря! — изсумтя Чарити. Тя се фръцна обратно в кухнята и остави вратата да се тръшне след нея. — Не ми пука, да яде проклетото си седло!

По-късно, когато имаше време да помисли върху тази случка, реакцията на Люк още ѝ се струваше необикновена. Мислено тя повтори думите му и се зачуди колко бледо бе лицето му, почти като на болен. Защо се противопоставя така силно на говеждото със зеле, за бога? Дори ако истински го ненавиждаше, бог знае защо, можеше учтиво да ѝ каже, че не харесва тази гозба, вместо така да избухва като непокорно малко момче!

Тя откри, че се чуди какъв ли е бил като момче, но мисълта за това я стресна. Трудно ѝ бе да си го представи иначе, освен като мъжа, какъвто бе сега. И все пак, някога е бил малък и несъмнено някой по-голям или с много повече власт го бе накарал насила да яде говеждо със зеле, а това той ненавиждаше и до днес.

По непонятни причини сърцето на Чарити изведнъж се затрогна от представата за малко момче с тъмна коса и зелени очи, което карат да яде гозба, която не обича. Във въображението си тя го виждаше седнал на твърде голям за него стол, брадичката му едва достига до ръба на масата, очите му — плувнали в сълзи, а устните — свити, за да не треперят.

И когато упорито бе отказал да си изяде вечерята, нима го бяха накарали да я яде за закуска? Това ли означаваха думите му, зачуди се тя. Чарити потръпна. Какви ли бяха родителите му? Дали просто бяха много строги, или се бяха отнасяли зле с него? Кой знае защо ѝ се искаше да вярва, че просто са били строги. Неприятно ѝ бе да мисли, че е имал нещастно детство. Може би защото тя щеше да направи всичко, ако детето ѝ бе оцеляло, за да е спокоен и щастлив светът му!

Ако детето ѝ бе оцеляло, тя щеше да играе с него всеки ден, да му пече сладкиши и да му запазва най-зрелите и червени ябълки. Щеше да му готви хубави, питателни ястия, за да порасне здрав и

силен, и никога нямаше да го кара да яде нещо, което не харесва. Щеше да бъде много добра майка! Ако...

След известно време Чарити се отправи към хамбара, понесла кошница, покрита с ленена покривчица. Мейно не се виждаше никъде, но в края на яслите, върху бала слама, седеше Люк и смазваше седлото си. Усмивка заигра на устните ѝ, като си спомни, че му пожела да замести вечерята си тъкмо с това седло, а сега тя като някоя квачка му носеше яденето в хамбара.

Когато я забеляза, Люк не помръдна. Той просто си седеше там и чакаше, повдигнал въпросително вежда.

Тя безцеремонно тръшна кошницата в краката му.

— Вечерята ти — каза лаконично.

Той се намръщи:

— Аз ти казах.

— Чух какво каза. Не съм глуха — без да каже нищо повече, тя се обърна и си замина така тихо, както бе дошла.

С нежеланието на човек, който отваря кошница със змии, Люк предпазливо повдигна края на покривчицата, като се съдържаше да не вдъхне очакваната воня на сготвено зеле.

В продължение на минути той просто се взираше в кошницата, леко зяпнал в безмълвно учудване. Вътре, загънати в салфетка, имаше няколко пухкави златисти курабийки, току-що извадени от фурната. Внимателно закрепена в ъгъла и подпряна с варени картофи, се мъдреше купичка сос. В другия ъгъл, изправена до порция хрупкаво опечени ябълки, стоеше кана черно горещо кафе.

Люк тихо изруга и като не вярваше на тази неочаквана проява на любезност, поклати глава. Защо бе направила това? Ако плащаше за храната си, щеше да го очаква, разбира се. Но той не плащаше и не можеше да разбере защо Чарити ще си навлича допълнителна работа и ще си прави труда да му приготвя отделна вечеря само за него, особено след като той така грубо отказа гозбата, която тя вече бе сготвила.

Господи! Кога за последен път някой се бе интересувал дали бе гладен? Кога някой си бе дал труда да го зарадва или да се погрижи за удобствата му, без да го прави от страх, или защото му плащат добре? Не можеше да си спомни — ако наистина изобщо е имало такъв момент.

— Да ме вземат мътните! — промърмори той, като се усмихна накриво и се пресегна за една топла курабийка. Люк безмълвно се дивеше на прилива от благодарност, който го изпълни. „Чарити Приндъл, под бодливата ти външност се крие чудесна жена!“

Чарити разхвърля остатъка от храната на кокошките по двора и затвори портичката след себе си, като излезе. Чудеше се кога ли, ако изобщо такъв момент настъпи, ще има отново прилично ежедневие. При всичките тези тренировки, задълженията около фермата трябваше да се изпълняват или много рано сутрин, или след вечеря. А имаше и домакински задължения, но за тях отделяше време, когато имаше сили и успееше да ги вмъкне между другите задачи. Никога преди не оставяше неизмити чинии след ядене и мръсните дрехи не чакаха толкова дълго да бъдат изпрани, а и не можеше да си спомни кога за последен път е бърсала прах от мебелите или е чистила дневната.

Добре че Мейно помагаше, а и Люк бе започнал да върши някои неща, сякаш да компенсира загубеното ѝ в уроци време. Една сутрин я събудиха ударите на чук и тя свари Люк да сменя изгнила дъска на задната веранда. Друга вечер той и Мейно оправиха вратата на обора, която все се изкривяваше. Поправиха и прозореца на кухнята, който започваше да заяжда след всеки дъжд, масата, на която единият крак бе нестабилен, кепенците на прозорците, на които заковаха няколко разхлабени дъски. Дребни неща, но дразнеха — ако Джони беше жив, щеше да ги оправи.

Погледът на Чарити се насочи към ябълката, където Люк закачваше един чувал, пълен със слама. Това бе последната му идея за мишена.

Той държеше въже, завързано около чувала, дърпаше го рязко и мишената се залюляваше. При даден от него сигнал Чарити трябваше да извади револвера, колкото може по-бързо, и да стреля по мишената. А понякога тя заставаше с гръб към нея, после изваждаше оръжието, обръщаше се и стреляше по негова заповед.

Примижала срещу яркия залез, на който не можеше да се порадва от умора, Чарити се приближи, като се чудеше дали Люк е избрал тези чували, защото наподобяват размерите на човешко тяло. Явно той непрекъснато се опитваше да ѝ внуши факта, че тя се учи на всички тези неща, за да се подготви да отнеме човешки живот, защото, когато настъпи този момент, на мушката няма да е чувал със слама.

Заета главно с тези мисли, тя го погледна сериозно и запита:

— Какво е да убиеш човек, Люк? Знам, че се опитваше да ме предупредиш, но никога не си ми казал точно какво е. Трябва да знам.

Той мълчаливо я гледа толкова дълго, че тя се зачуди дали въобще ще ѝ отговори. Накрая кимна.

— Да, знам, че трябва, но не съм сигурен дали и милион думи могат да те накарат напълно да разбереш. Мисля, че това е едно от нещата, които сам трябва да изпиташ, за да го осъзнаеш. Нещо като да се опитваш да си представиш, че си птица и летиш, или пък, че раждаш или умираш. Разбираш ли, Чарити, мога да те науча да се целиш точно, да дърпаш спусъка със сигурна и стабилна ръка, да преценяваш скоростта и разстоянието. Мога да ти покажа всичко, що се отнася до револвери и стрелба, но не мога да те науча да убиваш или да ти обясня какво чувство изпитваш, когато убиваш. Никой не може да ти обясни това. А когато научиш този особен житейски урок, твърде късно става да се откажеш и да промениш решението си. Стореното не може да се върне. Не можеш да върнеш кръвта в сърцето на мъртвец и да го съживиш. Можеш само да се опиташ да живееш със себе си и съвестта си, а за много хора това е почти невъзможно. Така че, провери, госпожо! Увери се дали можеш да се справиш с чувството за вина, преди да дръпнеш спусъка и да сложиш край на нечий живот.

От друга страна, ако си изправена срещу дулото на чуждо оръжие и нямаш голям избор, не губи време да се чудиш кое е правилно и кое — неправилно. Първо стреляй, а въпросите запази за после, защото може да не доживееш, за да съжаляваш, че си убила.

Чарити сериозно го изглежда, а лицето ѝ бе смръщено и тъжно.

— Съжаленията са ми познати — осведоми го тя решително. — Всеки ден живея с тях. Научи ме на необходимите умения, господин Стърлинг, и ми повярвай, че когато настъпи моментът, ще съм готова, ще искам и ще мога да изпратя всеки от шестимата в ада вовеки веков.

— Не можеш да си сигурна в това. Виждал съм мъже, два пъти колкото теб и дяволски решителни, как се вцепеняват в най-решителния момент и съм виждал как плащат с живота си заради колебанието в последната минута да пръснат черепа на някого.

— Може би не са имали такава причина да убиват, каквато имам аз — подхвърли тя със своя дрезгав глас.

Той поклати глава, като с жеста признаваше, че разбира, но и че съжелява.

— Противно на това, което може би си чула, отмъщението невинаги е сладко, Чарити — зелените му като листа очи я изгледаха сериозно и продължително. — Може да е горчиво като злъч.

— Говориш от личен опит, предполагам — запита тя.

— Разбира се.

— Колко хора си убил?

— Искаш да кажеш — като наемен стрелец, а не във войната. И в двата случая отговорът е един. Повече, отколкото ми се ще да си спомням.

— Съжеляваш ли?

— Повече, отколкото можеш да предположиш.

А сега Люк сметна, че е негов ред да задава въпроси.

— Какъв беше съпругът ти?

Изненадана, Чарити се стресна. После, сякаш току-що осъзнала колко лични въпроси бе задавала, реши да му отговори.

— Джони бе добър човек, честен, внимателен и нежен — рязко отвърна тя. — Успяваше сам да се справи, макар че работата във фермата е по-трудна, отколкото повечето хора могат да си представят — докато говореше, мислите ѝ се връщаха към по-щастливи времена и тя не разбра колко меки бяха станали чертите ѝ и как се насълзиха големите ѝ сини очи. — Семейството му имаше ферма близо до нашата в Пенсилвания и ние израснахме заедно. Не си спомням някога да не съм искала да стана негова жена или да не съм го обичала.

— Много ти липсва, нали?

— Той бе най-добрият ми приятел. Всичко можех да му кажа и той винаги разбираше. Звучи глупаво, но дори и сега се сещам за неща, които искам да споделя с него. После си спомням, че него вече го няма. Понякога се събуждам нощем и се чудя защо не е до мен в леглото. Друг път, когато чуя някакъв шум — отивам да го извикам. Най-много ми липсва, когато забравям за момент, че го няма, а после си спомням какво се случи. Тогава болката оживява отново.

Мекотата бе изчезнала от лицето ѝ, заменена бе със скръб, с мъка, по-дълбока и по-истинска от всичко, което Люк бе виждал някога. Тя докосна в него нещо, което той отдавна смяташе за загубено, и събуди мъчителна болка. Макар да съжеляваше, че с

въпросите си бе причинил мъка на Чарити, не можа да потисне леката завист, която изпита към съпруга ѝ. Приживе този човек бе имал щастието да бъде обичан по начин, който Люк не познаваше. Дори и след смъртта му тази любов бе жива в сърцето на вдовицата. Люк си помисли, че въпреки преждевременната си смърт, Джон Приндъл бе късметлия.

— Съжалявам, Чарити — каза тихо Люк, като не бе сигурен дали думите му се отнасят за нея или за него.

— Аз също — каза дрезгаво тя, а очите ѝ горяха от непроляти сълзи.

12.

Чарити почти нямаше време за ежедневните грижи, като например да си глади прането, да работи в зеленчуковата градина, да наглежда малките пиленца и патенца, които току-що се бяха излюпили, или просто да си изрязва ноктите на краката, преди да са станали орлови. Тези неща вършеше, когато имаше сили или, когато успееше да се възползува от случая, за да отдели малко време.

Ето защо тя набързо си миеше косата при изгрев под ледената струя от кухненската помпа, без дори да си дава труда да я топли на печката. Мъжете скоро щяха да пристигнат на закуска, а тя още не бе я приготвила, поради което се чувстваше особено притеснена.

Тя се бе навела с насапунирана глава, неудобно пъхната между чучура на помпата и легена под нея, готова да я изплакне, когато внезапно дръжката на помпата се счупи. Дръжката просто се строши, тупна като камък, повлече ръката ѝ и я цапна по главата като с чук.

Тя изруга — здраво и продължително. Ругаеше, като изхвърли отчупената желязна дръжка през кухненския прозорец, който по това време се случи затворен, и стъклото се разпиля на много парченца. Ругаеше, докато подскачаше около масата, покрила с ръка туптящата цицина на главата си, а с другата бършеше сапуна от смъдящите я очи. Ругаеше, като не можа да си намери кърпата, и продължи да ругае, когато я намеря мокра на пода. Ругаеше, когато по гърба ѝ потече вода и гъделичкащи мехурчета, които, като се стичаха навсякъде, намокриха тънката ѝ камизолка, която залепна по тялото ѝ.

А когато свършиха ругатните за обикновени, ежедневни, влудяващи неща, тя започна да проклина Джони за това, че е умрял. Че я е оставил сама и самотна. Че не я е взел със себе си. Че не се е борил по-усилено, че не е останал жив по-дълго време, че не бе тук да поправи проклетата, гадна, тъпа дръжка на помпата!

Люк я откри сгушена на пода и силно разтреперана. Тя удряше с юмруци и ругаеше гърлено, колкото ѝ глас държи.

— Проклет да си, Джони! Проклет! Трижди проклет! Мразя те! Мразя те! Мразя те! О, боже! Обичам те! Толкова те обичам! Да се продъниш в ада, дано! О, Джони! По дяволите!

Силни, мъчителни ридания разтърсваха крехкото ѝ тяло и в началото Люк помисли, че тя плаче, та се къса. Но когато клекна до нея и непохватно се опита да я успокои, видя, че по сухите ѝ мигли нямаше и следа от сълзи. По бузите и врата ѝ се стичаше студена вода, но очите ѝ бяха болезнено сухи в зачервените орбити.

Тялото ѝ ужасно се тресеше, но щом Люк се опита да я сгуши в обятията си, Чарити се дръпна и се изправи, после със залитане прекоси кухнята. Като бутна Мейно от пътя си към вратата, тя едва не падна по стълбите на верандата, спря се на второто стъпало и повърна.

Зад гърба ѝ двамата мъже си размениха тревожни погледи.

— Какво, по дяволите, става? — попита Люк тихо и кратко. Две бръчици се врязаха в челото му, когато забеляза счупения прозорец и мократа бъркотия по пода.

Мейно просто сви рамене и каза:

— Болката ѝ се трупа в нея и тя трябва да намери отдушник. Скърби, но не може да плаче.

Люк се ужаси.

— Дори на погребението?

— Тя бе на легло, когато погребяха мъжа ѝ, и самата тя бе с единия крак в гроба, за да го оплаква.

— Тя не може да не е плакала някой път оттогава — нощем или когато никой не я гледа.

Мейно само поклати глава.

— Не, никакви сълзи. Никакво облекчение и никакъв лек — той погледна към изцапаната Чарити, все още наведена през парапета. — Само страдание, което изобщо не облекчава.

— И от седем месеца е така?

— По-скоро от осем.

Люк изказа на глас мислите и на двамата.

— Не е естествено.

Мейно само кимна в знак на безмълвно съгласие. Като въздъхна от безпомощен гняв, Люк изсъска:

— А няма ли някой, който да направи нещо, за да ѝ помогне? Тя наистина не може да продължава така повече. Господи! Тя е кожа и

кости. Очите ѝ са като две прогорени дупки в одеяло. Скръбта и омразата жива я ядат! По дяволите, тя дори го проклинаше, че е умрял!

— Това е първото нормално нещо, което прави, освен че иска мъст срещу нападателите.

— Нормално? Това, че го мрази, задето е умрял, ти наричаш нормално?

— Помисли, Стърлинг. Той я напусна. Тя оживя. Тя трябваше да продължи да живее, да страда и душата ѝ да кърви. Там, където е, съпругът ѝ не чувства болка. Тя му завижда за това. Тяхното неродено дете живее с него. Той може да го вижда, да го докосва, познава го. А тя не може и това разкъсва сърцето ѝ. Тя го обича и го мрази. Скръби за него, но и му завижда. Копнее по него, но не може да прекоси пустотата и да го намери. Не може да умре, не може и да живее. Не може да плаче, но не може и да се смее. В този живот всяко нещо има две лица, две гърла трябва да се хранят. Чарити трябва да се научи да дава и на двете, да се обръща и в двете посоки. Ако не се огънеш, ще се счупиш, ако не се предадеш, ще страдаш непосилно.

— Като знаеш всичко това, не можеш ли да ѝ помогнеш, преди да е свършила със себе си? Не можеш ли да ѝ го обясниш?

— Не би ме послушала, както и теб, както и приятелите си от града. Решила е да затваря очи, а с тях — и сърцето си.

— Сигурно има някой, който да я накара да слуша и да ѝ покаже, че си вреди.

Мейно се поколеба, преди да се реши да каже.

— За едно нещо съм се сетил, но тя може да не се съгласи.

— Какво? При това положение всичко си струва да се опита.

— В племето на майка ми, онези, които познаваш като арапахо, има един много мъдър възрастен мъж. Той е шаманът на племето, Гадателят на сънища. Може би той може да ѝ помогне, ако е още жив и ако можем да убедим Чарити да се съгласи да се види с него.

— Знаеш ли къде можем да го намерим?

Устата на Мейно се изкриви в подигравателна усмивка.

— Затворените в резервати не се намират трудно. Те си седят на едно място и чакат да умрат — сребристите му очи се стрелнаха към Чарити, която отпуснато седеше на стълбите. — Това прави и тя в сърцето си — чака да умре.

— Ти оседлай конете. Аз набързо ще взема някои неща за Чарити и ще ѝ кажа, че заминаваме.

— Може би ти предстои битка. Тя е упорита жена и не виждам как доброволно ще се съгласи на това — предупреди го Мейно.

— О, ще се съгласи — обеща мрачно Люк. — Ако все още иска моята помощ и да отмъсти на убийците на съпруга си ще се съгласи.

Като използваше помпата навън в двора, Чарити си изплакваше косата, когато Люк се приближи.

— Трябва да поговоря с теб.

С глава под водната струя, тя промърмори нещо, което прозвуча като съгласие, и Люк трябваше да се задоволи с това засега. Той нетърпеливо я чакаше да свърши, като я наблюдаваше как се навежда настрани, събира в ръка кичури блестяща руса коса и я изстиска от водата.

Изведнъж осъзна какво така втренчено гледа. Утринното слънце огряваше мократа ѝ глава и позлатяваше дългите развети кичури. Мокра, косата ѝ бе наситено златисторуса и се спускаше, права и дълга, до кръста, когато тя най-последно се изправи и се обърна към него. Суха, разпусната, тази коса би била изключително красива. Защо Чарити не я направеше на някаква по-свободна и очарователна прическа? Защо нарочно искаше да изглежда безинтересна и непривлекателна? Това друг начин за прикриване ли бе, както очилата?

— Мога да ви приготвя закуската след около половин час, ако ти и Мейно се върнете вкъщи тогава. Съжалявам за закъснението — като скръсти ръце пред себе си, стараейки се да прикрие измръзналите си гърди и мократа черна риза от погледа му, Чарити нищо не спомена за странното си избухване преди минути, а само прибави: — Предполагам, че трябва да се погрижа да се поправи дръжката на помпата и прозореца.

Люк остана с впечатлението, че тя би предпочела да забрави, че се е случило нещо толкова неудобно.

Той тъкмо отвори уста да ѝ каже за предстоящото пътуване до резервата на арапахите, когато зърна голата ѝ шия, и всички мисли се изпариха от ума му. Винаги в негово присъствие тя носеше рокли, високо около врата, или шалчета, които скриваха шията ѝ. Люк предполагаше, че тя го прави от скромност, сега разбра причината.

Ръцете му се протегнаха към нея не по собствено желание. Като скована, с огромни и изплашени очи, Чарити наблюдаваше и чакаше, неспособна да диша и да мига, докато грубите му пръсти опипваха яркия белег, който опасваше гърлото ѝ. Лицето на Люк се изкриви от ярост. Очите му заискряха под смръщените вежди, ноздрите се разшириха, а устните му се свиха от яд и образуваха тънка цепка.

В отговор на този неочакван и внезапен изблик на гняв у човек, комуто имаше доверие, Чарити се уплаши. „Не!“ Устните ѝ безмълвно произнесоха думата, тази едничка сричка туптеше в плътта ѝ под пръстите му, но звук не се чу. Когато се опита да отстъпи назад, подалеч от него, той обгърна с ръка врата ѝ и спря отстъплението. Нежно и многократно прокара палец по дълбоката рана.

— Кой ти стори това? — запита той, като процеждаше думите през стиснатите си зъби.

Тя само стоеше пред него и силно трепереше. Ако нещо можеше да го ядоса повече, това бе безпомощното ѝ треперене.

— Някой от тях ли беше, Чарити? Някой от онези, които убиха съпруга ти? — тя едва кимна.

Люк се ядоса още повече.

— Кажете ми!

Погледът ѝ диво зашари край него, зад него, после пак се спря на него, сякаш го молеше да я пусне.

— Кажете ми! — повтори той твърдо, с равен глас.

— Той... той... ме... поряза! — заекна тя. След като с трепет си пое дълбоко дъх няколко пъти, под въздействието на втрепеността поглед на Люк, който нежно я придумваше, сякаш искаше да накара думите да излязат от устата ѝ, Чарити тихо призна: — Той не ме пускаше при Джони. Държа ме. Причини ми болка. Смя се.

— Насили ли те? — макар че бе казала, че мъжете са убили съпруга ѝ и нероденото ѝ дете, Чарити никога не бе обяснила как точно е загубила бебето. А Мейно и да знаеше, не бе пожелал да говори за това. Изведнъж Люк почувствува, че трябва да знае. Дали уплахата, че вижда съпруга си убит, или ужасът, че ѝ прерязват гърлото, е причина тялото ѝ да изхвърли детето? Дали я бяха били и с това бяха причинили помятането? Или бе по-лошо, както подозираше Люк? Дали някой — или повече от тия копелета — я бе изнасилил?

Тя отново кимна, но не можа да проговори. Под палеца си той почувствува как тя се мъчи да преглътне и стреснат осъзна, че пръстите му несъзнателно се бяха стегнали около врата ѝ. Той ги разхлаби, но не я освободи напълно.

— Само той ли беше?

Сега тя рязко поклати глава.

— Не — със зъби прехапа долната си устна, за да не трепери.

Той чакаше, а смарагдовият му поглед настояваше за отговор.

— Колко от тях те насилиха, Чарити?

— Всички! Всички! Всички! — отговорът ѝ бе започнал с шепот, но завърши с дрезгав вик. — И шестимата, по ред! Те всички ме обладаха, Стърлинг. Това ли иска да знае извратеното ти съзнание с неговото болезнено любопитство? Доволен ли си сега?

Очите ѝ бяха затворени, сякаш да задържат сълзите, но нито една не потече през стиснатите мигли. След това, което каза Мейно, Люк се съмняваше, че там има скрити сълзи, а му се искаше да има. С изпънат врат тя се стремеше да се освободи от ръката му, а своите бе подпряла на гърдите му, за да го отблъсне.

— Съжалявам — след това, което тя бе преживяла, след това, което насила я накара да признае, извинението му прозвуча печално неуместно. — Чарити, съжалявам.

Очите ѝ изведнъж се отвориха, гневни и излъчващи хиляди смесени чувства.

— Не ме съжалявай, Люк! — настоя тя. — Да не си посмял да ме съжаляваш! Научи ме, помогни ми, дай ми уменията и знанията си, но си задръж съжалението.

— Ще ти помогна, Чарити — увери я той сериозно и се сети за какво щеше да говори с нея в началото. — Искам да ти помогна, също и Мейно. Затова заминаваме, щом се облечеш и подготвиш за път.

— Заминаваме? — запита тя, объркана от привидната промяна на темата. — Защо? Къде?

— Имай ми доверие, Чарити. Всичко ще е наред. Обещавам.

Тя веднага настръхна.

— Да ти имам доверие ли? — повтори тя. — Когато се оставих да ме научиш да яздя, имах мазоли и мускулна треска седмици наред, същото се повтори и с уроците по стрелба. Същото сляпо доверие ми струваше очилата. И след като се закле, че ще внимаваш, отиде в Додж

и ми купи пола за яздене и панталон, без да ти пука, че е неприлично. Какво ли ще ми струва, ако ти се доверя този път?

Усмивката му бе малко тъжна и много загадъчна, като свали ръка от врата ѝ и прекара пръсти през копринените коси, които падаха като сноп слънчеви лъчи. Когато промърмори, отговорът му не я успокои.

— Малко сълзи, надявам се, и няколко призрака.

— Мейно, не искам да правя това! Люк, Люк, не ме карай да изживявам това. Страх ме е. Наистина ме е страх — Чарити поделяше вниманието и забележките си между двамата мъже, които вървяха от двете ѝ страни, придружавайки я до шатрата на стария шаман. Изведнъж тя разбра какво чувства човек, когато отива към гилотината.

— Кураж, Чарити! Не искаш старецът да мисли, че се страхуваш от него, нали? Можеш да го нараниш — това бяха думи на Люк, който не искаше да ѝ покаже колко несигурен бе самият той относно цялата работа.

— Дали ще го нараня е последната ми грижа точно сега, Стърлинг! — отвърна му тя с ненавистен поглед заради явната липса на съчувствие.

— Е, Чарити, знаеш, че няма да ти причини болка. Той е лечител. Мислех, че го хареса, когато се запознахме и прекарахме половината от вчерашния ден в разговори. Ти не беше толкова обезпокоена, когато се върна от палатката му.

— Да, но тази работа със семената от кактус и сънищата... Това наистина ме плаши. Ами ако сбъркаме нещо и аз не се събудя? Ами ако се заплетя в някой от тези сънища и не мога да се освободя?

— Това е само сън, просто няколко безобидни сънища — увери я Мейно.

Люк несръчно я потупа по рамото.

— И как няма да се събудиш? Това е глупаво.

— Лесно ти е на теб! — изпръхтя Чарити недоволно. — Няма ти да бъдеш беззащитен в ръцете на тоя стар магьосник — лечител.

— Дрън, дрън... — възкликна Мейно, забравил в момента достойното поведение на индианец. Той бързо се огледа да види дали някой не го е чул. — Каквото и да правиш, не го наричай така нито

пред него, нито пред другите. Той е шаманът на племето, нещо като свещеник, а не магьосник — лечител.

Тя смръщи нос и предизвикателно го попита:

— Можеш ли честно да се изправиш и да ми кажеш, че понякога той не прилага някои мистични, може би вълшебни, но определено неестествени начини?

Понеже Мейно замълча и не отговори, Чарити кимна.

— Така си и мислех — каза тя кратко, като се чувстваше хем проницателна, хем безхарактерна.

— Чарити, я си прибери устната, преди да се спънеш в нея. Мейно и аз ти обещахме да сме до теб през цялото време — Люк изведнъж забеляза, че долната ѝ устна, която бе нацупена и издадена привлекателно, бе наистина очарователна. Защо ставаше така, че колкото пъти я погледнеше, откриваше по нещо, за което да ѝ се възхищава, нещо, което му изглеждаше привлекателно, направо хубаво? Първо очите ѝ, после краката и косата, сега устата ѝ. А да не говорим за смелостта ѝ!

— Ще ми държиш ли ръката, Люк? — тя се обърна към него с умоляващ поглед. — А ако умра, ще се погрижиш ли да ме погребат до Джони?

Той се закова на място и я дръпна. Като я хвана за раменете, почти я разтърси.

— Слушай добре, госпожо! Да не говориш повече така! Чуваш ли? Ще ти държа проклетата костелива ръка, ако от това ще ти стане по-добре, но да не си споменала пак за умиране! Или не възнамеряваш да живееш и да се погрижиш нападателите ти да получат справедливо наказание?

— Наказанието на Чарити? — замислено каза тя, а в ъгълчетата на очите ѝ заигра полуусмивка. — Да, това наистина звучи многообещаващо, нали?

— Наказанието на вдовицата — Мейно подхвърли тихо и почтително. — Родено в най-потайните кътчета на женския ум — полъхна ги хладен ветреца, безпричинен и внезапен, който веднага изчезна, сякаш думите на Мейно бяха призовали духовете — събудили ги бяха от дълбокия им сън, за да привлекат вниманието им.

Люк потръпна, Мейно загрижено се намръщи, а Чарити се усмихна загадъчно.

Сънищата! Чарити никога не бе имала такива ясни сънища! Цветните изкривени образи се носеха около нея — не в главата ѝ, както може би си бе представяла, а около нея — заобикаляха я. Всичко изглеждаше съвсем действително. Не, повече от действително! Беше по-голямо и по-силно от нормалното. Дори имаше усещане за мирис. В предишните си сънища никога не бе помирисвала нещо, поне тя така смяташе.

Всичко започна много хубаво, със сменящи се образи от детството. Тя се видя като дете, някак си тя отново бе това дете със златисти къдрици и огромни сини очи. Господи! Бе пак на осем, покачена на клоните на старата ябълка, откъдето не можеше да слезе сама, сълзи се стичаха по бузите ѝ, докато чакаше Зоуи да изтича вкъщи за помощ. О! Ей я Зоуи, мотае се, с отвратителна усмивка на лицето и без намерение да доведе помощ за Чарити. Ами че тя почти долавяше изпълнените с ревност мисли на сестра си!

А ето я и мама, тя я вика и се тревожи, защото се мръква и Чарити я няма. Тази вечер Зоуи яде бой, защото бе забравила да каже къде е Чарити, натупаха и Чарити, първо, защото се бе качила на дървото и изплашила мама, и, второ, защото си бе скъсала роклята.

О! Ето и Джони, като по-млад. Образът му бе кристално ясен и два пъти по-скъп сега. Той бе на цели петнадесет години и много наперен. Ето ги двамата, седнали на брега на поточето под сенчестите клони на дърветата. Ловяха риба и Чарити се бе нацупила с отвращение, докато слагаше на куката един гърчещ се червей за стръв. Без предупреждение, Джони се наведе и я целуна. Червеят, забравен, падна в скута ѝ.

После Чарити се видя изправена пред олтара на старата църква, облечена в снежнобяло и почти разтреперана от вълнение. До нея Джони полагаше върховни усилия да не издаде собственото си притеснение. Зад тях приятели и роднини се усмихваха и подсмърчаха, като наблюдаваха двамата млади как полагат брачна клетва. Това бе щастлив и сияен момент, изпълнен с обещание и любов.

Обзе я лошо предчувствие и Чарити настръхна. Нямахте ги ярките цветове — гъста, виеща се сива мъгла ги бе отнесла и Чарити се сви в себе си и затрепери от страх. „Не!“ — извика тя и в съня си, и

вън от него. Колко странно, че можеше да бъде и на двете места наведнъж. Когато се свиваше от някое надвиснало зло, чуваше как шаманът я напътствува със спокойния си напевен глас и усещаше пръстите на Люк да стискат нейните за успокоение и утеха.

И колко чудно, че вече не ѝ трябваше Мейно да превежда индианската реч на шамана. Някак си, колкото и удивително да бе, Чарити изведнъж започна да разбира всяка негова дума. О, какво чудо са сънищата!

Внезапно от мъглата изскочи някакъв образ! „А-а!“ ужасеният ѝ писък и отвратителният смях на мъжа отекнаха в ушите ѝ. Думите на шамана се чува слабо.

— Овладей образа, момиче. Накарай го да прави каквото пожелаеш.

Смеещото се лице на Кътър се изкриви, щом Чарити пожела да го прогони. Преди образът да изчезне напълно, тя забеляза гърлото, ловко прерязано, и безкръвното лице над него.

Появиха се и другите убийци. Наредени в кръг около нея, изпълняваха някакъв зловец танц. Там, където трябваше да са телата им, Чарити забеляза само променящи се форми, като прозрачни завеси, подухвани от вятъра. Но лицата им се появиха пред нея с увеличени размери. Тя разпозна всички. Инстинктивно се опита да се отдръпне. Гласът ѝ бе изневерил и се чуваше само жалък хленч.

— Унищожи враговете си, жено! С ума си ги унищожи — тя чу и изпълни заповедта на шамана.

Едно по едно лицата се стопиха, но преди това всяко се промени по някакъв начин. Хубавият Данди вече не бе привлекателен, лицето му бе страшно — сбръчкано и окървавено. Онзи на име Джеб имаше дупка в средата на челото си. А лицето на Уайти бе насинено и подпухнало до неузнаваемост. Чертите на Бронк бяха изкривени, сякаш сгърчени от болка.

Сцената на съня се промени. Сега Чарити се гърчеше от болка, а измъчените ѝ писъци се носеха в нощта. Тя отново изживяваше онова ужасно насилие, онзи безкраен кошмар! Бе толкова действително! О, боже! Болката!

— Болката е в съзнанието ти. Тези мъже от сънищата не могат да ти навредят — чу тя гласа на стареца. — Виж ги, разгледай ги

внимателно. Виж как са облечени, цвета на очите им, конете, които яздят. Отбележи всичко необикновено у тях.

Докато говореше, болката изчезна, писъците ѝ стихнаха. И сега сякаш целият епизод бе замръзнал във времето и тя го разглеждаше с вцепенение. Бе мислила, че си спомня ясно тази нощ и че няма да забрави нито един мъчителен момент. Но сега видя и това, което притъпените от болка сетива бяха пропуснали. Малки подробности, които щяха да ѝ помогнат да намери тези мъже.

Джеб, оня, с липсващите два пръста на лявата ръка, който първи я хвана, на врата си имаше бяла бенка с формата на диамант. Как не я бе забелязала? А Данди имаше брадавица на задника си, която не се виждаше, освен ако не си е свалил панталоните. Той яздеше апалуса — кон с характерни белези, което улесняваше преследването. Кътър изглеждаше особено увлечен в ножа си, отнасяше се с него като с любовница, дори му говореше, когато наоколо нямаше кой да забележи. Той бе грозен и приличаше на луд.

Едното око на Уийзъл се кривеше навътре към тънкия извит нос. Където и да отидеше Уайти, щяха да го забележат и запомнят с широката ивица бяла коса в иначе тъмнокосата му глава.

Седлото на Бронк бе от черна кожа, украсено с испанско сребро. И сега в това странно безболезнено състояние Чарити внимателно го огледа. Ако никога не откриеше другите, то тя непременно трябваше да открие Кътър и Бронк. Тя ги искаше всичките, и шестимата мръсни негодници, но щеше да преследва Кътър и Бронк в продължение на пет-десет години и до края на земята, ако се наложи, за да им отмъсти за тази нощ в ада.

Без предупреждение сънят изтръгна властта от нея: Болката бе толкова неочаквана и силна, че дъхът ѝ секна. Тя се изви като дъга, безмълвно и безпомощно, и последното нещо, което забеляза, преди да потъне в блажено забвение, бе ухиленото лице на Бронк, надвесено над нея, и забитите му шпори, които разкъсват нежната ѝ плът.

13.

Изглежда, бе в естествения развой на нещата Чарити да се събуди от гласа на Джони. Така се случи и преди, през онази злощастно дълга нощ, когато той умря и я остави сама сред цялата болка и мрак. Но сега не беше тъмно.

Защо ли? А и очакваната болка я нямаше. Или тя се спотайваше някъде и чакаше пак да я изненада неподготвена?

Чарити отново чу гласа на Джон, който тихо я викаше по име. Тя извърна глава и го видя седнал до нея. Но той не бе завързан за колелото на каруцата, не бе ранен и не умираше — и не бе сам. В ръцете си държеше бебе, повито в розово одеялце. В светлата пухкава косица на детето имаше малка розова панделка.

— Нали е красива, Чарити? — запита Джони, като ѝ се усмихна. — Казва се Вяра — при тези думи той неловко сви рамене и добави: — Знаеш ли, приляга ѝ някак си.

Тя се сети, но все пак трябваше да попита, трябваше да го чуе от устата на съпруга си?

— Кое... чие дете е тя, Джони?

— Нашето, разбира се. Тя толкова прилича на теб, Чарити. Има твоята коса и твоята уста.

— Аз също ли вече съм умряла? Как се озовах тук? — Чарити се изправи и се огледа в меката бяла светлина, която ги обгръщаше. Нищо друго не се виждаше — ни трева, ни дървета и небе, нито стени. — Къде е това, все пак?

Джони поклати глава.

— Не, Чарити, не си мъртва. В съня си ти ни призова с Вяра и ние дойдохме да се срещнем с теб тук. И аз като теб не го разбирам, но се радвам, че се случи. Често ми се искаше да се видиш с дъщеря си, исках да се сбогувам, както подобава.

Сълзи опариха очите ѝ.

— Ти ме напусна, Джони Приндъл! Ти ме изостави в онази прерия съвсем сама! Чудно как вълците не ме изядоха жива, преди

Мейно да ме открие.

— Не исках да те изоставя, Чарити — отвърна спокойно той, като потупа бебето по гърба, когато то се размърда. — Просто нямах власт над нещата.

— Ами сега? — запита тя и брадичката ѝ се вирна към него. — Имаш ли власт сега? Можеш ли да се върнеш? Мога ли и аз да дойда с теб и бебето? Можем ли да живеем някъде заедно и пак да сме семейство, както трябваше да бъде?

Джони поклати глава със съжаление.

— Не, Чарити. Аз умрях, Вяра умря, ти остана жива. Ти трябва да продължиш да живееш без нас. Но ние винаги ще те обичаме и ще те чакаме тук, когато и ти наистина дойдеш при нас.

Тя протегна треперещи ръце.

— Мога ли да я поддържа, Джони, само за малко?

Той се усмихна и предаде бебето в очакващите го обятия на Чарити. Новороденото бе толкова леко, толкова мъничко, че Чарити почти не можеше да повярва, че е истинско. Но то бе топло и мекичко и чудесно прилягаше в гънката на ръката ѝ. Очите на момиченцето бяха отворени и то се взираше в Чарити с топлокафявия поглед на Джони. Устата образуваше чудесна извивка, розовите устни бяха малки и съвършени. Едно малко юмруче се бе показало от одеялото и махаше. Чарити дълго време седя като омагьосана.

Накрая проговори:

— Знаеш ли, Джони, имаше моменти, когато почти те мразех, че ме изостави. Толкова ми липсваше и бях толкова самотна без теб. Знаех, че сте заедно с бебето, и така ревнувах, че ти можеш да си с нея, а аз не мога.

— Ти също ни липсваше, Чарити. Вече разказвам на малката Вяра за майка ѝ — каква си била като дете. Между другото, мисля, че ще се радваш да чуеш, че видях майка ти оня ден.

Подсъзнателно Чарити разбираше, че този разговор граничи с лудостта. Никой, ама никой нормален човек не разговаря с умрели съпрузи и деца — дори в сънищата си!

— Добре ли е мама, Джони? Ами ти — здрав и щастлив ли си? Вяра има ли си всичко необходимо?

Той поклати глава и отново се усмихна:

— Това е моята Чарити, все за нуждите на другите се грижи. Ние нямаме никакви грижи, ти трябва да се погрижиш за себе си. Твърде слаба си.

И сякаш чул някакъв звук, който Чарити не можа да чуе, той извърна глава и се заслуша. После се протегна, за да вземе бебето.

— Трябва да тръгваме, Чарити.

За момент Чарити притисна топлото сладко вързопче.

После с нежелание я предаде на баща ѝ.

— Мога ли и аз да дойда, Джони? Моля те! В края на краищата, стигнала съм някак до тук.

Той поклати глава и се наведе да я целуне по бузата, влажна и блестяща от сълзи.

— Не е възможно, Чарити. Ти трябва да се върнеш и да изживееш живота си докрай. Не знам какво те очаква в бъдеще, но се надявам да имаш друг любим, други деца. Трябва наистина да опиташ. Не можеш да се откажеш от живота и от любовта, защото не можем да сме вече заедно.

Чарити бе като зашеметена, и засегната.

— Не би ли имал нищо против, ако заобичам някой друг вместо теб?

— Скъпа, ние изживяхме нашата любов и тя бе сладостна. Няма да съжалявам за нищо, освен че те напуснах. Но нашето време изтече и аз не бих искал безкрайно да скърбиш. Остави сърцето ти да заздравее, Чарити. Остави ме да си отида, както аз те пуснах. Запази ме само като мил и утешителен спомен. Поплачи за мен и за Вяра, а после намери други на наше място и ние ще се радваме за теб, че не си сама и нещастна.

— Но, Джони... — пред невярващите ѝ очи образът му вече бе започнал да избледнява, заедно с образа на бебето.

— Джони! Не постъпвай пак така с мен, Джон Приндъл! Чуваши ли? Да не си посмял пак да ме изоставиш сама!

Гласът му тихо долетя от мъглата.

— Върни се, Чарити. Аз вече не ти принадлежа, нито ти на мен. Върни се към живота.

Когато сънищата на Чарити свършиха и тя вече спеше спокойно и естествено, Люк се почувствува, сякаш го бяха вързали и влачили през кактуси, сякаш му бяха изцедили силата и чувствата. Бе почти

като болен. До него, въпреки индианската му безстрастност, Мейно изглеждаше доста разстроен.

Сякаш бяха пътували с нея из сънищата ѝ, споделяйки болката и загубата ѝ, съпреживявайки ги. Всъщност това бе почти така, защото, докато се мяташе, крещеше и бълнуваше в несвяст, тя бе описвала какво вижда, чува и чувства. Нещата, за които Мейно се досещаше, сега със сигурност знаеше. А това, което Люк не знаеше, сега научи и още по-добре разбра омразата ѝ. Разбра и я сподели.

Почувствува болката ѝ и я изпита дотолкова, доколкото мъж може да разбере женската болка. Имаше моменти, когато щеше да се разплаче само като слушаше обезумелите ѝ викове. Гневът му непрекъснато растеше.

— Мейно, това животно наистина ли е забило шпорите си в нея или тя само сънуваше това?

— Сънят е истина, Стърлинг. Останали са ѝ белезите за доказателство.

Люк преглътна силната омраза, която щеше да го задави.

— Ако тя все още настоява да преследва тези мъже, за да ги убие, отивам с нея. Просто реших, че трябва да знаеш.

— Така си и мислех.

Много внимателно Люк измъкна измъчените си пръсти от вкопчената здраво в тях ръка. През цялото време тя силно и отчаяно бе стискала ръката му, без нито веднъж да го пусне, дори и когато си представяше, че държи детето си. Като кършеше изтръпналите пръсти на тази ръка, Люк изнурено прекара другата по лицето си. Почувствува се със сто години по-стар, откакто влезе в палатката.

Чудеше се дали Чарити ще си спомни сълзите и дали са ѝ донесли облекчение. Дали тази драстична мярка — да изживее всичко толкова ясно в сънищата си — ще ѝ помогне или ще я ожесточи повече? И що за лудост бе това да говори с мъртвия си съпруг и да държи нероденото си дете, което явно бе щастливо бебе под грижите на баща си.

Какво са пиянските сънища в сравнение с това!

Люк нежно избърса последните блестящи сълзи от миглите ѝ, като все още държеше отпуснатото тяло в прегръдките си.

— Спи, клето създание — прошепна той. — Спи и оздравявай. Бог знае, ще ти дойде добре.

Когато Чарити най-после се събуди, следобедът на следващия ден преваляше. Между пристъпите на плач тя си повтаряше, че всички тези, трептящи като живи, образи, които бе видяла, всичките тези ужасни неща, които отново бе преживяла, бяха само сън. Дори когато сълзите ѝ се лееха като дъжд, дори когато се задавяше от хълцане, тя си повтаряше, че само част от това наистина се е случило. Само спомените от нападението. Всичко останало бе резултат от въздействието на кактуса. Сигурно на това се дължеше. Какво друго обяснение можеше да има?

И все пак тогава ѝ се струваше действително — седи си там, разговаря с Джони и държи бебето. О, това сладко, мило момиченце, толкова мъничко и съвършено, така безценно! Вяра! Нейната дъщеря! Помисли си, че Джони я е кръстил така след онзи разговор за имената. Какво каза той? Че някак си ѝ приляга? Е, би било така, ако нещата наистина бяха такива, ако Вяра наистина живееше при Господ и ангелите му.

„Чарити, приятелко, ти си откачила съвсем, ако възнамеряваш да повярваш на това, което мислиш, че си видяла — каза си тя строго. — Ти не си говорила с Джони. Няма начин това да е възможно. Няма начин да разбереш дали нероденото ти дете е щяло да бъде момче или момиче, камо ли, че се казва Вяра.“

И все пак ѝ остана усещането, че е държала дъщеря си, но то бе последвано от чувството за болезнена празнота. В съзнанието ѝ бе останал споменът за устенца като розова пъпка, миниатюрни пръстчета и пухкава руса косица.

А Джони, любимият ѝ Джони, ѝ каза да си върви!

Болката нахлу отново на опустошителни вълни, а с нея и порои от сълзи. Чувството за загуба се усилваше, докато Чарити реши, че просто ще се пръсне на милиони неравни парченца и ще престане да съществува. Мъката бе непоносима, сърцето ѝ се късаше. Тя виеше, плачеше, удряше с юмруци по земята, докато ги насини. Тя плака тихо, ядосано, сподавено, силно. После си поплака още малко. Тя хълца, докато цялото тяло я заболя и очите ѝ така се подуха, че почти се затвориха.

Изглежда, щом язовирът се спуска веднъж, няма начин да се спрат потоците солена вода. И тогава, тъкмо когато Чарити се овладя, когато риданията ѝ се сведоха до хълцане и тя се взираше със замъглен поглед през цепките на подутите клепачи, тя я откри. Бе лежала по корем, с глава върху ръцете си. Сега, когато се надигна, корсажът на ризата ѝ леко се разтвори, достатъчно, за да зърне нещо розово.

Сърцето ѝ лудо заби, макар че умът ѝ я предупреждаваше. С разтреперани пръсти тя се протегна и измъкна малката розова панделка от пазвата на ризата си, където бе паднала. Сълзи замъглиха очите ѝ, но те не ѝ бяха нужни, за да се досети откъде е това парченце плат. То все още ухаеше на Вяра, точно като малката ѝ дъщеричка, която тя видя веднъж и отново загуби.

Мейно бе прав: Чарити трябваше да скърби, да тъжи, да освободи цялата насъбрала се мъка и гняв. Пътуването до резервата и стария шаман се оказа полезно. Предизвиканите от кактуса сънища действуваха като решаващ подтик, като допълнителен тласък в правилната посока и това послужи за облекчаване болката на Чарити.

През последните три седмици, след като се върнаха от резервата на арапахите, Чарити си възвърна апетита и започна да напълнява. Ключицата ѝ вече не стърчеше така ужасно, а и раменните ѝ кости не се подаваха като топки на креватна табла. Нямахте ги вече жалките кльошави ръце.

Процесът бе плавен и тя не го забелязваше в покритото с черна кърпа огледало или като се обличаше сутрин. Тя наистина не забеляза румените петънца по бузите си, блясъка на косата си и че дрехите ѝ вече не висяха като парцали.

Без сама да го съзнава, след успокоението и утехата, които Чарити получи от шамана и сънищата, тя несъзнателно бе започнала да се отпуска, да не се чувства така напрегната. Сега, когато кошмарите не я измъчваха през нощта, спеше по-добре. Чувствата ѝ не бяха вече така изострени. Все така упорито работеше из фермата, но въпреки това в края на деня ѝ оставаше мъничко сила. Тя готвеше, чистеше, упражняваше стрелба и езда, занимаваше се с градината и понякога минаваха часове, без да се сети за Джони и бебето.

Тя оздравяваше и дори не го забелязваше.

Но понякога все още имаше моменти, когато ставаше умислена и много обърквана. Сънищата я накараха да се замисли над много неща и

не на последно място над съществуването на задгробен живот, точно както винаги я бяха учили. Джони, майка ѝ и дъщеричката ѝ живееха там. Непосредствено след тази радостна представа дойде неохотното отрицание. Да повярва, всъщност означаваше да приеме, че наистина е говорила с Джони, а да си мисли, че това наистина се е случило, означаваше да си признае умствена неуравновесеност.

И все пак, ако всичко това се дължеше само на въображението ѝ, откъде се взе тази панделка? Тя бе достатъчна да обърка човек. Е, а колко хубаво би било да повярва, че наистина се е случило! Колко хубаво! А кой може да твърди, че не се е случило, в края на краищата. Кой знае наистина какво вълшебство притежава старият шаман, с кактусите си и тайнствените заклинания?

Чарити се пресегна да пипне малката панделка, пъхната на сигурно място в джобчето на блузата ѝ. Усмивка се изписа на устните ѝ, в очите ѝ заблестяха сълзи. Да, колко хубаво би било да повярва.

Понякога бе ужасно мълчалива и Люк се чудеше за какво ли си мисли. Макар че не бе намеквала нищо и се упражняваше упорито и продължително, нима се бе разколебала относно преследването на шестимата — сега, когато гневът ѝ се отприщи. Нима нуждата за мъст бе намаляла като скръбта ѝ? Би ли се съгласила да остави него или закона да се заемат със задачата вместо нея?

— Не, Люк — отвърна му тя, когато я запита. — Не съм променила решението си. Дори повече от всякога съм решена да го сторя. Сънищата облекчиха кошмарите и болката ми, но те отново ми показаха колко много ми отнеха тези отвратителни зверове.

— Но ти тъкмо започна да оздравяваш, Чарити. Разумно ли е да отваряш раните толкова скоро? Да разровиш отново тая болка, като сама се изправиш срещу тях, когато и аз мога да свърша тая работа вместо теб?

— Може би не е разумно, но се налага. Да приема загубата си и да мога да я забравя, са две различни неща, разбираш ли? Гневът и омразата са все още в мен, а и ужасният страх. Как мога да се надявам да продължа живота си, ако постоянно се оглеждам от страх, че някой ден тези мъже могат да се появят отново. Понякога се чувствавам като дете, което трябва да успокояват, че караконджолът не се крие под леглото. За мен злото сега си има лице, шест определени лица, и

никога няма напълно да се освободя от ужаса, докато не съм сигурна, че тези мъже вече ги няма, че са изпратени в ада.

— Те не са единствените живи злодеи — изтъкна Люк. — Като ги премахнеш, няма да направиш света съвършен. Няма всичко да стане чудесно и безопасно.

— Не става дума за съвършен, Люк — опита се да обясни тя. — Искам само да направя света малко по-добър — за себе си и за всеки друг нещастник — мъж, жена или дете, — когото тези животни могат да решат да нападнат. Искам вечер да заспивам, като знам, че никога вече няма да видя тези лица, че никога няма да чуя тези гласове и няма да усетя ръцете им по тялото си — силна тръпка я разтърси при този спомен. — Необходимо ми е да знам, че няма никакъв шанс да се натъкна на някой от тях на улицата някой ден. Или пък те изведнъж да се появят във фермата посред нощ. Ако някой друг се справи с тях, моите страхове няма да намалее. Това е нещо, което трябва да видя сама, да свърша сама, ако искам някога душата ми наистина да се успокои.

— Душата ти? — повтори той тихо, като привлече погледа ѝ и го задържа. — А помислила ли си колко ще си навредиш на душата, ако убиеш тези мъже, Чарити? Цената на отмъщението може да се окаже по-висока, отколкото можеш да платиш.

— Това, предполагам, е нещо, което сама ще открия скоро — подхвърли тя. — До миналата есен в живота ми не е имало насилие. Нито мъст. Моят хубав и удобен малък свят се разби тогава и аз се съмнявам дали някога ще съм пак така спокойна и наивна. Не очаквам отмъщението да ми достави удоволствие. Може би няма да получа и голямо удовлетворение. Може да се отвратя от себе си. Но това е нещо, което трябва да свърша, независимо от последиците.

Ако Мейно не бе решил да ѝ каже, Чарити изобщо нямаше да разбере, че след два дена Люк има рожден ден. Когато тя го запита как е научил датата, Мейно се ухили глуповато и призна:

— Той говори на сън.

— Какво?

Чарити бе потресена и сигурна, че Мейно просто се шегува, но той добави:

— Да, чух го да си мърмори една нощ и любопитството ми надделя. Започнах да му задавам въпроси и щях да падна от

изумление, когато наистина ми отговори — забелязал укорителния ѝ поглед, той промърмори: — Нали знаеш колко е сдържан за миналото си?

— Прилича на друг, когото познавам — сухо отбеляза тя. — Сигурен ли си, че е бил заспал? Може би просто се е забавлявал и се е пошегувал с теб.

— Не, беше заспал — увери я Мейно. — Повярвай ми. Разказа ми неща, които не би и помислил да каже, ако е буден.

— Например? — не можа да се сдържи тя.

— Неща, които не ни е работа да знаем, докато не ни ги каже той — рязко отвърна Мейно. — Но мога да ти кажа, че няма семейство, обича шоколадова торта, курабийки и любимото му ядене е пържола със сос.

Не щеше и дума да става, че Чарити Приндъл разбираше от намеци! Вечерята на рождения ден на Люк щеше да е пържола със сос, картофи и задушени домати. Щеше да има пресен градински грах и толкова пухкави курабийки, че щяха да хвъркнат от чинията, а за десерт — шоколадова торта на три етажа, покрита с дебел слой глазура, от която със сигурност езикът и коремът ще са във възторг.

Чарити направи тортата предната нощ, доста след като двамата мъже си бяха легнали. Тя искаше да ги изненада, а не можеше да разчита Люк да не ѝ се пречка в краката или пък да я остави свободна достатъчно дълго през деня, за да се справи.

Денят мина както обикновено — урок по езда за Чарити, тренировка по стрелба и новите уроци по търсене на следи, които Мейно преподаваше. През цялата сутрин и следобед Чарити не можеше да се стърпи от време на време да не поглежда към Люк и се чудеше защо той по никакъв начин не показва, че този ден е по-специален за него от другите. Тоя човек сигурно си е забравил рождения ден!

Най-после настъпи време за вечеря и мъжете, току-що измили се, заеха местата си на масата. Като видя любимото си ядене на масата, Люк вдъхна с благодарност и се усмихна. Той учтиво изчака Чарити да свърши молитвата, което отново ѝ бе станало навик, след като се върнаха от резервата. Той вкуси храната — направи го по-бавно от обикновено — и отправи към Чарити похвали за кулинарното ѝ майсторство. За нейно огромно удоволствие, комплиментите му не

бяха просто любезни думи, защото той прие да му сипят допълнително от всичко.

— Не си спомням да ми е било така сладко някога! — въздъхна Люк, когато най-после се отдръпна от масата. — Обикновено не се тъпча като прасе, но всичко бе толкова вкусно.

Мейно и Чарити си смигнаха и се усмихнаха, което накара Люк да се смръщи учудено. Той обаче не каза нищо, само занесе чиниите си на кухненския шкаф за миене, както правеше обикновено, и си наля още една чаша горещо кафе.

— Надявам се, че си оставил място за десерт — тихо каза Чарити. — Направих го специално за тази вечер.

Люк изпъшка и потупа издутия си стомах. Той наистина се бе нахранил обилно, но не искаше да разочарова Чарити.

— Ще опитам — обеща той и пак седна.

Когато Чарити отиде в килера за десерта, а Мейно застана близо до лампите в кухнята, движенията им сякаш бяха предварително репетирани. Когато Чарити отново влезе в кухнята, Мейно намали фитила на лампите. Само слабата светлина на свещите озаряваше стаята, когато Чарити постави тортата точно пред Люк и каза:

— Пожелай си нещо, Люк, и духни свещите.

— Какво става тук? — запита той, напълно объркан. Едва успя да постави чашата си на масата, без да я разлее. — Какво е това?

Лицето на Чарити бе нежно на светлината от свещите, усмивката ѝ — възбудена и мила, очите ѝ искряха.

— Едно птиче ми каза, че днес имаш рожден ден. Сбъркало ли е? Кога е?

Люк склочи вежди.

— Седми юни — отговори той колебливо, като се чудеше как, по дяволите, бе научила.

— Е, значи моето птиче е било право.

Той седеше и я гледаше доста неловко и тя пак му напомни:

— Хайде, Люк. Няма да те накараме да ни кажеш на колко си години. Затова сложих само десет свещи на тортата, защото не знаех още колко трябва да добавя.

Той още се колебаеше.

— Люк? Моля те! Свещите се топят бързо и ще има восък по цялата торта. И не си казвай желанието на глас, защото няма да се

сбъдне.

Той се взря в сгрениите ѝ от свещите очи и видя нежното внимание. Усети, че ако в тази минута Чарити го помолеше, щеше да скочи от най-високата скала.

— Добре — заключи той.

Той си пожела нещо, после духна свещите наведнъж. Чарити бързо ги махна и отрязва големи парчета торта за всички. Като даде първо на Люк, тя се пошегува.

— Бих искала да знам какво си пожела.

Когато той отвори уста да ѝ каже, тя развълнувано размаха ръце и възкликна:

— Не! Не! Не ми казвай! Няма да се сбъдне — а после, като се усмихна хитро, прибави: — Но ако позная, ще признаеш, нали?

Докато ядяха тортата, тя и Мейно правеха чудати догадки за желанието на Люк.

— Харем!

— Домашен ринозавър!

— Пола за канкан!

— Трикрак състезателен кон.

— Коса от жаба!

— Зъби от кокошка!

От толкова смях Чарити я заболяха страните. Много отдавна не бе се забавлявала така.

Накрая сметна, че е време да дадат на Люк подаръците.

— Съжалявам, че не е по-богато украсена — каза тя, като му подаде малкия загънат пакет. — Ако бях предупредена по-навреме, щях да имам повече време да шия.

Оказа се, че бе извършила малко чудо. Сред пластове хартия лежеше черна памучна риза, чийто маншети, краищата на яката, платките и капците на джобовете бяха украсени със сиво-син ширит. Люк остана мълчалив много дълго, като леко плъзгаше пръсти напред-назад по плата. Чарити започна да мисли, че не си харесва подаръка.

— Черна е, естествено. Изглежда, съм боядисала всяко парцалче в къщата в тая боя. Имаш късмет, че успях да открия този ширит, скрит в кошницата ми за ръкоделие. По някакъв начин се е спасил от боята — тя усещаше, че бърбори като глупава сврака, но, изглежда, не можеше да спре думите. — Надявам се да е по мярка. Разбира се...

— Чарити...

— Ако не е, може би...

— Чарити...

— Мога да я поправя.

— По дяволите, Чарити! Опитвам се да ти благодаря за ризата, ако си затвориш устата за малко.

Тя премигна и спря.

— Така ли? Наистина ли ти харесва?

— Да, много ми харесва. Всъщност това може би е най-хубавата риза, която съм имал — вратът му вече бе почервенял и руменината пълзеше към лицето му. — Ти си ушила това сама? За мен?

— Разбира се, че я уших за теб! Кой друг има рожден ден днес, гъсок такъв!

Грубоватичко и стеснително, Мейно също поднесе подарък на Люк — кожен колан, украсен на ръка с мотиви на племето арапахо — за късмет. Люк бе развълнуван и благодарен.

— Никой не е правил такова нещо за мен преди — каза той на двамата.

— О, дрън-дрън! — възкликна Чарити, като отхвърли думите му като дребна, учтивя лъжа. — Ако това е вярно, сигурно си раснал в пещера през целия си живот.

Люк настръхна, устните му се изтъниха и образуваха права линия.

— Не, просто в сиропиталище, докато стана на четиринадесет. После избягах, за да се бия във войната — той го каза така безстрастно, думите му прозвучаха така сурово и унило, че направиха още по-силно впечатление на Чарити.

— Съжالياвам! — възкликна тя смутена и ужасена от нетактичната си забележка. — Не знаех.

— Така ли? Това е изненада за мен — каза той насмешливо, — след като успя да откриеш кога е рождения ми ден. А как откри това, ако нямаш нищо против да те запитам? И не ми ги разправяй тия врели-некипели за „птичето“.

Мейно определено се чувстваше неудобно, но след всичко, което бе направил за Чарити, тя нямаше намерение да го издава. Бе сигурна, че Люк няма да оцени метода на Мейно за събиране на сведения.

— Не си ли чувал старата поговорка „На харизан кон зъбите не се гледат“ — запита тя настойчиво.

Думите ѝ попаднаха в целта. Като се призна за победен, Люк реши да не настоява повече. А няма бе от значение? Двамата му бяха приятели. Те се бяха постарали да организират първото чествуване на рождения му ден и той просто искаше да се отпусне и да му се радва.

14.

— Чакат ни неприятности — заяви Мейно сухо. Той пръв долови звука от приближаващи ездаци и застана близо до кухненската врата, като наблюдаваше с присвити очи и мълчаливо оплакваше вечерята си, която току-що бе започнал и която бързо щеше да изстине. Люк и Чарити веднага напуснаха масата и застанаха до него.

— Кой е? — запита Чарити, като хапеше долната си устна. — Можеш ли вече да познаеш?

Мейно кимна и се намръщи.

— Мастърсън, с него е и шефът на полицията Ърп, така че, предполагам, не е посещение на учтивост. Вероятно са открили, че живееш с двама мъже, и възнамеряват да те предупредят колко опасни са твоите квартиранти.

— Или ще ме арестуват за непристойно поведение — пошегува се тя неубедително. — Предполагам, твърде много е да очаквам да ми носят вести за онези убийци.

Макар че тя не разбираше защо ѝ трябва защита, без да кажат нито дума, двамата мъже направиха преграда между нея и хората на закона, които вече влизаха в двора на фермата. Чарити безуспешно опита да ги отмести встрани и да ги заобиколи, за да поздрави неканените си гости. Когато опитът ѝ пропадна, тя разбра, че никой от тях няма да се помръдне, затова бързо се наведе, за да се промъкне под дългата ръка на Люк, подпряна на рамката на вратата.

Мястото беше тясно и Чарити силно се натисна, при което гърдите ѝ се притиснаха в ребрата на Люк. Тя замръзна, дъхът ѝ заседна в гърлото, а очите ѝ се разшириха от изненада, уплаха и нещо още по-тревожно и се впериха в неговите. Сърцето ѝ блъскаше така лудо, че тя се зачуди дали няма да изхвъркне от тялото ѝ.

Люк си мислеше за същото, когато стреснатият му поглед срещна нейния и стана по-мек в отговор на бързо сгряващата му се кръв. Дори през ризата си и роклята ѝ той усещаше твърдите зърна на гърдите ѝ, които пробождаха плътта му. В очите ѝ видя отговор на

вълнението си — онова малко пламъче на страстта, почти веднага удавено от страха — и в момента Люк бе благодарен, че тя не се намираще пред него, където надигащият му се член със сигурност щеше да се забележи, което за нея щеше да представлява заплаха за спокойствието ѝ.

Това бе необикновена ситуация и за двамата, защото, когато се упражняваха в индианска борба, Люк се стараяше да избягва близки докосвания. Макар че вече не беше толкова плашлива, както в началото, той обикновено се стараяше да я предупреди, преди да я докосне. Така и той се стягаше. Този път обаче всичко дойде като гръм от ясно небе и за двамата.

Лицето ѝ пребледняваше и поръсените около носа ѝ лунички все по-ясно изпъкваха с всяка измината секунда. Ако веднага не започне да диша, сигурно ще припадне в краката му, осъзна изплашен Люк. Той се дръпна достатъчно, за да ѝ направи път да се промуши край него и да застане на безопасно, според нея, разстояние.

Устните на Чарити трепереха, дишаше неравномерно, но се опитваше да успокои болката в гърдите си и донякъде да възвърне емоционалното си равновесие. Междувременно, физическото ѝ равновесие все още бе застрашено, защото, скрити от погледа, под полата, коленете ѝ буквално се удряха едно в друго и в съзнанието ѝ изникна причудливата мисъл, че ако бяха от прахан, вече да е пламнала като факла. Ами че тя едва избегна тази съдба само преди секунди, притисната до мускулестите гърди на Люк Стърлинг, загледана в подкупващите му зелени очи!

Тези очи отново приковаваха нейните и мълчаливо я молеха да му вярва, когато той нежно и успокоително каза:

— Чарити, никога няма да ти причиня зло. Моля те, не се страхувай от мен. Аз не представлявам заплаха за теб. Вярваш ми, нали?

Тя кимна, макар че, ако съдеше по биенето на сърцето си, което скачаше в гърдите ѝ като осмокрака жаба и се опитваше да тръгне в различни посоки едновременно, тя не бе съвсем убедена, че Люк не представлява истинска заплаха за нея. В емоционално отношение този мъж определено се превръщаше в опасност. Чарити все още не разбираше защо или как, но нещо ставаше и тя съвсем не бе сигурна, че е подготвена да се справи с него.

— Чарити? — името ѝ я върна към действителността и ѝ напомни, че стояха на кухненските стълби. Като откъсна поглед от този на Люк, тя се обърна към смръщените представители на закона. Особено мрачен бе погледът на шериф Мастърсън. Той я бе извикал по име.

Бавно, сякаш излизаше от някакъв унес, Чарити кимна:

— Шерифе, господин Ърп. Какво ви води насам?

Бат на свой ред ѝ отпрати остър въпрос.

— Какво прави тук наемният стрелец, Чарити? Какво става тук?

— Бат насочи вниманието си и забележките си и към Люк, който стоеше непосредствено зад Чарити на малката веранда.

Люк не обърна внимание на тона на Мастърсън. Очите му искряха и преди да разбере какво прави, бе започнал да се придвижва към горното стъпало и към Мастърсън. Когато се изравни с Чарити, тя го улови с две ръце и го дръпна здраво, за да го спре.

— Не, Люк. Остави аз да се оправя. Моля те.

— Май че проведохме същия разговор преди няколко месеца, когато Мейно остана да живее във фермата — напомни Чарити на шерифа и с присвити очи и стиснати до тънка права линия устни го загледа право в очите. — Май твърде много си пъхаш носа в моите работи, шериф Мастърсън, а не правиш нищо, за да уловиш престъпниците, които се разхождат на свобода.

— Е, ние просто се тревожихме за теб, това е всичко. Когато научихме, че Стърлинг живее тук, ние се обезпокоихме, че крои нещо лошо.

— Да — побърза да прибави Уайът, — и само с този индианец за закрила, ние решихме, че може би ще се зарадваш на малко помощ сега.

— Люк Стърлинг е моята помощ и допълнителна закрила, господа — Чарити направи изявлението си самодоволно, а неудоволствието, така явно изписано върху лицето на Мастърсън, я зарадва силно.

Въпреки това Люк така я стресна, че тя едва не изпищя, когато обгърна с ръка кръста ѝ и я придърпа близо пред себе си.

— Имай ми доверие — прошепна той в косата ѝ. Този жест и начинът, по който пръстите му нежно погалиха пламналата ѝ страна,

оставиха съвсем различно впечатление у тези, които наблюдаваха отдалеч и не можеха да чуят думите му.

— О, ето какво било... — изсмя се Уайът, като се завъртя на седлото.

Чарити мълчеше от изумление, когато Мастърсън направи същото заключение.

— Изглежда, съм сбъркал, госпожо Приндъл, като смятах, че ти трябва повече време да се възстановиш от скръбта си и от насилието над твоята особа — каза ѝ той надменно. Сините му очи, изпълнени с подигравка, я огледаха с подчертано презрение, като се присмиваха и на високия мъж зад нея, който не я бе освободил от прегръдката си.

По-късно Чарити възнамеряваше здравата да нахока Люк Стърлинг, задето я представи за толкова развратна и така я злепостави. А можеше и дори да го свари в масло, след като го потопи в мед и го остави над мравуняк! Засега тя реши, че има няколко възможности — да участвува в играта на Люк и да извлече полза от нея, да се втурне с писък в къщата и вече да не се появи пред хората, да избие всички мъже от дома си до най-близкия метох, където ще потърси утеха. Доста неразумно, тя избра първата възможност, като към този избор я подтикна Мастърсън, когато ѝ се подигра:

— Трябваше повече да се вслушам в приказките из града и да не се тревожа за състоянието ти, госпожо Приндъл. Казват, в крайна сметка, котка по гръб не пада.

— Не съм те молила за твоята загриженост, господине! — отвърна Чарити. — И още нещо, трябва да си доста нахален, за да хвърляш кал по моето име, а през цялото това време да живееш в една къща с известна проститутка и да плащаш наема!

От изписаното по лицето му изумление ѝ се прииска да се засмее.

— Как разбра за Ани?

Тя му отправи самодоволна усмивка.

— Както сам каза, шерифе, трябва по-внимателно да се вслушваш в приказките из града. Всички в Додж ти се присмиват зад гърба близо година вече. Ако не ми вярваш, попитай някой друг. Попитай приятеля си, началника на полицията.

— Заслужаваш да те нашибат с камшик! — Чарити обвинително сочеше с пръст Люк и му крещеше с този особен пресипнал глас, от който тръпки го полазваха.

— Аз? — запита той невинно, като отстъпваше назад и провали опита си да мине за праведен с дяволитата усмивка, която подчерта дълбоката трапчинка на лявата му буза. — Какво съм направил?

Като неотклонно го следваше, тя закрочи с него през двора и размахваше пръста си.

— Знаеш какво си направил, змия такава! Трябва да ти забода назад ушите и здраво да ги зашия за главата ти!

Люк премигна, когато тя упорито продължи да върви след него.

— Трябва да ти вържа ръцете и краката и да гъделичкам ходилата ти с перце, докато се помолиш за милост! Жив ще те одера, сантиметър по сантиметър!

Тук тя спря и се замисли за миг.

— Чудя се дали Мейно знае как се прави и дали ще иска да ме научи — после сви рамене. — Е, ако не ще, ще се науча, нали? — в светналите ѝ очи се бе прокраднало злостно пламъче. — Винаги мога да започна с изскубване на космите от ноздрите ти, един по един.

Наказанието чрез гъделичкане с перце не му звучеше толкова лошо, като поразмисли върху него, разбира се. Всъщност, колкото повече мислеше по този въпрос, толкова по-интригуващ ставаше той, но да дърпа космите от носа му? Е, това бе твърде жестоко!

Той вдигна ръце за самозащита и се опита да обясни:

— Виж какво, Чарити! Мога да обясня, ако ми дадеш възможност.

— Бас държа, че ще обясниш, господинчо! Само дето не се закле върху куп библии, че с теб делим едно легло! Ти нарочно ме злепостави и искам да знам защо или иначе...! — тук самата Чарити малко попреувеличи, защото името ѝ се спрягаше из Додж още след нападението. Тя се почувствува оправдана заради думите си обаче, тъй като нито една от клюките не съдържаше грам истина.

Люк вече бе чул няколко от заплахите ѝ и това бе достатъчно, за да се предположи какво се крие зад нейното „или иначе“. Не искаше да слуша и други поразяващи примери, докато не е станало късно.

— Наистина не исках да направя такова впечатление — започна той. — Поне не в началото. Ти стоеше от дясната ми страна, малко

пред мен, ако си спомняш, и това те поставяше на най-неподходящото място, ако се наложеше да си извадя револвера. Ти скриваше обекта за прицел, Чарити. Просто исках да те преместя на по-удобно място, но не можех да го кажа просто така, нали?

— Така ли? — в искрящите ѝ сини очи все още проблясваше ярост. — Това ли е цялото ти обяснение?

— Е, не — заусуква той. — Реших, че двамата са дошли да съберат информация — действително имат основания да си мислят, че си ме наела да преследвам убийците. Не смятах, че искаш да подушат истината. И когато те направиха погрешното заключение, аз видях в него чудесно прикритие. Хората са склонни да виждат това, което искат, Чарити, и ако смятат, че сме просто любовници, по-малко вероятно е да се досетят за истинските ни планове. Последното, което ни трябва, е тия двамата да си пъхат носа навсякъде.

— Е, трябваше ли да стигаш до такава крайност? — попита тя раздражена, но ядът ѝ бе попреминал малко. — Изкара ме проститутка! Не го заслужавам, макар че, ако пресееш нещата и започнеш да приписваш грехове на някого, предполагам, че прелюбодеянието е по-малък грях в сравнение с убийството. Може и да не съм паднала жена, както се иска на някои да вярват, но ето ме, замисляща убийството на шестима мъже.

Беше неделя и Чарити реши да стотви пиле и кнедли. Тя се спазари с Люк:

— Ако ти и Мейно ми уловите две кокошки, да не са носачки, ако ги заколите и оскубете, аз ще имам време да набера малко ягоди и да направя две плодови торти за десерт.

Предложението бе твърде съблазнително, за да се подмине. Уговорката бе направена и Чарити се отправи към мястото с ягодите с кошница в ръка. Люк отиде да уговаря Мейно да му помогне да хванат и очистят кокошките.

След няколко минути, като чу ужасната гюрултия, която се носеше от курника, любопитството на Чарити надделя. Когато тя се промъкна към задната част на къщата така, че да не я забележат мъжете, едва сподави хихикането си. От ругатните и кудкудякането, които се носеха из въздуха, почти се досещаше какво ще види. И не бе

сбъркала. Кокошки подскачаха и обезумели размахваха криле на всички посоки, а Люк и Мейно тичаха след тях. Навсякъде хвърчеше перушина, чуваше се вулгарен език, а кудкудякането бе оглушително.

— Хванах я! Хванах я! По дяволите! Изпуснах я! — за момент ѝ се стори, че Люк бе притиснал в ъгъла една от неуловимите птици, но кокошката избяга от грабливите му ръце и хвъркна пред очите му. Макар че той успя навреме да се дръпне и да избегне остриите ѝ нокти, шапката му хвъркна от главата и се цопна върху една мокра топка пера.

Мейно, от друга страна, се бе подхлъзнал в пресни курешки и сега лежеше по корем в мръсотията. Люк се пресегна да сграбчи друга птица, спъна се в протегнатите крака на Мейно и се просна във великолепен плонж до приятеля си.

— Еха! — изпъшка той, когато въздухът излезе от дробовете му.

— Точно така! — съгласи се Мейно, като обърна дланта на едната си ръка и се загледа в противната курешка, която се стичаше от нея.

— Пфу! Как ги понася Чарити тия глупави, вонящи птици?

— Не само това, но и как ги хваща?

— Тя сигурно чака, докато заспят, после ги грабва от пръта.

— Така ли мислиш?

Мейно кимна.

— Да, но сега не можем да искаме да ни покаже. Предлагам да се опитаме да ги издебнем едновременно — аз от едната страна, ти от другата.

— Приемливо е.

Започна вторият рунд. Кокошките пак победиха. Макар че стратегията на Мейно бе добра, имаше и някои недостатъци. Кокошка след кокошка успяваха да избягат, докато и последната се изниза така неочаквано, че Мейно и Люк си сблъскаха главите, когато се спуснаха към нея.

— Ух!

— Проклятие!

— По дяволите, имаш много твърда глава!

Чарити се смееше вече толкова силно, че едва издържаше. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Страните я боляха и звънкият ѝ смях отекуваше във въздуха.

Люк спря да разтрива цицината на главата си и се заслуша невярващ. Мейно също замръзна на място. И двамата едновременно се обърнаха към нея.

Трудно бе да се правят на възмутени, когато радостният ѝ смях им бе толкова скъп и толкова очакван. Беше ценен колкото злато, така че си струваше унижението. И все пак, тя се смееше на тях!

— Вие... вие... вие двамата бяхте толкова смешни — тя хлъцна, като ги сочеше с треперещ пръст. После я обзе нов пристъп на веселие. — Защо не използвате куката за хващане на кокошки? — запита ги през смях.

— Какво? — повториха те след нея като малоумни близнаци.

— Куката за кокошки — като все още се държеше за стомаха, Чарити отиде до стълба в края на курника. Там висеше и се виждаше съвсем ясно дълъг железен прът, закривен в единия край. — Хващате ги с куката за краката, и хоп, те са в ръцете ви.

Люк гледаше така смръщено, че и буреносните облаци не изглеждаха толкова страшни.

— Би ли ни казала защо не ни даде този ценен съвет преди половин час?

— Да — промърмори Мейно. — Знаеш, че нищо не разбирам от фермерство?

— О, нямаше да е толкова смешно, колкото да ви гледа човек как гоните опашките си — засмя се тя, но след малко спря да си поеме дъх и да остави да премине болката в хълбока ѝ. — Честно казано, мислех, че някой от вас знае как се ловят кокошки или поне сте ме виждали как го правя.

— Не — не ѝ повярва Люк. — Мисля си, че ти просто искаше да се посмееш за наша сметка — погледът му шареше по лицето ѝ. В нейните сини очи определено имаше дяволско пламъче. После, сякаш за пръв път, Люк наистина се вгледа добре и изведнъж онемя.

— Люк? — смущението пролича в гласа ѝ. — Нещо не е ли наред? Зяпнал си ме.

Знаеше, че я кара да се чувствава неспокойна, но не можеше да направи нищо. Промяната в оная старомодна вдовица, която срещна за пръв път, бе изумителна! Скулите ѝ вече не стърчаха така строго и не засенчваха лицето ѝ. Макар че огромните сини очи все още бяха най-впечатляващата част от него, под тях вече нямаше торбички, които да

ги загрозяват. Здрав тен розовееше по бузите и кожата ѝ, косата ѝ лъщеше с нов блясък, в очите ѝ играеше живот.

Чарити неспокойно се размърда. Дори Мейно поглеждаше подозрително, когато Люк най-после проговори.

— Кога си станала толкова красива? Как го направи, че не съм забелязал?

Приличаше на изплашена кошута, която внезапно е уловила миризмата на ловеца.

— Красива? — тя насила произнесе думата през скованото си гърло. Очите ѝ се разшириха, а зъбите ѝ захапаха долната устна. Като гледаше странно промененото изражение върху лицето на Люк, тя неохотно се съгласи, че с нея незабелязано са станали промени. Тази Чарити, която стоеше пред него, много приличаше на малката невинна хубавица, на наивната жена — дете отпреди няколко месеца. Чертите ѝ бяха почти същите, макар и малко угрижени и строги. Ако в очите ѝ имаше нещо по-предпазливо и по-сериозно, ако ъгълчетата на устните ѝ се извиваха по-изнурено надолу, ако лицето ѝ изглеждаше по-мъдро — всичко бе напълно естествено, като се имаше предвид какво бе преживяла.

— Да, красива — тихо повтори Люк.

Когато той протегна ръка да погали златистата ѝ коса, Чарити отстъпи назад и едва не падна в бързината да избегне докосването.

— Недей! — извика тя. Сърцето ѝ неистово биеше. Люк се намръщи и поклати глава, сякаш отричаше това, което наблюдаваше.

— Чарити, аз те държах, когато плака. Бях ти приятел и учител. Борихме се и се смяхме заедно. Знаеш, че няма да ти причиня болка.

— Ти си ме държал? Кога?

— В палатката на стария шаман. Не си ли спомняш?

Тук трябваше да стъпва много внимателно и той го съзнаваше. Сънищата ѝ бяха болезнена тема. Тя не бе сигурна какво бе разкрила и ѝ бе твърде неудобно да запита.

— Спомням си, че ме държеше за ръка, когато шаманът ме приспа. Спомням си, че после се събудих и плаках, но тогава ти не беше с мен.

— Не, не тогава. Преди. Чарити, аз знам всичко. Мейно също. Ние седяхме там при теб и разбрахме всичко от думите ти, от писъците ти.

Чарити се осмели да хвърли бърз поглед към Мейно. Той просто кимна със суров израз на лицето. Ръцете ѝ покриха пламналите бузи.

— О, боже! Колко ужасно!

— Съгласен съм — отговори Люк. — О, не че знаем! По дяволите, за по-голямата част от станалото се бяхме досетили. Искам да кажа, че е ужасно това, което си преживяла, ужасно е, че някои мъже се държат като животни, че невинни хора като теб и Джони попадат на пътя им.

— Толкова се срамувам, че ти и Мейно е трябвало да чуете всичко това! — тя сведе глава и с трудност преглътна.

— Не ми излизай с това отношение, Чарити Приндъл! — острият тон на Люк отново я накара да го погледне. В смарагдовите му очи проблесна предупреждение. — Не си направила нищо, от което да се срамуваш, госпожо, и ти го знаеш. Знам колко се ядосваш, когато някой дори само намекне, че имаш някаква вина, така че не прави тази хрисима физиономия на гузен човек. Изправи се, вдигни си красивата глава, погледни света в очите, а който не те харесва, да ти целуне...

— Люк! — изпищя тя в ужасно предчувствие.

— Копчетата — довърши той с дяволита усмивка, която отново подчерта трапчинката му. Очите му весело заиграха, като наблюдаваше как по бузите ѝ се появи червенина. — Я, Чарити! Лошо момиче! Какво си помисли, че ще кажа?

Сега нейният светнал поглед посрещна смело неговия.

— Точно това, което си бе наумил, но не каза.

— Люк е прав, Чарити — подхвърли Мейно. — Движи се гордо! Дребосък като теб трябва да върви много изправен! А сега вие двамата можете да хванете тия проклети кокошки. Имам си по-благородни занимания — да си поговоря с коня, например — и като засвири весела мелодия, той бавно тръгна към обора.

Люк се засмя на възмутеното ѝ изражение.

— Знаеш, че си доста ниска — после каза сериозно. — Кажи ми защо се дръпна, когато исках да те докосна? — докато чакаше отговор, изучаваше с поглед лицето ѝ.

То помръкна.

— Знаеш защо. Не обичам да ме докосват.

— Чарити, мислех, че си започнала да ми вярваш. Дадох ли ти през цялото това време основание да се страхуваш от мен?

— Не, но тогава не ме смяташе за красива.

— И сега, когато осъзнах колко си красива, изведнъж ще се превърна в някакъв ненаситен звяр и ще те нападна? Хайде, Чарити. Наистина ли смяташ така?

— Не знам. Знам само, че това някак си променя нещата.

И пак зъбите ѝ захапаха долната устна, като привлякоха вниманието му към нея. Изведнъж му се прииска и той да я опита. Тя видя, че в очите му лумна желание и при този факт нейните се разшириха.

Той веднага разбра безпокойството ѝ.

— Не се тревожи, Чарити, не съм някое слабоумно животно, което не може да овладее нагона си. Аз съм мъж, който управлява действията си.

Когато пристъпи по-близо и хвана брадичката ѝ с върха на пръстите си, Люк се молеше да е казал истината. В този момент повече, отколкото си спомняше да е искал нещо друго, му се искаше да я целуне. Другата му ръка се плъзна по гърба ѝ до кръста, за да не ѝ даде да се отдръпне.

— Една целувка, скъпа — каза той напевно. — Това е всичко. Само една целувчица.

Чарити настръхна в очакване, очите ѝ ставаха все по-големи с приближаването на лицето му, после то загуби очертания, когато устните му нежно докоснаха нейните. Дъхът му бе топъл шепот, който произнесе името ѝ. Устните му се движеха леко, едва докосваха и гъделичкаха нейните, но дори и осъзнала тази нежност, дробовете ѝ сякаш се сковаха в гърдите ѝ. Сърцето ѝ лудо биеше, което правеше дишането ѝ още по-трудно. Изби я студена пот, тя силно затрепери, неизказан вик се надигна в нея.

Когато страхът ѝ се превърна в нещо живо, когато Чарити вече се опасяваше, че ще припадне от липса на въздух, Люк си отмести устните. Като осъзна колко е изплашена, той задържа ръката си на кръста ѝ, за да я подкрепи, докато можеше сама да стои на краката си. Тя се бе подпряла с разтреперана ръка на гърдите му, точно над сърцето му, и под дланта си го усещаше да бие учестено като нейното. Смарагдовите му очи се вираха в нейните, усиливаха вълнението между тях и говореха красноречиво за неудовлетворени желания, за обуздан копнеж.

— Знам, че си изплашена, Чарити — той говореше тихо, като че ли да не я прогони. — Знам, че искаш да избягаш и да се скриеш от това, но мисля, че си по куражлия. Ще се постарая да съм търпелив и да не те притеснявам. Обещавам никога да не ти причиня болка — само удоволствие, ако позволиш. Някой ден, скоро, искам да те прегърна, да те целуна, да се любя с теб, когато си готова да се отпуснеш дотам.

За един кратък миг, преди той да я докосне, Чарити се бе осмелила да се надява, че поне този път доверието ѝ в него ще е достатъчно, за да овладее страховете си. А после, когато съжали, че не е могла да откликне по друг начин, имаше и кратък миг, когато ѝ се искаше усещането от прегръдката да не бе толкова ужасяващо. Но спомените за мъчението бяха дълбоко врязани в тялото и съзнанието ѝ и твърде силни, за да бъдат лесно победени.

Като се бореше със страха, Чарити прошепна разтреперано:

— Прав си, страхувам се. Ужасена съм! Когато почувствувам мъжка ръка върху себе си, кръвта ми замръзва. Става ми лошо, иска ми се да се измъкна и да се скрия далеч от болката. Искане ми се да пицця от ужас. Това е най-простият начин, по който мога да се изразя, и най-искреният. Честно, не знам дали ще дойде ден, когато няма да се плаша до смърт от мъжко докосване — дори от твоето.

— Знам, че са ти причинили болка — отвърна той тихо. — Знам, че не можеш да не потръпваш, когато те докосвам, а не искаш да го правиш. Разбирам това и мисля, че с времето ще изчезне. Ако позволиш. Ако го искаш достатъчно силно. Ако се старая много и дълго. Моля те само да ми позволиш да ти помогна да опиташ. Позволи ми да ти помогна да оздравееш.

С върховно усилие той се обърна и се отдалечи от нея, но продължаваше да усеща горещия ѝ поглед в гърба си.

15.

Люк седеше в сянката на края на обора, когато погледът му бе привлечен от осветените прозорци на кухнята. Точно в тази минута Чарити беше там, гола и потънала до шия в топла вода. Люк знаеше това със сигурност, защото именно той ѝ бе занесъл кофите с вода, за да се изкъпе. А сега се спотайваше наоколо като разгонен козел, пушеше пура, а собственото му въображение го измъчваше с представи за голото ѝ, блеснало от водата тяло.

Люк въздъхна и се загледа в звездното небе, сякаш търсеше знак — или помощ. Нещо дълбоко в него му казваше, че неприятностите му сега започват. Не го измъчваше само сластолюбие. Ако бе толкова просто, едно пътуване до най-близкия дом с леки жени щеше да разреши проблемите му. Поне ще облекчи малко от напрежението му. Не, чувствата му към Чарити бяха по-сложни от парещото желание в слабините му. Бе започнал да харесва тая жена и бе толкова изненадан, колкото и когато откри хубаво лице и тяло под скръбта и вдовишките дрехи. През целия си живот досега не бе намирал жена, която наистина да харесва и уважава.

И това адски го плашеше. Вероятно толкова много, колкото и той бе изплашил нея с тая целомъдрена целувка, която ѝ натрапи онзи ден. Оттогава тя бе станала плашлива като котка в стая с люлеещи се столове и постоянно му отправяше изпълнени със злоба погледи в големите си сини очи. И макар че тази едничка целувка бе толкова невинна, каквато не си спомняше да е разменял с друга жена, копнежът му по Чарити нарасна.

Като имаше предвид изпитанието, което бе преживяла, Люк разбираше страховете ѝ, но това не означаваше, че положението му харесваше или че го приемаше. Кой знае защо силната ѝ уплаха го караше да ѝ помогне да я превъзмогне. Искаше именно той да възстанови вярата ѝ в мъжете. В същото време изпитваше тази невероятна нужда да я закриля от всичко, което можеше да ѝ причини зло — включително и от самата нея. Това, което започна като

съжаление, се превърна в уважение. Скръбта ѝ го трогна, както и верността към паметта на съпруга ѝ. Все още се изненадваше, че се е запознал с жена, която наистина бе обичала съпруга си, а това явно се отнасяше за Чарити... А трябваше също и да ѝ се възхищава, че нищо не я разколеба в намерението ѝ да отмъсти за смъртта на Джон. Нейната вяръност и честност противоречаха на всичко, което някога бе мислил за жените.

А и тези неочаквани жестове на внимание — като онзи ден, когато му донесе специална вечеря в хамбара, след като се бе така изложил, после празнуването на рождения му ден. Оттогава той започна да я възприема по друг начин, но наистина не знаеше как да тълкува обърканите си чувства към нея или какво да прави в този случай. Знаеше само, че му е приятно с нея по начин, който беше много различен от всичко, което бе преживял с други жени. Чувстваше нужда да ѝ помогне с каквото може. И я желаше с настойчивост, която граничеше с отчаяние.

Някакво слабо раздвижване отново привлече вниманието му към кухненския прозорец и Люк едва не си глътна езика, когато върху щората на прозореца зърна за кратко очертанията на голото ѝ тяло. Образът изчезна след секунда, но тялото му с готовност бе реагирало.

— По дяволите! — промърмори той, като хвърли пурата на земята и злостно я смаза с ботуша си. — Може би трябва да си помисля за това пътуване до града, в края на краищата. Достатъчно е изплашена и без да я следвам задъхан като разгонено куче.

Само един поглед към предната част на панталона му и тя щеше да разбере мислите му, сякаш ги е изкрецял. Наистина не искаше да я плаши повече. Не сега. Не когато трябваше да ѝ докаже, че може да му се вярва, че умее да съдържа желанията си. А тия дни, само като се навърташе около нея, кръвта му завираше.

Чарити бе сама в кухнята, приготвяше закуска и очакваше всеки момент Люк и Мейно да влязат. Тази сутрин тя бе полусъннена и трябваше да полага усилия да се съсредоточи върху бекона, който пращеше и пръскаше в тигана, иначе щеше да го изгори. Всъщност вече бе изкипила кафето и бе изпуснала едно яйце на пода.

Тя бе толкова вгълбена в готвенето, че съненото ѝ съзнание не успя да възприеме лекото поскръцване на пода и стъпките, които скришом се прокрадваха зад нея. Без предупреждение една едра ръка я стисна здраво за гърлото. Върхът на нож я сръга предупредително в ребрата.

Изплашеният писък не успя да излезе от гърлото ѝ, защото Чарити замръзна на място. Още преди нападателят да проговори, някъде дълбоко в подсъзнанието си Чарити знаеше, че това не са Люк или Мейно, които я изпробват. Ледени капчици страх осеяха челото ѝ, докато тя стоеше неподвижна, в очакване, и се молеше това да не е последният ѝ дъх.

— Дойдох си за парите, дърта квачко! — ръмженето достигна до ухото ѝ и Чарити си помисли, че ще припадне от вонята на дъха му. — Никой не може да изпързала Джоу Фоули и да му отнеме дължимото!

Това, че разбра кой е, ѝ помогна. Умът на Чарити отново започна да работи и с опита, който бе придобила от тренировките, надделя страха. Ръцете ѝ бяха свободни. Преди да има време да се зачуди дали този ход ще подейства, или ще я убият, тя вдигна едната си ръка към тази, която бе сграбчила гърлото ѝ, а другата протегна зад главата си и сграбчи кичур от мръсната коса на Фоули. Като се изви, тя рязко се наведе напред, преви се на две от кръста и сгъна крака, както я бе учил Мейно. В същото време, като използва лакътя си, отхвърли ножа. По-добре порязана ръка, отколкото пробит дроб!

Нищо неподозиращият нападател внезапно се видя преметнат през главата на дребната жена. Той падна по гръб, като тупна тежко на пода и дъхът му шумно излезе. Обезумелият писък на жената още звучеше в ушите му. Преди да успее да си поеме дъх или да си събере ума, болка проряза пръстите му и ножът падна от скованата му ръка. После стоманата на собственото му оръжие целуна оголеното му гърло и Фоули трябваше да преодолее желанието си да преглътне, за да не ускори пътуването си към ада.

— Ако мръднеш, умираш! — изсъска тя с глас, леден като зимен вятър. — Дори ако мигнеш, това ще е последното ти движение.

Те останаха неподвижни сякаш за цяла вечност — ловецът, проснат на земята, и Чарити, наведена над него с нож, опрян в гърлото му. Очите на Фоули овлажняха от усилието да не мига, когато се чу трополене на ботуши по стъпалата на верандата и после в кухнята.

Чарити не помръдна при шума, не повдигна поглед от подлите очи на мъжа, не помръдна ножа, както се бе надявал Фоули, защото така щеше пак да се опита да я хване. Тя си остана, където беше, като го приканваше да пробва да помръдне и остана почти разочарована, когато това не стана.

— Чарити! — ревът на Люк разтърси къщата.

— Г-н Фоули реши да ни изненада с посещението си тази сутрин — каза дрезгаво тя от мястото си на пода.

Чарити изчака, докато Люк насочи револвера си към гърдите на Фоули, после бавно отмести ножа и се отдалечи от жертвата. Като се хвана за края на масата, тя се изправи на разтрепераните си крака.

— Той бе малко разстроен, когато отказах да му платя, и сега пак е дошъл за парите, както сам подчерта, „които му дължа“.

После изведнъж осъзна цялата ужасна ситуация и така се разтрепери, че зъбите ѝ почти затракаха. Когато Мейно приближи, за да я успокои, тя се отдръпна, а очите ѝ бяха разширени и предпазливи, като на изплашена кобила. По възбуденото движение на ръцете ѝ разбраха, че иска да махнат този човек от къщата ѝ.

— Какво ще кажеш да дадем на този дължимото, а, Мейно? — предложи Люк, а от очите му хвърчеше зелен огън. Ярост, каквато рядко бе изпитвал, бушуваше в него, защото това животно се бе осмелило да заплашва Чарити. Като сграбчи предницата на мръсната кожена риза на Фоули, Люк го изправи на крака и грубо го блъсна към вратата.

Мейно се обърна да ги последва, после запита:

— Добре ли си, Чарити? — тя кимна, но не отговори. — Сигурна ли си? — настоя той. Тя отново кимна, сякаш се страхуваше, че ако си отвори устата, ще се разпищи и няма да спре. — Не излизай в обора за известно време — безмълвно, очите ѝ зададоха въпрос. — Повярвай ми, не исках да знаеш защо — каза ѝ той. Под безстрастните му черти се криеше същият гняв, който видя и по лицето на Люк. — Просто си стой в къщата и не се приближавай до обора, освен ако не е застрашен животът ти.

Чарити не разбра какво направиха с Фоули. Тя не попита и нито Мейно, нито Люк предложиха някакво обяснение за това, което се случи в обора онзи ден. Без да ѝ казват, тя разбра, че ловецът е мъртъв.

Откакто Люк го изведе през вратата, тя не видя и помен от Джоу Фоули, но конят му вече имаше място в конюшната ѝ.

Чарити издържа първия истински изпит за уменията си да посрещне враг и да използва познанията си. Макар че бе разтърсена от срещата с Фоули, тя не се бе изплашила, както се опасяваше Люк. Бе вече напълно готова да преследва убийците на Джон. На следващия ден Люк ѝ каза, че отива в града.

— Трябва да взема провизии и да дам празните патрони да се заредят в магазина на Цимерман. Тръгваме на път вдругиден.

— В такъв случай и аз мога да си взема някои неща от града — каза тя, като се опитваше да не обръща внимание за тупкането на сърцето си при съобщението на Люк, че е въпрос на часове да тръгнат да преследват жертвите си.

Като кимна благосклонно, Люк каза:

— Направи списък и ще ти ги купя.

Бе съвсем сигурен, че Чарити няма да иска да я видят с него в Додж. Можеха само да предполагат каква вреда бе нанесена на репутацията ѝ след посещението на Мастърсън. Оттогава никой от приятелите ѝ не я посети. Когато Мейно ходи последния път в града, не можа да научи много, макар че нарочно бе решил да се отбие в кабинета на доктора и да предаде поздравите от Чарити.

— Предпочитам да дойда с теб — изненада го тя с отговора си. — Има някои неща, които искам да си купя и които не искам ти да купуваш.

Люк се ухили и трапчинката на бузата му трепна.

— Но аз нямам нищо против да ти избира тези неща, мила Чарити.

Тя любезно отказа, като прикри усмивката, с която се изкушаваше да отвърне на закачката му.

— Не, благодаря. Мисля, че мога и сама да се справя.

В края на краищата, тримата заедно отидоха в Додж Сити. Когато бавно си проправяха път по улиците, Чарити усети любопитни погледи, отправени към тях. Тя за пръв път бе облякла разцепената си пола за езда извън дома и особено се стесняваше от факта, че язди като мъж. Е, по дяволите клюките! Който иска, нека си говори! Бе сигурна, че лицето ѝ е пламнало, но възприе небрежно поведение и изненада

много хора с любезните си поздрави. Така получи повече приятни отговори, отколкото се надяваше.

По едно време старата г-жа Спенсър докрета до края на улицата, посочи Чарити с бастуна си и каза с треперлив глас:

— Хубаво е, че те виждам да изглеждаш така добре, Чарити. Голямо подобрение от последния път, когато те видях.

Когато свърнаха по улица Франт стрийт, Мейно ги остави, като им каза, че ще се срещнат по-късно в ресторанта „Додж Хаус“. Чарити се съгласи, без да задава въпроси, но се запита дали той не отива при Сю.

Люк тъкмо щеше да запита Чарити дали може да се справи със задачите си сама, като по този начин я освободи от присъствието си, когато тя отново го изненада:

— Къде ще отидем първо, Люк? Да завържем ли конете и да продължим пеша?

Когато той я загледа глуповато, тя настоя:

— Е?

— Чарити — промърмори той, като се чувстваше ужасно неудобно, — сигурна ли си, че не предпочиташ сама да си пазаруваш? Може би не трябва да те виждат така открито с мен?

— Не ставай глупав! Това беше, когато тайно исках да те наема и не исках всички да знаят. Откакто шериф Мастърсън успешно провали този план, не виждам защо да се крием, а ти? Освен това не дължим обяснения никому. Да си умрат от любопитство, хич не ме интересува!

— Значи нямаш нищо против да те видят с мен? — запита той, и тази особена нотка отново прозвуча в гласа му, затрогвайки сърцето на Чарити.

— Разбира се, че не. Защо да имам?

— Поради много причини, една, от които е твоето име на вдовица и моята слава на наемен стрелец.

Чарити въздъхна.

— Знаеш ли, Люк, след нападението започнах да научавам някои неща за хората, за името и за клюките. Да имаш добро име, е чудесно, но не е всичко и невинаги е трайно, независимо колко съвършен се стараеш да си. Мълвата може да те очерни безвъзвратно. Веднъж развален, идеалният блясък изчезва завинаги.

— Какво искаш да кажеш? — подтикна я той.

— Искам да кажа, че представата за моето неопетнено име бе разрушена миналата есен. То не може да бъде спасено и да заблести с предишния си ангелски блясък. И, честно казано, не ми пука. Ако хората не могат да ме приемат и обичат такава, каквата съм — светица или грешница, добра или зла — нека ме оставят на мира. Ако приятелите престават да те харесват, защото имаш някои недостатъци или се държиш странно, или бъркаш понякога, тогава значи не са приятели, нали? — тя не дочака отговора. — Каквото правя, си е моя работа, щом не причинява зло другиму, освен на тези, които си го заслужават — доуточни тя. — И си е моя работа кого избирам за приятел. Теб и Мейно смятам за приятели и на когото не му харесва, да ми целуне... — тук тя спря, ухили се дяволито и приключи самодоволно — копчетата!

Люк не схвана веднага думите ѝ. После отметна назад глава и се засмя.

— Ти наистина си в добро настроение днес, нали, Чарити?

Спонтанно, той ѝ подаде ръка и когато дребната ѝ ръка охотно го хвана, той щеше да се пръсне от гордост. Те гордо закрачиха по улицата, като приканваха другите да ги предизвикат, ако смеят.

Той ѝ помогна да си избере новите дисаги. Докато тя се бавеше около топове плат и дамско бельо, той си избра тютюн и си направи някои покупки в другата част на магазина. Заедно направиха избора на най-добрата смазка за кожа, за да мажат ботушите против влага, а и седлата и дисагите, купиха и мушама за постелка. Докато той отиде в магазина на Цимерман, Чарити се отби в кантората на съдията и го накара да завери копие от завещанието, което бе направила. В завещанието се казваше, че ако тя умре, фермата не бива да се продава и да се поделя приходът между сестра ѝ и брат ѝ. Фермата трябваше по равно да се раздели между Мейно и Люк Стърлинг, ако и двамата я надживеят. Ако оцелее само единият, фермата остава изцяло негова — да разполага с нея, както пожелае. Ако никой от мъжете не я надживее, имотът или печалбата от него да се използват за благо на сираци — под строг контрол, за да е сигурно, че със сумите няма да се злоупотребят от непочтени хора.

За обяд Сю се присъедини към тримата и Чарити съобщи на малката група приятели какво е направила. Тя искаше Мейно и Люк да са подготвени, а Сю да знае, в случай че някой възрази. И тримата

възразиха, особено Сю, която току-що бе научила за намеренията на Чарити да преследва убийците.

— О, Чарити, как можеш да си помислиш за такова нещо? — възкликна тя, искрено разтревожена. — Ще те убият.

— Надявам се да не ме убият, но нали затова направих завещанието — призна Чарити.

— Е, усилията ти са били напразни, вметна Люк. Не те учих на всичко, което знам, за да стоя и да те гледам как умираш. Освен това не знам какво бих правил с фермата.

— Аз също — промърмори Мейно и намръщено погледна Чарити.

— Винаги можете да я продадете.

— А ти можеш да се научиш да си затваряш устата, преди да съм те натупал, задето си толкова глупава и упорита — предупреди Люк, макар да бе изключително доволен, че в завещанието си е предвидила грижи за сираци.

Рязката му заповед накара Сю стреснато да го погледне, а после бързо да премести погледа си върху Чарити. Мейно просто си седеше и се хилеше.

— Ах, твоята златна уста! — укори го Чарити, като се разтапяше от лицемерна любезност. — Наистина, името Стърлинг е много подходящо за теб, нали?

16.

Първите лъчи на изгряващото слънце вече обагряха равнината в меки тонове на розово и златисто, когато Чарити и Люк напуснаха фермата, яхнали конете си. След като бяха приключени всички приготовления за отпътуването им, най-после потеглиха.

Предната нощ Чарити не спа много и когато слезе за закуска, Люк забеляза, че има кръгове под очите.

— Изглеждаш така, сякаш са те прекарали през иглени уши — каза ѝ той откровено. После, като я огледа замислено, попита: — Да не си променила решението си, Чарити?

Неведнъж, а стотици пъти безпокойство я измъчваше през цялата безкрайна нощ. Бе ли напълно готова за това? Ще може ли Мейно да върши добре цялата работа във фермата в нейно отсъствие? Нима бе тръгнала да гони вятъра, като се опитва да преследва шестима убийци и да мъсти?

Макар че бе започнала да вярва на Люк, пътуването ѝ с него сама нямаше ли да се окаже от трън, та на глог? В края на краищата, той я предупреди, че я желае, че копнее за нея. Докога ще уважава желанията и страховете ѝ? А тя бе сънувала много обезпокояващ сън. Сънувала бе, че се люби с Люк и, макар и невероятно, тя всъщност окуражаваше страстните му ласки и молеше за още.

Накрая настойчивото ѝ желание за справедливост победи колебанията и опасенията ѝ. Съчетано със странно въодушевление и неразвихрила се досега жажда за приключения, то послужи като подтик. Не че с радост очакваше да се изправи отново срещу похитителите си и да ги убие, но тя твърдо вярваше, че светът ще си отдъхне заедно с нея, щом се отърве от тия гадини.

Чарити тайно докосна малката розова панделка в горния си джоб. Тя ѝ бе станала талисман за късмет и трайна вяра, както Люк се бе превърнал в източник на сигурност и смелост.

Щяха да започнат издирването на юг от Додж Сити и да следват пътя на добитъка до Тексас, като се осланят на вероятността

престъпниците отново да са тръгнали да крадат по тоя маршрут. Във всеки малък град и при всяко стадо, което срещнат, щяха да задават въпроси, като се надяват да получат информация за шестимата, които търсеха.

— Ще отнеме седмици, дори месеци, преди да открием дори един от тях — предупреди я Люк. — Може дори да се окаже, че се въртим в кръг.

— Не ме интересува, ако ще и години да отнеме — осведоми го тя, като потисна прозявката си и се намести на седлото. — Не съм чакала толкова дълго и не съм работила така усилено, за да оставя тези животни да се измъкнат. Ще ям боб, ще спя на земята и ще яздя този кон, докато капне, но няма да се откажа, докато не платят с кръвта си.

— Чудесно! Просто исках да ти напомня какво те очаква, защото и на теб, и на кобилата ти ще се вдигнат мазоли, преди да свършим.

Тази нощ прекараха в прерията, под звездите. За пръв път Чарити спеше на открито и бе доста неспокойна. През целия си живот, дори когато пътуваха на запад от Канзас към Пенсилвания, бе имала някакъв покрив над главата си нощем, дори и да беше полуизправена на твърдата седалка в шумния мръсен влак.

Тя седна колкото се може по-близо до огъня, макар че от него ѝ ставаше твърде горещо през топлата ясна юнска вечер, и се опита да не обръща внимание на шумовете от нощните животинки, които се виждаха на светлината му. Струваше ѝ се, че някакви сенки танцуват в мрака. Всеки звук ѝ се струваше по-силен. Сърбеше я навсякъде, сякаш нещо я бе полазило. Повдигаше ѝ се и знаеше, че причината не бе само обикновената вечеря от боб и бекон.

За десетина минути за десети път се почеса. От огъня хвъркна искра и Чарити трепна. Един от конете тропна и тя едва не умря от страх.

От другата страна на огъня Люк я гледаше и въздишаше. Танцуващите пламъци разкриваха бледото ѝ лице и страха, който се четеше в големите ѝ сини очи.

— Подскачаш като бръмбар в нажежен тиган — каза ѝ той. — Ще ми кажеш ли защо?

Дори кроткият му глас я стресна.

— Не обичам да спя навън — призна тя, като го изгледа намръщено.

— Ще свикнеш.

Тя поклати глава и преглътна с мъка.

— Не мисля — и с неохота добави: — Единствената нощ, която изцяло прекарах на открито, бе, когато Джони умря.

— Ще свикнеш — повтори Люк дрезгаво, като искаше да ѝ предложи утеха, но знаеше, че моментът е неподходящ. Сега тя трябваше да осъзнае страховете си и бързо да ги овладее. Трябваше да си изгради вътрешна устойчивост и да не отстъпва пред слабостта. — По-често ще спиш на открито, отколкото някъде вътре.

Той забеляза как Чарити прехапа долната си устна и потисна желанието да я вземе в обятията си и да я целува, докато тя забрави страховете си, докато забрави всичко, освен него.

— Ако поддържаме огъня, ще бягат ли животните? — запита тя с тих глас.

— Твърде вероятно — „Поне четирикраките“ — добави Люк на себе си.

— Ами змиите? — запита тя, като потръпна. — Те търсят топлото, нали?

Той се усмихна. Не можа да се сдържи.

— Още е рано да се тревожиш за змиите, Чарити. Земята не се е затоплила достатъчно, за да са активни нощем.

— О, добре.

— Ако наистина си толкова притеснена, можеш винаги да легнеш в моята постеля — предложи той дяволито, като се захили.

— И да сменя един вид змия с друг? Не, благодаря — отвърна тя. А наум претегли опасностите и реши, че по-скоро ще сподели постелята си с гърмяща змия, отколкото с мъж — който и да е той.

Целодневната езда и предишната безсънна нощ най-после си казаха думата. Мускулите я боляха, земята под завивката бе неравна и убиваше, но въпреки това очите ѝ се затваряха. Последното, което чу, преди сънят да я победи, бе тихият шепот на Люк.

— Спи, Чарити. Аз ще те закрилям — тя нямаше друг избор, освен да му повярва.

След пътуването до шамана на племето арапахо кошмарите на Чарити намаляха. Тя вече не живееше в непрекъснат страх от тези ужасни видения, които нахлуваха в сънищата ѝ. Тази вечер направи изключение. През нощта, при всичките непознати шумове наоколо и

лекая ветрец, който докосваше лицето ѝ като с невидими пръсти, тя сънува.

Разтреперана видя как мъжете допълзяха до нея, докато спеше. Те протегнаха ръце да я докоснат. Много ръце, мръсни ръце, от които се стичаше кръв. В гърлото ѝ се надигна писък и заседна там, застрашавайки да я задуши. Тялото ѝ отказа да изпълнява командите на съзнанието да се движи, да скочи и да избяга от опасността. Сграбиха я груби ръце, нараниха нежната ѝ кожа, скубеха косата ѝ. Те се извисяваха над нея — застрашителни сенки без лица. Не ѝ бе нужно да вижда чертите им, за да ги познае, да види отново тези зловни усмивки.

Единият от тях се наведе по-близо, тя усети дъха му върху бузата си и се стегна за парещата болка, която я очакваше. Писъкът се надигна от дълбините на душата ѝ и се разнесе в нощта. Най-послед краиниците се подчиниха на волята ѝ и изведнъж тя започна да рита и да драци с всичка сила и с едничката мисъл да се освободи от тези мрачни демони.

— Чарити! Чарити! За бога! Събуди се! Сънуваш, мила! Сънуваш.

Най-послед гласът му я изтръгна от ужаса ѝ. Отчаяно и сляпо тя протегна ръце към него, като искаше да повярва на думите му, но в това полубудно състояние не можеше да разбере кое е действителност. Писъците ѝ стихнаха до дрезгав хленч, тя дишаше учестено и цялото ѝ тяло неудържимо трепереше.

Той продължи да говори тихо, като се опитваше да я успокои, и тя събра смелост да вдигне натежали от сълзи очи. Обзе я чувство на облекчение, когато го разпозна. Но веднага погледът ѝ се стрелна покрай него и затърси неясните фигури, които изпълваха сънищата ѝ, или пък доказателство, че те не се спотайват някъде там, не чакат да се нахвърлят от мрака.

— Няма нищо, Чарити. В безопасност си. Повярвай ми! Последната тръпка премина през тялото ѝ, макар треперенето да не стихна съвсем. Тя поруменя от срам.

— Съжалявам — каза дрезгаво тя. — Пак тоя сън.

— Знам.

Изведнъж осъзна, че той я бе прегърнал и че тя буквално се бе хвърлила в прегръдките му, за да потърси сигурност.

Ужасно смутена, тя се опита да се изтръгне, но той не я пусна. Големите му ръце нежно галеха косата ѝ, а гласът му тихо шептеше.

— Шшт, мила моя. Стой спокойно. Само ще те поддържа, докато се почувстваш в безопасност.

— Дали изобщо ще се почувствувам някога в безопасност, докато тези убийци са на свобода...

На този въпрос никой от тях не можеше да отговори. И Люк не направи опит. Той просто я държеше, за да спре треперенето ѝ, и я люлееше в топлата си прегръдка.

Когато най-после Чарити се успокои, той полека я положи на постелята си и я гушна до гърдите си, като я зави с одеялото. Макар че не протестираше на глас, Люк усети как тя настръхна.

— Доспи си, Чарити. Чака ни дълъг ден и трябва рано да тръгнем.

— Огънят почти загасна. Не трябва ли да сложиш още малко дърва? — колебливо запита тя.

— Добре е засега.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Освен това не си ли забелязала колко по-ярки са звездите, когато няма други светлини наоколо? Погледни ги там горе, трепкат като разпилени върху черно кадифе диаманти.

Чарити не можа да си спомни кога за последен път бе намерила време да се полюбува на звездното небе. Сега, като лежеше подпряла глава на широкото му рамо, погледна нагоре със страхопочитание. Наистина бе великолепно, едно от най-удивителните божи творения.

— Красиви са — призна тя.

Ръцете му бяха топли и невероятно нежни за силата му, рамото му бе достатъчно широко, за да намести удобно главата си, сякаш бе създадено точно за тая цел. Ритмичното биене на сърцето му под пръстите ѝ я успокояваше. Тя въздъхна за последен път и се отпусна до него.

Този дребен жест на доверие накара Люк да се усмихне.

— Виждаш ли оная ярката, ей там? — тя проследи с поглед, накъдето сочеше пръстът му. — Това е Полярната звезда. По нея моряците и пътешествениците се ориентират. А сега проследи наредените след нея звезди. Виждаш ли какъв черпак образуват? Наричат го Малката мечка — той продължи да говори монотонно, като

я приспиваше със звучния си глас. — Има и такива, които образуват лъвове и мечки и разни други животни. Чувал съм за тях, но никога не успях да ги открия и разпозная. На мен все ми приличат на нещо друго. Виж там! Не ти ли прилича на дантелен дамски шал? А там — това пък прилича на кралска корона, не смяташ ли?

Когато ѝ посочваше дракона, забеляза, че тя дълбоко спеше. Като въздъхна доволно, Люк затвори очи и се унесе в лека дрямка, спокоен, като знаеше, че и най-малкото раздвижване, и най-малкият шум, който не е характерен за нощта, ще го събудят.

Ако Чарити смяташе, че Канзас е равен и без дървета, то Оклахома бе много по-зле. Само суха прерия се простираше пред тях на мили напред и единствено разцъфтелите сега пролетни цветя я спасяваха от грозотата. Това бе територия на индианците и тя разбра защо правителството на Съединените щати я бе сметнало за неплодна и я бе дало на злощастните племена.

Докато Канзас бързо се превръщаше в блян за фермерите, които сеят пшеница, Оклахома не би примамила ралото така лесно в своите земи. Досега най-смелите и безразсъдни души се бяха опитали да жънат реколта от тази част на прерията. Градовете бяха малко и далече един от друг и направо бе неприлично мръсните, струпани кръчми и колиби да се наричат градове. Всеки от тях бе просто спирка за отдых по маршрута на стадата добитък от Тексас до Додж Сити, където пастирите си купуваха храна, легло, бутилка и жена за една нощ и продължаваха пътя си, щом изгрее слънцето.

Чарити прецени, че мамят пастирите. Всеки готвач на бивак, който си разбираше от работата, можеше да сготви по-добре от готвачите в мръсните малки гостилнички в тези порутени селца. По леглата имаше бълхи, а тя подозираше, че и проститутките не бяха отминати от гадините. Единственото свястно нещо бе уискито, но и то бе разрежено.

— И Тексас ли е такъв? — запита със смръщен от отвращение нос. Тя и Люк вечеряха в малко кафене до единствения хотел в градчето Шерод. Поръча си яхния, но не бе сигурна какво точно съдържа мазната помия в чинията ѝ, а се страхуваше да попита.

Пържолата на Люк бе толкова твърда, че едва я дъвчеше, и това, което минаваше за картофи, бе изгорено до неузнаваемост.

— Някои части от Тексас са доста неплодни — отвърна той. — Но Тексас е огромно място, скъпа, и в него има всичко — от памук до кактуси. Зависи накъде вървиш, можеш да видиш планини, пустиня, блата или морски бряг — и като посочи мътната течност, която минаваше за кафе, каза: — Накарай ги да ти сипят глътка уиски в това. Ако не за нещо друго, поне ще помогне храната ти да се приеме по-добре от стомаха.

Макар че тя отказа, предложението му имаше известно основание, особено като си спомни, че трябваше да почисти вилицата от храната на този, който я бе ползвал преди нея. Не използваше ли доктор Нелсън понякога уиски за стерилизиране на инструментите?

— Надявам се в следващия град да има поне баня — оплака се тя. — Мислиш ли, че в този забравен от бога змиярник някой може да има тенекиена вана, която да наема? Конят ми мирише по-хубаво от мен.

Той се ухили.

— Мисля, че щях да забележа, ако миришеш така лошо, макар че и двамата се нуждаем от една хубава баня. Утре ще стигнем река Уашита и ако добитъкът не я е размътил, можем да се поизкъпем и да изперем дрехите си.

Това бе единственият път, когато някой от тях със заобикалки намекна, че след кошмара на Чарити завивките ѝ винаги се намираха до неговите, когато трябваше да спят на открито. Макар че заспиваше на известно разстояние от него, без да я приканва към допир, през нощта той винаги я придърпваше към топлото извито убежище на тялото си, като ѝ предлагаше рамото си за възглавница. Тя беше много смутена, когато се събуждаше в прегръдките на Люк след всичко, което бе преживяла, и след всичките тези месеци без Джони. Може би най-неудобното бе, че тя се чувстваше така добре и на място, сякаш се връща вкъщи след дълго отсъствие. Без да си казват нищо, те ставаха и започваха деня, сякаш бе съвсем нормално за мъж и жена да делят постеля без брачни клетви и интимна близост.

Тази вечер обаче бяха отседнали в Шерод и тя щеше да си има свое легло в своя стая до неговата. Когато се нахраниха, той я изпрати до хотела, като провери стаята и ключалката на вратата, преди да отиде да обиколи заведенията за пиене и игра на комар в града.

— Дръж оръжието си подръка и не пускай никой, освен мен — предупреди я той. — Ще се върна колкото мога по-скоро. Ще почукам три пъти на стената, когато се прибера.

Това бе техният сигнал, така че Чарити разбираше кога се е върнал и не се притесняваше, ако чуеше шумове от стаята му. Люк чукаше три пъти на общата стена и тя отговаряше с две почуквания, за да го успокои, че е добре. Макар че обикновено той с часове не се връщаше, тя рядко заспиваше, преди да го чуе, независимо колко уморена бе.

Не само страхът за собствената безопасност караше Чарити да се чувства така напрегната през тези самотни бдения, макар че наистина бе неспокойна сама в малките и грозни хотелски стаи, който изглеждаха така безцветни. Най-много я безпокоеше, че не знае къде точно се намира Люк и с каква неприятност се е сблъскал. През краткото им пътуване тя бе свикнала с присъствието му и не знаеше какво ще прави, ако нещо му се случи.

Тя си каза, че е глупаво да се притеснява за него. Човекът бе точен стрелец, и напълно способен да се брани. Бе го правил толкова години сам, без да има мама — квачка като нея. Но не можеше да забрави как Данди го бе стрелял в гръб, според думите на Люк. Дразнеше я, че Люк ловко заобикаляше подробностите около тази случка и не преставаше да се тревожи, че нещо подобно може да се случи пак някой ден. Само да седи, да чака и да се чуди, бе ужасно изпитание за търпението ѝ. Предпочиташе да е навън с него и да знае какво става на всяка крачка.

И тази вечер не бе изключение. Докато Чарити чакаше, изпълнена с тревога, минутите се нижеха бавно и всеки час се превръщаше във вечност. Тя седеше на стола сковано, с опънати нерви и с револвер в ръка. Напълно облечена, тя не искаше да изпита съмнителното удобство на неравното легло, докато той не се върнеше. Само тогава щеше да угаси мъждивата лампа, да се съблече по риза и дълги дамски гащи и да си позволи няколко часа неспокоен сън.

Въпреки усилията, клепачите ѝ се затваряха, когато чу тежки стъпки от ботуши да спират пред вратата ѝ. С разтуптяно сърце и готова за отбрана, тя грабна револвера и го насочи към вратата. Предпазливостта я караше да мълчи. Ако е Люк, ще ѝ се обади, но той

никога преди не бе се приближавал до вратата ѝ, без да даде сигнал по стената.

Докато чакаше, дръжката на вратата се завъртя. Изкривените дъски на пода заскърцаха, когато нападателят стъпи върху тях. Когато ключалката не поддаде, последва шумно чукане и тракане на бравата и пиян глас захленчи.

— Хайде, Люси, скъпа. Какво правиш? Не бива да затваряш клиентите си навън.

След секунди изсъска женски глас.

— Джес! Долна твар такава! Чукаш на чужда врата! Дай си туловището и парите тук, преди да са те застреляли, че си разбудил всички!

Докато Джес се препъваше по коридора и търсеше удоволствието си, Чарити се поуспокои и изпусна въздуха от гърдите си. Тялото ѝ клюмна като едnodневна маруля и ръката ѝ трепереше, когато внимателно остави револвера.

Междувременно, в една шумна кръчма надолу по улицата, Люк бавно пиеше уискито си и небрежно разпитваше бармана за клиентите напоследък. По навик погледът му непрекъснато шареше из стаята и оглеждаше всеки, който влизаше и излизаше през летящата врата, а и тези, които се качваха на горния етаж и се връщаха не след дълго, олекнали с няколко долара, взети им като такса за приятното забавление с някоя от мършавите бар дами.

Това беше десетото място, където се отби тази вечер, но усилията му не се възнаградиха, ако не се броят поканите от няколко „дами на вечерта“ да прекара нощта в леглата им — предложения, които той бързо отхвърли, като дори не се усмихна, за да смекчи отказа си. Той, разбира се, разумно бавеше отказа, докато не разбереше внимателно дали някоя от тях знае нещо, което да му е от полза.

Като промърмори с отвращение, той гаврътна остатъка от уискито и си проправи път през люлеещата се врата. Още една пропиляна вечер в обиколки на кръчми и заведения за комар. Беше уморен, късно бе и знаеше, че Чарити няма да може да заспи, докато не се върне в хотела.

Бе странно, но не и неприятно чувството да знаеш, че някой те чака. Макар че щяха да спят в отделни стаи и макар че мислите ѝ несъмнено се въртяха около това, дали е събрал някакви сведения, а не

толкова върху личната му безопасност, той се усмихна, като си помисли, че тя ще е там, когато се прибере, което щеше да бъде нищожна отплата за това, че няма да е до него в постелята и че трябва да чака, за да я прегърне отново.

Докато Люк най-после се върне, Чарити се бе ядосала страшно. Като му върна почукванията със здрави думкания по стената, излезе в коридора и заудря по вратата.

— Стърлинг! Трябва да поговорим! Веднага! — настоя тя, отмести го от вратата, когато той ѝ отвори, и с решителни крачки влезе в стаята му.

Въпроса си относно поведението ѝ той зададе с весело повдигане на едната вежда.

— Толкова ли ти липсвах, а? — подразни я той. — Поласкан съм.

— Недей — озъби се тя. — Точно сега съм много ядосана и искам да ти кажа, че ми дойде до гуша да те чакам като вярно куче и да се съсипвам от тревога, докато ти обикаляш баровете и се забавляваш всяка вечер с карти и пиене. И с евтини жени — добави тя, като свирепо гледаше размазаното червило по бузата му.

Той се осмели да ѝ се ухили.

— Ревността ти отива, скъпа!

— Това няма нищо общо с ревността — разсърди се тя и се изправи пред него, като настръхнала за бой кокошка. — Отнася се до факта, че аз си седя и си въртя пръстите и не правя нищо за работата — едно начинание, което е предимно моя грижа, ако трябва да ти напомня. Отсега нататък, където си ти — там ще съм и аз, независимо дали е на танци, на бръснар или в игрална зала.

— Или в банята? — подхвърли го ѝ кисело, като ѝ напомни за деня, в който тя бе така решена да говори с него, че го залови в банята. — Чарити, тези места не са безопасни за мъже, да не говорим за жени. Рискуваш да се изложиш на опасност — същата, както при нападението на онези шестима убийци. Те не са единствените зверове, които кръстосват земята, има още много като тях, на които ще се услади такова апетитно парче като теб.

— Разбирам това. Не съм глупава. И не се научих да стрелям, за да си седя и да те гледам как поемаш всичките рискове. Ще си нося револвера и ножа, който Мейно ми даде.

— Не!

— Да. Дори ще се дегизирам, ако това ще те успокои.

— Няма да го бъде!

— Ще се направя на толкова грозна, че дори и ти няма да искаш да те видят с мен — каза тя, — но отказвам да прекарам друга безкрайна нощ, като се чудя какво става с теб и се тревожа до побъркване.

— Нямаш и капка разум, ако си мислиш, че ще те взема по тези места — възрази той.

— Добре, така да бъде. Ще отида сама тогава. Само не се изненадвай, когато повдигнеш глава от масата за покер и видиш вдовицата Приндъл до себе си.

— Не настоявай, Чарити, или ще ме накараш да те заключвам в стаята ти нощем — заплаши я той.

— Ще съборя тавана от писъци и някой ще дойде да ми отговори — предупреди го тя.

— Не и ако си със запушена уста и с вързани ръце и крака като на коледна пуйка — отвърна той със самодоволна усмивка.

Те продължиха с погледи борбата на воля. Накрая тя тихо каза.

— Някакъв мъж се опита да влезе в стаята ми тази вечер, докато те нямаше. Сбъркал стаята ми с тази на друга жена. Разбираш ли, че ако беше успял, сега щяха да бършат кръвта му от пода, а аз сигурно щях да седя в кабинета на шерифа.

При тези спокойно произнесени думи той си представи картината, която можеше да завари. Справедлив гняв се бореше с ревностна ярост и кръвта замръзна във вените му. В този момент знаеше, че ще убие всеки, който се осмели да я докосне.

— Помисли си, Люк — каза му тя, като забеляза свитите юмруци и ядно стиснатите челюсти. — Винаги има риск — независимо дали ще съм тук сама, или до теб в кръчмата. Няма ли да е по-добре и за двама ни, ако знаем къде е другият през цялото време?

След тези думи Чарити го остави с мислите му и се върна в стаята, за да състави списък на нещата, които трябваше да купи, за да промени вида си. В нарастващата колонка бяха включени и изписани с дребния ѝ почерк покупки, от които веждите на Люк щяха да хвъркнат в косата му — сред тях бяха „мрежести чорапи“ и „атлазени жартиери“.

17.

Пресякоха Ред Ривър в Тексас на север от град Уичита Фолз. На Чарити отново бе съдено да се разочарова, когато видя мръсната вода. Невъзможно бе да се изкъпят. Започваше да се съмнява дали пак ще е чиста някога.

Като забеляза унилото ѝ изражение, Люк каза:

— Ако поддържаме тази скорост, след два часа можем да сме в Уичита Фолз, където със сигурност можеш да се изкъпеш, но аз ще съжалявам, защото мястото около водопада е толкова привлекателно и предпочитано за лагеруване.

— Защо? — запита тя.

Той дяволито се усмихна.

— Бихме могли да се изкъпем там, голи под водопада.

— Будалкаш ме.

— Не — той поклати тъмнокосата си глава и продължи да се усмихва със светнали зелени очи.

— Голи? Посред бял ден? На открито? — в гласа ѝ се прокрадна изненада.

— Да.

— Говориш неприлични неща. Грешно е.

— Аз съм човек, който обича удоволствията, скъпа! — каза той спокойно. — И някой ден ще изпиташ тези удоволствия с мен. Запомни думите ми, Чарити.

— Това заплаха ли е?

— Не, обещание е. Което мисля да изпълня заради двама ни.

Макар че Уичита Фолз бе основан само преди три години, той вече процъфтяваше. Имаше банка, няколко магазина, безброй неизвестни кръчми и три хотела. Но най-хубавото от всичко бе, че Чарити можеше най-после да си поръча вана с гореща вода. Съпругата на собственика на хотел Ред Ривър ѝ предложи да използва пералнята, за което Чарити бе безкрайно благодарна.

Люк я остави в сърчните ръце на Марта Уайтинг и я предупреди да не напуска хотела, докато не се върне. Като отложи собствената си баня, той потегли на кон извън града, където на няколко мили се бяха разположили на бивак пастири със стада добитък.

Междувременно Чарити и Марта веднага се сприятелиха. С радостното съдействие на по-възрастната дама Чарити успя да се сдобие с повечето от дрехите за костюма си като момиче от кръчмите и всичко това постигна, без да напуска хотела. На младини госпожа Уайтинг бе работила в кръчма и бе запазила някои от любимите си дрехи.

След като накратко ѝ обясни, че търси убийците на Джони, Марта се съгласи с нея, че ѝ е необходимо да се предреши.

— Наистина не можеш да влезеш в кръчма облечена като обикновено почтено момиче, това е изключено, мила. Веднага ще те изхвърлят от страх да не започнеш да им четеш морал и да им развалиш удоволствието. Само на разпуснатите жени и бар дамите позволяват да останат в кръчмата. Ако искаш да останеш достатъчно дълго, за да събираш информация, трябва да си в тон с останалите момичета. Мисля, разбира се, че този хубав стрелец, с когото пътуваш, може да има особено мнение относно плана ти. Или вече сте го обсъдили?

— За бога, не сме. Но си права. Несъмнено ще бъде ужасно разгневен, така че няма да му казвам нищо, докато не се наложи. Всъщност, ако ми се предостави възможност, най-добре ще е първото ми появяване да стане в критичен момент, когато просто няма да има време да се преобличам в обичайните си дрехи. Тогава той ще бъде принуден да се съгласи с идеята ми.

— Желая ти късмет, скъпа — каза Марта, като се засмя. — Ще ти трябва.

Когато Люк се завърна, Чарити безобидно помагаше на новата си приятелка да мие чиниите след вечеря.

— Чарити, свърши ли всичко? — запита Люк вместо обичайния поздрав.

В гласа му се усещаше скрито вълнение, а лицето му бе необикновено оживено. Очите му грееха като смарагди на слънцето. В стойката му личеше едва сдържана енергия.

— Научи ли нещо? — запита тя тихо, а в нея се породиха надежда и вълнение.

Той кимна.

— Утре се отправяме за Албукърк — той насочи погледа си към госпожа Уайтинг, като с това показва на Чарити, че няма да каже нищо повече, докато не останат сами.

— Ще имаме ли време да се запасим с храна преди тръгване?

— Трябва да го направим. Тежък и суров път ни чака до там без почти никакви цивилизовани места. Магазините са затворени през нощта, но на сутринта първо ще напазаруваме и после тръгваме.

На вечеря Люк бавно се хранеше, докато Чарити помагаше на госпожа Уайтинг да привършат кухненската работа. После двамата ѝ пожелаха лека нощ и с удивително спокойствие се качиха по стълбите. Едва затворили вратата на стаята на Чарити зад себе си и тя го обсипа с въпроси:

— Какво чу? — запита със стаен дъх.

— Предполага се, че Джеб е отседнал в Албукърк. Изглежда, там се е срещнал с брат си и е решил да се отцепи от бандата, поне засега.

— Някакви вести за другите?

— Не, но като намерим Джеб, той може би ще знае къде са.

— Но ще ни каже ли?

— О, ще ни каже, та ако ще това да е последното, което ще направи — увери я Люк с мрачен тон, от който я полазиха тръпки.

Безлюдно. Безплодно. Горещо. Сухо. Всичко това можеше напълно уместно да се спомене, когато се описва земята, през която Люк я преведе. Нямахше градове, телеграфни стълбове, железопътни релси, дори и дилижанс не пътуваше в тая посока. Просто равна и безкрайна прерия, докдето ти видят очите. След две седмици изнурителна езда от изгрев до залез-слънце, когато Чарити бе сигурна, че се е сраснала със седлото, прерията отстъпи на пустинята.

Макар че бе очарована от промяната в пейзажа, Люк забеляза вълнението ѝ и побърза да я успокои.

— Най-много два дена, Чарити, и ще я пресечем, след което се насочваме към платата. Това е просто едно малко продължение на пустинята на юг, като ръкав на езеро. Имаме достатъчно вода, няма за какво да се тревожим.

Чарити се бе зачудила защо Люк купи допълнителни манерки, преди да напуснат Уичита Фолз. Сега разбра. Бяха напълнили всичките догоре, когато оставиха зад гърба си последната река.

— Сигурен ли си, че няма да се загубим? — запита тя, защото бе слушала ужасни приказки за хора, които се изгубват в пустинята и бавно умират от жажда, понякога само на мили от безценната вода.

— Минавал съм тук и преди. Знам пътя.

Люк не лъжеше. Той, изглежда, наистина знаеше пътя, макар че пясъкът и кактусите се струваха на Чарити еднакви във всички посоки. И макар че си бе обещала да му вярва, тя не си пое спокойно дъх, докато ниските плата не се появиха на хоризонта на запад.

Нейната несигурност и пълното ѝ упование в него бяха добре дошли за Люк през самотното им пътуване. С всеки изминат ден доверието ѝ в него нарастваше. Може би постоянният ѝ страх от змии и нуждата от утеха подпомогнаха намеренията му и сега, вместо да си постила по-далеч, а той после нощем да я придърпва в обятията си, тя вече охотно се настаняваше до него всяка вечер и не потръпваше от докосването му, макар че настръхваше, когато ѝ шепнеше нежни слова в ухото и понякога я ухапваше по врата.

Да я прегръща през нощта и да потиска естествените си желания, бе сладка мъка за Люк, но той с охота я изтърпяваше. Макар че си лягаха напълно облечени, той скоро запомни всяка примамлива гънка на тялото ѝ. Към края на първата седмица можеше да я разпознае само по миризмата — само нейна и много подмамваща, — която бе като зов на сирена за измъчените му сетива. От време на време само звукът на дрезгавия ѝ глас караше кожата му да настръхне и страстта му веднага пламваше.

От своя страна, Чарити бързо свикна да спи на една постеля с Люк. Наистина бе удобно и от гърдите му ставаше чудесна възглавница. Когато нощите в пустинята ставаха студени, топлината, която голямото му тяло излъчваше, я предпазваше от хлад. Докато той не предприемеше нежелани задявки, това положение я удовлетворяваше. Затоплена и в безопасност, тя не бе спала така добре от месеци.

През повечето нощи те тихо разговаряха и гледаха звездите, докато сънят ги победи. Но онази нощ, когато се сгушиха под одеялата,

докато над главите им бушуваше буря и се лееше дъжд, щеше да остане вечно в спомените на Люк.

Бяха пристигнали в подножието на планината на изток от Албукърк и на следващия ден бързо щяха да стигнат целта си. И двамата бяха напрегнати в очакване да открият първия от шестимата, които търсеха. Самата атмосфера, изглежда, тръпнеше в същото безпокойство. Облаците, носени от вятъра, бързо заплуваха и цял следобед непрекъснато се струпваха по небето. Светкавици го пронизваха и осветяваха, а гръмотевиците отекваха със силен тътен.

Яздиха, докато могат, и напразно търсеха подслон от бурята. Ниските храсталаци не бяха подходящи. Най-доброто, което откриха, бе подслона, който им даваше една издадена скала. Те постлаха нещата си колкото се може по-близо до леко надвисналата скала, като сложиха едната мушама под одеялата, а другата над тях, но мястото бе твърде тясно и надеждата да останат сухи бе много малка.

Първите огромни капки дъжд вече шибаха жадната земя, от която се вдигаха облачета прах, докато те набързо успеят да свалят седлата от конете и да ги завържат. За щастие не успяха да се измокрят напълно, преди да се подслонят, но ядоха само парченца сушено говеждо, стари бисквити и пиха топла вода от манерката.

Дъждът вече се бе превърнал в порой и изсипваше върху тях талази вода, шибани от вятъра. Мокри и изстинали, те изхлузиха ботушите си и се промъкнаха под покрива от завивки. Люк притисна треперещото тяло на Чарити до себе си и гърба ѝ се прилепи до него.

— Имахме късмет, че се изкачихме до тук, преди да започне бурята — тихо каза той, а топлият му дъх раздвижи косата ѝ. — Тук поне пороят няма да ни залее.

Чарити дори не бе се сетила за това и думите му я накараха пак да потръпне. Като грешно изтълкува реакцията ѝ, той каза:

— Студено ти е. Трябва да свалиш мокрите дрехи, за да не се разболееш.

— Не — тя съпроводи отказа си с поклащане на глава и косата ѝ погъделичка носа му. — Другите ми дрехи са в дисагите — а до дисагите не можеха да стигнат.

— Чарити, става дума за здравето ти — твърдо настоя той. — А сега, или свали тази пола и риза, или аз ще го направя.

— Няма да посмееш.

— Ако трябва да те предпазя от смъртоносна настилка, ще се осмеля и повече да направя — мрачно я предупреди той. — Освен това, виждал съм жена по долно бельо и преди, а тук е по-тъмно и от в рог, така че по всяка вероятност нищо няма да видя.

— Но ще знаеш, че съм само по бельо.

Тихият ѝ развълнуван отговор дълбоко го засегна. Мислено той отново видя очертания ѝ силует върху прозореца и с мъка преглътна желанието, което този образ събуди.

— Да знаеш и да действуваш са две различни неща — напомни той на нея и на себе си.

Всичко се свеждаше до това, доколко наистина му вярваше. Изтече доста време, когато усети, че тя протяга ръка към копчетата на блузата си. Докато той съдържаше дъха си в очакване, сърцето му силно и шумно биеше.

Едно по едно, треперещите ѝ пръсти освобождаваха копчетата от илиците и след всяко копче тя сякаш пристъпваше към ръба на ронлив бряг. Когато разкопча и последното, се опита да измъкне края на ризата от колана на полата за езда.

— Нека ти помогна.

От дрезгавия глас на Люк отново я полазиха тръпки, но тя не се възпротиви, когато ѝ помогна да свали мократа риза от раменете си, и я издърпа от ръцете ѝ, докато напълно я съблече. Следваше полата. Щом тя я разкопча, той бутна мократа дреха надолу и пръстите му точно проследиха извивките на леко облеченото ѝ тяло — бедрата, голите крака — една дълга прекрасна милувка.

Чарити затаи дъх, разкъсвана между тревогата и неканения прилив на чувство, което смътно напомняше копнеж, и прехапа устни. В гърдите ѝ се надигна вик и се спря. Тя с трепет очакваше следващото движение.

Не стана това, което очакваше. Когато дългите му пръсти се отделиха от настръхналата ѝ кожа, започнаха да разкопчават собствената му риза.

— К... какво правиш? — запита тя на границата на уплахата, докато горната част от тялото му се извиваше в усилие да свали ризата в тясното пространство.

— Свалям си ризата. Не само ти си мокра, и на мен ми е неудобно — тя изхленчи и той кисело добави: — Не припадай! Ще

съблека ризата. Само това.

Дори само ризата бе твърде много за спокойствието ѝ, особено когато той отново се настани и пак я придърпа към себе си. Чарити усещаше космите по ръката му — там, където ѝ обхващаше кръста, а меките косми по гърдите му я гъделичкаха през тънката долна риза. При всяко издишване те опираха в гърба ѝ.

Изведнъж въздухът под одеялата ѝ се стори недостатъчен, изпълнен с миризмата на влажна вълна и топла плът. При всеки трудно поет дъх тя усещаше миризмата му. Странна мисъл я осени и тя се зачуди дали и той усеща нейната миризма. Бързо отстрани тревожната мисъл и се опита да възстанови част от спокойствието си в тази неудобна ситуация. Многократно си повтаряше, че Люк няма да ѝ причини зло, че няма защо да се разстройва. Те просто ще заспят, на сутринта бурята ще е преминала и те ще възобновят обичайното си ежедневие.

Когато устните му докоснаха леко врата ѝ, тя се стресна силно и почти изпищя.

— Недей!

Като не обърна внимание на протеста ѝ, той я задържа. Устните му проследиха голото ѝ рамо и той прошепна:

— Не съм докосвал толкова нежна кожа. Като топла коприна е.

— Люк! — скимтящата ѝ молба разкъса сърцето му.

— Шшт, скъпа! Няма нищо.

Той повдигна ръка и я зарови в косата ѝ, като освободи фибите, които поддържаха разрошения кок.

— Косата ти е като вълни от слънчева светлина! — напевно каза той, като разстилаше тежките коси по раменете ѝ, после зарови лицето си в копринената купчина и дълбоко вдъхна.

Постепенно и непринудено устните му се придвижваха от раменете до врата и лицето ѝ и накрая спряха в ъгъла на трептящите ѝ устни. Като се премести, за да я достигне по-лесно, той се загледа в нея, опитвайки се да види лицето ѝ в мрака под завивките.

— Нека те целуна, мила! Само една сладка целувка, която да сънувам.

Като взе мълчанието ѝ за съгласие, той премести устните си върху нейните и когато ги докосна, Чарити се зачуди дали бурното блъскане бе от бушуващата буря навън или от собственото ѝ сърце,

което щеше да избухне в гърдите ѝ. Тя вдигна ръце, за да се защити. Но когато устните му нежно притиснаха нейните, пръстите ѝ се спряха и по свое собствено желание се вплетоха в меките косми на гърдите му. Езикът му разтвори устните ѝ, премина по чувствителната вътрешна извивка — влажен и горещ — и после се стрелна между зъбите в устата ѝ като пчела, която търси цветен прашец.

Когато внезапното и неочаквано движение отново я стресна, Чарити неволно стисна зъби и ухапа езика му достатъчно силно, за да го предупреди. Той рязко го издърпа.

Чарити настръхна, като си спомни последния път, когато бе ухапала мъж за езика, насила напъхан в устата ѝ. Страхът ѝ оживя. Очаквайки насилие, каквото бе изтърпяла първия път, разтреперана и твърде изплашена, за да извика, тя очакваше юмрукът му да се стовари в лицето ѝ и се сви, като дишаше неравно.

След няколко секунди осъзна, че Люк се смее, че гърдите му под пръстите ѝ се тресяха от смях. После, за още по-голяма нейна изненада, той промълви:

— Добре тогава. Ти ме целуни, скъпа. Вземи нещата в свои ръце. Сложи устните си върху моите и го прави бавно и спокойно или смело и дръзко, колкото щеш.

За Чарити това бе наистина нов подход и когато уплахата ѝ започна да стихва, ѝ се стори странно привлекателно. Природата ѝ и възпитанието ѝ я бяха направили плаха. През краткия си семеен живот с Джони тя често бе привличала вниманието му с мили усмивки и любящи погледи, но никога сама не бе поемала инициативата. Винаги Джони започваше любовната игра, винаги той определяше темпото на страстните прегръдки.

А ето сега Люк ѝ позволяваше да прави това, което най-много ѝ доставяше удоволствие. Сега тя можеше да избира — да го отхвърли или да го целуне — и дълбоко в сърцето си знаеше, че той ще уважи решението ѝ, каквото и да е то. Като си помислеше за ежедневното му отношение към нея, трябваше окончателно да си признае, че той не бе като другите мъже. Всъщност той не приличаше на никого от познатите ѝ.

Колебливо и толкова бавно, че Люк си помисли, че си въобразява, устата ѝ се надигна нагоре. Устните ѝ така нежно и леко докоснаха неговите, сякаш бяха крилата на пеперуда. С върховно

усилие той остана неподвижен и я остави сама да реши как да постъпи. Само устните му откликнаха, когато нейните леко се притиснаха в тях.

Когато Чарити изучи устните му до насита и той не се опита да възвърне властта си над нея, тя стана по-смела. Върхът на езика ѝ се показва и леко премина по устните му. От това той изстена, но в нейните уши прозвуча като ръмжене и тя замръзна. Но тъй като Люк остана неподвижен, езикът ѝ отново заигра по очертанията на устните му, топли и съблазнителни, и тя колебливо продължи да ги изучава.

Тъкмо когато той започна да се опасява, че ще умре от терзание, когато устните му до болка искаха да усетят нейните, Чарити напълно сля своите с неговите. Дъхът им се сля. Езикът ѝ внимателно пропълзя в устата му и срещна неговия.

Това сякаш я стресна толкова, колкото и когато той я бе целунал, защото тя рязко се дръпна веднага щом го докосна. После, сякаш подтиквана от неуправляеми от нея сили, се протегна и повтори целувката. Бавно, като не искаше да я изплаши, Люк вплете език с нейния в продължителна целувка, която запали в кръвта му искрата на желанието. Дълбоко в съзнанието си той бе сигурен, че това е най-сладкият, най-красивият момент в целия му живот. Бе благодарен, че долната част на телата им почти не се докосваше, та Чарити не можеше да усети как бе му повлияла близостта.

Чарити изживяваше усещания, неизпитвани досега дори с Джони, чувства, които не бе и сънувала, че съществуват, и които едновременно я вълнуваха и плашеха. Разумът, ако все още ѝ бе останал, ѝ подсказваше, че това се дължи главно на въображението ѝ и на факта, че е вдовица от почти година. Обзеха я страсти, познати и непознати. Кръвта ѝ бушуваше, кожата ѝ бе пламнала, виеше ѝ се свят и не можеше да разпознае къде е горе, къде — долу.

Когато тези чувства станаха твърде непосилни за нея, тя откъсна устните си от неговите, задъхана, сякаш бе изкачвала планина тичешком. Стори ѝ се, че изтече един живот време, преди да дойде на себе си. Женско любопитство, каквото много, много отдавна не бе изпитвала, я обзе и тя колебливо прошепна.

— Хареса ли ти целувката?

— Скъпа — отговори ѝ той през смях, който издаваше същото развълнувано състояние, — само дете не ми се накъдри косата.

Всъщност чак пръстите на краката му бяха изтръпнали от тази целувка.

С доволна усмивка Чарити долепи лице до гърдите му и тихо въздъхна. Само след секунда тя дълбоко заспа.

Такова облекчение не настъпи скоро за Люк. В тясното убежище и с топлото полуголо тяло на Чарити, което сякаш му се присмиваше, Люк държеше и рая, и ада в прегръдките си. Докато той се опитваше да заспи, бурята стихна: оттогава знаеше, че миризмата на мокра вълна винаги щеше да му напомня за тази нощ и за блаженото терзание.

18.

Рано следобед на следващия ден стигнаха Албукърк и само след два часа разбраха, че усилията им са били напразни. Джеб вече не бе там.

— Той и брат му духнаха преди седмица — осведоми ги една сервитьорка.

— Имаш ли представа накъде заминаха? — настоя Люк.

— Можеш да провериш към Сокоро. Имаше някакъв слух, че са открили още сребро там и тези двамата изглеждаха много развълнувани, като го чуха.

Тъй като Сокоро беше само на шестдесет мили на юг покрай Рио Гранде, Люк и Чарити дори не пожелаха да пренощуват в Албукърк. Те се заредиха с храна и продължиха.

Точно след два дена, рано вечерта, пристигнаха в града, като преди това минаха покрай същинско море от палатки — явно много хора бяха дошли да копаят сребро. Изглежда, слухът за нова находка бе достигнал до много уши. Кръчмите се пълнеха за вечерта и през летящите врати на улицата долиташе музика от евтино пиано. Десетки мъже се точеха през вратите, като че ли всеки момент щяха да забранят уискито и това бе последната им възможност да го опитат. Чарити не бе виждала такъв хаос.

Оказа се почти невъзможно да се намери една стая в хотела, а още по-малко — две. След около час Люк успя да наеме мъничка стая над една от кръчмите, но тя им излезе много скъпа.

— Не ми харесва, но няма друга — оплака се той, като примига при няколкото фалшиви ноти, които пианистът изсвири, защото шумът бе толкова силен, сякаш пианото бе в същата стая.

Той излезе и се върна след малко, за да ѝ донесе вечерята в една чиния.

— Ти яж и се освежи. Аз ще поразузная наоколо и ще видя дали мога да открия нашия приятел и брат му. Тъкмо това е подходящо място. Не мисля, че тези двамата ще копаят, за да се сдобият със

сребро. Твърде тежка работа е. По-скоро са намислили да откраднат нечие сребро.

— Ако го откриеш, ела да ме вземеш — каза Чарити твърдо. — Да не си посмял да го предизвикаш сам.

— Виж какво, Чарити... — започна той.

— Не ми викай „виж какво, Чарити“, Люк Стърлинг. Имам да разчиствам сметки с тая змия и няма да те оставя да ми го измъкнеш под носа.

Той неохотно се съгласи и я остави, като ѝ напомни да заключи вратата и да не излиза, докато не се върне.

Тя почти бе готова, когато той се върна.

Люк направи три крачки в стаята и замръзна на място, невярващ на очите си.

Погледна я, после погледна вратата, сякаш се надяваше да е сбъркал стаята. Жената пред него бе Чарити, но не тази Чарити, която бе оставил преди известно време.

Тя бе облечена в лъскав червен атлаз, воланите на роклята ѝ не бяха много под коляното, откъдето дръзко се подаваше черна кринолинен фуста. Корсажът бе изрязан дълбоко на гърдите ѝ, тесните ѝ рамене преминаваха в широки, украсени с волани ръкави, които се спускаха до над лактите ѝ. Дългите ѝ крака бяха обути в черни мрежести чорапи и черни високи пантофи с връзки. Пухкаво черно перо украсяваше косата ѝ, която бе вдигнала на темето си в безразборни къдрици. Нарочно изгървани кичурчета се спускаха по тила ѝ, като че ли приканваха мъжете да ги докоснат. Около врата, за да прикрие белега, бе завързала червена атлазена кордела. Руж оцветяваше скулите ѝ и чувствените устни, а сините ѝ очи изглеждаха огромни и светли под почернените мигли и клепачи.

Според Люк естествената красота на Чарити не се нуждаеше от подсилване. Ако питаха него, той предпочиташе дадената ѝ от бога красота пред тази ярка показност, макар че изглеждаше поразяващо чувствена — дотолкова, че пулсът му отекваше в ушите и кръвта нахлу в слабините му.

— Е, кажи нещо! — озъби му се тя най-последно, за да наруши напрегнатата тишина.

Той изгърси първото, което му дойде наум.

— Приличаш на блудница! — и за пръв път, откакто влезе в стаята, си пое дъх нормално, после злъчно добави. — А миришеш още по-лошо. Боже мой, какво си направила, да не си се изкъпала в това нещо?

— Нещо такова — отговори тя, но не се разсърди. — Да си призная, не бях сигурна колко да си сложа, тъй като винаги съм използвала само върбинкова или лавандулова тоалетна вода. Искам съвсем да приличам на такава.

— На каква? — изкрещя той, но вече се досещаше за отговора. — И защо?

— На тия момичета в кръчмата, разбира се, за да се слея с обстановката. Тъй като вдовишките ми дрехи явно не са подходящи за кръчми, трябваше да ги сменя.

— Откъде, по дяволите, се издокара с тия дрехи? — намръщено я запита той.

— Купих ги от госпожа Уайтинг.

— Съпругата на собственика на хотела в Уичита Фолз? — загледа я Люк удивен, като си спомни любезната, румена жена, която имаше вид на много почтена домакиня. — А тя откъде е взела такива дрехи? — запита той.

Чарити тържествуващо го погледна и заяви с надменен поглед:

— Тя е била бар дама!

— Майтапиш се.

— Не. Тя свалила жартиерите, за да надене престилката, когато г-н Уайтинг ѝ предложил да се омъжи за него. Но, за бога, какви спомени има тая дама от миналото си!

— Някога ще ми ги разкажеш, а сега се преобличай! — заповедта му не търпеше възражение. — Никъде няма да те водя издокарана така. И побързай, защото открих Джеб. Той е в кръчмата през улицата.

— О, боже! — сега, когато моментът бе настъпил, Чарити изведнъж се почувствува несигурна. Като се втурна към Люк, тя го сграбчи за ръката и го повлече към вратата. — Люк! Да вървим! — но веднага промени тона. — Чакай! Трябва да направим план! О, Люк! Помогни ми! Полудявам! Не мога да мисля нормално!

— Ще се успокоиш ли? — изсумтя раздражено той. — Държиш се като пощуряла.

— Е, измисли нещо! — изписка тя. — Не можем просто да нахълтаме там и да го застреляме. Или можем? Какъв е законът тук?

Люк поклати глава, като чу смешното ѝ предложение.

— Не, Чарити. Най-добре ще е да го накараме да се бие, но той да е пръв в предизвикателството, а не виждам как един мъж ще покани жена да излезе навън да се бие с него. Предполагам, че трябва да го наблюдаваме, докато излезе от кръчмата, и да го уловим на открито.

Като отиде до единствения, покрит с мръсотия, прозорец, Люк почисти с ръкав една пролука.

— Мога да наблюдавам оттук, докато ти се преоблечеш — понеже тя още се колебаеше, той я подкани: — Хайде! Обещавам ти да не гледам — поне засега.

Но тъй като умът ѝ отново проработи, хрумнаха ѝ нови идеи.

— Почакай, Люк. Имам по-добър план. Защо да не го примамим навън, аз да съм стръвта? Ако тоя разгонен шопар ме види докарана така...

— Ще те познае и ще надуши капана — бързо я прекъсна Люк.

— Бе тъмна нощ преди година почти — напомни му Чарити, — а Джеб не е имал и половината от моите причини, за да ме запомни, както го запомних аз. Освен това ти също едва ме позна.

— Да кажем, че го примамим навън — каза Люк, като засега възприе идеята ѝ. — И после?

— Е, ако го накарам да мисли, че съм променила решението си и предпочитам теб, може би ще прояви ревност или ще се ядоса достатъчно, за да ме предизвика.

Люк се почувствува задължен да изтъкне неточността в плана ѝ.

— Ще предизвика мен, скъпа. Не теб. Ще пожелае да се отърве от съперника, така че сам да разполага с нежното ти тяло.

— Е, по дяволите! — за момент Чарити се почувствува в безизходица. — Може би ще го обидя или заплуя, или нещо такова и като се ядоса на мен, ще го застрелям.

Люк се усмихна на това, което си представи при тези думи.

— Неприятно ми е, че тъкмо аз трябва да ти го кажа, но ще изглеждаш адски глупаво да влезеш в кръчмата така облечена и с револвер на кръста.

— Ще го завържа около бедрото си, под полата — противопостави му се бързо тя. — И мога да мушна ножа в другата

жартиера — тя повдигна края на полата си достатъчно, за да му покаже набързо червената атлазена жартиера, украсена с черна дантела, която подчертаваше много дълъг и строен крак.

— О, боже! — изстена той като преглътна с мъка. Трябваше да й признае, че идеята имаше известно предимство. Ако Джеб лапне така както него в момента, щеше да я последва с провиснал до коленете език.

— Добре — склони той, поради липса на друг приемлив план. — Ще опитаме. Но внимавай, Чарити, и не създавай неприятности повече, с колкото можем да се справим сами.

Плановете на Чарити започнаха да се заплитат още от началото. Първо, Люк не искаше да я пусне да влезе в кръчмата сама.

— С твоя късмет ще примамиш за минута всички мъже около полата си и вероятно ще започне скандал. Това няма да изведе Джеб, където искаме. Освен това, ако собственикът види ново момиче, което работи, а не е наето от него, мога да му кажа, че си с мен. Моят личен талисман за късмет в картите или нещо такова. Иначе ще ти се ядоса много.

— Защо? — запита наивно Чарити. — Нали няма да ми плаща.

Люк вдигна очи към небето и се опита да обясни колкото може по-просто.

— Скъпа, собственикът на кръчмата получава дял от печалбата на момичетата, независимо дали са сервирали уиски, или са вършили нещо друго.

Влязоха заедно. Чарити бе увиснала на ръката на Люк като изрисувана кукла. Всъщност, тя бе много благодарна за подкрепата му, когато откри, че да върви с тези тънки високи пантофи, които изобщо не приличаха на обичайните й обувки, бе в най-добрия случай рисковано. Без негова помощ тя се страхуваше, че може да падне по очи, да й се вдигнат полите и да се изложи ужасно. А широката усмивка на Люк й подсказа, че той разбира затруднението й. Да го вземат дяволите!

Като отидоха до бара, Люк поръча питиета и за двамата, докато Чарити се оглеждаше с широко отворени от учудване очи. Над сто мъже и по-малко жени бяха наблъскани в стая, която би побрала удобно само половината. Като се блъскаха и с лакти си проправяха път до бара и около масите, мъжете се смееха, псуваха, викаха и разливаха

толкова алкохол, колкото и изпиваха. Шумните им гласове се сливаха с безразборното дрънкане на пианото, на което се свиреше повече със сила, отколкото с талант. Силните миризми на алкохол, цигарен дим и некъпани потни тела се съчетаваха в отвратителна воня, а над главите на всички бе надвиснала синя мараня като зловреден облак.

Гледката бе колкото отблъскваща, толкова и любопитна.

— Заповядай — каза Люк и тикна в ръцете на Чарити халба с пенлива бира. Тя се загледа в нея, като че ли е твар от непознати земи, а чувствителният ѝ нос се сбърчи от неудоволствие. Като се засмя, той се наведе близо до нея, за да го чуе през врявата. — Просто отпивай от време на време, но, за бога, не пий толкова, че да ти се замъгли съзнанието. И не се муси така. Предполага се, че си паднала жена, помни това, скъпа!

Сините ѝ очи го гледаха кръвнишки, а устните ѝ му отправиха сладка усмивка, която да го разтопи.

— Къде е? — попита тя високо.

С леко кимване на глава, Люк посочи задната част на залата. После, без да сваля очи от лицето ѝ, наблюдаваше реакцията ѝ, докато Чарити бавно оглеждаше масите. Дали ще разпознае мъчителя си след толкова време?

Усети веднага, когато тя позна Джеб. Цветът изчезна от лицето ѝ, на което останаха да личат само огромните сини очи. Устните ѝ бяха извити в зловеща усмивка, замръзнала върху бледата като платно кожа. Когато дребното ѝ тяло започна да се огъва, той прокара ръка през кръста ѝ и я притисна до себе си, а тялото му пое част от силното ѝ треперене.

— Да не си посмяла да припаднеш, Чарити Приндъл! — изсъска той в ухото ѝ. — Ти настоя за това. Сега докажи, че можеш да се справиш!

В продължение на още няколко секунди тя остана неподвижна. После, без да каже ни дума, надигна халбата до разтрепераните си устни и изпи една трета от съдържанието.

Като се намръщи, Люк дръпна халбата от устата ѝ.

— Хей! Предупредих те да внимаваш с пиенето.

Тя примигна насреща му, оригна се неприлично за една дама, после с нежните си пръсти избърса пяната от устните. Като се отдръпна от него, тя се изпъна като стрела.

— Готова съм, когато кажеш, Стърлинг — изграка тя, сякаш лопата стърже по сгурия.

Отново потърси с поглед Джеб, който играеше карти с още трима мъже на една задна маса. Кестенявата му коса се бе разпиляла по яката в прави мазни кичури — той сякаш не се бе къпал и бръснал от седмици. Лицето и измачканите му дрехи бяха мръсни, ризата му бе разкъсана при шева на рамото и висеше. Докато Чарити го наблюдаваше, той отпи от бирата, разля я по наболата брада и обърса пяната с опакото на ръката си. Присмехулната му усмивка разкриваше неправилна редица пожълтели зъби.

Само при мисълта, че тая мръсна свиня я е докосвала, че разлигавената му уста я е целувала, на Чарити й настръхна кожата. И този мръсен гад се бе осмелил да обладае тялото ѝ! Жесток гняв се стаи в мозъка на костите и смрази сърцето ѝ.

— Е, тук ли ще стоим цяла нощ, или ще го накараме да ме забележи? — запита тя, станала изведнъж нетърпелива да приключи с това.

Люк я хвана за ръката. Като виждаше омразата в очите ѝ, нямаше да се учуди, ако отидеше при Джеб да го застреля още тук на място.

— Задръж юздите, мила — посъветва я той. — Чакам да се освободи място на масата. Веднага щом някой отпадне от играта, ще вляза аз. Можем да се погрижим да му олекнат джобовете, тъй и тъй сме се захванали. Това ще го вкисне, а ти можеш да му подобриш настроението, като пофлиртуваш с него.

— Какъв късмет! — отвърна тя язвително през стиснати зъби.

Те чакаха и наблюдаваха, а Чарити ставаше по-нетърпелива с всяка минута.

Едър, мръсен мъж я приближи и ѝ се ухили с дебелиите си устни и показа разядени зъби.

— Ни съм тъ виждал тук преди. Новичка, а? — опитът му за запознанство се провали напълно, когато той се почеса по ребрата и отвратително се оригна. От вонята перото в косата на Чарити щеше да увехне.

— Тя е с мен — изръмжа Люк и сви предупредително зелените си очи. Целият облечен в черно, както когато Чарити за пръв път го видя, по всичко личеше, че Люк е от онези изключително точни стрелци. Макар и пиан, мъжът достатъчно изтрезня, за да разбере, че

го очакват повече неприятности, отколкото смяташе да си навлече. Той бързо се отдалечи.

Но колкото повече стояха там, толкова повече привличаше вниманието Чарити. Още четирима мъже я заговориха един след друг, но бяха отпратени също така рязко. През цялото време Чарити мълчеше и остави Люк да се занимава с мъжете, а тя храбро се опитваше да скрие погнусата си зад престорената усмивка. Старите ѝ страхове се надигаха и заплашваха да я задавят. Само свирепата решителност и стабилното присъствие на Люк до нея я предпазваха от тях.

Най-после, тъкмо когато Чарити реши, че повече не може да издържа, един от мъжете на масата напусна играта.

С привидно безразличие Люк поведе Чарити нататък.

— Имате ли нещо против да играя, господа? — провлачено каза той, докато се настаняваше, приел, че съгласието им е дадено. Макар че се намръщи, никой не посмя открито да възрази. И тези тримата, както и останалите, разпознаха точния стрелец и не желаеха да го сърдят. Те просто изгледаха намръщено първо Люк, после Чарити, която се настани от едната му страна, малко зад стола. Най-после един от тях промърмори:

— Парите са си ваши, господине!

Като раздадоха картите, Люк хвана ръката на Чарити, поднесе ледените ѝ пръсти към устните си и дяволито ѝ намигна. След това постави ръката ѝ на рамото си и каза на всеослушание:

— А ти стой тук, скъпа. Не искам момичето, което ми носи късмет, да изчезне.

Забележката му ги накара да повдигнат вежди и да се засмеят многозначително, което облекчи малко напрежението около масата за покер, точно както бе очаквал. Само той се досещаше, че силната руменина по бузите на Чарити не се дължи единствено на ружа, който си бе сложила.

Като стоеше там, изправена лице в лице с един от онези, които я бяха изнасилили, Чарити почувствува, че кръвта ѝ се смразява.

Той седеше на масата точно срещу Люк и щом повдигнеша очи, тя срещаше злюбения му поглед. Лицето ѝ бе застинало неподвижно като камък, а коленете ѝ така силно трепереха, че трябваше да се подпре на Люк, за да остане права. Когато Джеб си взе картите, само

видът на пръстите му, с кал под ноктите, бе достатъчен да я отврати и тя неволно си спомни как тези ръце сграбчват настръхналата ѝ плът и разкъсват дрехите ѝ.

Знаеше, че трябва да овладее чувствата си, и то бързо. Не биваше да позволи на Джеб да види враждебността ѝ. Тя трябваше да е приятелски настроена към него, ако не и направо съблазнителна. Но бе почти невъзможно да се усмихва на мъж, когото мрази с всяка клетка на тялото и ума си.

Като усети затруднението ѝ, Люк я дръпна за ръката и я накара да се наведе. Преструвайки се, че я целува по начервената буза, той прошепна:

— Ако не можеш да докараш прилична усмивка, нацупи се. Може да го накара да мисли, че си отегчена от мен и искаш да смениш партньора, но не го пронизвай с лед. Съвземи се, Чарити, или забрави за цялата работи.

Тя се нацупи. Играта на карти се проточи до безкрайност и Чарити се размърда нетърпеливо. Въображението и рисуваше сцени, в които тя виждаше Джеб мъртъв в краката си, и окуражена успя дори да се насили да му се усмихне няколко пъти.

Междувременно мъжете продължаваха да играят. Люк непрекъснато печелеше — нарочно, или защото му провървя — Чарити не разбра. А Джеб — тъкмо обратното, все губеше, вероятно защото умът и погледът му все се разсейваха по доста оголените ѝ гърди. Когато поръчаха отново, Люк нарочно не поръча, отделна бира за Чарити. А после ѝ предлагаше да си пийне от неговата халба — още един начин да привлече вниманието на Джеб върху нея. Щом Люк повдигнеше халбата към устните ѝ, Джеб го проследяваше с поглед. Когато езикът ѝ се показваше, за да оближе пяната от бира по устните, Джеб също неволно се облизваше. Люк едва сдържаше кикота си.

По едно време един от мъжете каза:

— Мислех, че брат ти ще е тук тази вечер, Джеб.

— Не. Харлан е твърде зает да си блъска ума, каквото и аз май трябваше да правя, като гледам картите, които ми се падаха досега. По дяволите! Ако сега ми изникне дама пред очите, сигурно ще се изпразня в панталоните си.

Чарити ахна при недодяланата забележка на Джеб и едва не се издаде.

Люк прикри гафа ѝ, като вяло я запита:

— Хълцаш ли, мила? Ето — той ѝ предложи глътка бира и я изгледа предупредително.

— Като стана дума за жени, Джеб, все още ли си падаш по дребната червенокоска, която държи пералнята? — запита го друг играч.

— Да. Мислех да се поразходя нататък по-късно, ако не се появи нещо по-интересно — усмивчица накъдри устните му, когато жаркият му поглед проследи извивките на тялото на Чарити и се лепеше като железни стружки за магнит.

Бирата се пресече в стомаха на Чарити.

— Останах с впечатлението, че на Уилма не ѝ допадат твоите прелести — подхвърли трети. — Тя не се ли закани да те хвърли, както си с дрехите, в коритото, когато последния път ѝ предложи да спи с теб?

Мъжете се засмяха. Джеб подигравателно каза:

— Това нищо не значи. Всички знаем, че които най-силно викат, че не искат, после най-дълго квичат, като им го натикаш и искат още, като свърши.

Стомахът на Чарити се преобърна.

— Е, винаги искат да им плащаш, разбира се, като че ли те ти правят услуга, а не ти на тях. Скубят ти париците тия кучки, всички са еднакви.

— Като говорим за скубане, чухте ли за Вил Уилсън? — запита мъжът отдясно на Люк. — Нападнали го снощи и го порязали много лошо. Обрали му джобове до дъно.

Лукаво пламъче блесна в очите на Джеб.

— Знае ли кой е бил?

Мъжът поклати глава.

— Човек с прерязано гърло не говори много.

Задоволството, което премина по лицето на Джеб, бе прикрито набързо, но Чарити го забеляза и душата ѝ се сви от страх пред явната злост, която се разбули. Тя прикри отвращението си, като отправи към Джеб несигурна усмивка.

Към края на играта Люк изненада Чарити, като внезапно я дръпна върху скута си. За щастие уплашеният ѝ вик се изтълкува като изненада, когато тя се изтърколи в прегръдките му, а полите ѝ се

разхвърчаха в безпорядък. Като надвика смеха, Люк съобщи с гърлен глас:

— Играта почти свърши, мила. Защо не се позабавляваш, като ми преброиш печалбата? После можем да отидем в моята стая и да си поиграем на по-интересни игри. Да видим колко парици ще ми измъкнеш със сладки приказки довечера?

Поразена, Чарити се почуди дали наистина Люк не бе пиян. В началото тя започна да се върти, за да се опита да се измъкне от скута му, но пръстите му предупредително стиснаха по-здрово кръста ѝ.

— Стой мирно — изсъска тихо той в ухото ѝ, а от допира на езика му кожата ѝ настръхна. — Участвуй в играта. Рибата се хвана. Сега само трябва да навиваме въдицата, бавно и спокойно.

Изплашеният ѝ поглед срещна първо неговия, после се премести върху Джеб. Люк бе напълно трезвен, а Джеб, въпреки престореното му веселие, бе или бесен, или изгаряше от ревност, както бяха очаквали. Макар че с устни се усмихваше, в очите му гореше познат до болка поглед, който плашеше. Тя бе виждала същото изражение върху лицето му през друга нощ, адска нощ, която ясно ще си спомня до последния си ден.

С възобновена решителност да отърве света от това кръвожадно куче, Чарити започна да играе с такова вдъхновение, че би си осигурила главната роля в някое театрално представление. Ако всичко минеше добре, скоро кръвожадните бандити ще са с един по-малко. Като обви ръце около врата на Люк по доста разпуснат начин, тя изгука:

— Сигурен ли си, че не си пийнал повечко, сладурче? Ще е срамота, ако заспиш, преди веселбата да се е развихрила.

След всичките номера, които ѝ погаждаше цялата вечер, бе направо смешно как очите на Люк се разшириха от изненада, а после се присвиха.

— Мисля, че ще се справя — с пиянска усмивка провлече той, като не обръщаше внимание, на неприличните хихикания на другите играчи.

— Не ме бройте, приятели — каза той, като изправи Чарити на крака и събра печалбата си. — Мисля, че дамата се чувства пренебрегната, а поканата ѝ е твърде хубава, за да я подмина.

Те се отправиха заедно към вратата, Люк нарочно залиташе несигурно, ръката му бе праметната през голите ѝ рамене, а Чарити се клатушкаше на високите си токчета, като се преструваше, че го подкрепя. С крайчеца на окото си Чарити видя Джеб да отмества стола си назад, изоставяйки играта, и да ги проследява с поглед.

— Идва — прошепна тя.

— Добре. Точно това искаме. И се надявам и други да го забележат. Никога не е излишно да има свидетели да дадат показания, че другият е започнал, пръв, а ти си нямал друг избор, освен да се отбраняваш.

Те минаха през вратата и излязоха на улицата — там, където осветлението от кръчмата не достигаше. Тогава Люк спря и я придърпа в обятията си, като сложи ръцете ѝ около врата си.

— Целуни ме, Чарити, и да изглежда истински — заповяда той. — Той ни гледа.

Бог да ѝ е на помощ, защото, когато устните на Люк докоснаха нейните, тя едва не припадна. Сякаш я жигосаха с нажежено желязо. Разтърси я уплаха, която изтръгна дъха от дробовете ѝ и разпиля мислите ѝ така, както вятър разпилява сухи листа. Когато устните му настойчиво разтвориха нейните, прониза я страх, който се примеси с непонятно желание, възникнало внезапно и изненадващо, засилено от безумното вълнение поради близката опасност.

Целувката свърши така внезапно, както бе започнала. Като рязко дръпна устните си от нейните, Люк изгледа свирепо Джеб, който стоеше на няколко крачки от тях.

— Ти искаш ли нещо? — изръмжа той.

— Да — дръзко отговори Джеб, като похотливо огледа надигащите се гърди на Чарити. — Нямам нищо против и аз да вкуся малко от нея, понеже тя ми даваше повече сигнали от разгонила се индианка.

— Така ли? — каза Люк, като бавно произнасяше думите и продължаваше да се прави на човек с притъпени от пиене сетива. Като се обърна към Чарити, той я запита. — Искаш ли го, скъпа?

— Разбира се, мили — измяука тя. Като внезапно залян с вода пламък, гласът ѝ охладня. — Искам го мъртъв.

Джеб зяпна от изненада при неочакваната промяна.

— Ах, ти, дразнеща кучко! Цяла вечер ми навираш циците си под носа и ми примигваш насреща!

— Е, защо ми е потрябвало да правя така, Джеб? — подигра му се тя тихо. С една ръка събра полите си и вдигна единия край, като откри много от десния си крак и кобура, закачен високо на бедрото ѝ.

Очите на Джеб изпъкнаха, погледът му стана бдителен и той зяпна първо нея, после Люк, после пак нея.

— Как... какво става тук? — заекна той.

— Още ли ме желаяш, Джеб? Ела ме вземи. Ако ти стиска. Или смееш само да изнасилваш безпомощни жени и да убиваш съпрузите им?

Кроткият ѝ тон не притъпи силата на думите ѝ. Джеб се дръпна, сякаш го бе ударила. Той присви очи, като се опитваше да види по-добре чертите ѝ на слабата светлина.

— Коя си ти? — запита дрезгаво той.

Тя му отговори със зловещ смях.

— Не си ли спомняш? — настояваше тя. — Е, Джеб. Дълбоко съм разочарована от теб. Аз съм жената, която ти и петимата ти мръсни приятели нападнахте миналата година до Додж Сити. Припомни ли си вече? Аз съм жената, която ще те убие, както ти уби съпруга ми. Кажете си молитвата, Джеб, ако смяташ, че ще ти олекне, защото скоро ще срещнеш Създателя си. А по-добре ще е да ми се помолиш за скапания си живот, както аз ви молих всичките онази нощ.

— Госпожо, ти си луда! — Джеб облиза уплашено устните си. — Бъркаш ме с някой друг.

Тя поклати глава.

— Не, Джеб. Спомням си твърде добре, но ти не се чувствуй самотен в тая работа. Не само теб възнамерявам да убия. Другите петима — също. Всъщност има двама, които искам повече от теб. Ако ми кажеш къде да ги намеря, може да стана по-мила с теб.

— Не знам. Казвам ти, че си сбъркала — настоя Джеб.

— Не можеш да лъжеш изкусно, Джеб. Къде са?

— Не знам, а и да знаех, няма да ти кажа.

— Ако бях на твоето място, щях много внимателно да си помисля. Преди да те застрелям, мога да те нараня тук-там. Може първо да откъсна един-два пръста на крака ти и да продължа нагоре. Това ще е

много болезнено и смятам, че бързо ще възстанови слабата ти памет, нали?

Капки пот избиха по челото на Джеб и се стекоха по лицето му.

— Майтапиш се! Не съм виждал жена да се справя така добре с револвера.

— Всяко нещо си има начало, Джеб, и край — Чарити отстъпи, а пръстите ѝ шареха над ореховата дръжка на колта. Страх и несигурност пламнаха в нея изведнъж, но тя вече бе хвърлила ръкавицата. А се страхуваше. Толкова се страхуваше, че трябваше да стисне зъби, за да не затракат. Коленете ѝ бяха омекнали. Стомахът ѝ странно се бунтуваше. Дланите ѝ се изпотиха, а пръстите ѝ бяха ледени. Тя леко ги сви, за да раздвижи кръвта им, като се молеше да не изпусне револвера или да не го закачи за кобура, както често ставаше при тренировките.

Пое си дълбоко въздух и бавно издиша, като се опитваше да си върне спокойствието, което си придаваше, да спре ръцете си да не треперят и да съсредоточи цялото си внимание върху противника.

— Е, Джеб? Ще вземеш ли този револвер, който носиш, или ще стоиш да те застрелям наред улицата като краставо куче, каквото всъщност си.

— Ами той? — като не смееше да свали очите си от нея, Джеб посочи с глава Люк.

— Люк няма нищо общо с това — каза му Чарити. — То си е между нас. Между теб и мен.

— Тя е права, Джеб — тихо се намеси Люк. — Тук съм да наблюдавам и да се уверя, че двубоят е честен засега. Но те предупреждавам. Обичам дамата и ако я убиеш, вместо тя теб, ще съм принуден аз да те извикам на двубой.

— Ей, не можем ли да уредим въпроса по друг начин? — захленчи Джеб. — Имам малко парици. Може би... — докато говореше и се опитваше да отвлече вниманието ѝ, той се пресегна за револвера.

Ръката на Чарити се стрелна напред, извади колта и се прицели тъкмо когато токчето ѝ се изкриви и тя загуби равновесие. Тревожният ѝ вик бе заглушен от пукота на двоен изстрел, пръстът ѝ бе задвижил спусъка, когато тя се строполи на земята.

19.

Като я видя да пада, сърцето на Люк спря да бие. Рефлексът го подтикна да извади своя револвер и да го насочи към Джеб. Тъкмо тогава разбра, че и Джеб бе паднал. Той лежеше проснат по гръб на сред прашната улица, а на слабата светлина от кръчмата се виждаше, че точно между веждите му има дупка от куршум.

Преди да успее да пристъпи към нея, Чарити се изправи и се загледа в тялото на Джеб, уплашена и объркана, а в ръката си още държеше револвера.

— Боже! О, мили боже! — извика тя.

От кръчмата на улицата се изсипваха хора, когато Люк се наведе над нея и нежно прегърна разтрепераното ѝ тяло, като с очи и ръце обезумял търсеше наранявания.

— Улучи ли те, Чарити? Ранена ли си?

— Мъртъв е, нали? — хълцаше тя. — Аз ли го направих? Аз ли го убих?

— По дяволите, Чарити! Забрави Джеб! Отговори ми! Ранена ли си?

— Не... Не знам. Не мисля — тя зарови лицето си в гърдите му и започна да скимти.

— О, боже, Люк! Мисля, че ще ми стане лошо.

— Не и тук — изрече през зъби Люк, като се изправи и я повдигна. — Ако смяташ да си изповръщаш червата, поне чакай да те заведе на някое по-скрито място — ядът сменяше бързо страха и облекчението му бе толкова голямо, че не знаеше какво иска по-напред — да я целуне или да я набие.

Като си проправяше път през обкръжилата ги тъмна зяпачи, той бързо пресече улицата, твърдо решен да стигне до стаята им, преди Чарити да си изпълни закана. Той ритна ядно вратата, тя се отвори с трясък и Люк се отправи с тежки крачки към леглото, където безцеремонно я тръшна върху неравния дюшек.

Със закъснение си припомни, че тя не му бе отговорила на въпроса дали е ранена. Бързо запали лампата и започна да дърпа дрехите ѝ.

— Люк! Не! Какво правиш? Спри! — тя пищеше и риташе, като се опитваше да махне ръцете му от себе си.

— Проверявам за рани, глупачка такава! А сега спри да се мяташ и ме остави да си свърша работата.

— Не съм ранена — възкликна тя, но трябваше да промени изявлението си, защото глезенът остро я стрелна. — Поне не съм простреляна. Но мисля, че си навехнах глезена, когато паднах, и започва адски да ме боли.

Не би го изненадала повече, ако му бе казала, че са ѝ пораснали две глави. Смаян, Люк спря да се опитва да ѝ свали дрехите и безмълвен я зяпна.

— Навехнала си глезена? — повтори той слисан. После започна да се тресе от силен смях. — Навехнала си глезена! — смееше се гръмогласно той, сякаш това бе най-смешното нещо, което бе чувал.

Когато смехът му премина в голяма, спокойна усмивка, той отново я притисна до себе си и зарови глава в разрешената ѝ коса.

— О, боже, Чарити! Когато те видях да падаш, направо полудях. Мисля, че никога не съм бил така изплашен през целия си живот, както сега.

— И аз не бях по-добре! — призна тя тихо. После, когато думите му ѝ припомниха всичко отново, тя потръпна. — Люк, чух два изстрела. Единият беше моят. Откъде дойде другият?

Като се дръпна леко назад, той се намръщи и се зачуди на въпроса ѝ.

— От револвера на Джеб, разбира се, откъде другаде.

— Не бях сигурна. Помислих, че може да е от твоя — тя се смълча, като обмисляше казаното, после спокойно запита. — Значи аз го убих. Моят куршум му пръсна мозъка?

— Да.

— О, боже! — промърмори отново тя, но то прозвуча повече като молитва, отколкото като клетва. Лицето ѝ, което бе започнало да възвръща нормалния си цвят, отново побледня. Тя започна да трепери и не можеше да спре.

Когато осъзна какво бе станало и реагира, зъбите ѝ затракаха, а тя и леглото се тресяха като купичка нишесте. После започна да плаче, а силните ридания сякаш се изтръгваха дълбоко от душата ѝ.

Люк я сгуши и приюти в обятията си, а големите му ръце галеха разтърсвания ѝ от ридания гръб.

— Знам, скъпа, знам — напевно каза той. — Никога не е лесно, независимо как се случва и колко е оправдано — той още я държеше, докато тя с хълцане заспа, и се чудеше дали ще ги събуди и двамата от нови кошмари. Бе се опитал да я подготви за последиците от това да убиеш някого, сега можеше да ѝ предложи само съчувствие и утеха и да се надява, че събитията от тази вечер няма да я измъчват цял живот.

Първото, което Люк я запита на следващата сутрин, бе:

— Искаш ли да изоставиш сега тази работа, Чарити, и да се върнеш вкъщи? Ще те разбере, ако го направиш. Дори безвъзмездно ще открия другите вместо теб.

— Защо би постъпил така?

— Защото сме приятели.

— Приятелите не се използват и надлъгват, Люк. Никога няма да те накарам да свършиш такава работа заради приятелството ни.

— Предложението остава. Миналата нощ бе само началото, скъпа. По-нататък няма да става по-лесно. Да отнемаш човешки живот, не е нещо, на което се научаваш с упражнения, като свиренето на пиано, например.

Тя се засмя насила и поклати глава.

— Искам да продължа, Люк. Да, ужасно се разстроих и предполагам, че няма да е за последен път, но сега съм добре. Наистина. Когато нуждата налага, мога да съм много силна.

— По-скоро упорита — отвърна той, като с облекчение отбеляза, че нормалния цвят на лицето ѝ се възвръща и в очите ѝ проблясва предизвикателна решителност. — Сигурна ли си?

— Категорично.

— Добре — склони той. — Предполагам, че следващата ни стъпка ще е да открием брата на Джеб. Може би той ще може да ни каже къде да започнем издирването на другите петима.

Чарити се съгласи.

— Първо обаче искам да направя още нещо — тя убеди Люк да я заведе на края на града, където започна да бере стръкове плевели и

прецъфтели цветя.

Люк я гледаше объркан.

— Ще ми кажеш ли какво, по дяволите, правиш, или трябва да отгатвам?

— Бера прощален букет за Джеб — отговори просто тя.

Предположил, че не е чул добре, Люк учуден поклати глава.

— Береш какво?

— Ти чу.

— Е, ще ти кажа нещо, мила. Береш най-грозната китка плевели, която някога съм виждал.

Тя мило се усмихна:

— Знаем.

Като се върнаха в града, тя отиде направо при погребалния агент, където остави букета с бележка да се постави в скръстените ръце на Джеб. Бележката гласеше:

Дано гниеш в ада!

Вдовицата Вещица

Люк отново поклати глава, удивен от дързостта на тази жена.

— Знаеш, разбира се, че погребалният агент ще каже на всички за тебе.

— Такава е целта ми. Надявам се, че останалите петима ще чуят за това. Искам да се чудят кой ще е следващият, когото ще погребат с визитната картичка и плевелите от вдовицата.

— Ще си спечелиш име, от което не можеш се отърва — предупреди я той. — Повярвай ми, Чарити, аз знам. Нямах представа с колко мъже съм се срещал, които са искали само да проверят дали могат по-бързо от мен да извадят оръжието си. Мъже, които не съм виждал преди, а те само са чували за мен и смятаха, че са по-бързи или по-добри, и завършиха със смърт заради глупавата идея да спечелят слава. Но да умреш не е славно, особено когато е за нещо толкова глупаво.

Когато излязоха от погребалното бюро, тя отново го изненада, като го запита:

— Има ли църква наблизо?

Люк зяпна от учудване.

— Не ми казвай, че след всичко, което току-що направи, искаш да се помолиш за душата му.

— Не, ще се моля за своята.

— Съжаляваш ли?

— Не за това, че съм го убила. А за това, че поставих в опасност моята смъртна душа и вероятно провалих шансовете си да отида при Джони и детето ми на оня свят.

Той я заведе в старата испанска църква, основана преди векове, когато Сокоро бе само едно мирно индианско селце.

Оказа се, че не трябва да търсят брата на Джеб. Той ги намери. Чакаше ги, когато излязоха от църквата.

— Ти ли си тая, дето се нарича Вдовицата Вещица? — изръмжа той, като се запъти към нея с блеснали от омраза очи. — Ти ли застреля снощи брат ми на улицата?

Люк с поглед ѝ натякна: „Казах ли ти?“ Чарити въздъхна, но се стегна и се подготви за нов сблъсък.

— Ако Джеб ти е брат, приеми моето съчувствие. Но трябва да знаеш, че беше долен подлец и заслужаваше по-лоша съдба от тази.

— Запази съчувствието за себе си, щото ще ти трябва. Ти уби единствения ми роднина. Искам да знам защо?

— Той уби съпруга ми, той и петима от развилнелите се негови приятели. Може би си чувал за тях — тя изброи останалите имена, като забеляза у него признаци на разпознаване при споменаване на три от тях.

— От теб не се оплаквам — добави тя бързо. — Аз търсех Джеб и другите. Ти знаеш кои са. Знаем, че знаеш. Само ми кажи къде мога да ги открия и аз тръгнавам.

— Тръгнаш за оня свят, може би — озъби се мъжът. — Ако вярваш, че трябва да е зъб за зъб, значи си ми длъжница, а не аз на теб.

Точно като брат си предишната вечер, Харлан бързо протегна ръка към оръжието. Този път Чарити не се обърка. Целта ѝ бе ясна, когато извади револвера си и стреля, а изстрелът изхвърли оръжието от ръката на Харлан и го запрати далеч от него.

— Не искам да те убивам, господине — каза тя, — но ако ме принудиш пак да стрелям, ще се целя в сърцето ти. А сега ми кажи къде са убийците на съпруга ми.

— Видях само трима, в Албукърк, когато се срещнах с Джеб — измърмори Харлан, като я гледаше свирепо. — Не съм чувал за този Бронк, нито за Данди.

— Тогава ми разкажи за другите — подкани го тя. — Тримата, които си срещнал.

Когато той си позволи да се подхили, като нарочно бавеше даването на сведения, Чарити бавно запъна ударника на револвера и насочи цевта в центъра на гърдите му.

— Ще броя до три, изборът е твой. Или ми кажи това, което искам да знам, и си иди, или ще те положат в гробището до Джеб — студеният ѝ твърд поглед не изпускаше неговия и му даде да разбере, че тя не се шегува.

Харлан проговори.

— Кътър каза, че ще се отправят към Ел Пасо. Това знам. Честно. Той каза на Джеб да се срещнат там, ако тук нещата не потръгнат. Каза, че винаги могат да се прехвърлят през границата в Мексико, ако в Щатите стане напечено.

— Щяха ли Уайти и Уийзъл да заминат за Ел Пасо с него? — запита Люк.

— Те не казаха, а и аз не ги питах.

Люк кимна.

— Благодаря. А сега се обърни и тръгвай. Бързо. Не се навеждай да си вземаш оръжието. Ще си го получиш по-късно. И да не сме те видели повече, докато сме в града. Ако искаш да си здрав.

Когато Харлан се бе отдалечил и не ги чуваше, Люк погледна Чарити, ухили се и каза:

— Чудесна стрелба, госпожо! Почти като снощи, макар че все още не ми е ясно как успя да пратиш куршума точно между веждите на Джеб.

Чарити помисли да го излъже, да му достави удоволствие, но просто не можеше да го направи. Зъбите ѝ отново прехапаха долната устна, докато тя премисляше най-добрия начин да му съобщи. Накрая просто изгърси истината:

— Целех се в сърцето му, преди да падна. А, както се оказа, чист късмет си беше, че изобщо го улучих, да не говорим къде. Мисля, че трябва да се поупражнявам да ходя с тези проклети високи обувки, преди да ги обуя пак.

Чарити не бе виждала така бързо да се дръпва кръвта от лицето на човек и да нахлува пак така бързо, както се случи с Люк.

— Ако още веднъж ми свиеш такъв номер, кълна се, че ще ти се изприщи дупето! — изрева той. — Изкара ми акъла, а сега разбирам, че това не било всичко! По дяволите, Чарити! Ти и проповедника ще накараш да се пропие!

Вместо да следват извивката на Рио Гранде на запад през южната част на Ню Мексико до Ел Пасо, Люк реши, че ще спечелят време, ако ударят направо през пустинята, на юг от границата с Тексас. Чарити се колебаеше. Този път минаваше през една суха област, наречена, *Vomada del Muerto*, което означаваше Пътешествието на смъртта. От самото име я побиваха тръпки, а да не говорим за мисълта да пътува през това място в продължение на няколко дни.

— Може пътят да е по-кратък, но дали ще ни спести време? — възрази тя. — Със сигурност няма да ни е по-лесно — нито на нас, нито на конете. А пътят покрай реката е по-безопасен.

— Не ставай капризна, Чарити. Знам, че ненавиждаш пустинята, но ще е само за няколко дни. Ще трябва да стигнем до Ел Пасо, докато все още има шанс Кътър да е там.

Тя се съгласи неохотно. И ето ги, пътували вече три дена, заобиколени от пясък, кактуси и най-голямата жегга, която Чарити смяташе, че съществува отсам пъкъла. Жеггата се надигаше на вълни от изсъхналата земя и надвисваше в трептящи образи на езера и реки, които мамеха все напред и напред.

Тъй като нямаха какво да правят, те си разказваха разни случки от живота и постепенно се опознаваха по-добре. Чарити естествено говореше най-много за детството си в земеделската част на Пенсилвания, а Люк ѝ разказваше предимно за пътуванията си. Той си припомни няколко смешни случки от времето, прекарано в армията през войната, после описа някои хора, които бе срещал, и ситуации, в които бе попадал като наемен стрелец. Рядко споменаваше за собственото си детство или за живота в сиропиталището, макар, че Чарити постоянно го подтикваше към тази тема. Начинът, по който той умело се изплъзваше, я накара да заключи, че това сигурно е бил много нещастен период за него, но макар че не искаше да събуди болезнени

спомени, не можеше да обуздае любопитството си. С настойчивостта си тя успя накрая да го извади от търпение.

— По дяволите, жено! — избухна той, като намръщено се взря в нея, както язدهа наблизко един до друг. — Ще ме оставиш ли на мира? Не всички са имали твоя късмет с любящо семейство и детство като по книга. Разбра ли?

— Не, не разбрах! — отвърна тя и на свой ред го изгледа свирепо. — Нещо от детството ти те измъчва и аз смятам, че ако поговориш за това, можеш да го преодолееш. Ти ми напомняш за онези големи африкански птици, които си заравят главата в пясъка и си мислят, че така са в безопасност.

— Щрауси — кисело каза той, като ѝ подсказа името, което ѝ убягваше.

Тя кимна.

— Точно така. Единствената им беда е, че докато главите им са скрити, останалата част от тялото им е уязвима за нападения. Помисли върху това, господин Всемогъщи Стрелецо!

— Струва ми се, че единствената, която ме напада, си ти, госпожо Приндъл! — бързо отвърна той. — Повечето хора са достатъчно съобразителни и разбират кога да си затварят устата и да не задават глупави въпроси.

— То е, защото повечето от тях се страхуват от теб, а аз не.

— Продължавай и ще започнеш да се страхуваш — предупреди я мрачно той.

— Дрън-дрън! — тя отхвърли заплахата му със сбърчен нос и високомерно мусене. — Освен това трябва да сме честни, Стърлинг. Щом ти можеш да чуеш най-съкровените ми тайни, разголени до болка, значи и аз имам право да чуя някои от твоите.

— О, значи ти така разсъждаваш — изсумтя той. — А пък аз те смятах за най-любопитната жена отсам Мисисипи.

— А пък ти си най-отвратителният и упорит човек, който бог е дарил с живот. Само защото не си познавал баща си и майка си, не е причина да...

— Познавах майка си — прекъсна я той рязко. — Тя бе бездушна и себична кучка. Лакома и ненаситна курва, която мислеше повече с кого ще легне, отколкото за собствения си син. Това ли те сърбеше да чуеш?

Тя го бе зяпнала с учудване, ужасена от нескритата му омраза.

— Люк! Как можеш да говориш така за нея? Каквото и да е направила, тя все пак ти е майка.

— И котките са по-добри майки от нея...

— Това все пак не е причина да я наричаш курв... — гласът на Чарити секна от неудобство.

Смехът на Люк бе горчив и злъчен.

— Глупости! Ти дори не можеш да произнесеш думата, а аз цял живот трябваше да живея с факта, че тя е такава. Аз не обиждам, скъпа. Онази жена си разтваряше краката за всеки мъж, който плащаше добре. Истината е, че тя така щедро раздаваше услугите си, че когато съм се родил, не е знаела кого да посочи за баща — той я прониза с леден поглед. — Знаеш ли какъв съм следствие на това, скъпа? Копеле. Истинско копеле.

— Не!

— Какво не, Чарити? Не, не съм копеле? Тя не е била курва и ужасна майка. Не позна, мила.

— Но, но тя сигурно те е обичала.

Отново се чу този кратък смях, пропит с омраза.

— Разбира се. Тя толкова силно ме обичаше, че ме захвърли в сиропиталището, когато бях на четири години. И почти без да се сбогува, така духна, сякаш опашката ѝ се е подпалила. Оттогава не съм я ни виждал, ни чувал, което сигурно е добре и за двамата ни, предполагам, защото, ако пътищата ни се кръстосат някога, много вероятно е да я удуша и да ме обесят за това. Как ти се струва краят на тази приказка, а, Чарити? — подигра се той.

Тя го гледаше с премрежени от сълзи очи и не знаеше какво да каже. Съчувствие и гняв се надигаха в нея, гняв към майка му, задето го е изоставила, и към Люк, че е толкова рязък, саркастичен и изпълнен с омраза, когато разказва за това.

— Омразата те е обсебила, Люк Стърлинг — изтърси тя. — Нищо чудно, че си толкова отвратително, презряно...

— Копеле — дрезгаво подхвърли той.

— Оох! — изписка тя, страшно ядосана от него. Като искаше просто да се отърве от неприятното му присъствие, тя пришпори кобилата в галоп и бързо увеличи разстоянието между тях.

— Какво има, Чарити? — извика той след нея. — Не ти ли хареса моят разказ? Не искаш ли да чуеш още от ужасните подробности от младостта ми?

Когато тя продължи да язди и дори не го удостои с поглед през рамо, Люк пришпори своя кон и препусна.

— Чарити! По дяволите, Чарити! Намали! Ще умориш коня си, като препускаш в тая жега. Върни се... Ааах!

Задавеният му вик я накара да дръпне юздите на кобилата си. Като хвърли бърз поглед зад себе си, Чарити зяпна от ужас. Кон и ездач се гърчеха в пясъка — конят се опитваше да се изправи на крака, а Люк се бореше с голям люспест гуцер, чийто челюсти здраво бяха захапали горната част на ръката му. Като крещеше и ругаеше, Люк се опитваше да се освободи, но животното държеше здраво. От мястото си Чарити успя да забележи избилите петна кръв по ръкава на Люк.

— Идвам! — изкрещя тя. — О, боже! Идвам!

Чарити се втурна обратно презглава, извади револвера си и отчаяно се опитваше да вземе на прицел съскащото влечуго, но тъй като Люк и то, каквото и да бе, се бореха свирепо, тя се страхуваше да стреля да не би по погрешка да улучи Люк. Обезумяла, тя захвърли револвера и се пресегна за камшика, който бе навит около лъка на седлото. Без да има време да измърмори нещо като молитва, тя изплющя с камшика във въздуха. Само за секунда той се из пъна, а когато отново се отпусна, тялото на влечугото бе ловко откъснато.

Като скочи от седлото, Чарити се отправи с неуверени стъпки към Люк, който лежеше със здраво стиснати очи и зъби и охкайки, се опитваше да освободи ръката си от зъбите на звяра. Дори в предсмъртната агония огромните челюсти бяха запазили силата си.

Изплашена до побъркване, Чарити преглътна страха си и се пресегна да му помогне.

— Не! — извика той, отвори очи изведнъж и я изгледа гневно. — Не го докосвай.

— Но, Люк...

— Не, казах! По дяволите, Чарити! Поне веднъж в живота си направи каквото ти казвам. Отровно е!

Най-после огромните челюсти се разтвориха, а плътта от ръката на Люк висеше на парцали в острите като бръснач зъби. Чарити коленичи до него, разтреперана, а по бледото ѝ лице се стичаха сълзи.

— Какво мога да направя? Как да ти помогна? О, боже, Люк! Колко отровно е това ужасно нещо? Какво, за бога, беше то? — погледът ѝ неволно се насочи към огромното коралово — черно туловище, наподобяващо гущер.

Като държеше със свободната си ръка раната, Люк се помъчи да седне.

— Това е гила, силно отровен гущер, почти толкова отровен, колкото гърмяща змия, предполагам — той изпъшка. — По дяволите, не знам! Виждал съм такива преди, но те винаги бягаха. Ако конят ми не бе ме хвърлил върху гърба на този, може би и той щеше да избяга. Проклетият ми късмет!

— О, Люк, съжалявам! Вината е моя. Ако не бе хукнал да ме гониш, това нямаше да се случи! А сега какво да правим?

— Ще почистим раната колкото можем и ще я превържем — каза той.

В този момент Чарити би продала душата си за лекар.

Нямаха лекарства, дори нямаха и уиски, но тя му помогна да изцеди колкото може от отровата, проникнала в раната. Той не ѝ позволи да изсмуче отровата, защото се страхуваше, че може да погълне част от нея.

— На един от нас трябва да му е бистра главата — каза ѝ той.

Те намокриха раната с вода от манерката и Люк я предупреди да използват пестеливо ценните си запаси от вода. После здраво стегнаха раната с лентички плат, откъснати от една нейна блуза.

Щом превързаха раната, Люк настоя да продължат пътя си.

— Приблизително мога да пресметна, че сме на два дни северно от Лае Кручес. Това поставя Форт Селдън на югозапад от нас, на не повече от тридесет мили. Трябва да опитаме да стигнем там. Да останем тук, със сигурност няма да ни е от полза.

— Но можеш ли да яздиш? — суетеше се тя.

— Засега. Ако се случи така, че не мога, искам да ме завържеш за гърба на коня и да го водиш, ако се наложи.

— Люк! Ние сме наскре дустинята. Всичко изглежда еднакво, накъдето и да се обърнем.

— Просто се насочи на югозапад и върви, докато стигнем. Ако не другаде, поне ще стигнем пак до Рио Гранде или някакво друго населено място.

— Люк, страх ме е.

— Така ли? — отговори той с кисела усмивка. — Е, мен също, но нямаме избор, скъпа. А сега да тръгваме.

Нещата се усложниха, когато се разбра, че конят на Люк си е разтегнал мускул на предния крак при препъването в дупката. Животното бе окуцяло. Люк и Чарити бяха принудени да яздят заедно на нейната кобила, което още повече щеше да забави придвижването им.

Чарити смяташе, че това няма особено значение. Докато Люк е в съзнание, имаха шанс, но ако останеше тя да води, никога нямаше да стигнат Форт Селдън. Можеше и да е на хиляди мили, на тях щеше да им е все едно. Докато се придвижваха бавно и мъчително през пясъците, тя се опасяваше, че ще умрат в тази пустош, и само кактусите, скорпионите и гущерите гила ще наблюдават тъжния им край.

20.

За известно време Люк се чувстваше нормално, макар че лявата му ръка го болеше, когато я движеше. Седнал зад Чарити, той бе преметнал ръката си през скута ѝ, за по-удобно, и я бе положил предизвикателно близо до мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Дясната му ръка, която държеше юздите, се допираше до ребрата ѝ, като от време на време се отриваше в долната част на гърдите ѝ, докато конят с мъка се движеше по пясъка.

Чарити не бе сигурна дали тези докосвания са нарочни или случайни, но нямаше да засяга сега темата, защото само щеше да го предизвика да ѝ се подиграва. Всъщност тя започваше ясно да усеща колко интимно бяха седнали. От двете ѝ страни дългите му здрави бедра се равняваха с нейните, а дупето ѝ плътно се бе сгушило до предната част на панталона му. От прасците до раменете телата им сякаш бяха изваяни заедно, като две восъчни фигури, които се стопяват и сливат.

Люк бе извъртял леко главата си на една страна, за да направи място за шапката, която тя не смееше да свали от страх да не слънчаса, и всеки негов дъх гъделичкаше ухото ѝ. Опитът ѝ да се намести в по-удобно положение се оказа ужасна грешка. Щом започна да шава, тя усети членът му да се съживява и да я притиска отзад през дрехите. Очите ѝ се разшириха и тя остана съвсем неподвижна.

Въпреки болката, която изтърпяваше, Люк се засмя и смехът му я разтърси.

— Уютничко, нали, мила — подразни я той.

— „Притеснено“ е думата, която ми хрумна — извъртя тя нагло.

— Лъжкия. И все пак, ако бях на твое място, бих престанал да се въртя. Няма да е толкова изкусително и за двама ни.

Те продължиха за известно време, без да говорят, макар че Чарити почти чувстваше до слепоочието си усмивката, която играеше по устните му. При всяко вдишване тя усещаше миризмата му — една тревожно приятна смесица от мъжка пот и дръзка мъжественост.

Когато зъбите му леко ухапаха края на ухото ѝ, тя едва не скочи от седлото.

— Стига! — изсъска тя, а цялата ѝ лява страна излъчваше хладни удари.

— Просто проверявах дали си още будна — подигра се той.

— Е, дръж се прилично и ни насочвай в правилната посока, защото трябва да ти кажа, че тук съм напълно изгубена. Ако имаме някаква надежда да стигнем форта, заслугата ще е твоя, а не моя.

— Да, госпожо — духовито отвърна той и пак се засмя. Но не се смя дълго. Преди да измине и час, той вече тежко се отпускате върху гърба ѝ, а дишането му ставаше все по-затруднено. Бе трудно да се познае под палещото слънце, но Чарити смяташе, че и кожата му пари.

— Люк?

— Мммм? — попита той замаяно.

— Люк, искаш ли да спрем и да си починем малко?

— Тъхъ. Страхувам се, че ако слеза от коня, никога няма пак да се кача.

— Люк? Все още ли сме на прав път?

— Ммм... хмм...

— Сигурен ли си?

— Да. Слънцето е на запад от нас. Ще залезе след два часа.

Чарити се почувствува пълен глупак, че задава такъв глупав въпрос. Ако не бе толкова разтревожена, можеше да прецени това и сама. И все пак отговорът му, вместо да я успокои, я уплаши повече. Слънцето скоро щеше да залезе, а нощите в пустинята бяха почти толкова студени, колкото дните — горещи. Пътуването през нощта щеше наистина да е рисковано, но можеха ли да си позволят да спрат?

Люк бе казал, че ако слезе от коня, може би няма да може пак да се качи, а Чарити се съмняваше, че ще има достатъчно сила да го повдигне на седлото, дори и с негова помощ, ако все още е в съзнание. Освен това щяха да се изправят пред нови трудности. Пристигането им във форта щеше да се забави с няколко часа — ценно време, което можеше да означава живот или смърт за Люк. А трябваше да намери начин да запали огън за топлина и светлина през нощта — задача, с която преди се справяше Люк.

Въпросът да спират или не се реши малко преди смрачаване, когато Люк изведнъж се катурна на земята, като повлече и нея след

себе си. За щастие, изплашеният ѝ кон не хукна, може би защото клетото животно бе твърде изморено.

Както предполагаше Чарити, Люк изгаряше и не бе на себе си от треска. Когато се опита да се събуди, той измърмори несвързано и леко махна с ръка. Изнурена, обезумяла от тревога, тя искаше само да легне, където си е, да затвори замъглените си от слънцето очи и спокойно да се спомине в съня си. Но това бе изход за страхливците, а тя не можеше да остави Люк да умре, ако имаше някакъв начин да остане жив.

Като се изправи с мъка на крака, Чарити завърза конете и свали седлата им. После при последните лъчи на слънцето, които оцветяваха пясъка в лилаво и розово, тя потърси наоколо нещо, което може да гори, като внимателно оглеждаше за змии и гущери гила. Откри нещо, което наподобяваше изсъхнал кактус, бодливо и спарено, и няколко бурени от пелин, които завлече до набързо стъкмения им бивак.

После разгъна постелката, като подпъхваше и дърпаше, докато накрая успя да сложи неподвижното тяло на Люк върху нея. Като го остави за малко, — откри кибрита, хвърли сухите бурени на купчина и ги запали. Пламнаха веднага, но тя знаеше, че скоро ще изгорят. Отчаяно се нуждаеше от нещо друго за огъня, нещо, което ще гори през цялата нощ. Спомни см, че две от манерките бяха направени от дърво и покрити с брезент и бързо изсипа съдържанието им в две метални манерки, като се стараеше да не разлива ценната течност. Един бог знаеше къде и кога щяха да намерят още вода. С тока на ботуша си ги счупи и ги хвърли в огъня.

Нейният ангел — хранител, или този на Люк, сигурно ѝ е шепнел в ухото, защото Чарити изведнъж си спомни, че и седлата им са направени от дърво, покрито с кожа. Това бе единственото нещо, за което се сещаше, че ще гори до сутринта. Без да се колебае нито миг, макар да знаеше, че каубоите и повечето мъже от Запада смятат седлата си за най-ценната вещ, тя довлече седлото на Люк и го хвърли в огъня. Ако по някакъв начин успееше да му спаси живота, той винаги можеше да си купи друго, но не можеше да си изпроси, заеме или открадне друг живот.

На разгорелия се огън тя свари няколко парчета сушено говеждо, като бъркаше и мачкаше, докато се получи бульон. Макар и трудно, успя да сипе отварата в пресъхналото гърло на Люк, а за да успее, бе

положила главата му на скута си и масажираше гърлото му, докато той преглътне. Кожата му бе станала суха и сбръчкана, а силната треска бързо намаляваше течностите в тялото му. Като намокри едно парче плат, тя избърса лицето му, опитвайки се да охлади пламналата плът. Бе толкова горещ, че платът се изсушаваше само при допира.

Като свали превръзката от ухапаното място, откри, че е зачервено и разлютено. Обезумяла, сигурна, че раната се инфектира, тя я поля с почти вряла вода, колкото смяташе, че Люк може да издържи. После попи разръфаната плът и тя отново стана чиста. Като се съмняваше, че действията ѝ са разумни, и знаеше, че ако Люк е буден, ще ѝ забрани да го направи, тя колебливо положи уста върху раната. Събра малкото смелост, която имаше, и като се молеше за повече, на няколко пъти изсмука отровата, което трябваше да направи и преди. След това внимателно изплакна устата си, загря острието на ножа до червено, опърли разкъсаните краища на раната и пак я превърза. През всичките мъчителни грижи Люк не помръдна и това именно ѝ подсказа колко зле беше той.

Тя направи всичко, което можа. А сега, по някакъв начин трябваше да облекчи треската. Като знаеше, че няма избор, и се надяваше да не го събуди, Чарити свали дрехите му. Единственото движение, което направи, за да я спре, бе, когато разхлаби колана на револвера. Макар и измъчван от делириум, той инстинктивно искаше оръжието му да е подръка.

Една по една, с толкова разтреперани пръсти, че едва успяваше да разкопчава, тя свали намокрените от пот дрехи. Като стигна до копчетата на панталоните, отвърна поглед и развълнувано промърмори.

— Моля те, не се събуждай сега, Люк, или няма да мога да свърша всичко!

Докато му издърпа панталоните, лицето ѝ почервения като неговото. „Глупаво е! — укори се тя. — Човекът е болен. Само ти си тук да му помогнеш. Стига си се правила на глупачка, продължавай!“

Макар че с Джони бяха женени от година, Чарити не бе виждала напълно голо мъжко тяло. Срамежливи, богобоязливи хора, каквито си бяха, тя и съпругът ѝ бяха запазили чувство за приличие дори в уединението на своя дом. Никога не бяха се обличали, събличали или къпали пред погледа на другия. Любеха се винаги нощем — на

изгасена лампа, Чарити, облечена в дълга нощница, а Джони се бореше пипнешком под диплите плат. За пръв път в живота си Чарити виждаше мъж, както го е майка родила — гол, уязвим и невероятно красив. Тя бе поразена. Седна на петите си и всяка друга мисъл изчезна от ума ѝ, докато оглеждаше дългото слабо тяло на Люк. Долната част от тялото бе космата като горната. Черни косми растяха по мускулестите му крака, а гъсто валмо бе приютило отпуснатия му член. Косъмчета растяха дори по пръстите на краката му. Ръцете ѝ сами се протегнаха да докоснат еластичното покритие от косми, а пръстите ѝ се вплетоха в тях. О, небеса! Бе толкова меко, колкото изглеждаше.

Ръцете ѝ шареха с разперени пръсти от единия до другия край на широките му гърди, преминаха леко по ребрата, раменете и усетиха скритата сила в тях. Когато той изстена и започна да се мятат, Чарити се сепна. Изведнъж се сети, че трябва да се грижи за него, и се ужаси от безсрамния начин, по който го зяпаше, когато трябваше да се опитва да облекчи треската му. Обзе я чувство на срам, макар че дълбоко в нея се стаи грешен трепет.

Като обузда леконравните си мисли, тя взе влажната кърпа и продължи да я налага върху тялото му от главата до петите. Скоро не остана част от тялото му, която не бе докоснала, и с всяко докосване с кърпата все повече му се възхищаваше. Дори и краката му бяха хубави, а когато Люк спеше, членът му не представляваше заплаха. Докато ръцете ѝ изучаваха тялото му, съзнанието ѝ започна да приема великолепното чудо, което бе сътворил бог, като е създал мъжа. Люк наистина бе извънредно красив.

Сухият пустинен бриз захладня и ѝ помогна в усилията. Не след дълго Люк започна силно да трепери. Макар че го придърпа много близо до огъня и го затрупа с всичките одеяла и други завивки, той така силно се тресеше, че зъбите му тракаха.

— О, Люк! Какво да правя сега? — запита тя, изпълнена със страх, но нито очакваше, нито получи отговор от изпадналия в унес мъж. Тъй като не знаеше какво друго да стори, тя се пхна под завивките при него и прегърна треперещото му тяло, както бе направил той, когато ѝ бе студено в бурята. През цялата дълга нощ се редуваха пристъпи на треска и студ.

Той мърмореше и говореше несвързано в продължение на часове. Неволно Чарити чу всичко — за уплахата на четиригодишното дете, изоставено от безсърдечната си майка, което я моли да не го напуска, за ужаса от онези дълги години в сиропиталището, оставен на благоволение на непознати, за болката от войната, за трудностите на живота му като наемен стрелец и за убийствената самота, която го разяждаше като язва.

Тя го държа през цялото време, говори му нежно, моли се за него и проля сълзите, които той не си бе позволил. Когато умората ѝ надделя, Чарити заспа, главата на Люк нежно почиваше върху гърдите ѝ, а пръстите ѝ несъзнателно стискаха малката розова панделка — нейния знак на вяра и надежда, когато всичко изглеждаше изгубено.

— Не. Не си отивай — ръката върху извивката на бедрото ѝ я стисна здраво и я задържа на място с повече сила, отколкото тя мислеше, че притежава след току-що изтеклата нощ.

— Люк, трябва да ставаме — тихо отвърна тя, като опита да се освободи от ръката му. — Слънцето изгря и трябва да намерим сянка — като не получи отговор и усети, че той само я придърпа по-близо до горещото си тяло, тя леко го разтърси. — Люк? Чу ли ме? Разбираш ли какво ти казвам?

— Остани! — промърмори той, а главата му се клатушкаше върху гърдите ѝ. — Остани!

Безполезно бе. Чарити дори не бе сигурна, че Люк знае с кого разговаря. В трескавото си съзнание той пак бе четиригодишното дете, което моли майка си да не го напуска. Или молеше нея, Чарити, да не го напуска. Бе го разбудила само толкова, че да промърмори няколко слова.

Тя полежа още няколко минути, за да го успокои с присъствието си. После бавно го постави по гръб и изправи измъченото си тяло. Макар че бе още рано сутринта, жегата се усилваше. Скоро щеше да стане непоносима, заслепяваща и душна като в сърцето на ада. Трябваше да я избегнат — но как? Ясно бе, че Люк не е в състояние да пътува, особено в жарката топлина през деня. Ако изобщо продължат пътя си, ще трябва да е през нощта. Ако доживее дотогава...

С премрежени очи тя огледа наоколо. Изнуреният ѝ поглед срещна само сухи храсталаци, кактуси и пясъци, пясъци... Ако имаше сили, щеше да седне и да поплаче. Но вместо това в нея се надигна луд

смях. „Не мога да си позволя да плача — призна си тя с кисела усмивка. — Би било излишно хабене на течност.“

Като забеляза недалеч групичка по-високи кактуси, тя отиде да ги разгледа, а притъпеното ѝ съзнание отхвърли нуждата от още сън, докато размишляваше как да оцелее в това пустинно място. Само изобретателността ѝ я ръководеше и тя скоро направи малка импровизирана палатка, като разстла брезентите върху по-високите разклонения на кактусите. Направи същото и с одеялата от седлата и така осигури малко сянка и за двата коня.

Започна да тегли и дърпа одеялото, на което Люк лежеше, докато успя да го довлече под сянката на завития кактус. После се строполи до безчувственото му тяло, задъхана и изпотена от усилията. Тъй като знаеше, че все още не можеше да си позволи да почине, се насили да свари още един бульон от сушено говеждо, като си наложи да бъде търпелива и да се погрижи първо за Люк, после за конете и накрая за себе си.

На няколко пъти си обеща: „Ако се измъкна жива оттук, ще продам фермата и ще се преместя някъде, където е хладно, зелено и влажно, където дори не са чули за пясък. Кълна се, че ще го направя.“

Когато водата им опасно намаля и Чарити не смееше да я използва, за да охлажда силната треска на Люк, тя пак прибегна до отчаяни мерки, като изобщо не бе сигурна за резултата и не знаеше за рисковете, които поема, но разбираше, че трябва да опита нещо. С ножа си отрязва големи парчета кактус и внимателно изтръгна месестата част. Като се молеше да не му стори повече зло, тя разтри влажните лепкави топки по тялото му и повтори процедурата, тъй като млечното вещество, изглежда, облекчаваше и не причини видими неблагоприятни последици.

Тя не можа да устои и се съблече по долна риза и обилно намаза със сока жадната си кожа, опивайки се от внезапната хладина, която последва, макар и за кратко. Никой нямаше да я забележи, а Люк бе все още в несвяст от треската, но Чарити дълго се колеба, преди да си позволи да остане по долни дрехи, и се постара да стои под малката сянка на задушната палатка, която бе направила.

През целия дълъг, жарък ден тя ту се опитваше да охлади тялото на Люк, ту заспиваше за малко. А от време на време насила сипваше по малко бульон между сухите му напукани устни, като се съмняваше,

че това ще възстанови течностите, които Люк губеше от треската. Когато той бълнуваше несвързано и се мятеше, тя го държеше и му говореше нежни и безсмислени думи, за да го успокои. Голотата му престана да я безпокои, основната ѝ грижа стана животът на двамата.

Накрая, подтиквана от силна и мъчителна жажда, която бе усещала досега, Чарити направи отчаяна стъпка, като съзнаваше, че може би излага непоправимо живота си на опасност. През целия следобед тя се бори с колебанията си дали е разумно, но млечният сок на кактуса мамеше като фар в бурна нощ. Загриза я страх, когато повдигна малко парче кактус към устните си. Още по-непреодолима нужда я накара да впие зъби в месестото вещество и свитите ѝ устни засмукаха влагата от него.

Сокът се стече по езика ѝ, после се спусна в пресъхналото ѝ гърло. Безвкусно. Лепкаво. Влажно. Когато стомахът ѝ прие дажбата, а езикът ѝ не се наду и не пламна, тя опита пак, и пак. Вцепенена, тя седна и зачака съдбата си. След два часа сетивата ѝ не бяха притъпени, не я свиваше стомах, по нежната ѝ кожа не се появиха предупредителни петна. Напротив, чувстваше се по-силна, побдителна. Опита още малко. И пак зачака.

И накрая, със съзнанието, че я е изпробвала по най-сигурния начин, тя смачка месестата част на млечна каша. Изпълнена с трепет, нахрани Люк с нея, лъжичка по лъжичка, като през цялото време се молеше да не се окаже, че дава отрова на този смел и хубав мъж.

После легна до него, притисна го до гърдите си, а нежните ѝ пръсти галеха черната му коса. „О, Люк! — молеше се тя, докато той лежеше безпомощен и трескав в прегръдките ѝ. — Моля те, оздравявай! Моля те, не умирай! Не знам какво още да направя, за да ти помогна.“

Тя се събуди по-късно сред пурпурен здрач и хладен ветрец, който нежно подухваше. Веднага усети, че нещо се е променило, и само след миг замаяното ѝ от съня съзнание схвана, че треската на Люк е преминала. Бузата му и ризата ѝ под нея бяха влажни от пот, но останалата част от кожата му бе по-хладна. Макар че, когато леко го разтърси, той промърмори пак нещо несвързано и не можа да се събуди, дишането му не бе толкова тежко. Тъй като не разбираше много от болести, можеше само да се надява, че той оздравява, а не умира.

Но каквото и да бе, време бе да продължат. Нито те, нито конете щяха да издържат дълго без вода. С повече решителност, отколкото сила, Чарити приготви последното оскъдно ястие от кактус и говежди бульон. Успя някак си да се облече и да нахлузи дрехите на Люк през дългите му отпуснати крайници.

Докато опаковаше намалелите им припаси и оседлаваше коня си, Чарити си блъскаше ума как да качи отпуснатото тяло на Люк на гърба на коня, защото, колкото и да се стараеше, не можеше да го събуди. Тъй като неговият кон трябваше да се щади заради ранения преден крак, налагаше се и двамата да яздят кобилата ѝ и бе по-добре да я възседнат, а не да го преметне на гърба ѝ.

Накрая тя просто седна на земята между разтворените крака на Люк, завърза дългите му крака за нейните, изправи го седнал зад себе си и завърза и двамата през кръста с въже. Придърпа ръцете му около гърдите си и завърза китките. След няколко мъчителни опита успя да застане с товара си на колене и след по-продължителни и тромави напъни се изправи на крака. Зад нея, отпуснал се тежко върху крехкото ѝ тяло, Люк представляваше непосилен товар. Стъпка по стъпка, несигурно и предпазливо, с опасност да се проснат всеки момент по очи, Чарити приближи кобилата. Като накара обърканото животно да коленичи, и с Люк на гърба си като гигантска сянка, тя успя да затътри и двамата на седлото и да придума настръхналата кобила да се изправи на крака.

— Добро момиче — похвали я тя и я потупа по шията, докато кобилата се бореше с двойния товар. — Изведи ни в безопасност и ти обещавам всичката зелена трева и вода, които можеш да погълнеш.

Яздиха цялата нощ. Чак при изгрев-слънце Чарити въздъхна с облекчение, защото бе сигурна, че вървят в правилна посока. Тя просто налучкваше пътя в тъмното и се молеше да се движат на запад към реката, а не по-навътре в пустинята.

Клетата кобила се тътреше и едва влачеше копита през пясъка. И на Чарити не ѝ беше много по-добре. От тежестта на Люк, отпуснал се върху гърба ѝ, ѝ се струваше, че ще се счупи на две. За щастие треската не бе пламнала отново, но той не дойде в съзнание. През цялата нощ пъшка и мърмори и едва не ги събори на земята, когато започна да се мята. Чарити изразходва всичките си сили, за да го

задържи изправен, и всичкото си търпение, за да го успокои, когато се въртеше.

Почти заспала на седлото, тя изненадана примигна, когато кобилата изведнъж се оживи. Стъпката ѝ бе станала определено пободра, животното изцвили силно и внезапно се втурна в тръс, от което Чарити едва не изпусна юздите от вцепенените си пръсти. Жребецът на Люк, който вървеше вързан след тях, също заприпка и широко разтвори ноздри.

— Какво има, за бога? — зачуди се на глас Чарити и се хвана здраво, защото и двамата се друсаха силно. Опита се да успокои кобилата, но тя не се подчини и Чарити отстъпи, като я остави да препуска.

После на хоризонта зърна зеленина. Бе сигурна, че ѝ се привижда и не посмя да се надява да е вярно, докато тук-там в пясъка не започнаха да се виждат тревички. Едно дърво, после още едно. Цветен храст. По-гъста трева. Цяла редица дървета. После, преди да се опомни, конете се спуснаха по обрасъл с дървета склон и спряха до колене във вода!

21.

Тя и Люк цамбурнаха в топлата, мътна вода на Рио Гранде. Чарити се надигна, като се изтръскваше от водата, и се опита да запази равновесие, защото мокрите ѝ дрехи и Люк я дърпаха надолу. Нищо не успя да го съживи така, както водата. Сега той поне отчасти съзнаваше какво става и не бе толкова бреме, докато Чарити се бореше с възлите на въжетото, с което бяха вързани.

Като ту се смееше, ту плачеше, тя го извлече на плиткия бряг, където се строполиха и двамата.

— О, Люк! Успяхме! Успяхме! Нали е чудесно?

— Къде сме? — изстена тихо той.

— Не знам — призна тя, като въздъхна с облекчение.

Знам само, че най-после излязохме от пустинята и имаме сянка и вода. Сега само това е важно, това е твоето оздравяване — тя се обърна към него и внимателно и сериозно огледа лицето му. — О, Люк! Толкова се страхувах за теб! Колкото повече продължаваше треската, толкова по-сигурна бях, че умираш.

— Почти нищо не си спомням.

— Не, разбира се. В безсъзнание си от почти три дни — осведоми го тя.

— И ти си се грижила за мен? — лека усмивка раздвижи устните му, макар че едва събираше сили да си повдигне клепачите. — Ти спаси и двама ни, скъпа.

— Тъй като едва не станах причина да умреш, това бе най-малкото, което можех да направя. Заради мен те ухапа онова ужасно чудовище. Ужасно съжалявам, Люк, за всичко, което преживя — блеснаха сълзи в очите ѝ и те грейнаха като сини звездици.

С разтреперани пръсти той се протегна към лицето ѝ, но силите му изневериха.

— Не плачи, мила. Всичко ще се оправи. Дръж се още малко, докато си възвърна силите.

— Обещай ми, че няма да умреш, Люк! — каза тя, като сподави хълцането си. — Обещай ми!

— Е, защо ще взема да върша такава глупост, когато си имам истински жив ангел, който се грижи за мен — пошегува се тихо той.

— Обещай — огромна сълза се търкулна по лицето ѝ, като остави тънка, чиста бразда по мръсната ѝ кожа.

— Обещавам — изведнъж умората го победи. Като затваряше клепачи, промърмори: — Сякаш си се борила с дявола и си загубила, скъпа.

— Не — спечелих — увери го тя нежно и лицето ѝ се озари от усмивка. — Спечелих.

Макар мътна и топла, водата от реката бе по-скъпа на Чарити от всичкото злато на света. След изпълнените с притеснение дни, когато трябваше да икономисват водата, сега Чарити ѝ се наслаждаваше до насита. Докато Люк спеше, тя се изкъпа от глава до пети и остана във водата, докато кожата ѝ се зачерви. Напълни догоре манерките. След това изпра дрехите и одеялата и ги разстла по огряната от слънцето трева. После заведе и конете във водата и ги изкъпа от солта и пясъка, полепнали по прашната им кожа.

Като размота част от въжетото, тя направи въдица от една поздрава жичка, счупен клон и изкривена фиба за коса. Когато Люк се събуди, той видя великолепен залез и усети приятно дразнещата миризма на пържена риба и току-що сварено кафе.

— С риск да наруша обещанието си, мисля, че съм умрял и съм се възнесъл в рая — каза той, а стомахът му къркореше от глад в хор с боботещия му глас.

Чарити бързо го погледна.

— Ти си буден? — тихо попита тя. Като пропълзя до него, положи главата му в скута си и му предложи глътка кафе от своята чаша. — Как се чувстваш?

— Като претоплен смъртник — възнегодува той. — Слаб съм като дете и мръсен като грешник. Пфу! Аз ли смърдя така? — добави той, като смръщи нос.

— Е, със сигурност не съм аз — възпротиви се Чарити. — Аз се изкъпах хубаво, докато ти наваксваше съня си, така че или си ти, или е рибата.

Бръчици се появиха около очите му, когато се усмихна.

— Пак моят пуст късмет — да спя, когато ти си била гола във водата. За тая гледка и седлото си бих дал!

— Ъ, Люк — запъна се Чарити, — вече нямаш седло. Изгорих го.

— Какво? — главата му се надигна от скута ѝ, но веднага се отпусна.

Той я загледа свирепо, сякаш я предизвикваше да повтори това, което бе казала.

— Трябваше, Люк. То бе единственото нещо, което се сетих да използвам за огъня. Знаеш, че няма много какво да се гори в пустинята.

— Ами твоето седло? — раздразнено попита той. — Него също ли изгори?

— Не — призна тя унило и прибави: — Не се стигна дотам. Но можеше.

— Защо предпочете да изгориш първо моето седло? — продължи да мърмори той.

— Конят ти окуця. Прецених, че ако трябва да яздим моята кобила, по-добре да оставя седлото ѝ последно. Не бях сигурна, че твоето седло ще ѝ стане. Съжалявам. Направих каквото можах при дадените обстоятелства.

— Знам, че е така — каза той. — Не ми обръщай внимание. Не понасям да съм болен. Съвсем се вкисвам.

— Ще се почувстваш по-добре, след като се нахраниш и се изкъпеш.

Въпреки протестите му, че може да се справи сам, тя продължи да го храни, положила главата му в скута си.

— А ще ме изкъпеш ли? — подразни я той и зелените му очи шеговито проблеснаха.

— Мога и да го направя — спокойно отвърна тя, с което го изненада. — Няма да ми е за пръв път. Кой мислиш те къпа, когато изгаряше от треска?

— Ти? — изграчи той.

Усмивката ѝ бе спокойна и подигравателна — особено, но привлекателно съчетание.

— Да, аз.

— Целия? — за нейно удоволствие и негов ужас Люк почувствува как страните му поруменяват, което рядко му се случваше.

— До пухкавите ти пръстчета — отвърна тя и се ухили.

— Да ме вземат мъгните!

— Може.

Въпреки дръзките ѝ, предизвикателни думи, сега, когато Люк бе в съзнание и се оправяше, Чарити се надяваше, че ще се изкъпе сам. Но когато се наложи да му помогне да се изправи на крака и внимателно да го заведе до близките храсти, за да облекчи нуждите си, трябваше да признае, че е твърде слаб, за да се изкъпе сам в реката. Можеше да се удави.

Той лежеше по гръб и чакаше. Негов ред бе да се хили като котка на мишка и неин — да се черви.

— Какво става, скъпа? Сега, когато съм буден, май се изплаши?
— присмя се той.

— Защо просто не си затвориш очите и устата и не ме оставиш да свърша тая работа — предложи тя сърдито.

— Но аз трябва да видя, за да повярвам, скъпа. Не бих пропуснал за всичкия чай в Китай.

— Продължавай и ще ти напъхам насапунисаната кърпа в нахалната уста — предупреди тя, размахвайки кърпата като оръжие.

Той се изсмя.

— Бъди мила, сестра Приндъл. Аз съм просто един изтощен клетник, който се нуждае от нежни грижи.

Всеки момент бе мъчителен и напрегнат и за двамата, когато Чарити безмълвно започна да разкопчава копчетата на ризата му, и тя не се изненада, че се справяше тромаво. Кокалчетата на ръката ѝ докоснаха космите по гърдите му и тя се дръпна като опарена.

А и Люк наистина се почувствува като опарен, като жигосан от лекия ѝ допир. Той тихо и внимателно изчака, докато тя събере смелост и довърши събличането на ризата му. Макар че тя пак се опита да продължи, без да го докосва, това се оказа невъзможно. Пръстите ѝ многократно изгаряха кожата му.

Чарити взе наикиснатата кърпа и изми лицето му, врата и ръцете, гърба, широките космати гърди и все избягваше изпитателния му поглед, като безмълвно му налагаше да лежи мирно и тихо под грижите ѝ. Но въпреки това чувстваше погледа му върху себе си —

питащ, властен. По своя собствена воля пръстите ѝ го галеха през плата и тя отново изпита удоволствие от разликата в усещането, когато докосваше меките като коприна косми и твърдите мускули.

Люк преглътна едно стенание на мъчително блаженство.

Когато се наведе да събуе ботушите от краката му, с гръб към него, над тях надвисна тишина — неудобна и напрегната.

— Трябва да се избърснеш — предложи тя пресипнало и гласът ѝ прозвуча по-дрезгаво от всякога.

Уклончивото му изрѣмжаване можеше да се тълкува всякак.

Като се придвижи назад, ръцете ѝ, треперещи, се спряха върху катарамата на колана. Малките ѝ бисерни зъби прехапаха долната устна. Затаила дъх, сякаш се готви да се хвърли от върха на стръмен водопад в опасни бързеи, тя разхлаби катарамата и набързо се справи с останалите закопчалки на панталона му. Пръстите ѝ докосваха копнеещата му плът и когато случайно закачи пъпа му, Люк въздъхна през стиснати зъби.

На Чарити ѝ се струваше, че гърдите ѝ ще се пръснат. Пое жадно дъх и в същото време дръпна дънките му. Те се измъкнаха и тя седна в краката му с панталона в ръце и с прикован в члена му поглед.

Въпреки че го бе къпала много пъти преди това, когато той бе в безсъзнание и не знаеше какво става, тя все още не бе подготвена за гледката, която видя. Преди, в треската и в съня, членът му бе мек, отпуснат и не представляваше заплаха. Сега не бе така. В този момент той бе жив, твърд и пулсиращ като готова да нападне гърмяща змия.

— Чарити, погледни ме — нареди кротко той.

— Аз гледам! — изписка тя в ужас и невяра.

Ако моментът не бе толкова сериозен, той щеше да се засмее.

— Погледни ме в очите, скъпа — поправи се той.

Като преглътна с мъка, тя се насили да го погледне в очите. Те блестяха като скъпоценни камъни в нощта, отразяваха игривите пламъци на огъня и в тях гореше страст и разбиране.

— Мила, аз съм немошен като новородено жребче. Не бих могъл да ти сторя зло, дори да исках, а и не искам. Но аз те желая и не мога да го скрия.

— Знам — гласът ѝ още звучеше като ръждясала панта на врата. Тя се прокашля, като се опитваше да вдъхне сила на треперещите си

крайници, взе изпуснатото парче плат и коленичи до него. — Знам — повтори тя, за да се успокои.

Като плашлива кобилка, готова да хукне при най-малкото движение, тя започна от краката му и продължи нагоре към бедрата. Сега бе ред на Люк да потръпва при лекото ѝ докосване, когато тя започна да се приближава към извора на болезнена нужда.

— Можеш... можеш ли да свършиш сам? — тихо заекна тя с треперлив глас и му предложи мократа кърпа.

— Мисля, че не мога — призна той и здраво стисна зъби.

— О!

С извърнат поглед тя протегна ръка да измие единствената част от тялото му, която бе останала неизмита. Само при допира ѝ членът му се размърда, като че ли го е изплашила или наранила. Чарити на свой ред силно се дръпна и извика. Люк настръхна и измърмори сподавена ругатня. Когато тя дръпна ръката си, пръстите му сграбчиха китката ѝ и я задържаха.

— Не. Докосни ме, Чарити... Познай ме! Моля те.

— Вече те познавам — прошепна тя.

— Не и такъв.

Под нежното и настойчиво движение на ръката му пръстите ѝ се задържаха и бавно започнаха да разкриват тайните на възбудата му, разбраха що е калена стомана, покрита с кадифе. От гърлото му се надигна дълбоко стенание.

— Аз ти причинявам болка! — възнегодува тя и пак се опита да се дръпне.

— Не. Да. Желая те до болка, скъпа, това е всичко. Наред с всичко останало, — това бе ново и изумително откритие за Чарити. Че си го признава, а не посяга към нея, само подчертаваше това, което тя знаеше дълбоко в сърцето си. Под грубата и жилава външност се криеше нежен и уязвим мъж.

Коленичила до него, все още хванала го интимно, тя почувствува, че в нея се заражда нещо удивително. С всеки удар на сърцето то разцъфваше все повече и се разливаше по тялото ѝ с удивителна топлина и лекота.

— Мисля, че и аз те желая.

Думите ѝ бяха просто шепот, но той ги чу така ясно, сякаш ги бе изкрещяла в ухото му. Те го пронизаха като трептяща стрела, насочена

към сърцето му.

— Тогава вземи ме, скъпа — тихо промърмори той, а блестящите му очи се загледаха в нейните. — Оставям се на твоето благоволение.

— Как? — тя срещна погледа му с такъв невинен и жаден израз, че сърцето му се сви.

— Първо трябва да си свалиш дрехите, мила. Или аз съм твърде оскъдно облечен за случая, или ти си с твърде много дрехи. Аз трябва да те видя. Искам да ти се полюбувам.

Като мило се изчерви, тя си свали ризата и ботушите. Колебливо се изправи, разкопча полата си и я остави да падне в краката ѝ. Не знаеше как да продължи, докато той не ѝ подсказа нежно.

— Всичко, Чарити. До копринената кожа.

— Никога не съм го правила — призна тя нерешително, а пръстите ѝ объркваха панделките на ризата, като се опитваха да ги развържат. — Никога не съм се събличала пред мъж, който ме гледа.

— Била си омъжена.

— Да — долната риза се разтвори и откри млечнобелите гърди с розови връхчета, от което силно му се прииска да ги вкуси.

— И за съпруга си ли не си се събличала?

— Не пред него. И той не се е събличал пред мен. Не съм виждала друг мъж съвсем гол, освен теб — гащите ѝ паднаха на земята и тя се изправи пред него гола и несигурна.

Люк не бе сигурен кое повече го изненада — срамежливото ѝ признание или самата тя, изправена пред него като прекрасна богиня.

— Ела тук, любов моя — насърчи я той, а гласът му бе пресипнал от страст. Тя доверчиво подаде малката си ръка и гои нежно я придърпа да го възседне върху мускулестия корем. Придърпа я напред, докато връхчетата на гърдите ѝ докоснаха черните му косми. Очите ѝ се разшириха, сини като лятно небе, и в тях затрептяха радост и учудване.

— Целуни ме, Чарити. Вземи дъха ми и после го върни. Тя направи много повече. Може би чувството, че ѝ е предоставена свобода, крехката представа, че властвува над положението и мъжа, макар и за кратко, прогонваха страха този път. Каквато и да бе причината, Люк бе дълбоко благодарен, но два пъти по-благодарна бе Чарити.

С блажено облекчение устните ѝ откриха неговите, без да се бори със сковаващия страх. Докато устните ѝ галеха неговите, отначало леко, а после по-дръзко, сърцето ѝ силно биеше от нарастващата възбуда, а не от необуздан ужас. Дишаше учестено, но не от страх, а в очакване. Лекото ѝ потръпване изразяваше просто удоволствие, когато космите по гърдите му подразниха чувствителните пъпки на нейните и от това те се превърнаха в твърди камъчета.

Езикът ѝ проникна между зъбите му и се вплете с неговия в дълъг и бавен танц на страстта, от който главата ѝ се замая. Под дланите си, където се бе опряла на Люк, тя усети лудия ритъм на сърцето му, което биеше в такт с нейното. Когато целувката продължи, той изстена, обгърна я с ръце и я привлече по-близо, но не направи нищо, за да промени предоставената ѝ свобода. Топлите му задебелили ръце рисуваха нежни, чувствени картини по голия ѝ гръб и тя се изви под допира му като котка, която се протяга на слънцето, после се отпусна повече върху него, а пръстите ѝ се плъзнаха по врата му и се заровиха в твърдата му черна коса.

Замаяна от страст, тя прекъсна целувката, пое си дълбоко въздух и въздъхна, разтреперана в обятията му. — О, Люк! Люк!

Устните ѝ погалиха небръснатата му буза. После нежно го ухапа за извивката на рамото. След като го бе вкусила веднъж, изглежда, не можеше да му се насити. Като зарови лице в черните къдрици под врата му, тя вдъхна дълбоко и изпита опиянение от миризмата на сапун, топла мъжка плът и някакво ухание, което бе само негово.

Тя го подлудяваше от страст, а той можеше само да я остави да прави с него каквото си иска, макар че цялото му тяло искаше да я положи под себе си и изпълнен с копнеж, да се слее с нея в едно. Всяка целувка го пронизваше като огнено копие, всяко колебливо докосване бе като светкавица. Ръцете му плавно шареха по гръба ѝ и се спряха в нежната извивка. После, преди да се усети, те се плъзнаха към извивките на ханша и обгърнаха атлазените полукълба, като я притиснаха по-здраво към стегнатите мускули на корема му.

На онова потайно място между краката ѝ започна яростно пулсиране. Инстинктивно тя потри долната част на тялото си в неговото, като се опитваше да облекчи сладострастната жажда, а когато притисна тръпнещите си гърди в неговите, върховете им прокараха страстни бразди в черните косми.

— Боже, Чарити! — изстена той. — Толкова си жарка, толкова сладка! Само теб усещам! Само твоя мирис долавям.

Тя пак потърси устните му, езиците им се сплетоха, устните им се плъзгаха и мачкаха в пламенно дирене на повече великолепие. Никога преди не бе се чувствала така, толкова невъздържана, така обезумяла, така изцяло погълната от необикновен сладострастен копнеж, хваната в мощните лапи на сладостното желание. По свой начин то бе толкова страшно, както и старият страх, но същевременно я караше да жадува за още и още.

Туптенето между бедрата ѝ се усили, събираше се влажна горещина. Тялото ѝ се гърчеше в копнеж, плътта им бе станала гладка от финия блясък на желанието. Краткотрайното ѝ неудобство бързо отмря под пламъците на страстта, които бяха лумнали в нея.

Като откъсна устните си от неговите, тя въздъхна.

— Моля те! Моля те, Люк! Помогни ми! Покажи ми!

В отговор на молбата ѝ дългите му силни пръсти се склочи на кръста ѝ, повдигнаха я, после я отпуснаха и бавно я поставиха върху пулсиращия ствол. Малко по малко, с напрегнати от усилие мускули, той я спускаше внимателно надолу.

— Опри ръцете си на гърдите ми, мила — дрезгаво каза той. — Вземи ме по малко или по много, както искаш, бавно или бързо.

Всъщност той продължаваше да ѝ внушава, че тя налага темпото в любовната им игра, че ще продължат според нейните желания. Дори сега, изпълнена с неистов копнеж, Чарити бе благодарна, защото, когато усети върха на члена му да намира в тялото ѝ, за кратко я прониза болка. За един ужасен миг тя си спомни разкъсващата болка от последния път, когато я облада мъж, спомни си кръвта и ужаса от мъчението, причинено ѝ от похотливи, грабливи зверове.

Като усети внезапния ѝ страх и вцепенението ѝ, той започна да я успокоява, говорейки напевно:

— Спокойно, скъпа. Не бърза ме — той я наведе към себе си, погали с нос врата ѝ, ухото ѝ, а топлиите му устни и дъхът му я гъделичкаха и закачаха.

Моментът на страх бе преодолян! Нежността му победи уплахата ѝ. Като въздъхна с трепет, тя отново се отпусна върху него.

Дългите, бавни целувки десетократно възвърнаха копнежа. Като леко я повдигна само за да направи малко място между горната част на

телата им, Люк приближи главата си към гърдите ѝ. Влажният му горещ език рисуваше сложни картини по млечните кълба и жадно смучеше розовите връхчета, с което ги караше да набъбват от желание за още.

— Бъди нежна с мен, скъпа — предупреди я той, като леко се изсмя. — Възползуваш се от оздравяващ болен, не забравяй.

Закачливата му забележка извика усмивка на устните ѝ, а в гърлото ѝ се надигаше весел смях. И последните следи от страх изчезнаха от очите ѝ и те засияха ясни и изпълнени с радост. Бавно, с негова помощ, тя отново се настани отгоре му и усети как тялото ѝ му прави място, как цялата се изпълва от него. Изненадан и щастлив стон се изтръгна от устните ѝ и се сля с тихото ахване на Люк, когато той усети, че го приютиха в атлазената нощница.

Когато пое цялата му дължина без болка, Чарити просто остана седнала и се наслаждаваше да го усеща дълбоко в себе си. Очите им дълго се вираха едни в други и празнуваха победата над старите стракове и надеждата за предстоящ празник.

После тя се надигна — първо леко, като колебливо се мърдаше, сякаш да изпробва непознати граници. Това бе най-сладката мъка, която бе изпитвал. Полазиха го тръпки, които същевременно го правеха и слаб и силен.

Тя ставаше все по-уверена и дръзка с всеки кадифен удар. Бедрата ѝ здраво се притискаха в неговите, а ръцете ѝ бяха опрени на тупкащите гърди. Косата ѝ се разпусна и разпиля, за да обгърне и двамата в златен облак.

Доволен, че я оставя да наложи темпото, той потърси гърдите ѝ, улавяше ги нежно, играеше си със срамежливите зърна, а те се надигаха и спускаха пред ненаситния му поглед. Вълни на възторг го заливаха. Жилите на врата му изпъкнаха, като се опита да задържи удоволствието си, докато и тя достигне своето.

Чарити се къпеше в море от страсти, мятеше се в стихийни приливи, сигурна, че ще се удави в този порой от усещания, над които нямаше власт. Но пък бе така чудесно, така замайващо, че не ѝ се искаше да оцелее. Грабна я вълнение, което я издигаше все по-високо към върха на нещо непознато и страховито и с което препускаше към място, което не бе посещавала.

Той усети и разпозна първите кадифени тръпки на надвисналия оргазъм, усети как тя се стегна и по лицето ѝ се изписа изненада и удивление.

— Не му се противопоставяй, скъпа — изрече през зъби той. — Това е райт, който ни е отредено да познаем тук.

Тогава я разтърсиха спазмите. Тя отметна назад глава с радостен вик и се остави на възторга. И Люк я последва, като я притискаше силно до себе си, когато го разтърси екстаз с такава сила, че достигна душата му.

След цяла вечност те се понесоха в по-спокойни води. С тихи въздишки и нежни целувки се къпеха в златистото затишие.

— Не знаех, че се случва и така — срамежливо и несигурно прошепна тя, опряла глава на рамото му.

— Да си призная, и аз не знаех — отвърна той, удовлетворен до състояние на вцепенение.

— Ако не бях се отправила към ада преди, сега съм — тихо прибави тя.

Той изведнъж почувствува, че спокойствието му се разсея.

— Би ли ми обяснила това, скъпа.

— Колкото и красиво да бе, все пак е грешно.

— В това няма нищо грешно, скъпа — промърмори той, като овладя желанието си да я разтърси. Като извърна глава, повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Не бе нито срамно, нито грешно, независимо какво са те учили. Удоволствието не е грях, Чарити. Проклет да съм, ако те оставя да развалиш с чувство за вина удоволствието, което споделихме. Бе хубаво, правилно и чудесно. И ако се осмелиш да кажеш противното, ще ти нашаря закръгленото задниче и ще ти се наложи да вървиш пеш до Ел Пасо.

По устните ѝ премина усмивка и заблестя в дълбоките ѝ сини очи, където му се стори, че прочете благодарност.

— За човек, който се чувстваше толкова немощен преди малко, ти наистина ставаш нахален. Сигурен ли си, че можеш да ме напердашиш?

Той се изсмя и каза:

— Може би не още сега, но ще ти покажа какво мога, скъпа.

С тези думи той я повдигна, положи я пак върху себе си и когато устните му се впиха в нейните в зашеметяваща целувка, тя усети

набъбващият член да я изгаря до бедрото.

22.

На следващото утро, когато Люк разбра, че Чарити бе изсмукала отровата от раната му, почервения от гняв.

— Идиотче такава! Имаш ли представа какво можеше да се случи, ако имаше някаква раничка в устата си? Или по устните? Или по езика? — гласът му се извиси и той закрещя.

— Ами нямах, затова...

— Можеше да глътнеш от отровата. Къде щяхме да сме тогава? И двамата безпомощни в тази проклета пустиня.

— Първо на първо, не бе моя идеята да пътуваме през тая проклета пустиня — разгорещено му напомни тя. — А аз измъкнах и двама ни, нали?

— Това да — призна той с рязко кимване. — И ще съм ти вечно благодарен. Ти ми спаси живота. Но осъзнаваш ли какво рискува? Имаш ли представа какъв щур късмет извадихме? Ако още веднъж изложиш живота си на опасност, за да спасиш моя, обещавам ти, че здраво ще ти сритам задника.

— Какво си се прехласнал по задника ми? — промърмори тя, като си сбърчи носа. — Щом започнеш да ме заплашваш, все намесваш задника ми.

Забележката ѝ го накара да се усмихне неохотно.

— Да, знам. Предполагам, че започна, когато за пръв път те видях в онези тесни дънки. Едва не си глътнах езика. Не можех да повярвам, че имаш такава сладко малко дупенце, стегнато и с формата на сърце, и по големина да приляга на ръцете ми.

Тя зяпна и за секунди остана безмълвна, после възкликна, като се засмя.

— Люк Стърлинг! Развратно старче такава! — макар и изненадана, очите ѝ весело проблясваха.

— Старче, а? — повтори той, като я гледаше със закачлив поглед. Бе забравил гнева си. — Старче? Трябва ли да ти доказвам колко жизненост има още в това старо тяло?

Той пристъпи към нея, ухилен дяволито, с блеснали очи и разширени ноздри, сякаш дебнец да улови следата ѝ, докато тя бавно отстъпваше.

— Мисля, че ти трябват още няколко урока, госпожо!

— Какви... какви уроци? — задъхано запита тя, като се опитваше да не се захили глуповато. — Револвери? Ножове? Бързо вадене на оръжието?

— Неее... — той поклати глава и изви нагоре черната си вежда в знак на чисто мъжка дързост. — Първо, урок по усмиряване на волната ти уста. После урок за възрастта, мъжете и любовта.

— В тази последователност ли? — подигра се тя и открито се засмя.

Той я сграбчи и я дръпна в обятията си.

— Урок номер едно — измърмори той и като граблива птица се спусна към устните ѝ.

Неговите бяха твърди, топли и сладки и Чарити бе принудена да се съгласи, докато все още можеше да мисли нормално, че това наистина е успешен начин да затвориш устата на някого. Устните ѝ бяха обсебени, езикът ѝ бе зает с приятни занимания и тя не би могла да произнесе нито дума, дори животът ѝ да зависеше от това.

Чарити усещаше само устните му, които изкусително се движеха върху нейните, и преди да разбере, ризата ѝ бе разкопчана, а ръцете му бързаха да освободят гърдите ѝ от долната риза. Тя инстинктивно понечи да го спре, вдигна ръце и склучи пръсти около китките му.

— К... какво правиш? — ахна тя, като откъсна устните си от неговите.

— Събличам те, скъпа — провлачено каза той. — После ще те любя.

— Тук? Сега? — изпищя тя.

— Точно тук. Точно сега — потвърди той.

— Не можем. Люк, посред бял ден е!

Тя бе толкова възмутена, че той се засмя.

— Чарити, скъпа, наоколо няма никой, освен конете, а те няма да кажат на никого.

Тя размаха ръце.

— Права бях за едно поне. Може да не си стар, но наистина си развратен.

Той пак я накара да млъкне по най-добрия начин, който бе открил. И тя отново се поддаде на очарованието му, усещаше устните му върху своите, ръцете му бързо ги освобождаваха от дрехите, топлото слънце огряваше голата им плът, а лекият ветреца подухваше между дърветата. Тревата погъделичка голия ѝ гръб, когато той я положи нежно на земята и покри тялото ѝ със своето.

Ръцете му я галеха с безкрайна нежност. Кожата ѝ настръхваше там, където минаваха чудните му устни, докато покриваха тялото ѝ с целувки — от лицето бавно надолу, възбуждащо, сантиметър по сантиметър. Светът ѝ се обърна наопаки.

После той внезапно спря, ръката му замръзна върху бедрото ѝ. Преди да отвори очи, тя почувствува как го обзема гняв, усети как пръстите му конвулсивно стиснаха крака ѝ. Огънят във вените ѝ се превърна в лед, когато тя повдигна клепачи и видя ужасния израз на лицето му.

— Люк? — гласът ѝ трепереше от смущение и тревога, когато се обърна към него.

Плахата ѝ молба го откъсна от мрачните мисли и го накара да осъзнае колко силно я плаши. С треперещи пръсти той проследи дългите, грапави белези, които се спускаха по цялата дължина на бедрата. За тези белези бе чувал, но не бе ги виждал досега, не бе забелязал тази сбръчкана плът на меката светлина на огъня предната нощ, когато страстта бе завладяла сетивата им.

— Чарити! — niskият му глас бе дрезгав от възмущение, изпълнен с гняв и състрадание. — О, миличка! Колко ли си страдала!

Тя безуспешно се опита да отмести ръцете му.

— Не. Моля те, не ги гледай! Толкова са грозни. Толкова ужасни! — от гърдите ѝ се изтръгна ридание, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а от това сърцето му се късаше.

— Не. Всичко в тебе е хубаво, красиво, любов моя. Но все пак искам да откроя този, който го е сторил, който така е белязал хубавото ти тяло. Дори години да ми отнеме, няма да престана да го търся, докато не си плати за това, и то в повече.

После той направи нещо много удивително! Сложи устните си върху белега и я целуна, после прекара устни по цялата дължина на двата белега, сякаш с този жест искаше да изтрие болката, която тя бе

изтърпяла, да я заличи от дълбините на съзнанието и душата ѝ, сякаш изобщо не е съществувала.

И изведнъж, като от вълшебство, за пръв път след нападението, тя се почувствува отново красива, цяла — ценена повече от най-скъпоценните камъни. Радост, удивление и невяра я заляха. Сърцето ѝ пееше. Душата я болеше. Съзнанието ѝ викаше от възторг. Сълзи се събираха в очите ѝ, пареха гърлото ѝ.

— О, Люк! Люк!

Когато той се надигна над нея и телата им се сляха в едно, тя повтаряше името му като молитва — молитва на благодарност и любов.

Ел Пасо напомни на Чарити за Додж Сити, само че бе по-голям, по-шумен и по-мръсен. И той, като Додж, бе животновъден град, но бе на границата и бе удобен за преминаване от и в Мексико за много бандити, убийци и всякаква паплач. Ел Пасо бе и процъфтяващ център за най-хубавите кожени изделия от Мексико, което позволи на Люк бързо да си избере чудесно ново седло и нуждата да яздят заедно отпадна.

Дискретно поразпитаха, където трябва и скоро изровиха вести за Кътър. Какъвто груб самохвалко си бе, не бе си дал труд да укрие следите си. Все още бе в Ел Пасо и явно се чувстваше в безопасност и доволен, тъй като прекарваше по-голяма част от времето си в пиене, по жени и да заплашва всички.

Много скоро откриха, че Кътър вече не е добре дошъл в повечето от публичните домове в града. Бе се разчуло, че предпочитанието му да използва ножа не се ограничава само в случаите, когато трябваше да се разправи с неприятелите си или да плаши и принуждава жените да му се подчиняват. На човека просто му доставяше удоволствие да порязва хората и всички дами от занаята бяха изплашени до смърт от него.

— Така ужасно бе нарязал едно от моите момичета, че едва не умря от загуба на кръв, докато дойде докторът — разказа им една от съдържателките.

Като си представи как Кътър злонамерено размахва острието, Чарити потръпна от спомените за болката, която ѝ бе причинил.

— И представителите на закона нищо ли не направиха? — попита тя.

— Кои представители? — презрително отвърна Сейди. — Лайната, които минават за представители на закона в този град, когато видят негодници като Кътър, се напикават от страх.

— Предполагам, не можеш да не го пускаш в бара?

Сейди горчиво се изсмя.

— Шегуваш ли се, мила? Наела съм двама от най-грамадните грубияни, които открих, с единствената надежда да поддържам някакъв ред тук, така че ще се замисли, преди отново да нарани някое от момичетата ми, но те все още идват със синини и разплакани от порязвания с нож. Поне не сме викали пак доктор за раните им, но трябва да им плащам двойно, за да изтърпяват, насилията му. Изплашени са до смърт от него. Но ние знаем, че ако не си начеше крастата тук или в някой от другите публични домове, ще вземе да нападне някоя невинна душа на улицата.

— Да — съгласи се Чарити тъжно. — Точно това ще направи. Правил го е и преди.

Сейди я погледна замислено.

— Затова ли го търсите?

Чарити само кимна.

— Можем да работим заедно — предложи Люк. — И да го премахнем завинаги.

Очите на Сейди светнаха.

— Скъпи, ако успееш, тези тук ще бъдат най-щастливите курви в цял Тексас. Само ми кажи как да помогнем.

— Първо, трябва да сме сигурни, че Кътър не подозира нищо. Това означава, че ти и момичетата трябва да пазите в тайна плановете ни. Когато Кътър дойде следващия път, ще го вкараме направо в капана.

— Люк, надявам се, че не възнамеряваш да използваш някое от момичетата на Сейди в плана, който замисляш — каза Чарити. — Представям си колко са неспокойни и как се чудят коя ли ще избере следващия път, а ако ги използваме умишлено за примамка, това допълнително ще ги притесни. Една изтървана дума, един погрешен ход и целият план се проваля, за нейна сметка при това. Твърде много ще е, и твърде опасно — Чарити прие най-упорития си израз и добави.

— Освен ако не направим така, че аз да съм жената, която Кътър ще пожелае.

— Това е най-тъпото нещо, което каза досега — увери я Люк. — По дяволите, Чарити. Та той ще те познае!

— Джеб не ме позна — възпротиви се тя. — А съм сигурна, че Сейди има хиляди начини да ме дегизира до неузнаваемост.

Сейди кимна в знак на съгласие.

— Като свърша с нея, дори и майка ѝ няма да я разпознае.

— Всичко това е добре, но как ще накараме Кътър да предпочете нея пред другите момичета?

— От скука — отвърна Сейди с многозначителна усмивка. — Само да се пусне слух, че имам ново момиче, и Кътър пътека ще направи до моя „Дом на греха“ и ще припка като зайче с подпалена опашка. Люк все още не скланяше.

— Не знам, Чарити. Доста трудно ти беше убедително да се преструваш на обслужваща в бара. Как, по дяволите, ще се преструваш на курва, без да се издадеш?

— Като си напомням всяка минута колко много ми дължи тоя дявол от ада — заяви тя хладно и дръпна шалчето, вързано на врата ѝ, като не обърна внимание на изненаданото ахване на Сейди, когато се откри яркият белег. — Искам да го върна там завинаги, в онова свърталище на усойници, откъдето е изпълзял.

Същия ден се разпространи новината, че в конюшната на Сейди има нова кобилка — свежа, хубава и готова да доставя удоволствие. Според плана, всички предложения от интересувачи се клиенти бяха снизходително отхвърлени, докато Чарити и Люк с тревога очакваха пристигането на Кътър. Стана почти осем часът, когато той се появи — рано, според приетите норми в тези разгулни домове, тъй като оставаше цял час, преди лятното слънце да залезе, но достатъчно късно, за да се опънат до крайност нервите на Чарити. Ръцете ѝ бяха влажни, главата ѝ се пръскаше.

— Дръж се, скъпа. Ето го — прошепна ѝ Сейди.

— Дойдох да видя новото момиче — заяви Кътър високо, от което космите по врата на Чарити настръхнаха.

Като си лепна весела усмивка на лицето, тя се обърна към него с наперено поставена на хълбока ръка.

— Това е Чери^[1] — каза Сейди, като я представи с името, за което се бяха разбрали преди това.

Кътър се засмя, явно оценяваше шегата, както и Сейди, когато измисли името ѝ.

— Така ли? — кисело запита той.

— Зависи колко си готов да платиш, Кътър — шеговито забеляза Сейди.

Хладните му подли очички огледаха оскъдно облеченото тяло на Чарити и жадно поглъщаха сочните гърди, повдигнати високо и предизвикателно над дантелата, която украсяваше по края черния атлазен корсет, после се сведоха към кюлотите и стройните ѝ крака, обути в чорапи.

— Харесва ли ти нещо от това, което виждаш, господине? — провлечено и дрезгаво запита Чарити, като едва успя да сдържи трепета в гласа си, когато срещна змийския му поглед. Тя отчаяно залагаше на внезапно осенилата я интуиция, че Кътър сигурно се отегчава от жени, които явно се страхуват от него, и че няма да устои на някоя, която не се страхува и която ще трябва умишлено и злостно да пречупва и да кара да се моли за милост.

— Още не си чувала за мен, нали? — изфука се той.

Тя нарочно продължи да се държи предизвикателно.

— Не вярвам на всичко, което чувам.

Той пак се засмя.

— Е, като видиш, ще повярваш, моме. К'во ще кажеш да идем горе и Кътър да ти покаже някои номерца, дето не ги знаеш.

Когато Чарити тръсна глава, щраусовото перо, което украсяваше кърдите ѝ, дръзко подскочи.

— Съгласна, но бас държа, че знам повече номерца от теб.

— Не ти личи — изтъкна той с похотлива усмивка. Той я огледа по-внимателно и очите му се присвиха. — Позната ми се струваш, май съм те виждал преди — бавно, почти подозрително, каза той, от което сърцето на Чарити прескочи няколко удара.

— Скитала съм много — успя да изрече тя, като сви рамене. Хвана го под ръка с надеждата да не забележи как треперят вкочанените ѝ пръсти и го поведе по стълбите. — Ходил ли си в Сейнт Луис?

Два пъти се спъна и едва не падна. Когато Кътър я изгледа особено, тя се засмя и се надяваше, че е убедителна.

— Добре, че не съм толкова непохватна, когато не стоя права на краката си, нали?

— Да, е, ще видим — измърмори той.

Когато стигнаха до вратата ѝ, Кътър извади ножа си от калъфа, дръпна я до себе си и изръмжа.

— Хайде, отваряй!

Като преглътна ужаса, който я прониза, и като знаеше, че трябва убедително да изиграе ролята си, Чарити досетливо отвърна:

— Тъкмо туй щях да направя, тъй като обикновено нямам навика да се опитвам да минавам през стените.

— Млъкни! — излая той, като грубо я раздруса. — Ако искаш да оцелееш през следващите няколко минути, тази стая трябва да е празна, а ако не е, първо твоето гърло ще срежа.

Тъй като прозорците гледаха на изток и щорите бяха спуснати, стаята бе затъмнена, но не и тъмна. Когато всичко му се стори наред, Кътър я дръпна напред, малко пред себе си. Внимателно продължаваше да държи ножа в готовност. Като направи три стъпки през прага, Чарити внезапно спря. Когато Кътър се блъсна в нея, тя се изви на една страна, сграбчи го здраво с две ръце за китката, проверя крака си зад неговия и с едно пресметнато дръпване го простря на пода.

Преди Кътър да успее да се вдигне, Люк се появи иззад вратата и насочи дългата цев на револвера си към гърдите му.

— Хвърли ножа — заповяда той, а гласът му прозвуча така заплашително, какъвто бе и видът му.

Оръжието изтрака на пода, Люк го ритна встрани, далеч от Кътър.

— А сега свали колана с револвера, леко и спокойно. Не, с лявата ръка, дясната вдигни над главата си и я дръж там.

Кътър гледеше кръвнишки, но изпълни заповедите.

— Добре. А сега се изправи много бавно. Едно погрешно движение и ще ти е последното, Кътър.

Докато Люк обезоръжаваше Кътър, Чарити нахлузи пола и блуза, смени високите пантофи с ботуши и закопча колана на револвера си.

— Готова съм, Люк — съобщи му тихо тя.

— Какво става тук? — поиска да разбере Кътър.

— Страшният съд — спокойно отговори Чарити, макар че стомахът ѝ все още се бунтуваше. Тя насочи револвера си към Кътър.

— Тръгвай! Ще слезем по задните стълби, за да не безпокоим клиентите на Сейди, макар че от това, което чух за приключенията ти в Ел Пасо, можеш да крещиш колкото си щеш и никой няма и пръста си да помръдне, за да ти помогне.

— Къде отиваме? — Кътър бе започнал да се вълнува.

— Някъде, където няма толкова народ, за да може Чарити да те убие на спокойствие — каза Люк, като го побутна да тръгва.

Те го изведоха от публичния дом — Люк вървеше отпред, а Чарити го пазеше отзад. Преминаха през лабиринт от опустели улички и алеи и накрая спряха на едно отдалечено място, близо до края на града.

— Достатъчно се отдалечихме — каза му Люк.

— Обърни се много бавно — прибави Чарити — и срещни съдбата си.

Кътър се обърна към нея и изръмжа.

— Няма да ти се размине, имам приятели.

— Знам ги твоите престъпни приятели — прекъсна го Чарити. — Те са следващи в списъка ми с жертви, освен Джеб. Той първи опита от отмъщението ми. А сега искам да знам къде са останалите — четиримата, които нападнаха Джони и мен и ни оставиха да умрем в прерията в Канзас. Сети ли се вече коя съм, Кътър?

— Да, ти си жената на оня фермер от Канзас, нали? Знаех си, че трябваше да те довършим. Как адски кървеше, помислих, че умираш.

Чарити му отправи ледена усмивка.

— Трябваше да се уверите, ти и твоите разгонени приятелчета — убийци. Защото сега е мой ред и аз няма да допусна същата грешка. Обаче първо ще ми кажеш къде да намеря другите.

— Нищо няма да кажа.

— Ще кажеш. Веднага или не, с желание или без — по твой избор, но колкото повече се бавиш, по-болезнено ще е за теб — Чарити разви камшика, който бе закачен от лявата страна на колана на револвера и го размаха. Той се изпъна с плясък и се плъзна в праха помежду им. С леки движения на китката Чарити го изви като змия пред настръхналия поглед на Кътър.

Застанал встрани, Люк гледаше и изчакваше — мълчалив часовой, готов да защити дамата си, ако се наложи. Той почти не забеляза кога Кътър мръдна ръката си, толкова бързо разбойникът извади ножа си някъде из панталоните. Ножът се появи изведнъж, неочаквано, дълъг и смъртоносен, а залязващото слънце проблясваше по добре заострения ръб.

Когато Кътър дръпна ръката си, готов да запрати ножа право в сърцето на Чарити, Люк се пресегна за револвера. Колтът излизаше от кобура, когато рязко плющене разцепи въздуха и в отговор се чу как Кътър извика от болка. Ножът отхвъркна от кървавата му ръка и падна на няколко крачки извън обсега му. Чарити стоеше пред него, спокойна и уверена, с презрителна усмивка върху устните си.

— Не бе особено разумно от твоя страна — подигра му се тя, като погледна разкъсаните му пръсти. — Дори и да си скрил друго оръжие, вече не можеш да го използваш.

Кътър изръмжа като притиснато до стената животно.

— Кучка такава!

— Вещица — поправи го спокойно тя. — В Сокоро, където убих Джеб, ме знаят като Вдовицата Вещица. Тази вечер всички в Ел Пасо ще чуят за мен. Искаш ли да разбереш защо? — когато той с презрение отказа да отговори, тя продължи: — Оставям визитна картичка и букет от сухи плевели върху трупа на жертвата. Чувстваш ли се по-добре, като знаеш, че ще те закопаят с малък спомен от мен? Справедливо е, в края на краищата, щом и аз ще имам един от теб — с другата ръка тя дръпна панделката, която бе сложила на шията си, и му показа белега. — Това е най-малката причина, поради която ще те убия, нали разбираш? Но първо ми кажи къде да открия престъпните ти съдружници.

— Ще умра, но няма да кажа нищо — запъчи се той.

— Ще ти се прииска да умреш — обеща му тя на свой ред.

Камшикът изплющя със злостно свистене, като шибаше и удряше, забиваше се в плътта на Кътър многократно и нарязва дрехите му на парцали. Въпреки че Люк стоеше нащрек със зареден револвер, Кътър се опита да побегне, но гладката кожа изпя най-примамливата си песен и се уви около него като две силни ръце, придърпвайки то за още назидателни ласки и хапливи целувки.

След около десетина минути — толкова малко, но и толкова безкрайно дълги — Кътър бръщолевеше и скимтеше, изреждайки имена и места толкова бързо, колкото му позволяваха разтърсващите хълцания. На колене пред нея, той се молеше да го пощади.

— Моли бога да е снизходителен към душата ти — отвърна тя. — Той ще те изслуша с повече готовност от мен.

Въпреки раните, Кътър изведнъж се спусна към ножа си. Пръстите му едва докоснаха дръжката, когато камшикът на Чарити изплющя за последен път и стегнато се уви няколко пъти около врата му. Когато камшикът се разхлаби, Кътър лежеше безжизнен в прахоляка. И последният му дъх бе изцеден.

Чарити бавно събра и нави камшика си. Люк погледна към тялото на Кътър. С изумление забеляза, че макар той да бе удушен, на гърлото му се виждаше порезна рана, точно като тази, която бе нанесъл на Чарити преди години.

Той я погледна и откри, че тя също е изумена. С толкова тих глас, че трябваше да се напруга да я чуе, тя изстена.

— Боже мой, Люк! В какво чудовище се превръщам?

Според Кътър, Данди се движеше сам напоследък, като обикаляше заведенията за комар по крайбрежието на залива в Тексас. Люк сметна, че Галвстън е най-подходящото място да започнат издирването. И така, те отново се отправиха по суша, а непосредствената им цел бе град Сан Антонио.

Чарити не бе доволна, че отново пресича сух и неплоден терен. Ако тя трябваше да избира, щяха да продължат покрай Рио Гранде и сравнително зелените ѝ брегове, независимо че щяха да загубят време. Дълго спориха с Люк, преди тя да отстъпи накрая.

— Да, сухо е, но не като в пустинята, през която минахме преди — каза ѝ той. — Има реки и храсти, тук-там се срещат дървета и трева.

На половината път до Сан Антонио Чарити разбра, че Люк е преувеличил нещата.

Реките бяха малко, почти пресъхнали от лятната жегата, трева почти нямаше, а дърветата бяха рядкост. Дори в планините бе сухо и прашно. Единствената по-голяма река бе Пекос, но тя вече бе останала зад тях.

— Дявол те взел, Люк Стърлинг! — мърмореше тя, като си свали кърпата и избърса потта и праха по лицето и врата си. — За последен

път се съгласявам ти да водиш. Аз искам да намеря Данди толкова, колкото и ти, но още два дни път при малко повече удобство нямаше да са от голямо значение. Кътър още бе в Ел Пасо, какво те кара да смяташ, че Данди няма да е в Галвстън или в някои от градовете по крайбрежието?

— Защото вървя по следите му от година — припомни й Люк. — Той е хлъзгав като мазно прасе и два пъти по-предпазлив. Сякаш по неестествен начин научава кога се приближавам. Може да съм само на часове път след него и той духва яко дим. По дяволите, уморих се да откривам къде е, но да оставам с празни ръце.

Като въздъхна, тя се примири с безмилостното слънце и праха, който дразнеше гърлото. Просто не можеше да се разговаря с него в такива моменти, когато твърдо си е наумил да бъде неговата воля. До Сан Антонио им предстоеше още пет дни път. Чарити яздеше до Люк, изпаднала във вцепенение от силната жега, когато изведнъж забеляза, че слънцето не е така ярко като друг път. Вятърът се усилваше и около тях небето бе добило някакъв странен, жълтеникаво — кафяв оттенък и се сливаше с хоризонта така, че тя вече не различаваше земята от небето. На югозапад, близо до земята, се оформяше застрашителен облак.

— Какво става? — запита тя, като забеляза дълбоката бръчка, която прорязва челото на Люк.

— Пясъчна буря — кратко обясни той, а погледът му зашари пред тях. — Изглежда, се насочва право към нас. По-добре да намерим подслон, и то бързо.

Още докато Люк говореше, вятърът се усили, вдигаше и извиваше във вихрушки пясък и прах, шибаше лицата им и падаше във вратовете им.

— Нахлупи шапката върху лицето си и покрив устата и носа си с кърпата! — извика той. — Облечи си мушамата, вдигни и придърпай яката около врата си.

Макар че бе сигурна, че ще се запари в мушамата, тя послуша съвета му, тъй като вече усещаше пращинки между кожата и дрехите си, докато несръчно се опитваше да си нахлузи шлифера. Вятърът заплашваше да го издърпа от ръцете й, преди да успее да го загърне около тялото си. По-бърз от нея, Люк скочи на земята, сграбчи една риза, която измъкна от дисагите си, и започна борба с вятъра и

капризния кон, докато му завърже плата около главата. От нейните дисаги той изтръгна черната ѝ фуста, за да покрие кобилата ѝ.

Объркана, тя извика през воя на вятъра.

— Ще се задушат! Няма да виждат!

— Те и сега не виждат! — изрева в отговор той. — Така поне няма да им се напълнят очите и ноздрите!

Тя осъзна, че той е прав.

Без нищо да спира хвърчащия пясък, конете ще се задушат от него, като се събере в носовете и гърлата им.

Като продължиха да яздят и с мъка си проправяха път през гъстата завеса от прах, тя се чудеше дали и нея ще я сполети подобна участ. Макар че кърпата бе покрила носа и ушите, през нея и над нея преминаваха пращинки. Очите ги смъдяха и от тях се стичаха сълзи, миглите почти не можеха да спрат праха. През слоевете дрехи, той шибаше телата им, като стържеше и жулеше, сякаш ги търкат с четка с твърди косми. Прахът се промъкваше в ушите им, хрущеше между зъбите, когато се опитваха да дишат. Полепваше по гърлата им.

Чарити изобщо не можеше да си представи къде ще намерят подслон в това пусто плато. Ако напреде ѝ се изпречеше планина, тя сигурно щеше да се блъсне в нея.

Навярно провидението направляваше стъпките им. Нямахше друго обяснение за това, че съвсем ненадейно се натъкнаха на пещера. Люк пръв я видя, а тя щеше да я подмине и изобщо да не я забележи.

Като хвана юздите на кобилата ѝ, той се опита да надвика бурята.

— Нататък! — и поведе конете към тъмния вход навътре в пещерата.

Да влезеш през райските порти, сигурно нямаше да е толкова приятно. Сега, когато от три страни ги обграждаше яка скала, шумът от бурята стихна до приглушен вой. Тук вятърът почти не ги достигаше и прахът не забиваше остри зъби в плътта им.

Чарити свали шала от лицето си и се опита да си поеме дълбоко дъх — първия през почти цял час, но се задави от праха, наслоен в гърлото ѝ. Раздра я такава кашлица, че трябваше да се наведе и да се улови за високата част на седлото, за да не падне. Това, което си спомняше, бе, че Люк я смъкна от седлото и я тупаше по гърба. Когато спазмите стихнаха, той я положи на земята. Поднесе ѝ манерката.

— Напълни си устата, но не гълтай — заповяда той. — Изплакни си устата и изплюй! После, когато измиеш повечето от праха, пий бавно. Не пий на едри глътки, че пак ще се задавиш.

Тя едва устоя на желанието си да направи обратното на това, което Люк нареди. Най-много от всичко на света искаше да усети само как хладката, с вкус на тенеке течност се стича по пресъхналото ѝ гърло. Накрая, като се опря тежко на рамото му, дишаното ѝ се успокои.

— В безопасност ли сме? — изграчи тя.

— Така смятам, щом не сме на вятър.

Сякаш думите му разгневиха някой бог на бурята, та в пещерата нахлу вятър и ги засипа с пясък.

— Може би трябва да отидем по-навътре — предложи той, като почистваше насълзените си от прах очи.

Като се върна към входа, започна да дърпа един малък храст, опитвайки се да го изтръгне от несигурното му гнездо в земята. След няколко опита той се изскубна с корените и Люк го довлече при нея.

— Можем да го скършим, да увием плат около него и да си направим факел. Няма да изтрае дълго, но нямаме друг избор.

Оказа се, че факлите им горяха по-дълго, отколкото очакваха. Короните им бяха покрити с някакво черно вещество, плътно и хлъзгаво, с отвратителна миризма, но което гореше великолепно. Като приложиха първоначалната идея на Люк, те увиха резервните си ризи около корените и ги напоиха с тъмната маслена течност, после ги използваха да си осветяват пътя в тъмните кътчета на пещерата. С всяка стъпка те навлизаха все по-дълбоко в неизвестното.

---

[1] Чери (cherry) — черешка — Б.пр. ↑

23.

Този непознат, тъмен свят, осветен само от призрачните мъждукащи пламъчета на факлите им, не приличаше на нищо, което бяха виждали досега. Не много навътре подът изведнъж стана стръмен. Галерията се стесни и това ги принуди да оставят конете, но Люк бе вече много любопитен и му се искаше да продължи без тях, поне за малко. Като си представи змии, мечки и какви ли не зверове да се спотайват в мрака, Чарити не бе така въодушевена. Но тъй като изгледът да остане сама ѝ се видя по-страшен, тя неохотно го последва.

— Ще си вземем въжетата, за всеки случай — предложи Люк, като тръгна пръв.

Тъй като охотно се съгласи с всички мерки, които щяха да направят приключението не толкова опасно, Чарити провери дали камшикът е закачен на колана ѝ и дали ножът е в ножницата. И за всеки случай, тъй като знаеше как Люк все ги въвлича в положения, където остават без вода, тя метна една манерка на рамо.

Колкото по-нататък отиваха, толкова по-студена и влажна ставаше пещерата, а по стените и пода се забелязваше влажен слой, който блестеше на светлината на факлите. Галерията отново се разшири и даде възможност на Чарити да върви редом с Люк. Макар че все още виждаше само на няколко крачки напред, това ѝ вдъхна повече кураж, отколкото само да гледа широкия му гръб.

— Виж! — тихо възкликна Люк, като докосна с ръка стената. След като погали грапавината, приличаща на замръзнала тънка струйка вода, оцветена в розово, ръката му остана суха.

— Очарователно — язвително каза Чарити, като потри настръхналите си ръце. Мястото продължаваше да не ѝ харесва и съвсем не бе сигурна дали кожата ѝ настръхна от студ, или чисто и просто от страх. Тя пристъпи встрани, като го дръпна за ръкава, но не погледна къде стъпва, нетърпелива да приключи тази мрачна разходка и да се върне до входа, независимо дали продължава бурята.

Изведнъж краката ѝ се подхлъзнаха. Като падна, тя дръпна и Люк след себе си. Плъзна се по задник и полетя надолу с главоломна скорост — Люк след нея. И двамата се спуснаха стремглаво по един широк, стръмен и гладък улей. Тя се приземи със силно тупване, Люк връхлетя върху нея и я завъртя зашеметяващо. Двамата продължиха да се пързаят още няколко крачки и се спряха до една купчина лед.

Но това изобщо не бе лед. Бе някакъв израстък, поникнал от пода на огромната зала, изпълнена с подобни купчини, всички с различна форма и цвят. Още такива странни израстъци висяха от покрива на пещерата. Други пък сякаш обграждаха стените в потоци от цветове. Гледката бе великолепна и те почти не вярваха на очите си. Сякаш бяха паднали в дупката на заек.

Това бе един от малкото случаи в живота ѝ, когато Чарити остана безмълвна. Очите ѝ станаха огромни от удивление, докато се оглеждаше наоколо. Застанал до нея, Люк също бе онемял. Бяха обградени от блещукащи и искрящи каменни образувания, сякаш бяха попаднали в някаква тайнствена приказна земя или в детската стая на някой гигант, осеяна с блестящи стъклени блокчета със странна форма.

Някои бяха толкова прозрачни, че се виждаше през тях. Други приличаха на оцветени. Спираловидни форми танцуваха по стените и ѝ напомняха рози. Някои от формите бяха дебели като търбух на кон, други бяха невероятно тънки и нежни, като заплетени дипли от най-фината дантела. Сякаш пръснати от палитрата на художник, им се усмихваха всички цветове на дъгата, които можеха да си представят. Много от тях излъчваха собствена светлина и осветяваха цялата зала в мека светлина — много щастливо обстоятелство, тъй като Чарити и Люк бяха загубили факлите си при падането и те все още горяха в горната част на галерията, твърде далеч от тях.

— Сигурно сънувам! — прошепна накрая Чарити. — Така е!

— Тогава и аз сънувам същия сън, мила — промърмори той, а тихите му думи отекнаха от лъскавите стени и се върнаха при тях, при което една близка спирала затрептя.

— Какво е това място? Сякаш е замък, осеян със скъпоценни камъни, или някаква фантастична омагьосана гора. Само че, вместо дървета, има... е, каквито и да са тези форми, те са най-красивото нещо, което съм виждала.

Тя бе изпълнена с такова благоговение, че Люк не можа да се стърпи да не насърчи въображението ѝ.

— Означава ли това, че аз съм принцът и ще спася красивата принцеса от злата вещица? — засмя се той.

— Аз съм злата вещица, глупако! — закачливо се изкикоти тя.

— Не, ти определено си принцесата. Твърде хубава си, за да си истинска вещица — той я улови за брадичката и приближи лицето ѝ, за да го огледа, като внимателно избърса няколко пращинки пясък. — Нямах брадавици, по брадата ти не никнат косми, нямаш дълъг и крив нос. Само невероятно гладка кожа и най-прелестните устни, които бог е изваял на жена.

Преди устните му да се притиснат в нейните, тя прошепна.

— А ти си най-красивият принц, който една жена може да пожелае, Люк Стърлинг.

Тогава той я целуна и някакъв техен вълшебен свят ги обгърна.

Докосването му бе чисто вълшебство, което веднага я замая. Дрехите им сякаш се стопиха като от махването с пръчица на магьосник. Тя остана гола в жарката му прегръдка, обзета от копнеж, по своя воля пленница, обгърната отвсякъде от великолепието.

Ръцете им възбуждащо докосваха телата им навсякъде, като избърсваха и последния останал пясък и интимно се опознаваха. С всеки допир, с всяка изкусителна целувка, се градеше вълшебство, което унасяше и двамата и ги поглъщаше в някакъв осеян със звезди вихър на удоволствието.

Омагьосан от миризмата ѝ, от вкуса ѝ, Люк бе завладян от необузданото желание на устните си да открият най-властните ѝ тайни. И ги откри.

Езикът му гъделичкаше, съблазняваше и превръщаше трепетното ѝ тяло в разтопен восък, който се поддаваше само на неговото докосване и го караше да се чувства като силен и могъщ всепризнат магьосник. Жаркият начин, по който му отвърна, разпали страстите му до чудни висини. Чувствените ѝ стенания го възбудиха още повече, когато нежните движения на езика и устните му я доведоха до края на любовния акт.

Още я заливаха вълни на опиянение, когато той я покри с тялото си и се сля с нея с един плавен тласък. Той бе в нея, около нея, част от

нея и с всеки удар така се сливаше с нея, че вече не можеше да каже къде свършва той и къде започва тя.

Раят бе при тях в цялото си великолепиe. Към тях на огнени крила се втурна такъв възторг, че ги помете отвъд облаците, отвъд слънцето, където радостта е истинска, сладка и безкрайна. И когато не можеха да поемат повече, те се спуснаха бавно, върху нежната извивка на дъгата на мечтите, към великолепната утеха на обятията си.

Когато Чарити лениво отвори клепачите си, тя отново съзря чудната гледка, която бе породила този прекрасен момент. Сякаш бяха поставени в сърцето на скъпоценен камък. И вечно да живееше, не би могла да си представи по-зашеметяващо великолепиe, никое място или момент от живота ѝ нямаше да са по-красиви. Този спомен щеше да ѝ е скъп завинаги.

Да излязат от това подземно вълшебство, се оказа малко по-трудно, отколкото да го открият. След като разгледаха огромната зала от край до край и възкликаваха над чудесата ѝ като деца, те откриха, че единственият изход е откъдето бяха дошли. Чарити благослови предвидливостта на Люк да вземе въже и тя с тревога наблюдаваше как той праметна въжето през издадено парче скала близо до върха на хлъзгавия улей, по който се бяха плъзнали.

— А сега да се надяваме, че ще издържи тежестта ни заяви той.

По негово настояване тя тръгна първа, но направи само няколко непохватни опита. Въпреки упоритите тренировки, ръцете ѝ не бяха достатъчно силни, за да се издърпа сама.

— Добре — намръщи се той, като погледна замислено скалата и въжето. — Ще опитам сам. Когато се изкача до върха, завържи края на въжето около кръста си и аз ще те издърпам — и залепи бърза целувка на смръщеното ѝ чело. — Пожелай ми късмет!

Тя направи повече — моли се с всичка сила. Нямаше да се нарани силно, ако паднеше, но ако се провалеше опитът му, щяха да прекарат остатъка от съществуването си в този затвор — палат и да умрат от глад сред това поразяващо великолепиe. Тя не искаше животът им да свърши така.

Той успя. На косъм, но успя. Щом стигна скалата, трябваше да застане върху нея, да се протегне силно, за да достигне горния край на

галерията. Тъкмо се бе хванал, когато скалата се строши под краката му и надолу с грохот западаха парчета. Изплашеният ѝ вик причини още такива порои от високия таван, където имаше по-нежни образувания, и тя трябваше чевръсто да отскача, за да не я затрупат падащите отломки.

— Чарити! Добре ли си? — извика той и причини нова лавина.

— Шшшт! — изсъска тя. — Всичко се срутва наоколо ми.

По шепнешком дадената команда тя извади от отломките скрития край на въжето и му го хвърли. После бързо завърза другия край около кръста си и рязко дръпна, за да му даде сигнал, че е готова. Бавно и равномерно, той я издърпа по стръмния наклон, като последните няколко фута я дръпна по-силно и тя връхлетя в разтворените му обятия.

Бързо, но тихо, за да не се събори всичко около тях, те се върнаха при конете, после се придвижиха до отвора на пещерата. Вън слънцето отново грееше, бурята бе преминала, като че ли не е била. За пръв път от дълго време Чарити приветства ослепителните лъчи на слънцето и знойната жега и предпочете безбрежното небе и откритата земя пред великолепие то на подземната пещера.

Все пак, след като преодоляха опасността, съзнанието ѝ отново се върна към онези чудеса, на които се бяха натъкнали, и любовното опиянение, което изпитаха сред блясъка на това странно и вълшебно място, което никога вече нямаше да посетят, освен в сънищата си.

И мислите на Люк бяха подобни, когато се качи на коня си. Като се настани на седлото, нещо го бодна неприятно в крака. Той се наведе и извади голямо парче блестящ камък от горната част на ботуша си, където бе попаднало. Големият колкото яйце скъпоценен камък излъчваше бледа синьо-виолетова светлина, улавяше слънчевите лъчи и ги връщаше като пурпурни.

Потайна усмивка премина по устните му, като прибра скъпоценния камък в дисагите, без да казва нито дума на Чарити за този ценен спомен, който по блестящ начин щеше да им напомня за рядкото и великолепно очарование.

Сан Антонио бе уникална смесица от испанска, американска и немска култура, очарователно място, което Чарити би се радвала да

разгледа няколко дни. Но Люк приличаше на кон, отправил се към вратата на обора, нетърпелив да стигне Галвстън и Данди, и само смъртта би го забавила. Всъщност пътуването им по-нататък щеше да е по-лесно и доста по-бързо. От Сан Антонио до Хюстън имаше железопътна линия, а до Галвстън се отделяше друга, по-малка. Взеха билети за първия влак и трябваше да чакат само някакви си два часа.

Като се изхвърлиха и взеха хотелска стая, която почти нямаха време да ползват, Чарити прекара половината от времето да се кисне в гореща вана. За да пестят време, Люк се присъедини към нея с дяволит блясък в очите и закачливото предложение да си помогнат в къпането.

— Ама ти наистина си много порочен, Люк Стърлинг — каза тя, а пръстите ѝ шареха из пяната по гъстите косми на гърдите му. — Абсолютно покварен.

— Няма да ме харесваш друг — ухили се той, доволен да се остави в ръцете ѝ, като вкусваше удоволствието от всяко гъделичкащо движение на пръстите ѝ, докато те лениво галеха мокрото му хлъзгаво тяло.

Той бе и не бе прав, размишляваше тя, като за момента запази тревожните мисли за себе си. Колкото повече го опознаваше, колкото повече го оценяваше, толкова по-сигурна ставаше, че би го харесала всякакъв. Очарователен. Деспотичен. Издръжлив. Нежен. Нямаше значение.

Малко по малко, ден след ден, тя се влюбваше и нищо не можеше да се направи.

Приятел. Любовник. Учител. Той навлизаше във всяка сфера на живота ѝ и тя го намираще за правилно и приятно.

За нея бе новост да се наслаждава на чувствената свобода, с която го докосваше навсякъде. Да прокарва ръка по всяка част от голямото му мускулесто тяло без страх, вина или срам. Открито и с любов да го изучава с ръце и устни и собствената ѝ плът да го допуска в себе си. Да се чувства уверена в женската си власт над него, да го гали и усеща тръпките, които преминават през тялото му при нейния допир. Да знае, че му доставя удоволствие, усилва желанието му и го кара да я иска така, че да стане и да я люби.

Когато върнаха ключа и се отправиха към гарата, в стаята им бе разплискана вода и чаршафите на леглото бяха мокри. На рецепцията зад тях някакъв мъж се оплакваше високо на управителя на хотела, че

от тавана на стаята му тече вода. Чарити не обичаше да залага, но сега със сигурност би се хванала на бас, че стаята му е под тяхната. Засмяна, чиста и сияеща не само от сапуна и водата, дръпна Люк, токущо избърснат и ухилен, и го поведе към изхода.

Тя все още се смееше, отморена и освежена, когато качиха конете на влака и се отправиха към местата си. За нейно удоволствие, Люк бе успял да вземе луксозно купе, а не просто места в големите вагони, където бе по-евтино. Тук пейките бяха меко облицовани, на прозорците и на вратата към коридора имаше завеси.

Когато се чу силно изсвирване и влакът бавно започна да потраква на излизане от гарата, към тях още не бе се присъединил никой. Или хората, които си бяха купили билети за това купе, бяха изпуснали влака, или никой не бе пожелал да похарчи повече пари за по-удобно пътуване. След като изчакаха известно време и никой не се появи, Люк стана и спокойно заключи вратата. На безмълвния и въпрос черната му вежда се стрелна нагоре, а зеленото око неприлично намигна.

— Пак? Тук? — изписка тя, макар че разбра отговора още щом той хвърли каубойската си шапка на отсрещното място.

— Защо не? — ухили се той. — Тук сме си на много удобно място и нямаме какво да правим в продължение на шест часа, освен да се забавляваме.

Шапката ѝ се приземи до неговата с леко тупване. Ризите и кърпите им се намериха върху бързо нарастващия куп дрехи.

— Можеш да ме учиш да играя покер — предложи тя кокетно, като потръпваше от удоволствие, докато пръстите му си играеха с връзките на долната ѝ риза, върховете им докосваха голата част на гърдите ѝ, а едната му ръка възбуждащо се промъкна в пазвата.

— Е, защо да губя ценно време заради това? — запита той, с гръб към нея, като ѝ събу ботушите и ги хвърли на пода.

— Ами че ти ме научи на всичко друго — изтъкна тя.

Усмивката му бе много дяволита.

— Не съвсем.

— Ами прислужникът във вагона?

— Какво прислужникът?

— Може да се отбие за нещо.

— И като намери вратата заключена, дискретно ще си намери работа другаде.

— Ще се сети.

— Може и да се досети. Тревожи ли те това?

— Не. Но няма ли да ядем нещо днес? Като пътувам с теб, трябва да си поддържам силата.

— По-късно.

Часове по-късно, след няколко блажени изживявания, заситени от любов, те се присъединиха към другите пътници във вагон-ресторанта. Като zasiщаше куркация си стомах, Чарити усещаше как лицето ѝ гори при спомена за порочните, но чудни неща, които Люк бе правил с тялото ѝ, и срамните неща, които я научи да прави с неговото. Любовната им игра бе необузdana и страстна, яростна и нежна и никой нищо не криеше. Тя не знаеше, че любовта може да е толкова безумна и великолепна, но сега, когато знаеше, нямаше доброволно да се примири с нищо друго.

Като слязоха от влака в Галвстън, първото нещо, което Чарити усети, бе солената миризма във въздуха, но дори миризмата на риба, която вятърът довяваше, не отне от удоволствието ѝ.

— Чудесно е! — възкликна тя, без да се дразни от шума и мръсотията непосредствено около гарата. — Никога не съм била така близо до океана. Мислиш ли, че ще го видя?

— Залива — поправи я Люк разсеяно, като я дърпаше след себе си към вагона с конете. — Това е Мексиканският залив, а не океанът. А градът се намира на островче, широко само две мили. Дръж си шапката, скъпа. Скоро ще видиш брега.

След като прибраха конете, първата им работа бе да обиколят кръчмите и заведенията за комар, за да търсят Данди.

— Да, беше тук преди известно време — осведоми го един комарджия, като спря да играе. — Но, като си помисля, не съм го виждал от две седмици.

Като поразпитаха и другаде, оформи се предположението, че Данди сигурно е отишъл на юг, към Корпус Кристи или Браунсвил.

Люк веднага запази места за следващия кораб по този маршрут, но бе разочарован, като научи, че корабът ще отплува чак след два дни. И все пак това бе по-бързо, отколкото на коне, особено когато нямаше междинно място, което да привлече Данди да спре, при това във

вътрешността на страната. Забавянето и пътуването с кораба щеше да даде възможност на тях и конете да си починат и да съберат сили след дългите седмици на трудно пътуване.

Люк нае единична стая в един от най-близките до брега хотели. След вечеря те поюздиха по твърдия пясък, като шляпаха през разпенения прибой, намокриха се със солена вода, смяха се и се забавляваха. При залез-слънце слязоха от конете и Люк я обгърна с ръце, докато гледаха как залязващото слънце оцветява с променливи отблясъци на оранжево, червено, розово и златисто водите на залива и няколкото пухкави облачета.

Небето се смрачи, когато здрачът отстъпи на нощта. Звездите заблещукаха над главите им. Луната надвисна на хоризонта, пълна и натежала, като сливаше меката си светлина с тази на звездите, превръщаше морето в сребристо блещукане и разпръскваше диаманти по гребените на хиляди вълни. Прибойт пееше вечната си еднообразна мелодия в сладостна хармония с красотата на нощта.

Някакво спокойствие обгърна Чарити и Люк го наруши, като прошепна в ухото ѝ:

— Хайде да поплуваме.

Тя поклати глава и изтъкна първото извинение, което ѝ хрумна.

— Нямам бански костюм.

— Не ти трябва. Можеш да плуваш по долно бельо или най-добре гола — той посочи безлюдния бряг. — Никой няма да те види, освен мен.

Докато говореше, той си съблече дрехите, свали и тези на Чарити, като я остави по долна риза.

— Но не е ли опасно? — възрази тя. — Няма ли акули тук?

Той тихо се засмя.

— Ще те пазя от всяка акула, която иска да си гризне от вкусната ти плът. Ще им кажа, че си моя и не искам да те делия с никого.

Тя също се засмя, като си представи такъв разговор.

— Предполагам, че те ще те послушат и ще си заминат — сухо подхвърли тя, — като видят, че ти самият си акула.

Като не я остави да спори повече, Люк я грабна и я понесе, а тя пищеше и се гърчеше. Когато водата стигна до гърдите му, той я завъртя в кръг и без да предупреди, я хвърли в тъмните води.

Само за секунда тя потъна в мрачния, безмълвен свят, загубила ориентация, неспособна да различи къде е горе и къде — долу. Не бе успяла да си поеме дъх, като падна, и сега бе твърде късно. Тя се мяташе й риташе, а в гърдите й се надигна писък, който не смееше да изкрещи, защото никой нямаше да чуе. Обзе я пълен ужас, който й отне способността да мисли и я изпълни с такава паника, каквато бе изпитала само през нощта, когато Джони умря.

А сега и тя щеше да умре. Тя със сигурност го знаеше, както си знаеше и името, както разпознаваше лицето си в огледалото. Гърдите й пламтяха, дробовете й се молеха за въздух, очите й бяха широко отворени и се взираха в непрогледния мрак. Кракът й докосна нещо твърдо и тя изплашена се дръпна. За кратко пръстите й докоснаха пясъчливото дъно на морето, но вълните я тласнаха, преди да успее здраво да стъпи, като я дърпаха и блъскаха, сякаш е парцалена кукла. Мрак, по-гъст и от този, в който се носеше, нахлу в нея през очите й. След една последна безмълвна молба за помощ, тя отстъпи пред нуждата на дробовете си, до болка жадуващи въздух, и вдиша вода през носа и устата.

Люк оглеждаше повърхността на водата с тревожен поглед. Когато я хвърли във водата, той очакваше да я види да си подава главата и да се смее или да го ругае. Но тя не се показа. Или пък, ако се бе показала, нарочно мълчеше може би, за да му даде заслужен урок. А секундите се нижеха бързо и той обезумя от тревога. Може би е попаднала в измамното течение, което я е отнесло по-нататък.

Нещо се отри в крака му и веднага изчезна, преди да успее да го сграбчи. Той пак се взря в пенливите вълни, като проклинаше и тях, и мрака, и себе си, че постъпи така глупаво.

Още веднъж нещо погали крака му, нещо фино и мрежесто като паяжина или коса! Като се гмурна под повърхността, той стисна неистово и уви пръстите си в дългите кичури, които се опънаха и едва не се изплъзнаха от ръката му, когато приливът ги повлече.

„Не! — извика съзнанието му, като че ли морето бе живо същество. — Няма да ти я дам!“

Сантиметър по сантиметър той я придърпваше по-близо, докато ръцете му усетиха лицето й, а отпуснатите й ръце се размятаха от вълните. После той успя да я улови здраво и издърпа безжизненото й тяло на брега.

Солена вода се изцеждаше от косата му, очите му смъдяха от солта и сълзите, които се стичаха по лицето му. Като я сграбчи здраво в ръцете си, той я раздрусна напред — назад, с наведена до нейната глава.

— Моля ти се! Моля ти се, господи! — молеше се той. Не ми я отнемай сега! — той я стисна по-силно, обви тялото ѝ като в железен обръч.

Тя изпусна някакво слабо, задавено кашляне. И пак. После я разтърси конвулсивна, давеща кашлица, от която плюеше вода върху двамата, сякаш никога нямаше да спре. Изведнъж Люк започна бързо да действа. Като я преобърна върху едната си ръка, той започна да я тупа по гърба, без да обръща внимание на слабите ѝ протести.

— Хайде, скъпа! Ха така! Изхвърли водата! Дишай! Дишай, мила!

Най-после спазмите спряха, тя се отпусна в обятията му, като дишаше тежко и трепереше като трепетлика в буря. Когато най-сетне успя да проговори, тя яростно изграчи.

— Идиот такъв! Не... мога да плувам!

Сега, когато кризата бе преминала, той изкрещя като израз на смесица от облекчение и гняв, които го изпълниха.

— Защо не каза, глупачка такава? Не, ти бръщолевиш за бански, акули и тем подобни, а и дума не казваш, че не можеш да плуваш. Ще те раздрусам така, че зъбите ти ще затракат.

— Те... вече... тракат! — преглътна тя в шок.

— По дяволите! — това бе най-безобидната ругатня, която той изрече, и като грабна дрехите от пясъка, успя някак да се качи на коня, без да я изпусне, и препусна в галоп към хотела.

— Глупава, тъпа жена! След всичките потоци, които прекосихме, след всичките реки, в които стоя почти до кръста във вода да переш дрехите ни, сега избра да ми кажеш, че не знаеш да плуваш. Но едно ти гарантирам, мила! Ще се научиш! Няма да преживявам пак това, което току-що ми мина през главата. И ти няма!

Той продължаваше да ѝ се заканва, като минаваше гол през фойето на хотела и събра сепнатите и невярващи погледи на всички, с които се размина. Качваше се нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж и все още я носеше облечена само в прозрачната риза и гащи, а косата ѝ висеше на мокри кичури. Така Чарити много напомняше на мокра до кости лейди Годайва.

24.

Верен на думата си, въпреки протестите ѝ, Люк още на другия ден научи Чарити да плува. На три пъти спираха в магазина, в който продаваха дамски дрехи, преди да намерят бански костюм за нея. Като огледа критично дрехата, по която имаше толкова много плат, че да удави човек, Люк склони накрая, поради липса на нещо по-добро. В края на краищата, тя трябваше да е облечена прилично, ако ще я учи да плува посред бял ден на открития плаж. Веднъж вече бяха скандализирали хората в хотела предната вечер.

Този излезе един от най-разстройващите дни, които Чарити бе преживяла. Тя погълна толкова вода, че кораб можеше да се пусне в нея, а банският костюм многократно я потапяше под вълните. Солената вода изгаряше очите и гърлото ѝ, полепваше по косата и тялото ѝ. Пясък проникваше под банския и дразнеше кожата ѝ при всяко движение. Вече не броеше колко пъти си драска колената и удря пръстите. И всеки път, когато се осмеляваше да се оплаче, хленчеше или молеше да спрат, Люк я изглеждаше свирепо и казваше:

— Плувай, да те вземат дяволите! Няма да излезеш от водата, докато не започнеш да плуваш!

— Пръстите на ръцете и краката ми ще се спаружат като сушени сливи и ще останат така цял живот — проплака тя с посинели устни.

— Поне ще си жива и няма да се страхуваш, че ще се удавиш в най-близката локва — без всякакво съчувствие отвърна той.

Тя го нарече какъв ли не — звяр и грубиянин, надут глупак, но всичко остана безрезултатно. Той бе непреклонен и до края на деня тя започна да се носи и да шляпа наоколо по начин, който го удовлетвори.

— Не е необходимо да плуваш като риба — каза той грубо, — а и далеч не си така грациозна, но пък няма да стаявам дъх и да се моля всеки път, когато ни се наложи да прекосяваме река.

Като че ли да компенсира тираничното си отношение през деня, той я заведе на вечеря в един изискан ресторант. После се разходиха по огрения от луната бряг, като се държаха за ръце.

Той благоразумно се въздържа и не предложи да поплуват.

Имаше обаче други намерения и предложи да се любят там, на което Чарити остроумно отвърна:

— Достатъчно пясък събрах в гащите си за един ден, Люк Стърлинг! Или ме заведи в хотела на мекото хубаво легло, или забрави за тая работа.

Те отидоха в хотелската стая, където прекараха нощта в любовни наслади.

— Какво ще правиш, когато всичко това свърши? — запита го тя в една от паузите на временно отпускане.

Той замислено отговори.

— Мислех да купя малко земя, може би в Монтана или Уайоминг, и да пробвам да живея в ранчо. Но само след като открия Данди и останалите, които търсим. А ти какво ще правиш, мила?

— Не знам. Мисля обаче да продам фермата и да се преместя някъде, където има много дървета и хълмове, към които да отправям поглед. Не ми се ще да се връщам в Пенсилвания, но брат ми и сестра ми са там, а не познавам другаде никого.

— Хълмове и дървета има и в Монтана — подхвърли той тихо. — В Уайоминг също. Много зелена трева за паша и много вода. Можеш да дойдеш с мен — той нетърпеливо зачака отговора ѝ.

— Може — тихо се съгласи тя. — Но трябва да си помисля малко, ако нямаш нищо против — а на себе си се чудеше дали ѝ предлага женитба или едно удобно, но не толкова трайно съжителство.

С толкова много неразрешени неща в живота и в съзнанието си, тя не бе подготвена да обсъжда нито едно от предложенията и си отдъхна, когато Люк остави темата без повече приказки. На този етап тя знаеше, че се е влюбила лудо, до уши в Люк и тази любов правеше спокойната връзка с Джони да изглежда хладна.

Следващата сутрин ги свари на борда на парахода, отправил се на югозапад по крайбрежието на Тексас. Корабът още не бе напуснал пристанището, когато Чарити си изхвърли закуската през перилата. И Люк не бе кой знае какъв моряк, затова ѝ съчувстваше, макар и да смяташе за твърде рано да ги хване морска болест. Ако започнеше да ѝ прилошава още преди да са навлезли в открити води, какво ще прави по-късно? За щастие, пътуването до Корпус Кристи отнемаше само два дни и още два, ако се наложи да продължат до Браунсвил, така че

опасността Чарити да умре от глад по пътя бе малка. Люк се молеше плаването да е спокойно.

Към обяд тя се възстанови достатъчно, за да седи на палубата и да се наслаждава на гледката. През по-голяма част от следобедта спа, но през цялата нощ се мята неспокойно и лиши Люк от почивката му. Същото се повтори и през втория ден. Когато спираха да товарят стоки, Люк слизаше на брега, проверяваше за Данди и бързо се връщаше, преди параходът да отплава. Състоянието на Чарити бе окаяно, затова тя оставаше да го чака на кораба. Бе получила указания да събере вещите им и да слиза само ако той не се върне, когато корабът е готов да потегли.

Данди не бе в нито едно от по-малките пристанища, нито в Корпус Кристи, за голям ужас на Чарити. Тъй като пътешествието се проточи, тя изпитваше все по-голяма ненавист към морето, парахода и всички, включително и Люк, на които пътуването не се отразяваше така зле, и които не проявиха никакво неразположение след първите няколко часа от пътуването. Когато се показа фарът на Порт Изабел, близо до устието на Рио Гранде, прииска й се да извика от радост, стига да имаше сили да го стори.

Браунсвил бе копие на Ел Пасо, само че по-малък и по-мръсен, ако това бе възможно. Бе също така бурен и с лоша слава. Данди отново го бе напуснал, макар че предишната нощ бе играл комар в един от баровете.

— Нищо чудно, че духна — каза им друг картоиграч. — Той и Чарли цяла вечер бълваха огън и жупел един срещу друг и ясно се виждаше, че Данди го сърбят ръцете за бой. И когато Чарли сбърка два пъти при раздаването на картите, Данди го обвини, че мами.

— Мамеше ли? — запита Чарити.

Мъжът поклати глава и даде воля на печалния си смях.

— Чарли не бе достатъчно хитър, за да мами. Първата му грешка бе, че изобщо се хвана да играе с Данди, а втората — че бе такъв смотаняк. Ей затова го пречука Данди. Той измъкна онзи малък „Деринджър“, прицели се в главата на Чарли и дръпна спусъка, без дори да каже „С ваше позволение“. Преди това не можехте да ме убедите, че толкова малък револвер може да пръсне човешки мозък толкова отдалече. Извинете, госпожо, но, по дяволите! Това проклето пистолетче приличаше на детска играчка.

Ами Данди? Не съм виждал човек да убива така хладнокръвно. Ами че той си седеше там съвсем спокоен, с неговата странна, малко крива усмивка. После си прибра печалбата и излезе, сякаш нищо не се е случило. Едва когато чу, че майор Уилфорд от Форт Браун е близък приятел на Чарли и няма да приеме добре новината, чак тогава Данди се смути малко. Предполагам, сметна, че му е много да се забърка с армията на Щатите.

— Имаш ли представа накъде е заминал? — запита Люк.

— Приказват, че духнал през границата към Матаморос.

Люк кимна.

— Логично. Нито армията, нито законът могат да го пипнат там.

Не след дълго Чарити доби първите си впечатления от Мексико и много се надяваше Матаморос да не прилича на останалата част от страната, защото в него думата „мизерия“ придоби за Чарити ново значение. Покрай складовете около доковете бяха наблъскани като в заешки развъдник множество малки колибки, някои от които бяха струпани от клечки и кал само за подслон.

Изровеният от коли път постепенно се разшири и от двете му страни се появиха безпорядъчно разположени барове и магазини, които съставляваха главната улица на Матаморос. Приближаваха към единствения порутен хотел, когато от него изведнъж излезе Данди и се отправи към бара през пътя. Преди Чарити да се опомни, Люк бе слязъл от коня, хвърли ѝ юздите и ѝ сочеше да вземе конете и да се махне от пътя, за да не стане някоя беля. Онемяла, тя наблюдаваше как Люк се запъти към него и извика:

— Данди!

Комарджията спря, настръхна и се извърна към предизвикалия го мъж.

— Я, та това бил самият наемен стрелец. Чух, че си оздравял и ме търсиш под дърво и камък.

— Затова ли бягаш като страхливо куче? — спокойно отвърна Люк. — Имам да разчиствам сметки с теб, кучи сине, щом стреляш в гърба. Сега и тук — погледът му проблесна към колана на пистолета, който Данди бе запасал. — Виждам, че не носиш само малкия „Деринджър“. В Мексико имаш и друг. Това ще изравни малко силите в твоя полза, освен ако не си такъв страхливец и не искаш да се биеш честно с мен. В такъв случай ще затътря мършавия ти задник през

границата и ще те предам на един майор от армията, който иска да ти смъкне кожата. Или на една дама, която познавам и която иска да пусне един куршум в злодейското ти сърце.

Данди примижа. Изглежда, нищо не разбираше.

— Каква жена? За оная некадърна кучка Пола ли говориш? Разбира се, отнесох се малко грубо с нея, но тя си го заслужаваше.

— Казах дама, Данди. Чувал ли си за Вдовицата Вещица? Тя е започнала да отмъщава на шестимата разбойници, които нападнали нея и съпруга ѝ близо до Додж Сити миналата есен. Вече уби Джеб и Кътър и сега ни наблюдава, чака да види дали ще ѝ паднеш.

Погледът на Данди тревожно пробягна покрай Люк и попадна на Чарити, която стоеше в сянката на една близка врата, нащрек и в готовност. По лицето му пролича, че я позна. После отново се загледа в Люк с безразлично изражение.

— Тая дребната ли? Кого будалкаш, Стърлинг? Освен това ѝ хареса любвеобилното ни внимание. Не я оставяй да те излъже.

— Тя вече ми разказа и аз вярвам на нея, а не на теб. Единствено съжалявам, че не мога да те убия два пъти — веднъж заради нея и веднъж заради мен. Но мъртвият си е мъртъв, предполагам. Ще ти вземат размерите за ковчега, преди да е изтекъл час, и Чарити непременно ще го украси с букет от изсъхнали плевели, както направи с Джеб и Кътър.

— Първо ще те пратя в ада, Стърлинг — процеди през зъби Данди, макар че вече не изглеждаше толкова уверен.

Люк се усмихна.

— Всяко нещо с времето си, Данди, но само един от нас ще се ръкува с дявола днес и бас държа, че ще си ти.

Двамата мъже се гледаха, всеки готов за действие, с ръка над приклада на оръжието си, а Чарити бе стаила дъх в тревожно очакване. Тя видя как ръката на Люк се стрелна надолу, после се изви нагоре в плавна дъга. В същия момент видя едно момченце, на не повече от три години, да се затичва на улицата точно пред Данди.

— Не! — викът се изтръгна от гърлото ѝ и се повтори от обезумялата майка на детето.

Тя не можа да разбере как Люк успя да не убие детето. Пръстът му вече натискаше спусъка, револверът му бе насочен към сърцето на Данди, когато комарджията грабна детето и го вдигна пред себе си като

щит. Люк измести малко, сякаш само от изненада, края на цевта така, че куршумът мина на сантиметри покрай момчето и мъжа.

Изстрелът на Данди беше съвсем напосоки, но сега той бе опрял цевта на револвера в тъмнокосата главичка на детето.

— Хайде, давай. Стреляй, Стърлинг! — като се засмя злобно, Данди отстъпи към една алея, а детето се гърчеше в ръцете му и пищеше за майка си.

Майката, обезумяла от уплаха за сина си, крещеше и дращеше, като се опитваше да се освободи от ръцете на друга жена, която отчаяно се опитваше да я спре. Люк и Чарити бяха замръзнали на местата си от страх Данди да не изпълни закана си и да застреля момчето.

Щом Данди изчезна в алеята, те се втурнаха след него. Привлечени от писъците на детето, те го преследваха през лабиринт от задни улички, които гъмжаха от плъхове, минаваха покрай стреснати селяни и килнати бараки. Гонитбата ги водеше все по-близо до реката, докато едва не се блъснаха в хленчещото дете. То седеше сред купчина вмирисан боклук, на ъгъла на една колиба, изплашено, но иначе нищо му нямаше. Освободил се от товара, Данди вече не се виждаше.

— Накъде? — сърдито попита Чарити, защото отстрани я прониза болка.

— Натам! — Люк посочи на няколко метра един стар склад, допрян до рушация се кей. Голямата врата тъкмо се затваряше и той хукна.

Раздвоена от желанието си да помогне и на Люк, и на детето, Чарити почти се засмя от облекчение, когато майката се спусна по алеята като разярена лъвица. Детето бе в сигурни ръце и Чарити хукна след Люк.

С извадени револвери те се промъкнаха в склада. Два изстрела веднага ги накараха да залегнат зад купа от увити в зебло бали.

— Добре ли си? — прошепна Люк.

Чарити кимна, като потисна внезапната нужда да кихне. Сухи бели снопчета се подаваха от покритите със зебло бали пред нея.

— Какво е това? — попита тя.

— Памук, складиран, преди да го откарат във фабриките — Люк помръдна, като заобиколи една щайга, за да погледне към вътрешността на огромния склад. Дори през деня на изкривените от

времето греди тук-там висяха запалени фенери заради работниците, които складираха памука и го товареха на корабите. За момент го обърка запустелият вид на това място, но се сети, че е обедна почивка. Работниците бяха излезли, за да похапнат и подремнат през най-горещата част от деня.

Приличната на пещера сграда бе полупълна с памук, балите бяха подредени на височина на човешки бои на дълги прави редици. И някъде в това море от пух и зебло се спотайваше Данди.

— Стой тук! — промърмори Люк. — Наблюдавай вратата. И пази гърба си — добави той. — Не се разхождай, че вместо по Данди ще започнем да стреляме помежду си.

Тихо и предпазливо Люк пропълзя до края на реда. Той се затича към другия ред, едва избегна следващия изстрел на Данди и бавно започна да си проправя път към другия край на склада.

Междувременно Чарити се качи на купчината пред себе си, като вдигна малък облак прах. За нещо с толкова пухкав и мек вид, памукът бе удивително мръсен. Части от обвивката се закачаха за дрехите ѝ, грубото зебло дереше ръцете ѝ. Когато се качи отгоре и залегна върху най-горната бала, огромната купчина опасно се разклати.

Оттук виждаше по-голяма част от склада, само най-отдалечената бе в сянка. Видя и Данди, кацнал на една купчина памук като лешояд, който търси мърша. Като се закрепил, тя го взе на прицел, но тъкмо когато трябваше да стреля, я изненада едно кихане, което наруши прицела ѝ. Тя изруга и се зарови в балата — един куршум профуча покрай ушите ѝ. Тя дълго стаява дъх, притискаше се до балата и се молеше. Когато се осмели отново да надигне глава, Данди бе изчезнал.

Сега не виждаше нито един от мъжете, макар че долавяше тихи стъпки, които ѝ подсказваха, че двамата се търсеха един друг. Отекнаха изстрели някъде по средата на сградата. Чарити зърна Люк, после и Данди, но и двамата бързо се скриха.

Когато се надигна да коленичи на клатушкащата се купа, забеляза главата на Люк предпазливо да се появява над купчина бали. Той я видя и направи въпросителен знак, сякаш я питаше къде е Данди. Чарити поклати глава. И двамата се огледаха напрегнали слух да уловят и най-малкия шум.

Внезапно над ръба на една щайга в другия край се появи като играчка от кутийка Данди, с вдигнат револвер. Със светкавична

скорост Люк стреля и го изпревари. Данди се дръпна встрани, куршумът се заби в стената зад него и счупи фенера, който висеше над главата му.

В един момент Данди избегна куршума на Люк, но в следващия се оказа залян от запалена газ, заобиколен от пламнал памук, обхванат от пламъци. Пищеше, гърчеше се в агония, късаше си дрехите. Мустаците му веднага се опърлиха. Косата му приличаше на пламнала факла.

С разширени от ужас очи, Чарити гледаше втрещена. Това е невероятно! Пред погледа ѝ плътта на Данди се топеше от лицето му като да бе восъчна маска и чертите му ужасно се разкривяваха с всяка измината секунда. Изведнъж горящите бали се срутиха под него, като го преобърнаха и заровиха под тонове пламнал памук.

Привлечена от ужасната гледка, Чарити не можеше да помръдне, не можеше дори да откъсне поглед от потресаващия кошмар, който ставаше пред очите ѝ, и от гърлото ѝ се изтръгнаха писъци. Едва когато започна да кашля и да я смъдят очите от пушека, осъзна каква опасност ги застрашава. Огледа се обезумяла, но нищо не виждаше през виещия се на кълба пушек.

— Люк! Люк!

Складът се бе превърнал в ад, сухото дърво и изпеченият на слънцето памук се подпалваха като пергамент. Пламъци лумваха наоколо ѝ, прехвърчаха искри, които изгаряха дори въздуха, който дишаше.

— О, боже, Люк! Къде си?

После тя усети как ръцете му я дърпат, смъкват я надолу от тлеещата кула.

— Чарити! — той я хвана здраво, дори я прегърна за малко.

После я накара да коленичи и дръпна шалчето около устата и носа ѝ, като взе револвера от вцепенените ѝ от страх пръсти.

— Пълзи! — заповяда той дрезгаво и я блъсна напред.

Цяла вечност измина в този ад. Пламтящи валма памук и юта хвърчаха около тях и покриваха пода, като обгаряха дрехите и кожата им. Огънят протягаше пламнали пръсти да ги улови, заслепяваше ги, задушаваше ги и те не чуваха нищо, освен разгневения му рев. Продължиха, като се давеха и дишаха тежко. На два пъти Люк я дръпна и спаси от падащи горящи бали. Когато усети, че се отпуска и

ръцете му, Люк отчаяно я заудря в гърба и задърпа косата и. Но тя не помръдваше.

Чарити не можеше да диша. Тялото ѝ натежаваше. Обгърна я мрак. Тя усещаше как отпада, как се отпуска на земята. И повече нищо не помнеше.

Когато припадна пред него, Люк изпълзя до нея, но всеки дъх му струваше огромно усилие. С треперещи ръце я прихвана през кръста и започна да я дърпа, като се насили да продължи. Още няколко крачки. Още две. Къде ли е вратата? Трябва да е там. Непременно е там!

Тъкмо когато почувствува, че губи съзнание, усети как нещо го дърпа за раменете. Полъх свеж въздух се понесе над него и изпълни жадните му дробове. След едно последно тежко вдишване той се предаде на забравата.

Събраха се хора. Крещяха на испански, суетяха се наоколо и се опитваха да потушат пожара. Шум. Суетня! Най-после Люк усети, че нечии ръце го тупаха по гърба. От гърдите му се изтръгна раздираща кашлица.

Бавно, бавно съзнанието му започна да просветлява. Когато успя да си поеме дъх, Люк коленичи.

— Чарити! — дрезгаво каза той, като я търсеше с насълзени от пушека очи.

Тя се бе сгушила на една ръка разстояние, като повръщаше, плачеше и кашляше едновременно. Косата ѝ бе опърлена и стърчеше на всички посоки, лицето и дрехите ѝ бяха мръсни и миришеха на пушек — но тя бе най-великолепната гледка, която бе виждал някога!

Той разтвори обятия и тя се хвърли в тях, разтреперана и хълцаща.

— О, Люк! Мислех, че ще умрем! Наистина си мислех, че това е краят! — хленчеше Чарити с още по-дрезгав от пушека глас.

— И аз — пресипнало призна той.

Постепенно тя спря да трепери, но все още се бе вкопчила в него.

— Видя ли го, Люк? Видя ли какво стана с Данди? — запита тя тихо, а горещите сълзи заливаха лицето ѝ. — Толкова ужасно бе!

— Видях — прегърна я той по-силно в опит да я успокои.

— Няма да забравя тази отвратителна гледка, докато съм жива. Защо, Люк? Защо? — тя въздъхна, потръпвайки. — Защо трябваше така да се случи? Толкова... толкова ужасяващо!

— Не знам, скъпа. Може би така е писано, няма да разберем причините. Спомняш ли си твоите видения?

Тя отново потръпна.

— Всичко се сбъдва, нали? — прошепна тя. — Точно както в съня. Данди с обезобразено лице, Кътър с прерязано гърло, Джеб с куршум в главата, макар че се целих в гърдите му.

— Да — Люк повдигна към себе си лицето ѝ. По него се стичаха сълзи. — Може би това, което става, не е в наша власт, макар и да си мислим, че е така. Може би, само казвам може би, има по-висша сила, която направлява действията ни и възстановява справедливостта чрез нас. Съдба, или нещо такова. Предполагам, че са ставали и по-страшни неща.

— Нима е така? — зачуди се тя, изплашена от тая мисъл. Объркан колкото Чарити, той поклати тъмнокосата си глава.

— Ако имаш по-добро обяснение от това, че всичко става точно както твоето видение го предсказа, готов съм да те изслушам.

— Кога ще свърши всичко това?

— С последния, когото търсиш, предполагам.

25.

След като и Данди бе убит, те се отправиха към Ларедо, последното място край границата, където трябваше да потърсят останалите разбойници. Седмица и половина непрекъснато яздиха.

С всеки изминат ден Чарити се чувстваше все по-зле и Люк все повече се тревожеше за нея. Удивително бе, че нито едно от нараняванията им по време на пожара не бе сериозно, отърваха се само с опърлена коса, дрезгави гласове и няколко леки изгаряния и мехури, които лесно излекуваха с мехлем. Но нещо измъчваше Чарити, стомахът ѝ се бунтуваше, настроението ѝ се понижаваше и тя избухваше и за най-дребното нещо. Нима жегата и димът я бяха засегнали повече, отколкото предполагаша?

Когато Люк изрази загриженост и многократно я запита как се чувства, тя раздражено му се озъби:

— Чувствувам се, сякаш са ме стъпкали. Чувствувам се като престоял качамак, но съм сигурна, че изглеждам и по-зле. Доволен ли си?

— Забрави, че съм те питал — бързо отвърна той, като си нахлупи шапката над челото, сякаш да не вижда гледката пред себе си.

— Не, няма да забравя! Вината е твоя. Ти предложи пътуването с този параход до Браунсвил. Стомахът ми оттогава е разстроен.

Той въздъхна, защото знаеше, че няма да спечели тая словесна битка, но бе склонен да угоди на желанието ѝ да спори.

— Чарити, почти две седмици изминаха, откакто слязохме от кораба. Морската болест не трае толкова дълго за никого.

— Тогава съм се разболяла в Галвстън. Ти едва не ме удави, а после настояваше да плувам и не ми разрешаваше да спра дори когато устните ми посиняха. Бог знае какво е имало в тази миризлива вода, която нагълтах.

— Твърдо си решила да прехвърлиш вината върху мен, нали? — заяви той, а заядливиото ѝ отношение пораждаше същото и у него. — Добре. Раменете ми са широки. Ще поема пълна отговорност. Но това

ми дава право да вземам някои решения и ако си толкова болна, смятам, че трябва да се откажеш от преследването и да се върнеш вкъщи, където доктор Нелсън да се погрижи за теб както трябва. Открихме трима. Нека това ти е достатъчно.

Брадичката ѝ упорито щръкна напред.

— Не! Обещах си, че ще хвана всички до един и точно това ще направя. Освен това, ако последната ти теория е вярна, не можем да спрем сега, дори и да искаме, а аз и не искам.

— Дори и ако това те довърши?

— Да. А и както се чувствавам напоследък, това е напълно възможно.

Пред себе си Чарити призна, че по всяка вероятност заболяването ѝ не е по вина на Люк. Много вероятно бе да се дължи на огъня. Гузната ѝ съвест започваше да я гризе. И все пак, ако не бе толкова сигурна, че е невъзможно, би се заклела, че е бременна, защото признаците бяха съвсем същите, както когато носеше детето на Джони: сутрешното гадене, умората и напрегнатите гърди, на които друсащата походка на кобилата се отразяваше зле.

Но доктор Нелсън определено ѝ бе казал, че няма да може да зачене след изнасилването. Чудо трябваше да стане, а след ужасните неща, които извърши през последните два месеца, как би могла да очаква господ да я благослови така? Започна да си мисли, че тази болест е навярно само малка част от наказанието, което той ѝ е отредил заради греха, за това, че сама си позволи да отмъщава.

В Ларедо не откриха ни вест, ни кост от Бронк, а и не разбраха къде би могъл да бъде. Но Люк започна сериозно да се безпокои заради продължителното боледуване на Чарити. Освен всичко друго, той забеляза, че тя отслабва. Лицето ѝ доби изпит вид. С всеки изминат ден тъмните кръгове под очите ѝ личаха все по-ясно. Трябваше да я заведе на лекар, а най-вещият в областта на медицината в Ларедо бе погребалният агент. Ето защо най-добра възможност бе Сан Антонио.

Когато ѝ каза накъде са се запътили, Чарити веднага заподозря нещо.

— Но вече бяхме там.

— Само за два часа, когато търсихме Данди — напомни ѝ Люк.
— Този път ще разпитваме за другите. Освен това, скъпа, Сан Антонио

е очарователен град, а ти нищо друго не видя от него, освен една хотелска стая.

Той ѝ показа примамката и тя я налапа както риба — тлъст червей.

— Значи можем да поостанем малко? Два дни поне?

— Ако не научим веднага нещо — да.

— Добре — истинска усмивка озари лицето ѝ за пръв път от дни наред. — Но по-добре този път да изберем друг хотел. В предишния сигурно още подсушават след нас.

Едва пристигнали в града и Люк започна тя да настоява да отиде на лекар.

— Люк, нека поне отседнем в хотел и да се измием след пътуването? Честно казано, ужасен тиранин си понякога!

Единственото, което я привличаше, след като се изкъпа, бе леглото. То бе голямо и меко, а чистите чаршафи приятно ухаеха. Макар че си обеща само да полегне за няколко минути, за да отпочине преди вечеря, когато се събуди, утринното слънце ярко грееше през дръпнатите завеси.

Люк стоеше до прозореца, пушеше пура и наблюдаваше улицата. Когато Чарити се размърда, той се обърна и въпросително повдигна вежди.

— Събуждаш ли се вече, скъпа? Как се чувстваш?

Тя се замисли, като очакваше да усети обичайното гадене, но тази сутрин, кой знае защо, за щастие това не стана.

— Добре — отвърна тя искрено. — Отпочинала и гладна.

— Кажете какво искаш и аз ще сляза да ти го донеса. Междувременно, има кана току-що сварено кафе и чаша на поставката до леглото.

— Мислиш ли, че мога да си поръчам малко чай, вместо кафе? — запита тя, като с това изненада и себе си, и него. Поначало ненавиждаше чай, но изведнъж мисълта за чаша топъл чай ѝ се стори примамлива. Щеше да е много по-леко за стомаха ѝ от кафето.

След една лека закуска тя и Люк се разходиха спокойно из града.

Разходката им приключи пред вратата на лекарски кабинет. Чарити правилно заподозря, че Люк го е замислил така — първо да я накара да се отпусне, за да не е толкова предпазлива, а после да я изненада в последния момент.

— Хайде, Чарити — каза ѝ той, като я хвана здраво за ръката и я въведе вътре. — От един месец дяволски се тревожа за теб, трябва да се направи нещо.

Тя излезе от кабинета с шишенце еликсир, който да възстанови загубата на енергия, и с препоръката да използва мента за капризния си стомах и опънатите нерви. Успокоен, че лекарят не откри нищо по-сериозно, Люк бе в добро настроение. Пролича си по самодоволната му походка и дръзката трапчинка, която ѝ смигаше от бузата му.

— А сега ще престанеш ли да се притесняваш? — измърмори тя, след като опита лекарството и откри, че има вкус на мокри птичи пера. — За бога, голяма досада си! Кълна се, че ако не престанеш да ми мелиш, ще насоча пистолета към теб и ще те накарам да изпиеш всичкия ужасен буламач. Това бързо ще изтрие самодоволната ти усмивка.

Чарити имаше желание да остане в Сан Антонио за по-дълго време и Люк бе склонен да се съгласи. Отдавна не бе я виждал толкова доволна и му бе приятно да я гледа как открива нови и вълнуващи развлечения. Привличаха я живописните паркове и площади, където стари и млади се събираха да убият времето, пазарът, където търговците продаваха вкусни плодове и зеленчуци, плетени кошници, цветни одеяла и шалове, и какви ли не още неща.

Като видя една хубава мексиканска пола и блуза, които бяха привлекли вниманието ѝ, Люк не се сдържа и ѝ ги купи, за което бе възнаграден с блестяща усмивка и продължителна целувка, която бе многообещаваща.

А по сенчестата алея покрай реката имаше още магазини и ресторанти на открито. Всичко — и хората, и привлекателната смесица от обичаи и култури, разнообразната храна, чистата и спокойна атмосфера на града, обедните почивки и танците по улицата ѝ доставяха огромно удоволствие.

Тя дори го подлъга да танцува, макар той да смяташе, че на дансинга е грациозен като еднокрак кон. Лекарството сякаш ѝ действуваше чудотворно, защото се хванаха на един жив мексикански народен танц, а после и на някакъв друг. Изиграха дори една буйна немска полка, макар че доста тромаво изпълниха някои от стъпките. Очите на Чарити живо блестяха, страните ѝ очарователно бяха поруменели, докато танцуваше задъхано, а разпуснатата ѝ коса се

мяташе около нея като златист шал. Веселият ѝ глас звучеше приветливо и ясно като празнична камбана и Люк се поздрави за разумното решение да си починат от пътуването.

Когато дойде време да тръгват, и двамата нямаха особено желание.

— Беше толкова хубаво — Чарити въздъхна лениво и пое дълбоко дъх в меката вечер. Бе последната им вечер в Сан Антонио и те седяха на малката веранда пред стаята в хотела и се наслаждаваха на гледката и шума на града. Под терасата един китарист им направи серенада, като изпя прочувствена любовна песен.

— Не ми се иска да свършва.

— Не свършва, скъпа. Не че можем да се излежаваме и да се забавляваме до безкрайност, но можем да продължим и по-нататък. Помисли си, Чарити. Откакто спряхме да гоним тези разбойници, ти стана по-спокойна и весела. Чувстваш се по-добре, страните ти са пак румени. Мила, смятам, че е време да се върнем вкъщи. Не мисля, че можеш да понесеш още от вината, която трупаш върху себе си.

— И да оставя другите трима ненаказани?

— Ако това ще те направи щастлива и здрава — да. Можем да заминем за Монтана, да загърбим миналото и да започнем наново — ти и аз.

Ръката му се протегна за нейната, очите му потърсиха лицето ѝ в полумрака.

— Обичам те, Чарити. През целия си живот не съм казвал на никого, че го обичам, но сега ти го казвам и го правя от душа и сърце. Искам да се ожения за теб, да заживея с теб, да създам семейство и да остаряя с теб.

Тя настръхна, когато той спомена за семейство. Бе съкрушена, защото се бе влюбила в този чудесен човек, но знаеше, че трябва да откаже предложението му.

— Не мога да се омъжа за теб, Люк — отвърна му тя, като преглътна сълзите си изпълнена със съжаление.

Той пусна ръката ѝ, почти я отблъсна. Тя усети обидата в гласа му, видя как чертите му станаха сурови, когато язвително я запита:

— Какво има, скъпа? Един наемен стрелец не е ли подходящ за теб? Дори ако е в оставка? Подходящ съм да ти свърша мръсната

работа, да спя с теб дори, но не съм подходящ да се обвържеш с мен за цял живот?

— Не е така, Люк. Въобще не е така! — възкликна тя.

— Тогава какво е? Това ли, че съм копеле на курва?

— Не! О, боже, не! Само това не си мисли!

— Какво друго може да е, Чарити? Мислех, че ме обичаш поне малко, но виждам, че съм сбъркал. Скъпа, ти си пропиляваш таланта. С това представление, което ми изигра, трябваше да си на сцената.

— Обичам те. Повече, отколкото предполагаш.

— Тогава защо не искаш да се омъжиш за мен? Обясни ми така, че да разбера. И да се примиря с това обяснение.

— Не мога да имам деца! — изгърва тя, хълцайки, а сълзите се стичаха по лицето ѝ, като си спомни онзи ужасен ден, когато чу присъдата си от доктор Нелсън. — Ти искаш семейство. Ти заслужаваш семейство повече от всеки друг, когото познавам. А аз не мога да ти създам такова. Обичам те, Люк, с цялата си душа и сърце, и с радост бих ти дала всичко, което мога, но не и това. Трябва ти здрава жена, а не инвалид като мен, с разкъсани вътрешности и без надежда някога пак да зачене.

— Глупости! — рязко отвърна той.

— Не са глупости! Това е самата ужасна истина — тя преглътна. — Питай доктор Нелсън, ако не ми вярваш. Попитай Сю. Те се грижиха за мен след изнасилването.

— Не се съмнявам в това, което казваш, скъпа — каза той, като я придърпа към себе си. — Нито в това, което те казват. Но не съм съгласен, че ми трябва друга жена, когато аз искам само теб. Любима, мислиш ли, че щом не можеш да имаш деца, ще променя чувствата си към теб?

— Със сигурност би променило чувствата на много други мъже — възрази тя.

— Аз не съм като другите мъже.

— Но ти каза, че искаш деца.

— Казах, че искам семейство, Чарити — поправи я той тихо. — Ти ще си моето семейство. Цялото ми семейство.

— Не. Грещиш, Люк. Ако се омъжа за теб, ще си доволен за известно време. После ще започнеш да си мислиш какво губиш, като нямаш деца, твой собствен син като нямаш. След време ще ти

опротивея, може и дори да ме намразиш. Не бих понесла това, не разбираш ли? А ако дариш любовта си на друга и тя ти роди деца, ще умра. Да загубя любовта ти, след като съм ѝ се радвала, би означавало смърт за мен, все едно да ме понижат.

— Няма да постъпя така, Чарити. Не бих постъпил така с теб. Не и след като самият аз съм израснал като копеле.

Ръцете ѝ обгърнаха лицето му, а очите ѝ се напрягаха да различат чертите му в мрака.

— Не. Съжалявам. Наречи ме страхливка, или каквато щещ, но не мога да рискувам, Люк. Твърде много те обичам.

— Ако наистина ме обичаш, ще се омъжиш за мен.

— Не мога. Винаги и вечно ще те обичам, но не мога да се омъжа за теб. Моля те, опитай се да ме разбереш.

— Ще се опитам, ако ми обещаеш да размислиш върху думите ми.

Като прекъсна по-нататъшните спорове, той я прегърна и прекара остатъка от нощта в опити да я убеди, без думи, в трайната си любов и нуждата си от нея.

На следващото утро, като имаше предвид здравето на Чарити, Люк предложи да вземат дилижанса до Форт Уърт.

— Ще е по-бързо, отколкото ако яздим. Така и конете ще си починат — обясни той, като скри от нея истинските причини. Нека си мисли, че основната му грижа бе за конете, тъй като се засягаше всеки път, когато я запиташе за неразположението ѝ. И все пак той се надяваше, че по-лекото пътуване с дилижанса ще спомогне за оздравяването ѝ.

Оказа се обаче, че не бе познал. Непрекъснатото люшкане я накара отново да изпитва гадене и докато стигнат Уако и двамата с нетърпение очакваха да слязат от дилижанса.

Чарити твърдо отказа да отиде при друг лекар, макар че Люк твърдеше, че онзи в Сан Антонио сигурно е мошеник, щом не я е излекувал.

— От движението на дилижанса е — увери го тя, тъй като вече се чувстваше по-добре. — Започвам да мисля, че всичко, което се движи, било то параход, кон или дилижанс, ме разболява. За бога, страхувам се вече да седна в люлеещ се стол — пошегува се вяло тя.

По настояване на Чарити на третата сутрин си взеха конете от конюшната.

— По-добре да продължаваме. Глупаво е да се размотаваме. Не мога да прекарам остатъка от живота си на едно място, не и тук.

Тъкмо извеждаха от конюшната оседланите коне, когато изсвистяха изстрели. Шапката на Люк хвъркна от главата му, а покрай ухото на Чарити профуча остро жужене, като от разсърден стършел.

— Клекни зад коня! — извика ѝ Люк и огледа с присвити очи улицата, от която всички се разбягаха. — Използувай коня за прикритие.

Докато куршумите се сипеха наоколо им, те успяха да се върнат в конюшната, да затворят тежките порти и да ги залостят.

— Затвори задната порта и я заключи. Бързо! — извика Люк на изплашения коняр, който стоеше втрещен до една ясла. Като пропълзя до прозореца, Люк предпазливо надникна, но си спечели градушка от изстрели.

— Кой е, Люк? Можеш ли да познаеш? — прошепна Чарити близо зад него.

Преди да успее да ѝ отговори, се чу глас:

— Хей, Стърлинг! Размекна ли се? Зад полите на жена си ли ще се криеш? Или ще се покажеш и ще се биеш като мъж, какъвто беше някога?

Люк отвърна с няколко изстрела на револвера, а по устните му заигра усмивка на задоволство, когато отвън се чу рев от болка.

— Гас Нюсъм и отборът му от весели юнаци — осведоми я той с печална усмивка. — Мои стари врагове. Понякога миналото надига грозната си глава, това е неразделна част от живота на наемния стрелец. Съжалявам. Що се отнася до тия, съдействувах да тикнат някои от тях в затвора преди около четири години, когато се опитаха да ограбят дилижанса, който охранявах. Изглежда, още хранят омраза добави той, а веждата му се вдигна в израз на глуповата невинност.

Той кимна към конете.

— Вземи пушките и допълнителните муниции, докато ги задържа — каза ѝ той, когато тя се върна. — Вземи си оръжието и се качи в плевника. Оттам се вижда по-добре и можеш да ми кажеш, ако някой се опита да се промъкне отстрани или отзад. Не се надигай и

дръж главата си ниско. И запомни — обичам те! — като я перна леко отзад, той я отпрати.

От вратата, разположена високо на предната стена на плевника, Чарити погледна навън. Като ги преброи набързо, тя се върна в края на плевника и тихо съобщи:

— Преброих четирима, но може да има някой отзад. Като пропълзя обратно до наблюдателния пункт, тя вдигна пушката на рамо и бързо извади от строя един от нападателите. Откатът я просна в бодливото сено, а един куршум профуча над главата ѝ.

— Трима! — пресметна тя на глас, за да чуе Люк, и пак пропълзя до прозореца, но бързо се дръпна назад, когато навсякъде се разхвърчаха трески. Един от ония долу се опита да я простреля, но усилията му докараха куршум в сърцето, тъй като Люк се засегна.

— Двама! — каза той.

По нейните пресмятания остана един и когато чу да се чупи стъклото на един от долните прозорци, тя се надигна с намерение да предупреди Люк. Изстрелът в гръб я свари неподготвена и викът ѝ отекна в почти празната плевня. Прониза я болка от рамото до върховете на пръстите и цялата ѝ ръка пламна, когато падна на колене. Стените и купите сено затанцуваха пред очите ѝ, проблясваха и се въртяха, докато тя се опитваше да прогони внезапно обзелото я замайване и не смееше да погледне лепкавата кръв, която изтичаше от раната през пръстите на другата ѝ ръка, с която я бе притиснала.

След като Люк стреля, тя чу загрижения му глас:

— Чарити?

Тя напрегна всичките си сили да му отговори, но сега знаеше, че още един се спотайва някъде.

— Добре съм — успя да каже тя, като потисна охкането си. — Люк, там има още един.

При тези думи я обгърна мрак и тя се отпусна бавно в примамливата празнота.

Като изплува от обгръщащата я мъгла, Чарити промърмори.

— Но аз не искам да се уча да плувам, Люк.

Над нея се разнесе смях, тя отвори очи и се взря в непознато лице. Чарити предположи, че това е последният, който се опитваше да

ги убие, и започна да се съпротивлява. Тя успя леко да замахне с юмрук, който мина много встрани от брадата му. Веднага остра болка прониза другата ѝ ръка и тя падна възник, като изпищя задавено.

Люк се втурна в стаята с широко разтворени от тревога очи тъкмо когато непознатият казваше:

— Госпожо, трябва да лежите неподвижно, докато превържа ръката ви.

— Внимателно, докторе — мрачно го предупреди Люк.

За изненада на Чарити по-възрастният се нахвърли върху Люк.

— Виж какво, млади момко! Няма да причиня излишна болка на тази жена, но ти бързо се изнеси в чакалнята и се залепи за някой стол, ако си знаеш интереса.

Люк премигна от изненада, после се обърна да изпълни заповедта на лекаря.

— Просто бъди внимателен с нея — настоя той, като излизаше, но преди това пак ѝ отправи загрижен поглед. — Чарити не се чувстваше много добре и преди този куршум да я улучи.

— Така! За какво неразположение става дума, млада госпожо? — запита лекарят, докато превързваше пулсиращата от болка ръка.

Тя стисна зъби и изсъска.

— Нищо особено. Наистина. Разстроен стомах и някаква непрекъснатата умора. В Сан Антонио ми дадоха тоник за ободряване.

Когато лекарят случайно докосна гърдата ѝ, като превързваше горната част на ръката ѝ, тя неволно потръпна.

Гъстата му вежда се надигна, както правеше Люк.

— От болката в ръката или от гърдата? — запита направо той и тя се изчерви.

За миг си помисли да го излъже, но живите му очи не се отместваха от нейните и тя призна тихо.

— Гърдата.

— Вие ли ти се свят?

Чарити се насили да се усмихне.

— Не, преди този куршум да попадне в ръката ми. Предполагам, че се страхувам от болката.

— Този разстроен стомах — продължи той — кога те тревожи най-много и колко трае?

— Вижте какво, докторе, знам накъде биете и трябва да ви кажа, че ужасно грешите — тя се намръщи, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не мога да имам повече деца.

— Значи имаш едно? Или повече?

— Не. Загубих едно миналата година, преди да се роди — като израз на несъзнателен жест за утеха пръстите на здравата ѝ ръка потърсиха малката панделка, закопчана в джоба ѝ.

— Съжалявам. Сигурна ли си, че не си бременна? Признаците са съвсем показателни.

— Моят лекар беше сигурен — настоя Чарити.

— Без да го обиждам, но понякога колегите от нашата професия също грешат.

— Бях пребита и изнасилена — призна тя и се почувствува унижена, че се налага да доверява това на свършено непознат човек, но не знаеше друг начин да го убеди. — Доктор Нелсън каза, че има много поражения.

— Ще позволиш ли да те прегледам?

— Не! — силният ѝ вик пак накара Люк да нахълта със смръщено лице.

Възрастният лекар му посочи вратата.

— Вън! — извика той. — Веднага! И там стой!

Когато Люк излезе от стаята, изражението върху лицето му накара Чарити неохотно да се усмихне.

— Съжалявам. Той е толкова грижовен.

— И трябва да е, ако е баща на детето, което подозирам, че носиш?

— Няма никакво дете. И ми е неприятно, че се опитвате да ми дадете лъжливи надежди. Достатъчно ме боли, като знам, че никога не мога да родя дете на Люк.

— Това трябва да се провери. Обещавам да съм много внимателен и да не ти причиня излишно неудобство и притеснение, но смятам, че за твоето и на съпруга ти успокоение, трябва да определим източника на неразположението ти. А това означава да отстраним всички съмнения дали си бременна, или не си. И ако се окаже, че не си, трябва да продължим изследванията.

Неохотно и с трепет Чарити се съгласи, но не го поправи в предположението му, че Люк ѝ е съпруг. Тя изтърпя прегледа със

стиснати зъби, храбро борейки се с познатия страх, който надигна глава, когато докторът повдигна полата ѝ, както и с огромното унижение, което изпита, като пренебрегнаха чувството ѝ за благоприличие в името на медицината. Лекарят продължи, сякаш всичките му пациентки така бурно се сепваха, като ги докоснеше.

Най-после, когато Чарити мислеше, че няма да издържи повече, той с усмивка се произнесе:

— Е, мамичко, бих казал, че ще люлееш люлка през ранна пролет — края на март или началото на април, по моя преценка.

— Не може да бъде — прошепна тя, като се взираше в него, и усещаше ту прилив на надежда, ту отлив, после пак прилив, когато той кимна.

— Как е възможно?

Той поклати глава, сякаш и сам се чудеше, и каза:

— Понякога, когато най-малко очакваме, се оказва, че тялото има чудни начини да се лекува, а ние често не ги разбираме. Това е едно от нещата, които правят медицината предизвикателство и носят удовлетворение.

— Сигурен сте? Не сте сбъркали? — запита тя, почти изплашена, че отговорът му няма да е този, който сърцето ѝ копнееше да чуе, който трябваше да се потвърди още веднъж от жадния ѝ слух.

— Нямахте да ти кажа, ако не бях абсолютно сигурен. Е, ти ли ще съобщиш прекрасната новина на нетърпеливия съпруг или аз?

Последното нещо, което ѝ се искаше в този момент, беше докторът да изтърси новината и да открие, че не са женени. Трябваше ѝ време да помисли, да свикне с това вълнуващо събитие. И колкото и да ѝ се искаше да го сподели с Люк, толкова ѝ се искаше първо самата тя да го вкуси, да му се порадва и да повярва.

— Не. Искам аз да му кажа. Моля ви.

26.

Но не му каза. Не тогава. Не и през нощта, когато се любиха и той много внимаваше да не докосне ранената ѝ лява ръка. Нито на следващия ден, нито на по-следващия. Ръката ѝ заздравя достатъчно, за да може да язди, без да почувствува болка, а тя още не му бе казала за бебето.

Почти се страхуваше да му каже, за да не се окаже невярно или нещо да се случи, както стана преди. Тогава и двамата ще бъдат съкрушени...

Тя все си спомняше — с Джони тъкмо бяха научили, че ще стават родители, когато ги връхлетя нещастieto. Колкото и неразумно да звучеше, не искаше да рискува нещо подобно да се случи пак. Според нейния особен начин на мислене, колкото повече изчакваше, преди да каже, толкова по-дълго ѝ се струваше, че ще може да се предпази от съдбата. Освен това несъмнено знаеше, че щом каже на Люк, той ще настоява да се оженят. Не че не искаше да се омъжи за него, особено сега, когато можеше да му даде поне едно дете, освен себе си. Люк в крайна сметка щеше да има семейство, ако всичко се развиеше добре. А тя го обичаше безумно.

Но Люк също така щеше да иска тя да се откаже от намерението си да отмъсти. Вече неведнъж бе настоявал. А тя не бе готова. Ако наистина бе бременна, не ѝ се искаше детето да се ражда в свят, в който още вилнеят Уийзъл, Уайти и Бронк. При всичките други злини и уловки, които можеха да я сполетят, тя не можеше да забрави тази неотложна нужда да продължи и да унищожи тези убийци. Ако не го направеше, трябваше да живее с постоянния страх, че ще се появят внезапно някой ден и пак ще разрушат щастieto ѝ.

Ако Люк се чудеше защо Чарити става понякога мълчалива и изглежда замислена, казваше си, че все още се възстановява от раната. Естествено бе раняването да я занимава известно време, тъй като почти се бе докоснала до смъртта. Или пък предишното ѝ неразположение все още я измъчваше, макар че изглеждаше много по-

добре. Много рядко стомахът ѝ създаваше предишните неприятности, освен ако тя не се стараеше да ги скрива, за да не се суети около нея толкова. А може би упорито преценяваше къде е най-вероятно да открият останалите трима разбойници и как да ги заловят.

Но как да си обясни тази усмивчица, която се прокрадваше на лицето ѝ от време на време? Докато яздеха, той я улавяше, че си тананика весело и безгрижно като птичка. Или пък добиваше този особен израз на ангелско излъчване, с искрящи очи, сякаш крие огромна тайна, която светът не знае.

Дразнеше се, защото може би криеше нещо и не искаше да сподели мислите си с него, но бе твърде упорита, за да я накара да проговори.

Щеше да го направи, ако сама пожелаеше да му каже какво я вълнува. А дотогава той ще си мълчи и няма да пита... и ще се пържи на бавен огън.

Когато пристигнаха във Форт Уърт, трябваше да вземат решение. Можеха да продължат направо на север — от Чишолм през Оклахома до Източен Канзас — територия, която не бяха претърсили, а можеха да свият на запад към Уичита Фолз и да следват Западния път на север до Додж Сити и да се върнат по пътя, по който бяха тръгнали. Времето беше важен фактор, тъй като бе средата на септември. Стадата добитък намаляваха. Зимата скоро щеше да настъпи и те имаха малко време да завършат диренето си, преди да им се наложи да се откажат до пролетта.

Разбира се, само Чарити знаеше, че дните им за път са ограничени не само от времето и стадата добитък. Скоро тялото ѝ щеше да започне забележимо да наедрява около кръста. Люк щеше да разбере. Така тя нямаше да може да язди още дълго, освен ако не искаше да рискува и да загуби и второто си дете. Но за да предотврати това, тя бе готова на всичко.

Напоследък бе започнала да се чуди какво ли прави Мейно с фермата. Пшеницата сигурно е пожъната вече или скоро ще я жънат. Точно година, откакто тя и Джони бяха привършили последната жътва и бяха тръгнали за града в такова добро настроение. Измина година от смъртта му, изнасилването ѝ и загубата на детето.

Понякога ѝ се струваше, че бе вчера, особено след като научи за бременността си. Естествено бе мислите ѝ да се връщат към първата ѝ

бременност. Но когато се сецаше за Люк и съзнаваше колко много държи на него, когато си мислеше колко неща изживяха заедно и колко още щяха да изживеят, нападението ѝ се струваше много отдавна, в друг живот.

Старата поговорка, че времето лекува всички рани, изглежда, бе вярна. Само ако можеше да открие останалите нападатели и да се справи с тях успешно, без да излага на опасност едно толкова щастливо бъдеще, щеше наистина да е доволна.

Отново изборът бе направен вместо тях сякаш от направляващата ръка на съдбата. Бронк бе напуснал Форт Уърт само часове преди тях и се бе отправил за Уичита Фолз. Без да губят време дори за попълване на запасите, те тръгнаха след него.

Настигнаха го на два дни път от Форт Уърт, на главния път, който пресичаше голямото открито пасбище, на мили от най-близкото ранчо. Приличаше на типичен говедар — от изцапаната с пот шапка до шпорите, само при вида, на които Чарити я полазиха тръпки, като си спомни силната болка, която ѝ бяха причинили. Ботушите му бяха износени, дънките — избелели, шалчето на врата му служеше явно за бърсане, а не за украса. Седлото му го отличаваше, макар че Чарити би разпознала лицето му, където и да е, по всяко време, така ясно го бе запечатала в паметта си. Седлото бе онова от сънищата ѝ при шамана — уникален модел от черна кожа, богато украсено с испанско сребро.

Когато се изравниха с него, той свали шапка и се усмихна широко, безобиден като ученик.

— Здравейте, пътници. Накъде сте тръгнали? — макар че погледна Чарити право в лицето, изглежда, не я позна.

Люк реши да го разиграва и да види накъде ще тръгнат нещата, затова отговори:

— Уичита Фолз. Жена ми има роднини там.

Чарити не можеше и дума да каже, дори ако животът ѝ зависеше от това. Много трудно ѝ бе да не поглежда непрекъснато тези ужасни шпори с много остриета.

— Хубаво място — каза Бронк. — И аз отивам там. Мислех си, че ще яздя все сам, но ще ми е приятно с вас, особено ако госпожата може да готви по-добре от мен. Чудно как още не съм се отровил.

Той се засмя на собствената си шега и хвърли лукав поглед на стройната фигура на Чарити. Тръпките се засилиха и се спуснаха по

гърба ѝ и тя полагаше усилия това да не се забележи. Искаше ѝ се да му крещи, да го заплуе в доволното лице, да го смъкне от коня и да го стъпче, докато го разкъса на малки парченца!

— Чарити е добра готвачка — призна Люк, като внимателно наблюдаваше лицето на другия, търсейки знак, че си спомня името ѝ или нея.

Изражението на Бронк не се промени.

— Хубаво име на хубава жена — бе всичко, което каза. Неочаквано един голям заек изскочи от храсталака и хукна през пътя, като стресна конете. Докато Люк и Чарити успокояваха техните с гальовни потупвания и успокоителни думи, като хванаха здраво юздите, Бронк взе да вика и ругае като луд. Съвсем злонамерено той впи здраво юздата в нежната уста на коня и заби шпорите ядно в задните му хълбоци, от които потече кръв.

— Дявол те взел! — ругаеше той. — Или ще запомниш кой е господар, или ще ти пратя един куршум в тая голяма и тъпа кратуна, както направих преди месец с оня глупак амбулантния търговец! Чу ли?

В следващия момент Бронк се разливаше в усмивка, сякаш изобщо не е бил разстроен или пък реакцията му не е била необикновена и безразсъдна.

— Много приятен ден за пътуване, нали? — любезно забеляза той.

Чарити го гледаше, бледа и разтреперана от неоправданата жестокост, на която бе станала свидетел. И каква бе тая безцеремонна забележка, че е убил някакъв амбулантен търговец? Люк се намръщи от нарастващата тревога.

Известно време яздиха мълчаливо, а Люк премисляше разни планове, като се опитваше да прецени какъв ще е най-добрият начин на действие, особено като се имаше предвид странното поведение на Бронк. Изведнъж, явно без причина, той спря коня си. Чарити и Люк направиха същото, защото му нямаха доверие да го оставят зад себе си. Когато извади пушката си от калъфа, и Люк се хвана за револвера. Но Бронк не обърна внимание — взираше се в далечината и се целеше в нещо, което никой от другите двама не виждаше.

Като изстреля няколко патрона, той изкрещя:

— Хванах те, кучи сине! Това ще те научи да не крадеш добитъка ми, мръсен индианец такъв! — той пъхна пушката в калъфа, като през цялото време мърмореше. — Трябва да ги научим тия червенокожи диваци, че мястото им е в резервата, това е.

Само след секунди Бронк си свирукаше весела мелодия и яздеше съвсем безгрижно!

В погледите, които Чарити и Люк си размениха, се четеше предпазливост и невяра. Там нямаше никакви индианци, нямаше никой, а доколкото знаеха, Бронк нямаше никакъв добитък. Бе адски зловещо да гледат как си променя настроението бързо и лесно, както хамелеонът променя цвета си. По всичко личеше, че този е луд, много по-опасен от другите.

— Хубаво седло имаш — подхвърли Люк след няколко минути, за да завърже разговор. — Откъде го взе?

— Благодаря. Харесах го, щом го видях. Купих го от някакъв мексиканец към Ел Пасо.

Откраднал го е по-вероятно, помисли си Чарити, като преглътна омразата, която се надигна в гърлото ѝ, сигурно след като е убил собственика му.

— Така ли? Искаш ли да го продадеш, а?

— Не. Това седло е моята радост и гордост. Повечето искат да ги погребат с ботушите. А аз? Аз искам да ме погребат със седлото.

Изведнъж гласът на Люк прозвуча хладен и страшен.

— Неприятно ми е да те разочаровам, Бронк, но няма да стане така.

Бронк повдигна изненадан глава и погледът му стана предпазлив.

— Откъде знаеш името ми? Срещали ли сме се някъде преди?

— Не сме. Но ти си имал някаква среща с Чарити преди около година. Около Додж Сити. Ти и петима от приятелите ти. Тя, естествено, не е харесала начина ти на представяне, нито особения ти хумор. Вече звучи ли ти познато?

Докато Люк говореше, Бронк се извърна към Чарити. Той втренчено се загледа и най-после я позна.

Тогава шибна коня и го подкара в галоп, като забиваше шпорите в хълбоците му.

— Я, я! — викаше той и ръгаше животното да бяга по-бързо.

Люк и Чарити нямаха намерение да оставят жертвата да избяга така лесно и пришпориха конете си след него. В продължение на няколко минути го следваха отблизо и неумоливо като собствената му сянка. После изведнъж конят на Бронк падна, сякаш са го застреляли.

Само бързите рефлексии на Люк ги спасиха от същата съдба, тъй като той дръпна юздите на коня на Чарити, както и на своя. Силното дръпване накара коня ѝ да извърне глава встрани, докато носът му почти докосна ботуша ѝ, а неговият кон се изправи изплашен, но Люк успя да ги спре. Намираха се непосредствено пред ужасната мрежа от ръждива бодлива тел, в която Бронк и конят му се бяха оплели.

Клетото животно се мятеше, като се опитваше да се освободи, но някои от бодлите вече се бяха забили дълбоко в кожата му. Бронк бе още на коня, десният му крак бе на стремето, здраво притиснат от тежкото, подскачащо животно. При всяко помръдване на коня Бронк изпищяваше от болка, кожата му бе разкъсана и кървеше, а кракът, ако не бе счупен, сигурно бе много болезнено смачкан.

От гърба на жребеца си Люк погледна Бронк с презрение. Този се бе смял, когато бе раздрал бедрата на Чарити с шпорите си, от което в нежната ѝ плът бяха останали дълбоки белези, и Люк изобщо не го жалеше сега.

— Знаеш ли, досега не можех да реша какво земно наказание ще е достатъчно ужасно за теб.

Измъченото цвилене на коня събуждаше истинско съчувствие у Чарити и опъваше нервите ѝ, но към Бронк в момента не можеше да изпита никакво съжаление. Тя смяташе, че той бе най-лошият от всички — умишлено жесток и присмехулен — че той изпита най-сатанинско удоволствие от изнасилването и ѝ причини най-силна болка. Докато е жива, всеки път, когато се къпе или облича и погледне краката си, те ще ѝ напомнят за тази безумна жестокост.

— К... какво имаш предвид, Люк? — запита тя, силно разтреперана, все още в лапите на мъчителните си спомени.

— Предлагам да освободим коня. После смятам, че трябва добре да увием Бронк в бодливото му гнездо и да го оставим на лешоядите. Естествено, от теб зависи, мила. Твой е и прави с него каквото пожелаеш. Но смятам, че е много странен обрат на съдбата след това, което причини на теб, да се оплете в нещо, наподобяващо на стотици шпори, нали? Сякаш съдбата отново се намесва и ни освобождава от

неприятната задача ние да го убием. Не мога да измисля по-справедлива смърт от бавното мъчение.

— Просто ще го оставим тука ли? — колебливо запита тя, като претегляше предложението на Люк. — Ами ако някой мине и го освободи? — това бе най-лошото, което можеше да си представи, и последното, което ѝ се искаше да стане.

— Скъпа, съмнявам се, че това ще се случи и след милион години. Най-близкото ранчо е на мили оттук, а да не говорим за населено място. Добитъкът е прибран и сме доста далече от главния път. Може да вика с всички сили и няма кой да го чуе. Бога ми, няма да открият костите му и до следващата пролет.

За ужас на Бронк, тя се съгласи.

— Добре, но ти се погрижи. Моля те, Люк, не мисля, че мога да понеса да съм близо до него, камо ли да го докосна. Знам, че е глупаво, но колкото и да ми се иска да го видя мъртъв, се страхувам. Страх ме е, че налудничавата му проклетия ще ме зарази, ако се приближа. Ще отида да събера малко плевели, а ти ми се обади, когато свършиш.

Тя остави Люк загледан след нея с озадачен и тревожен вид на лицето си.

Марта Уайтинг се зарадва да ги посрещне отново в хотела си. И макар че се изненада, когато Люк помоли за единична стая за двамата, тя не се издаде. Но възкликна разтревожена заради раната на Чарити, чиято ръка бе още превързана и обездвижена, и се засуети около младата жена като квачка.

— Я се виж! Тънка си като вършина! Не знам какво сте правили, след като си заминахте оттук, но каквото и да е, явно не те е охранило — тя изгледа и Люк критично и рязко добави. — Теб също.

След тези думи тя забърза към кухнята, решена да им приготви вечеря, която дълго да помнят.

Късно вечерта, хапнала добре от пълнената дива кокошка с гарнитура, изкъпана и легнала в чисти чаршафи, които ухаеха на слънце, нежно сгушена до топлото голо тяло на Люк, Чарити се стараше да се убеди, че е блажено доволна.

Но се лъжеше. Докато тялото ѝ беше чисто и задоволено от любенето, в главата ѝ бе цяла бъркотия, чувствата ѝ бяха оплетени и ѝ

се искаше да запищи, за да намали напрежението. Съвестта ужасно ѝ досаждаше поради много причини.

До нея Люк леко похъркваше и ѝ се прииска да го удуши само защото той спеше, а тя лежеше будна.

— По дяволите! — измърмори тя, като раздражено се премести в по-удобно положение.

— Какво има? — сънено избъбри Люк. — Ръката ли те боли?

„Не — отвърна си сама тя. — Съвестта. Ще имаме бебе, а аз се колебая и размотавам и не зная нито как, нито кога да ти кажа. Отгоре на всичко се опитвам да оправдая убийството на тези мъже и се чудя защо Господ сметна за нужно да ме възнагради с този чуден нов живот, въпреки безбройните ми грехове, и как ще постъпи, ако продължа да търся последните двама. Това е достатъчно да те държи буден.“

А на глас прошепна:

— Всичко е наред. Просто не мога да спя.

— Мммм — той си зарови носа във врата ѝ и вдъхна дълбоко. — Хубаво миришеш.

На устните ѝ заигра кисела усмивка.

— Интересно как малко сапун може да промени човек, нали?

— Не сапунът. Ти — устните му лениво ухапаха ухото ѝ, от което към пръстите на краката ѝ се втурнаха тръпки, а космите ѝ настръхнаха. Пръстите му започнаха да шарят по голото ѝ бедро и бавно се придвижваха нагоре към чатала. Мекичко. Меко и топло.

И той бе топъл, но изобщо не бе мек. Той бе твърд, възбуден и готов за нея. Но искаше и тя да е готова за него. Страстна, влажна и копнееща. Искеше да чуе задъханите ѝ стонове, които винаги издаваше, когато се любеха, и да изпита опиянението как ръцете ѝ го дърпат, а ноктите се забиват в гърба му, когато го поемаше в себе си.

Пръстите му разтвориха нежните като венчелистчета гънки и потърсиха онова твърдо местенце, което я подлудяваше. Те докосваха, възбуждаха, галеха, а тя се гърчеше в сладостно терзание и надигаше тяло да посрещне неговото. Тя ахна с плътен гърлен глас, когато пръстите му се плъзнаха в нея и се задвижиха.

— Люк! О, Люк! Моля те!

„Помогни ми да забравя поне за малко!“ С думи и ръце тя го накара да легне отгоре ѝ, езикът ѝ се вплете с неговия, зъбите ѝ жадно

се впиха в устните му, когато той се сля с нея. Чудната ѝ въздишка му прозвуча като песен на сирена.

Любовната им игра започна бавно и спокойно, но завърши с безумна страст, двамата стремглаво препускаха към обетованата земя на желанието, яростно пълзяха по стръмните му брегове, няколко болезнени мига замаяно се задържаха на височината на пропастта, после се прекатуриха през ръба в световъртежно великолепие.

Чарити лежеше отдолу задъхана, а тъмнокосата му глава се гушеше върху нежните ѝ гърди. Тя бе захапала долната си устна, за да не издаде неволно тайната, която така отчаяно копнееше да му каже. Чудно как не я изтърси, когато се любиха.

Сърцето ѝ копнееше да му каже за бебето, но първо трябваше да е сигурна. Не можеше да събуди надеждите му и да ги разбие после само защото бе повярвала на някакъв си мил, свадлив старец. „След още няколко седмици — обеща си тя сънено, а в очите ѝ напиреха сълзи. — Когато се върнем вкъщи, когато знам със сигурност, че не е грешка или че тялото не ми играе номера, ще му кажа.“

— Омъжи се за мен, мила — промърмори той, като целуваше сенчестата долина между гърдите ѝ и облиза една солена капка, която се бе стекла там. — Забрави за всичко друго. Омъжи се за мен и да заминем някъде, където никой не е чувал за нас.

Улучи болното ѝ място. Можеше ли да направи това, когато още двама от убийците на Джони не бяха заловени? Можеше ли да погребее миналото така успешно и дълбоко, че да не преследва никого повече? Ако съдбата е благосклонна, ще има друго дете на мястото на нероденото и нова любов. Сякаш бе чудо, но смееше ли да му се довери все още? Искаше ѝ се. От цяло сърце ѝ се искаше.

— Ще видим — отвърна тя.

— Обичам те.

— Аз също те обичам, Люк. Повече от всичко. Дай ми, моля те, още малко време.

Тъй като не знаеше какво друго да направи и като си призна, че това е малко по-окуражителен отговор, Люк се съгласи неохотно и безмълвно. Поне този път не му каза направо не. Ще потърпи още малко. Ще се опита да ѝ предостави времето, което ѝ трябва, за да реши в негова полза.

Следващото утро бързо изтичаше. За пръв път Люк се успа. Чарити бе станала цял час преди него и когато той слезе, вече бе закусила и простираше току-що изпраните дрехи на простира на Марта Уайтинг.

Марта му сервираше на кухненската маса. Оттам, докато Люк се хранеше, а Марта месеше тесто за хляб, двамата можеха да гледат Чарити през отворените прозорци.

— Можеш да ми кажеш, че не е моя работа, но ще се омъжиш ли за госпожата, за да дадеш име на детето си? — попита внезапно Марта. — От теб е бремна, нали?

Люк едва не си отхапа пръстите, защото, като се опитваше да си отхапе препечена филия, не я улучи и зъбите му здраво стиснаха пръстите.

— К... какво каза?

— Няма нужда да повтарям и няма нужда да се правиш на глупак. Чу ме добре.

— Госпожо Уайтинг, няма бебе. Грешеш.

— Разбира се — присмя се тя и сумтейки изрази невярата си. — И Джордж Уошингтън спи в момента в леглото ми!

— Надявам се да му е удобно — подигра се Люк с широка усмивка, после пак стана сериозен. — Чарити не може да има деца. Но ако разбере, че съм ти казал, ще ми откъсне главата. Много е докачлива на тая тема, нали разбираш.

Марта замислено се намръщи.

— Е, плуват ли тука корабчета? — запита тя. — Или ти лъжеш, или тя, или и двамата сте слепи като прилепи и тъпи като пънове. Че на това момиче му се пече кифла във фурната е толкова ясно, колкото, че аз съм си замесила ръцете в тесто. Тя позеленя още щом влезе в кухнята тази сутрин и помириса бекона, който се пържеше. Изхвъркна през вратата и се давеше като патица, глътнала бръмбар.

Люк поклати глава, с което изразяваше, че не е съгласен, но че се забавлява от цветистата реч на Марта.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, госпожо, но Чарити е такава от известно време. Лекарят в Сан Антонио ѝ даде някакво лекарство за стомаха. Ние смятаме, че неразположението ѝ се дължи

на пътуването, защото, когато спрем за известно време, състоянието ѝ се подобрява.

Марта го погледна право в очите.

— Така. Кога за последен път е имала мензис? — когато кръвта се качи в главата на Люк, тя се засмя. — Е, не ми казвай, че не си забелязал, когато нощните ти забавления са прекъсвали за кратко време — такъв жизнен младок си. И не си прави труда да отричаш, че вие двамата не използвате леглото само за спане. Не съм паднала от небето. Освен това стените в тази къща са тънки като хартия и почти всичко се чува — тя се усмихна по-широко. — А вие двамата така се забавлявахте, че щяхте да съборите гредите снощи.

— Няма да отричам — каза той и се учуди, че по врата му изби руменина. — Веднага бих се оженил за Чарити, ако се съгласи. Вече няколко пъти я молих и тя най-после каза, че ще си помисли.

— Е, по-добре да мисли бързо тогава. Защото ще люлее бебе през пролетта. Доста съм видяла и знам, макар че господин Уайтинг и аз не бяхме благословени със свои собствени деца. Оплаквала ли се е от напрегнати гърди? Раздразнителна ли е? По-уморена от обичайното? Лесно ли припада?

Очите на Люк се разширяваха все повече след всеки признак, който Марта изброяваше.

— Но тя ми каза, че не може да има деца — промърмори той повече на себе си. — Знам колко я боли и залагам живота си, че казва истината.

— Доколкото я знае — съгласи се Марта. — Не казвам, че нарочно те мами. Не изглежда такава. Може би няма представа, че е бременна.

Люк кимна.

— Но лекарите? Защо не разбраха те?

— Противно на това, което повечето от тях искат да мислим и ни карат да вярваме, лекарите не са богове. И те като обикновените хора грешат, а правят и големи гафове понякога. Ами че аз познавам един, който каза, че човекът е умрял, а старецът се изправи, изплю пилешката кост, с която се бе задавил, и нарече доктора лъжец и мошеник. Най-щурото нещо, което съм виждала!

— Не знам — каза Люк, а бръчката на челото му се връза по-дълбоко. Колкото повече мислеше, толкова повече смяташе, че Марта е

права, но как, по дяволите, да се увери? Нещо повече, как да убеди Чарити, че е възможно? — Просто не знам.

— Аз знам — твърдо заяви Марта. — Ако бях на твое място, щях хубавичко да си поговоря с тази млада особа и бързо да оправя нещата. Щях също да задвижа проповедника й... — тя спря и се загледа през прозореца с пресмятащ поглед. — Ето пак. Хванала се е за въжето, като че ли животът й е в опасност и изглежда сякаш ще припадне или ще си изповръща червата.

Люк хвърли един поглед през прозореца и изхвъркна през задната врата.

— Чарити!

Коленете й се подгънаха, преди той да я стигне. Хвана я тъкмо когато въжето се скъса и мокрото пране се разпиля около главите им.

27.

— Какво си направил? — изпищя възмутена Чарити. Тя се опита да скочи от леглото, но рязкото движение отново ѝ причини главозамайване и тя пак се отпусна върху възглавниците, втренчила яростен поглед в Люк. — Как можа? Как посмя? Вярвах ти! А ти да вземеш да доведеш лекар да ме прегледа, докато съм в безсъзнание? Какво ти дава право да постъпваш така без мое знание или съгласие?

— Фактът, че носиш моето дете, ми дава голямо право — каза ѝ той. — А и бих казал, че изглежда доста подозрително, че не си изненадана. Откога знаеш, Чарити? Защо си крила от мен? И как, по дяволите, изобщо се случи, след като ти бе така уверена, че не може?

Бе объркан и оскърбен, Чарити, единствената жена, на която смяташе, че може да има доверие, бе като всички останали. По лицето му бе изписана предпазливост, докато очакваше някакво обяснение и не смееше да се надява, че ще повярва на това, което тя ще му каже.

— О, Люк — изстена тя обезпокоена, а собственият ѝ гняв се стопи пред болката му. — Не бях сигурна. Честно. Първо, Анди Нелсън каза, че повече не мога да зачена, а лекарят в Сан Антонио не бе напълно съгласен. А после, изведнъж, другият в Уако ми каза да очаквам дете рано през пролетта. Не знаех на кого да вярвам.

— Познато чувство — увери я той със строго скръстени на гърдите ръце, като ѝ отправи суров поглед.

— Искаше ми се да повярвам, но не исках да събуждам надежди, докато не съм абсолютно сигурна.

— И кога щеше да стане това? След като се роди детето?

— Знам, че си ми сърдит, но се опитай да видиш нещата от моя страна, Люк. Моля те. Просто за момент се постави на мое място и си представи как съм се чувствала аз. Бях изплашена. Страхувах се да повярвам, страхувах се ѝ да не повярвам. Надявах се да стане чудо и неразположението ми да се окаже признак, че наистина съм бременна с твоето дете, особено след прегледа в Уако. Страхувах се да ти кажа...

— Защо, за бога, се страхуваше да ми кажеш нещо, което знаеш, че ще ме накара да те обичам повече? — прекъсна я той, като се намръщи ядосано.

— Защото не исках да се случи нещо лошо. О, Люк, ти не разбираш! А и как би могъл? В деня, когато ни нападнаха, Джони и аз току-що бяхме научили за нашето бебе. Може би се държах глупаво или безумно, но не исках отново да се случи така. Почувствувах, че ако ти кажа, ще предизвикам съдбата да стовари върху нас някакво ново нещастие. Исках да запазя това дете колкото мога по-дълго. Не искам да загубя твоето бебе, Люк, както загубих това на Джони.

Горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ, когато го погледна, а влажните ѝ очи го молеха да я разбере и ѝ прости.

Тя се протегна и го хвана за ръката, като я стисна между своите.

— Моля те, Люк! Моля те, повярвай ми! Моля те, разбери колко трудно ми бе сама да преценявам. В ума си и в сърцето си. Не мисля, че аз самата го повярвах истински досега. Изглеждаше толкова невъзможно! Чудо, което могат да ми отнемат всеки момент. Исках да ти кажа. Исках да споделя с теб. Просто ужасно се страхувах, че нещо лошо ще се случи, ако го направя.

Като прекара свободната ръка по лицето си, Люк затвори очи и пое дълбоко дъх.

— По дяволите, Чарити! Дори и да не си повярвала, ти си подозирала. Трябваше да ми кажеш. Остави ме да се лутам като слепец, да се тревожа и да се чудя какво ти има. Да се страхувам, че може да е нещо сериозно.

— Сериозно е. За мен беше ужасно сериозно.

— Можеше и да стане. Преследвахме Бронк, яздихме упорито и рискувахме твоя живот и този на детето ми, но аз не знаех, нали? — справедливо я обвини той. — Защото ти си адски суеверна и твърдоглава, за да ми кажеш.

— Люк...

— Стига толкова, Чарити. Стига толкова. Ще се оженим днес дори ако се наложи да те завържа и с револвер да те накарам да изречеш съгласието си. После си отиваме веднага у дома.

— Но...

— Никакво „но“ по този въпрос. Тъй като не можеш да вземеш прилични решения тия дни, ще ги вземам аз. А що се отнася до Уайти

и Уийзъл, забрави ги. Премахнахме четирима от тия, които тръгнахме да преследваме, и това трябва да ти е достатъчно. Твоята безопасност и тази на детето ни ще са на първо място отсега нататък.

— Добре — нацупените ѝ устни изстреляха думата, макар че в небесносините очи се таеше подозрително пламъче.

За момент той остана слисан, сякаш го бе изненадала с внезапното си съгласие.

— Добре? — повтори той. — И толкова? Просто така?

— Искаш да ти противореча ли? — запита тя, като повдигна хубавите си вежди. — Помисли пак Люк Стърлинг. Аз те обичам. Обичам детето ни. Искам то да носи твоето име. Повече от всичко на света искам да съм твоя жена и да родя твоето дете. Вече сериозно съм мислила да се откажа от преследването заради здравето на детето и моето. В края на краищата, заловихме най-лошите, а ако Уайти и Уийзъл се появят в живота ни някога, предполагам, че просто ще се наложи да се оправим с тях тогава. Просто ще трябва да се науча да не се страхувам, да вярвам, че ние можем да се защитаваме и да пазим детето си, че заедно ще можем да се справим с трудностите, които животът ни изпраща.

— Аз ще те пазя, Чарити. И двама ви — обеща той.

— Ти беше прав за много неща, Люк — продължи тя. — Че е време да прекратим преследването, че насилието и кръвопролитие е повече, отколкото съм предполагала в началото, но аз бях доста упорита и не го признавах досега. Наистина искам да приключа с това.

— Ще можеш ли да приключиш? — тихо запита той, като знаеше колко ѝ е трудно да остави ненаказани двама от онези. — Ще можеш ли да загърбиш миналото, без да съжаляваш? Защото, ако не можеш, ще те закарам във фермата и ще тръгна сам да ги търся.

— Знам, че ще го направиш, но няма да те моля за това. Твърде много те обичам, за да рискувам да те загубя заради двама като тия. Ако ще започваме нов живот заедно, то нека си измием ръцете от тая мръсна работа. Ще продадем фермата и ще заминем за Монтана, ще отглеждаме пилета, крави и коне.

— И деца — добави той почтително.

— Може да е само това — предупреди тя, защото знаеше, че това дете е чудо, което може да не се повтори.

— Няма значение, ще е наше. Твое и мое — нещо заседна в гърлото му и той едва преглътна. Като се наведе до леглото, Люк я взе в обятията си. — Обичам те, мила. Винаги ще те обичам, каквото и да се случи.

— Каквото и да се случи — повтори тя унесено, а сърцето ѝ преливаше от любов.

— С този пръстен се венчавам за теб — тържествено повтори Люк и за огромна изненада на Чарити извади най-красивия пръстен, който тя можеше да си представи. Беше с красив виолетово-син камък, майсторски оформен, който дръзко изпъкваше на нежно украсената с филиграни сребърна халка.

Устните ѝ оформиха беззвучен въпрос, но получиха само два топли груби мъжки пръста върху тях, които потиснаха любопитството ѝ, докато проповедникът продължи с церемонията.

Люк ѝ смигна, не приличаше на развълнуван младоженец, а на Чарити ѝ се струваше, че търкат вътрешностите ѝ върху дъска за пране. И въпреки това никога не бе се чувствала толкова горда — застанала до него и пъхнала трепереща ръка в неговата. Не помнеше да е била толкова обичана, толкова хубава и цялата тръпнеше от щастие.

Като я погледна, Люк реши, че никога не я е виждал толкова красива, сякаш от душата ѝ се излъчваше някакво сияние. Роклята, която бе взела назаем, ѝ стоеше великолепно, тъй като бе на госпожа Уайтинг, същата дама, която преди ѝ бе заела дегизировката за бара.

Тази рокля обаче бе много по-скромна, по-подобаваща за булка, но не чак толкова моминска. Марта бе пренебрегнала белия цвят и бе избрала бледосин атлаз, украсен с бяла дантела, която опасваше корсажа до панделката около врата и тук-там бе вмъкната в дългите ръкави. Подходящ бродиран шал, тънък като паяжина, украсяваше златистата ѝ коса, която бе разпусната свободно по молба на Люк.

На него не му провървя толкова, що се отнасяше до дрехите. Марта изглади единствения му свестен черен панталон и колоса единствената официална бяла риза и яка, но за такова кратко време той не успя да намери подходящо сако. Трябваше да се задоволи с луксозна жилетка и тясна вратовръзка, набързо купени и смъкнати от гърба на някакъв комарджия, който минаваше през града. При

дадените обстоятелства Люк се чувстваше щастлив, че е облечен прилично, и щеше да остане поразен, ако узнаеше, че Чарити го смяташе за най-красивия мъж, когото е виждала.

Господин и госпожа Уайтинг им станаха свидетели. Люк и Чарити си размениха брачни клетви, които ги обвързваха до живот. Така се врекоха един на друг, докато са живи.

Когато Люк пожела първата целувка от съпругата си и устните ѝ отвърнаха нежно и сладостно в свят обет, сърцето му щеше да се пръсне.

— Е, госпожо Стърлинг? — прошепна той по-късно, за голямо удоволствие на семейство Уайтинг. — Как се чувстваш след една законна и благоприлична целувка?

Тя му се усмихна, а в палавия ѝ поглед проблясваше любов.

— Трябва да събера още няколко, за да направя сравнение, господин Стърлинг. Но позволи да те предупредя, че законно и благоприличие не означава студено и безстрастно, иначе ще си имаш неприятности.

Чудо на чудесата! Марта бе успяла да направи и торта като допълнение към чудесната сватбена вечеря. Всичко през този ден бе в чест на тържествения и великолепен повод. И другите гости на хотела се включиха в празненството и вдигаха сърдечни тостове за младоженците дълго време след като те се бяха изнизали към спалнята си.

— Все още не мога да повярвам — промърмори Чарити, като отдели устните си от тези на Люк, когато вече бяха сами в стаята си.

— Кое? — запита той, целуна я по брадичката и бавно продължи към устните. — Че ще родиш нашето дете или че сме женени?

— И двете.

Тя вплете пръсти в твърдата черна коса на слепоочията му и брачната халка улови светлината на лампата, като я отрази в червени и пурпурни искри.

— Люк, къде намери толкова великолепен пръстен? Когато го сложи на пръста ми, помислих си, че ще умра от изненада.

— Радвам се, че ти харесва. Нося го от Сан Антонио и чаках да приемеш предложението ми. Всъщност камъка имам отдавна, но бижутерът трябваше да го намали и да го постави на халката.

— Да го намали? — можеше да си представи колко голям е бил, щом сега закриваше пръста ѝ и хвърляше виолетови отблясъци.

— Да — той се ухили. — Беше голям колкото яйце на гъска, но реших, че ще ти тежи малко на ръката.

— Господи! Сигурно! Но откъде, за бога, го взе? Кога? Как?

— От пещерата, скъпа. Беше се пъхнал в ботуша ми, без да забележа, и реших, че ще е хубав спомен. Имай предвид, че не е толкова скъп, колкото диамантите и смарагдите. Бижутерът го нарече аметист.

— Изящен е и за мен е по-скъп от всичко, което би могъл да избереш — мило му каза тя. — С него са свързани приятни спомени и сега няма никога да ги забравя. Но ти си го намерил и ти също трябва да имаш някакъв спомен — със съжаление прибави тя.

Той изведнъж се засмя, освободи се от прегръдката ѝ, бръкна в джоба си и извади малка торбичка.

— Имам, мила, макар че не съм сигурен какво да правя с него. Може би ще ми подскажеш някои идеи?

Като дръпна връвчицата, той изсипа купчина виолетови камъчета в шепата ѝ, докато те я препълниха и се разпиляха по пода.

— О, небеса! — възкликна тя, а той продължи да се смее на удивлението ѝ.

— Мислиш ли, че ще можем да купим няколко глави добитък за дома ни в Монтана с тях? — попита той. — Както казах, няма да ни направят много богати, но ще ни помогнат да започнем, не си ли съгласна?

— Да не съм госпожа Люк Стърлинг, ако не е така.

— О, ти наистина си госпожа Люк Стърлинг. Не се съмнявай в това. И ще бъдеш госпожа Стърлинг още дълго, дълго време.

Тази брачна нощ изобщо не можеше да се сравнява с първата, прекарана в пустинята. Между булката и младоженеца нямаше колебание, нямаше тромави прегръдки и опипване в мрака. Нямаше неловкост и сдържаност. Имаше само сладостна първична страст, която нарастваше като великолепно изпълнена музика. Ръцете му играеха по тялото ѝ, сякаш искусен музикант гали струните на арфа. В отговор то пееше въодушевен припев, а малките ѝ ръце изтръгваха нежна музика от неговото. Мелодията се разливаше около тях на приливи и отливи, понякога изпълнена с копнеж и трогателност,

понякога извисяваща се до най-силната страст. Обезумелите им сърца туптяха с ритъма на барабани, в радостните им викове отекваха цимбали и тромпети, а въздишките им напомняха за звуците на нежни цигулки. Музиката се извиси в безумно кресчендо и ги унесе в чудната хармония от чисти и въодушевени тонове, довеяни от нощния бриз. Когато стихна и последният трептящ звук, те запазиха сладкия спомен в сърцата си.

Най-после се отправиха към дома, като обещаха на Марта Уайтинг и на съпруга ѝ да им съобщят за раждането на детето и за новия им дом в Монтана, щом се установят. Разбира се, чак следващата пролет щяха да се преместят в Монтана, след като се роди бебето и Чарити се възстанови достатъчно, за да пътува. Освен това по планините скоро щеше да падне сняг и нямаше да имат достатъчно време да продадат фермата и да купят нова земя, преди да дойде зимата и всичко да се скове от студ.

Те тръгнаха на север по Западния път, през ширналите се равнини на Оклахома и Канзас. Навсякъде високата прерийна трева бе полегнала, стъпкана от хиляди копита. До пролетта щеше да се обнови и да заприлича на бурно зелено море.

— Всички ще се изненадат, като научат за бебето — говореше Чарити, докато яздеха. — С нетърпение очаквам да видя изражението на лицата им, особено на Сю и Анди.

— Те вероятно ще се изненадат повече, като разберат, че си се омъжила за наемен стрелец като мен — промърмори Люк, тъй като знаеше, че новината за женитбата им ще срещне и доста неодобрение.

— Да — тя замечтано въздъхна и нарочно преиначи думите му. — Представете си клетата, нещастна Чарити Приндъл, омъжена и обичана от най-хубавия мъж в околността. Ами че езиците ще се разбърбят оттук до Сейнт Луис. Несъмнено всеки, който чуе, ще ми завиди, а това ще породи копнежи в сърцата на момите от околността.

— Клетата, нещастна Чарити! Дрън-дрън! — отвърна той и изсумтя. — Никога няма да разбере как изобщо те помислих за грозна, макар че, трябва да призная, ти наистина приличаше на кльоцава кокошчица, когато за пръв път се срещнахме. Голямо подобрение има оттогава. Всъщност ти си най-хубавото нещо след изгрева.

Тя също му се усмихна.

— Благодаря, любезни господине. Можеш да си припишеш по-голяма част от заслугите за моята забележителна промяна особено когато тази кльоцава кокошчица след няколко месеца се зараждва като надут бизон. Запомни думите си, когато настъпи това време.

Бяха навлезли в Канзас, много близо до дома, и яздиха, докато и последните лъчи на слънцето не залязат. Изведнъж по смрачаващия се път пред тях отекнаха изстрели. Чува се писъци — продължителни, изпълнени с ужас, които разцепиха тишината. Също така бързо и Чарити се пренесе в онази ужасна нощ преди една година, когато нейните писъци бяха разкъсали мрака. Беше есенна вечер като тази и мястото бе подобно. Чак тръпки я побиха. Кръвта се изцеди от лицето ѝ.

— О, боже! Не! Не още веднъж!

— Стой тук, Чарити! — чу тя Люк да казва. После ѝ каза със същите думи, които Джони бе изрекъл някога. — Махни се от пътя.

— Не! — тя обърна към него ужасен поглед и за момент ѝ се стори, че Джони я гледа, докато накрая осъзна, че се взира в любимите черти на Люк.

— Прави каквото ти казвам! — рязко заповяда Люк. — Дръж револвера си готов за стрелба и ме чакай тук, където ще си в безопасност.

Преди тя да му отговори, той пришпори коня си в галоп и препусна. Чарити го наблюдаваше и се опитваше да не се разплаче, стараяше се да овладее обърканите си чувства. След секунди, пренебрегнала заповедта му, тя препускаше по пътя след него.

След завоя внезапно спря. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, толкова напомняше собствените ѝ ужасни преживявания, сякаш гледаше през стъкло назад във времето. Една каруца лежеше преобърната. Тялото на мъж висеше извън каруцата. Една жена се бореше с двама похитители, корсажът на роклята ѝ бе разкъсан на парцали около кръста ѝ, а отчаяните ѝ писъци не правеха впечатление на смеещите се нападатели.

Грубият им смях и пронизителните писъци на жената им попречиха да чуят приближаването на Люк. Те дори нямаха представа, че някой е наблизо, докато револверът на Люк не изтрещя предупредително. Първият куршум улучи по-едрия в рамото. Вторият попадна в мършавото бедро на другия. И двамата пуснаха жертвата си

и завиха от болка, като започнаха да се бъркат за оръжието си и да търсят прикритие. Смразена от страх, жената стоеше, както я бяха оставили, с очи, изцъклени от уплаха, и продължаваше да пици.

Докато Чарити ги наблюдаваше, мъжете се разделиха, единият се претърколи на една страна, а другият закуца към малката купчина камъни в обратна посока. По-едрият успя да се прикрие зад каруцата, а спътникът му отвърна на стрелбата на Люк. Вниманието на Люк бе опасно раздвоено, но той не помръдна, макар че им бе чудна мишена.

Когато Чарити схвана уязвимото положение на Люк, сърцето ѝ подскочи от уплаха и лудо заби. Чарити реагира напълно автоматично, наученото от уроците се бе превърнало във втора природа, тя извади револвера и стреля, като улови по-едрия престъпник неподготвен тъкмо когато насочваше оръжието си към Люк. Пистолетът изхвъркна от ръката му, а откатът го претърколи встрани. Когато престъпникът загуби равновесие, шапката падна от главата му и откри изумителна, съвсем бяла ивица сред иначе тъмната му коса. Уайти!

Изненадата я разтърси и засъска във вените ѝ, сякаш светкавица я бе улучила. Докато държеше на прицел обекта си, със замаяното си съзнание Чарити разбра, че Люк бързо се справи с втория нападател — по-дребния, с черти на пор — Уийзъл.

Люк отправи крадешком един поглед към Чарити и разбра, че само той е в състояние да действа. За щастие престъпниците не усетиха това. Бързо и сръчно той събра револверите, претърси двамата за скрито оръжие и ги завърза здраво с гръб един към друг. През цялото време Чарити остана неподвижна и втренчена на седлото, а другата продължаваше да пици.

28.

След като премина първоначалният шок и умът на Чарити проработи отново и, тя се опита да утеша обезумялата жена. Когато се успокои достатъчно, за да им каже името си, те научиха, че тя е Ана Макгий. Тя и съпругът ѝ Уил се били отпавили на юг към Тексас да търсят работа в някое ранчо за добитък. Уил вече нямаше да пътува. Той бе мъртъв. Ана, на тридесет и две години, искаше само да го придружи в блажения му покой.

— Ако бяхте дошли няколко минути по-рано... — плачеше Ана, а Люк и Чарити се чувстваха още по-потиснати. — О, какво ще правя без моя Уил?

Всички спаха много малко през дългата нощ, а Ана плака и притиска до себе си безжизненото тяло на Уил. Люк изправи каруцата и прибра разпилените им вещи. Той се погрижи за конете, стъкна огън и внимателно пазеше пленниците.

Макар че никой не бе гладен, Чарити приготви вечеря, но отказа да предложи на двамата мъже, които лежаха завързани само на няколко крачки и стениха. Не се погрижи и за раните им. И Люк не предложи, а като забеляза изпълнените с омраза погледи, които им отправяше Чарити, не направи опит и сам да го свърши. Раните им не бяха опасни, макар че щяха да загубят много кръв. А ако умрат от загуба на кръв или пък раните се инфектират и ги втресе, кой го е грижа?

Не и клетата Ана. Със сигурност не и Чарити. Люк нямаше защо да пита. Само като я погледна, разбра, че са открили последните двама от убийците на Джон Приндъл, последните от шестимата, които я бяха изнасилили. Натъкването на тях при тези обстоятелства върна Чарити в спомените ѝ и почти я накара да изживее всичко отново, а това я вбеси не само заради самата нея, но и заради Ана.

— Искаш ли да ги издърпам встрани и да ги убия? — сериозно я запита Люк.

За негова изненада тя поклати глава.

— Не. Изстрелите само ще изплашат Ана повече.

— Може и да не ги застрелям, скъпа — каза ѝ той.

Тя отново отказа.

— Наситих се на убийства, ще ми стигне за цял живот — тихо призна тя. — Не искам да проливам повече чужда кръв, Люк. Не искам да ми тежи на душата. Сега трябва да мисля за детето ни и какво това насилие може да причини на мъничкия живот в мен. Ако нямаш нищо против, предпочитам да заведем тези двамата в Додж Сити и да ги предадем на шерифа. Нека ги осъдят. Нека ги обесят. Клетвата ми за отмъщение ще се изпълни дори ако умрат от други ръце, а не от моите или твоите.

Макар и да не бе сигурен, че собствената му жажда да отмъсти заради нея ще се утоли, ако уредят нещата по този начин, Люк се съгласи. Той нямаше представа какво трябва да правят бременните жени, но бе чувал някакви бабини приказки за бебета, които се раждат белязани или осакатени, ако майката е била свидетел на насилие, докато е била с детето в утробата си. Не бе сигурен дали трябва да вярва на тези глупости, но и не искаше да поема риска със собственото си дете. Ако Чарити иска законът да съди тези двамата, така да бъде.

Когато слънцето най-после разпръсна първите си топли лъчи над хоризонта, те вдигнаха бивака и се приготвиха да тръгнат към Додж Сити, който беше на два дни.

— Госпожо? — Люк клекна до Ана, като се затрудни да открие очите ѝ на подутото от плач лице. — Госпожо, скоро трябва да тръгваме. Трябва да решите какво да правим с тялото на съпруга ви. Ще е по-добре за всички, ако го погребем тук сега, но ако настоявате, ще го закараме в Додж и ще го погребем там.

Както се надяваше, Ана го остави той да реши, тъй като бе твърде сломена от скръб, за да решава сама. Когато хвърлиха и последната лопата пръст на гроба, Чарити горещо се помоли за душата на убития и Люк за пръв път разбра колко набожна е била някога. Те положиха на гроба букетче есенни цветя от прерията и сложиха един груб кръст, скован от счупена дъска от каруцата, за да се знае къде почива в мир, Макгий.

Тъй като Ана само плачеше, Чарити се зае да кара каруцата, а нейният кон и тези на разбойниците вързаха отзад. А самите те, вързани и със запушени уста, понеже ме можеха да яздят, бяха неудобно натикани на дъното на каруцата, където друсаше най-много.

Чарити се изкушаваше да прекарва каруцата през всеки камък и възвишение само за да ги чуе как ръмжат от болка. Единственото, което я спираше, бе Ана. Не искаше да ѝ причини повече неудобство. Люк яздеше най-отзад като охрана.

Нощта ги свари на бивак при завоя на Крукид Крийк. Ако тръгнаха рано и нямаха други затруднения, щяха да стигнат Додж на свечеряване на другия ден. Чарити се зае с Ана — опечалената жена бе изпаднала в безмълвно вцепенение, а Люк подготви нощувката. Преди да си легнат, той заведе един по един пленниците да облекчат естествените си нужди. Първо заведе Уийзъл, с ранения крак, който не му създаде неприятности. После Уайти, на когото изведнъж му хрумна да прояви враждебност.

— Как ти харесва, като знаеш, че първо ние сме пробвали жена ти, Стърлинг? — подразни го злобно той. — Сладко парче, нали? И стегнато? По дяволите, тя май е най-стегнатата, която съм чукал.

— Продължавай, Уайти, и утре няма да се наложи да ти запушвам устата — предупреди го мрачно Люк, като грубо го блъсна напред.

— Кажи ми, Стърлинг — продължи Уайти, като не обърна внимание на закана на Люк, — така ли страстно се чука с теб, както с мен? Гърчи ли се и вика, когато ѝ го тикнеш?

Юмрукът на Люк изхвърча и улучи Уайти право в устата. Следващият удар уцели здраво носа му, като причини удовлетворително хрущене, когато костта се счупи. Ударите се сипеха бързо и ожесточено, докато лицето на Уайти се обезобрази и разкървави, а кокалчетата на Люк се обелиха.

Без да се церемони, Люк завлече пленника при другия и го блъсна до него, като ги завърза, без да обръща внимание на втренчения поглед на Чарити. Едва тогава се обърна към нея с победоносния вид на герой завоевател, на когото глупавата усмивка не отиваше.

Като ѝ подаде подутата си ръка, той каза:

— Скъпа, необходими са ми нежни грижи, ако нямаш нищо против. Наложил се да дам урок по добро държание на стария Уайти.

— И ти любезно го направи — отгатна тя, като клатеше глава при вида на разранените му ръце.

Той сви рамене като малко момче, което са изпратили при директора.

— Това бе най-правилното решение одеве, а и трябва да призная, дойде ми добре.

— Надявам се да си му цапнал един и от мен — каза тя.

Той я прегърна и се засмя.

— Цапнах му. Тоя от тебе му разклати няколко предни зъби, така че утре няма да му слушаме нахалните приказки.

Тъкмо се здрачаваше, когато влязоха в Додж и те бавно се отправиха по Франт стрийт към кантората на шерифа. Баровете тъкмо започваха да се оживяват за вечерта, но когато хората разпознаха Люк и Чарити, на улицата започнаха да се стичат любопитни наблюдатели. Докато стигнат до затвора, ги заобиколи тълпа и хората очакваха да видят какво ще се случи.

Като чу врявата, Бат Мастърсън излезе от канцеларията си и присви очи, когато погледът му попадна първо на Люк, а после на Чарити и Ана.

— Какво става тук?

— Доведохме ти затворници, шерифе — осведоми го Люк, като слезе от коня и се запъти към задната част на каруцата. Не направи и опит да се държи внимателно с вързаните и ранени престъпници, а ги издърпа и ги остави да се претърколят на прашната улица, после ги изправи и ги бутна към отворената врата на затвора, когато минаваха покрай Мастърсън и зяпналата тълпа.

— Искаш ли ги, или да ги заведем на началника на полицията?

— Уайът замина. Напусна града преди около месец, така че, предполагам, няма как да се отърва от тях — каза намръщено Мастърсън. Самият той бе загубил доста от доброто си име и слава и ако не успееше да спечели повторни избори през ноември, също като приятеля си щеше да търси ново поле за изява.

— Кои са тези?

— Звучат ли ти познати имената Уайти и Уийзъл, шериф Мастърсън? — запита Чарити. — В случай, че си забравил, нека освежа паметта ти. Това са двама от онези, които ни нападнаха с Джони миналата година. Доведохме ги, за да ги съдят за убийството на Джон.

При тези думи хората от тълпата ахнаха от учудване и веднага започнаха да шушукат. Чарити злепоставяше шерифа, тъй като бе

свършила сама работата и ги бе открила, а той не успя. За да си отмъсти, шерифът се засмя и подигравателно каза:

— Само двама ли, Чарити? Къде са останалите? Или ще съм прав, ако предположа, че ти си скандалната Вдовица Вещица, за която напоследък слушам толкова много? Тази, която уби Джеб, Кътър и Бронк, чието тяло откриха преди четири дни, а на всички намериха визитната картичка на вдовицата — букет плевели. Май се поставяш над закона, а?

— Ако се налага, за да се свърши работата... — спокойно отговори Чарити, която с облекчение научи, че Бронк не е избягал от клетката от бодлива тел и повече няма да причинява зло никому. Явно представителят на закона още не бе научил за смъртта на Данди.

Преди Мастърсън да успее да ѝ зададе още въпроси, Люк отново привлече вниманието му към заловените разбойници, които трябваше да сложи зад решетките.

— Заловихме ги по пътя на юг от Додж, когато бяха нападнали госпожа Макгий и съпруга ѝ. Погребахме господин Макгий в перерията, а нея доведохме с нас.

Той се обърна към Чарити.

— Скъпа, защо не заведеш госпожа Макгий при доктор Нелсън, докато аз свърша тук? Ще се срещнем там, щом приключа.

Тя кимна, като забеляза израженията на няколко заинтригувани лица, когато Люк я нарече „скъпа“. Като взе отново юздите, тя погледна Мастърсън право в очите.

— Шерифе, доста се потрудохме, за да заловим тези мъже. Те убиха съпруга ми и този на госпожа Макгий, и бог знае кой още. Не си позволявам да ти казвам как да си вършиш работата, но искам тези мъже осъдени и обесени. Ако по някакъв загадъчен начин избягат от твоя затвор, лично ще се погрижа да те прекарат през града намазан с катран и овалян в пера. И то ако съм благоразположена към теб. Надявам се, че се разбрахме?

Мастърсън ѝ хвърли свиреп и ненавистен поглед.

— Чух те, госпожо Приндъл, ясно и точно. И те уверявам, че няма да отидат никъде, докато не нареди съдията.

— Стърлинг — поправи го Люк рязко и обърка всички, които чуха. За всеобщо учудване, той продължи с обяснението. — Сега тя се казва Стърлинг, не Приндъл. Съпруга ми е.

Вече цяла седмица си бяха вкъщи. Много неща се случиха през това време. Областният съдия бе свикал извънредно съдебно заседание, на което Люк, Чарити и Ана дадоха показания под клетва и престъпниците, които бяха довели в града, бяха осъдени на смърт чрез обесване. Вече издигаха бесилките на края на Франт стрийт и в събота Уайти и Уийзъл щяха да посрещнат справедливия си край. Чарити нямаше да присъствува на екзекуцията. Вече бе казала на Люк, че иска само спокойствие и тишина. Нищо не трябваше да помрачава завръщането ѝ у дома и щастливите ѝ планове за бебето. Люк, Мейно и изпълнената с желание за мъст Ана щяха да гледат обесването.

Ана бе започнала да се примирява със смъртта на съпруга си, макар че това не облекчаваше дълбоката ѝ скръб. Отсега нататък щеше да жалее и много месеци щяха да изминат, преди да се излекува сърцето ѝ. Да види, че убийците на съпруга ѝ заплащат за коварството си, бе малка стъпка към изцерението.

Независимо от обстоятелствата, при които се запознаха, или може би поради приликите в тях, Чарити и Ана започнаха да се сприятеляват. Без деца, с баща пияница и четирима некадърни братя, Ана нямаше желание да се връща вкъщи след смъртта на Уил. Когато Чарити ѝ предложи да остане при тях за постоянно, дори, ако пожелае, да отиде с тях в Монтана, Ана прие с готовност.

— Но ще работя за прехраната си — гордо каза тя. Ще ти е необходим някой да чисти, да готви и да ти помага в грижите за бебето. А щом купите добитък и работата потръгне, ще наемете работници и ще има нужда от още помощ.

Мейно засега щеше да остане във фермата и още не бе решил да се мести с тях. Той не каза нищо, но Чарити си мислеше, че решението му се дължи на нежеланието му да остави Сю. Може би до пролетта двамата щяха да разрешат затрудненията си. Чарити се надяваше да стане така.

Още отсега Люк търсеше да купи земя. Почти всеки ден или през ден той изпращаше телеграми и писма на вероятни продавачи, като проверяваше пасбищата, които се обявяваха за продан в Монтана и Уайоминг. От полза му бе, че вече бе ходил по тези места в самотните си пътувания, преди да срещне Чарити, и доста добре познаваше земята там. Щом откриеше имот, какъвто търсеха, щяха да го купят и да започнат планове за купуването на добитък.

Рано една сутрин той целуна Чарити и се отправи към Додж, развълнуван като дете на Коледа.

— Трябва да се видя с един човек заради един бик — каза ѝ той, като постави ръка на леко закръгленото ѝ коремче. — Ще се върна до обяд, но ако не си дойда, не ме чакайте. Бъдещите майки трябва да се хранят.

Малко след това Чарити оседла кобилата си и тръгна сама, въпреки възраженията на Мейно. Имаше нещо, което твърде дълго бе отлагала — никой и нищо не можеше да я спре.

— Ще се справя — увери го тя. — Мога много добре да се грижа за себе си, а и няма да се бавя.

Тя тръгна по пътя към Додж, но целта на пътуването ѝ се намираше на половината път. Когато стигна до мястото, тя дръпна юздите на коня и остана загледана наоколо.

Беше средата на октомври и есента вече леко се усещаше във въздуха, макар че дните бяха още меки и не бяха падали лоши слани. Прерията се простираше пред нея. Малко встрани от пътя, приблизително на мястото, където стана нападението, няколко слънчогледа се полюшваха на вятъра. Като пристъпи по-близо, Чарити се изненада, че те бяха напълно разцъфтели — нещо необичайно за този сезон. Още по-необикновено бе, че растат тук, наред прерията, само двадесет и четири-пет стъбла. Но все пак ѝ се стори подходящо и тя им се зарадва.

Като слезе от коня, тя го остави и тръгна сред слънчогледите, докато стигна в средата им. Скрита от любопитни погледи от всички страни, тя коленичи във високата трева и затвори очи. Дълго време мълча. После заговори тихо, настойчиво:

— Вяра, моя скъпа, любима дъще, дойдох тук, на това място, защото искам да се почувствувам по-близо до теб, защото трябва да поговоря с теб още веднъж. Никога няма да забравя теб и радостта, която изпитах, когато разбрах, че те нося в утробата си. Винаги ще те обичам, макар че никога не успях да те опозная или да ти бъда майка, както исках. Исках да ти кажа това, защото... разбираш ли, аз очаквам друго бебе след няколко месеца и не исках да смяташ, че то ще заеме твоето място или ще ме накара да те обичам по-малко. Това бебе ще е част от мен, както и ти бе някога, и когато го държа в прегръдките си ще бъде, все едно че държа и малка част от теб. Моля се само да се

роди здраво и бог да ми даде възможност най-после да позная майчинството истински и двамата да опазим този млад живот.

— Надявам се, че ме чуваш, скъпа. Надявам се, че разбираш. Аз не се отказвам от теб, а продължавам живота си. Като се запролети, ще се преместим да живеем другаде, но където и да отида, винаги ще те нося в сърцето си. Така че не казвам сбогом, разбираш ли? Може би само „прощавай“.

Заслепена от сълзи, тя бръкна в джоба си и извади малкото парче розова панделка. Нежно го повдигна до устните си и го целуна. После го задържа до гърдите си. С треперещи пръсти положи панделката на земята и я закрепил с малка буца пръст.

— Благодаря ти, че ми даде този спомен за вяра и надежда, когато ми бяха най-нужни, но любовта изцери сърцето ми и ме направи силна, така че ти го връщам, ангел мой сладък — нежно каза тя. — Бог да те пази и бди над теб.

Може би изминаха минути или часове. Чарити си спомняше само, че все още бе коленичила, сълзите ѝ бяха изсушени от игривия ветрец, който шумолеше между стъблата на слънчогледите, а наболялото ѝ сърце бе намерило най-после мир, когато на пътеката падна сянката на Люк.

— Видях коня ти и реших, че сигурно си тук.

Тя го погледна и се усмихна, като протегна ръка и го придърпа да седне до нея. Той забеляза панделката и веднага се сети какво е правила и защо е дошла тук, затова не намери сили да ѝ се скара, че е тръгнала сама, както възнамеряваше да направи в началото. Не и докато следите от сълзите още личаха по лицето ѝ.

— Просто исках да ѝ кажа, че още я обичам — каза Чарити. — Трябваше да го направя. Особено сега, когато новото бебе е на път.

— Знам. Всичко е наред, скъпа — той я придърпа към себе си, прегърна я силно, като споделяше болката ѝ.

— Да, Люк. Мисля, че най-после всичко е наред. Сега се чувствам много по-добре, много по-спокойна. Мога да продължа, без да се обръщам непрекъснато назад. Без старите страхове, съжаления и гняв. Чувствам се отново цяла. По-силна. Жива и жадна за всички бъдни дни, които ще прекараме заедно ти и аз — тя вдигна лице към него и устните ѝ го докоснаха като въздишка. — Обичам те. Ти си моят живот, Люк. Ти си въздухът, който дишам.

— А ти си моето слънце — отвърна той тихо. — Не мисля, че наистина знаех какво е да си огрян от светлина, преди да дойдеш в моя живот. В мрака вървах пипнешком. И изведнъж се появи ти, поведе ме, показва ми как се обича. Това е най-големият дар за мен. Може би по-голям, отколкото заслужавам. Със сигурност е повече, отколкото очаквах.

— Съвсем справедливо е — увери го тя, — тъй като ти бе моят храбър рицар, който на всяка крачка убива огнени демони. И освобождава сърцето ми отново да обича. Но има още един дракон за убиване, скъпи. Още една заплаха за погребване, ако си съгласен.

— Знаеш, че за теб съм готов на всичко.

— Люби ме тогава. Тук. Сега. На това място, където животът ми бе най-мрачен, дари ме с радост. Помогни ми да заменя старите спомени с великолепни нови. Нека смехът ни прогони духовете. Нека радостта отнесе сенките. Моля те! Ако пак се сетя за това място, нека бъде с мир и любов в сърцето и със спомена, че съм била в прегръдките ти, обляна от слънчева светлина. Че тялото ти и ръцете ти са ме докосвали. Че устните ти са били върху моите и любовта ти ме е галила.

Не можеше да ѝ откаже, както не можеше да спре слънцето да изгрее и вятъра на духа. Там, сред слънчогледите — скрити, пазени и благословени от тях — той нежно я положи на земята и се наведе над нея. Докато ръцете му се оправяха с дрехите, а тя в своето нетърпение ту помагаше, ту пречеше с нейните, устните му търсеха всяко току-що открито местенце от нежната ѝ топла плът.

Тя ухаеше на слънце, имаше вкус на мед. Кожата ѝ блестеше като редки свенливи перли, току-що извадени от морето, а пръстите му я усещаша много по-гладка. Всичко в нея го мамеше, привличаше, всичко в него откликваше на този чувствен, дивен зов на жената към мъжа. Като обсипваше жадното му тяло с целувки и го боготвореше с устни, шептящият ѝ дрезгав глас изпращаше чудни тръпки на страст през тялото му. Възбуждаше го, омагьосваше го, опияняваше го със звуците, които издаваше, и така разпалваше все повече страстта му.

Възнамеряваше да е нежен, обеща си да я дари с цялата нежност, която ѝ е нужна. Но когато страстта оплете копринената си мрежа около тях и ги обгърна с плетеницата си, природата показва, че има други планове.

Слънчогледите благосклонно кимаха златисти глави. Земята бе топла под тях, въздухът се изпъваше от уханието на смачкана трева и любов, докато те се радваха на опиянението.

— Благодаря — прошепна тя и вдигна ръка да погали лицето му, очите ѝ бяха огромни, сини и препълнени от любов, когато се взря в любимото лице. — Благодаря ти, че дойде в живота ми, спаси сърцето ми, върна вратата ми и прогони духовете от мен. Но най-много ти благодаря, че ме обичаш.

Той тихо се засмя, а очите му проблеснаха като смарагди на слънцето.

— Удоволствието е мое, любима. Сега и завинаги.

Издание:

Катрин Харт. Страст
ИК „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.